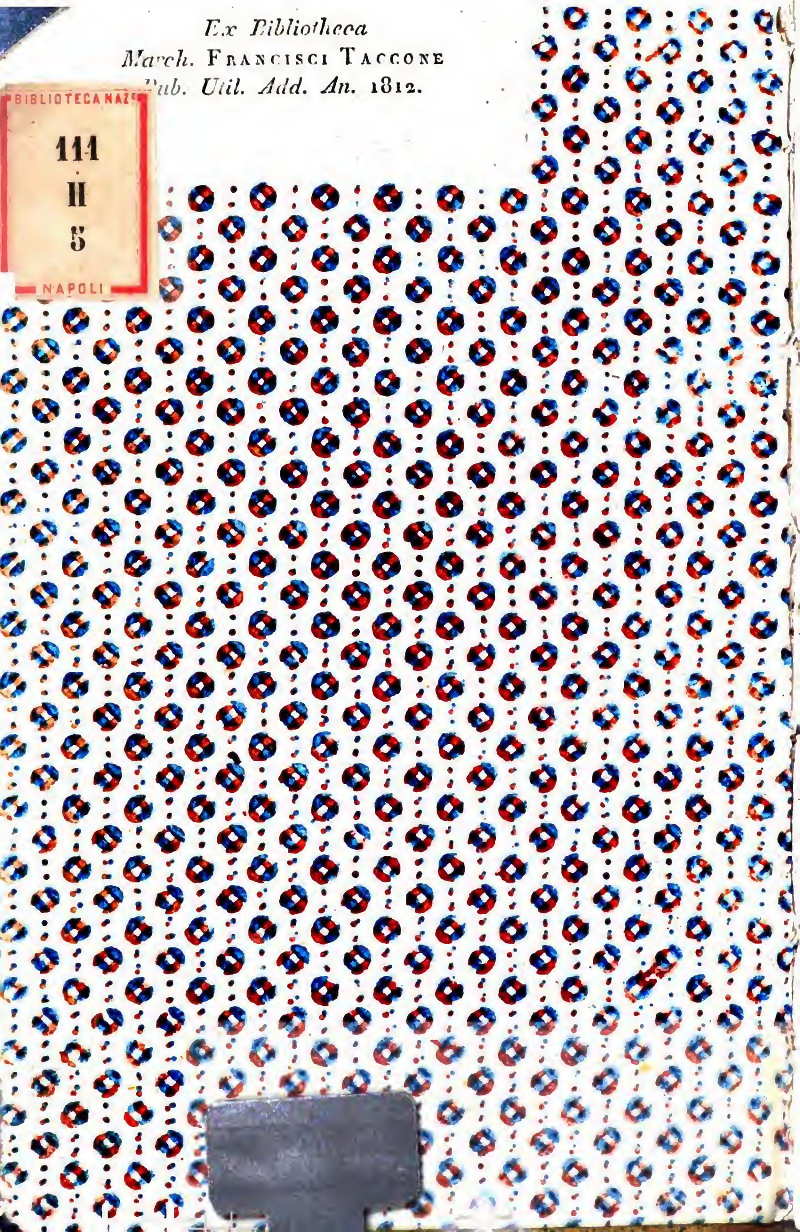

Ex Bibliotheca
March. Francisci Taccone
Pub. Util. Add. An. 1812.
BIBLIOTECA NAZ
111
H
5
NAPOLI

IN

SOPHOCLIS

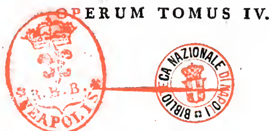
TRAGOEDIAS SEPTEM

SCHOLIASTES GRAECI

EX EDITIONE

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

OPERUM TOMUS IV.

ARGENTORATI

Sumptibus IOANNIS GEORGII TREUTTEL.

M DCC LXXXIX.

CUM APPROBATIONE ET PRIVILEGIO REGIS.

PRIVILÉGE DU ROI.

LOUIS, PAR LA GRACE DE DIEU, ROI DE FRANCE ET DE NAVARRE : A Nos amés et feaux Conseillers, les Gens tenans Nos Cours de Parlement, Maîtres des Requêtes ordinaires de Notre Hôtel, Grand Conseil, Prevôt de Paris, Baillifs, Senechaux, leurs Lieutenants Civils, et autres Nos Justiciers, qu'il appartiendra : *Salut.* Notre amé le Sr. TREUTTEL, Libraire à Strasbourg, Nous a fait exposer, qu'il desireroit faire imprimer et donner au Public, plusieurs ouvrages, intitulés : *Sophoclis tragoediae septem ad optimorum exemplarium fidem emendatae, cum versione et notis, ex editione* RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK. —— *Aristophanis Comoediae ex optimis exemplaribus emendatae, studio ejusd. Argentoraten.is.* —— *Apollonii Rhodii Argonautica, e scriptis octo veteribus libris quorum plerique nondum collati fuerant, nunc primum emendate edidit* idem. *Aeschyli tragoediae Prometheus, Persae et septem ad Thebas, Sophoclis Antigone, Euripidis Medea ex optimis exemplaribus emendatae.* —— *Sophoclis Oedipus tyrannus et Euripidis Orestes ex optimis exemplaribus emendati.* —— *Sophoclis Electra et Euripidis Andromache ex optimis exemplaribus emendatae.* —— *Euripidis tragoediae quatuor, Hecuba, Phoenissae, Hypolitus et Bachae ex optimis* etc. — *Anacreontis Carmina, accedunt selecta quaedam è lyricorum reliquiis, editio secunda emendatior,* s'il Nous plaisoit lui accorder Nos lettres de Privilége, pour ce necessaires. *A ces Causes* voulant favorablement traiter l'Exposant, Nous lui avons permis et permettons par ces Présentes, de faire imprimer les dits Ouvrages autant de fois que bon lui semblera, de les vendre, faire vendre et débiter par tout Notre Royaume, pendant le temps de trente annees consécutives, à compter de la date des présentes. Faisons defenses à tous Imprimeurs, Libraires et autres personnes de quelque qualité et condition qu'elles soient, d'en introduire d'impression etrangere dans aucun lieu de Notre obéissance ; comme aussi d'imprimer ou faire imprimer, vendre, faire vendre, débiter ni contrefaire les dits ouvrages, sous quelque prétexte que ce puisse être, sans la permission expresse et par écrit du dit Exposant, ses hoirs ou ayans causes, à peine de saisie et de confiscation des exemplaires contrefaits de six mille Livres d'amende, qui ne pourra être moderee pour la premiere fois, de pareille amende et de déchéance d'état en cas de recidive et de tous dépens, dommages et intérêts, conformément à l'Arrêt du Conseil du 30 Août 1777. concernant les contrefaçons. A la Charge que ces presentes seront enregistrées tout au long sur le Registre de la Communauté des Imprimeurs et Libraires de Paris, dans trois mois de la date d'icelles ; que l'impression des dits ouvrages sera faite dans Notre royaume et non ailleurs, en beau papier et beaux caractères, conformément aux Reglemens de la librairie, à peine de déchéance du présent Privilége ; qu'avant de l'exposer en vente, le manuscrit qui aura servi de copie à l'impression des dits ouvrages, sera remis dans le même état ou l'Approbation y aura été donnée ès mains de Notre très cher et féal Chevalier, Garde des Sceaux de France, le Sieur HUE DE MIROMESNIL, Commandeur de Nos Ordres ; qu'il en sera ensuite remis deux Exemplaires dans Notre Bibliotheque

publique, un dans celle de Notre Château du Louvre, un dans celle de Notre tres-cher et féal Chevalier, Chancelier de France, le Sieur DE MAUPEOU, et un dans celle du dit Sieur HUE DE MIROMESNIL. Le tout à peine de nullité des Présentes; du contenu desquelles Vous mandons et enjoignons de faire jouir ledit Exposant et ses ayans cause pleinement et paisiblement, sans souffrir qu'il leur soit fait aucun trouble ou empêchement. VOULONS que la copie des Presentes, qui sera imprimée tout au long au commencement ou à la fin du dit Ouvrage, soit tenue pour duement signifiée, et qu'aux copies collationnees par l'un de Nos amés et feaux Conseillers Secretaires foi soit ajouté comme à l'original. COMMANDONS au premier Notre Huissier ou Sergent sur ce requis, de faire pour l'éxécution d'icelles, tous Actes requis et nécessaires, sans demander autre permission, et nonobstant clameur de Haro, charte Normande, et lettres à ce contraires. Car tel est Notre plaisir. Donné à Versailles le quatorzieme jour du mois de Fevrier, l'an de grace mille sept cent quatre vingt sept et de Notre Regne le treizieme.

Registré sur le Registre XIII. de la Chambre Royale et Syndicale des Libraires et Imprimeurs de Paris No. 967. fol. 183. conformément aux dispositions énoncées dans le présent Privilège et à la charge de remettre à la dite Chambre les huit exemplaires prescrits par l'arrêt du Conseil du 16 Avril 1785. à Paris le vingt Mars 1787.

Par le ROI en Son Conseil.

KNAPEN
Syndic.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

1. Ω ΤΕΚΝΑ, ἐμά. ΚΑΔΜΟΥ τοῦ πρὸ μακροῦ γεγονότος ἀπόγονοι, νῦν βλαστήσαντες. ΤΡΟΦΗ. ἀνατροφὴ, ἣν ἀνατρέφει τις τινὰ, ἢ ἣν ἀνατρέφεταί τις ὑπό τινος· ἐνταῦθα δὲ νέαν ἀνατροφὴν λέγει, τοὺς ἀνατραφέντας νῦν. τὸ δὲ προοίμιον τοῦτό ἐστι προσφωνητικόν.

2. ΤΙΝΑΣ ΠΟΘ' ΕΔΡΑΣ. περισσὸν τὸ ποτέ. τίνες εἰσὶν αἱ καθέδραι αὗται, ἃς κάθησθε χάριν ἐμοῦ. κάθημαι τήνδε τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ ὑβρίζω τοιαῦτα τινὰ, τὸν αὐτὸν ἔχουσι σχηματισμὸν τῷ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιούτοις. ΕΜΟΙ δὲ εἰκότως εἴρηκεν. δι' αὐτὸν γὰρ ἐκάθηντο.

3. ΙΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΔΟΙΣΙΝ ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, ἱκετηρίους κλάδους στέμματι ἐστεμμένους κατέχοντες.

4. τὸ δὲ ΟΜΟΥ ἐπὶ συνάψει δύο κώλων λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ προτέρου κώλου δύναται λέγεσθαι, καὶ τοῦ δευτέρου, ὥσπερ τὸ ἅμα, καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος· καθ' ὃ λέγεται ἐνθαῦθα, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων.

5. ΠΑΙΑΝΩΝ, τῶν εἰς Απόλλωνα ὕμνων. οὗτος γὰρ αἴτιος τοῦ λοιμοῦ.

6. Α'ΤΩ, ἤγουν τοὺς στεναγμοὺς, τοὺς παιᾶνας, καὶ τὰ ἄλλα. ΔΙΚΑΙΩΝ, δίκαιον κρίνων. ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ κοινῇ συμφέροντος πρὸ τῶν ἄλλων φροντίζει.

9. ΠΡΕΠΩΝ, ἁρμόζων, διὰ τὸ γῆρας, καὶ τὴν τῆς ἱερωσύνης ἀξίαν.

13. ΤΟΙΑΝΔΕ ΕΔΡΑΝ, *ἀνθρώπους οὕτω καθημένους ἐλεεινῶς.*

ΜΗ ΟΥ. *ἐκ παραλλήλου τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ.*

14. Ω ΚΡΑΤΥΝΩΝ. *κρατῶ, τὸ ἄρχω· κρατύνω δὲ, τὸ ἰσχυροποιῶ. ἐνταῦθα δὲ τὸ κρατύνω, ἀντὶ τοῦ ἄρχω.*

15. ΗΛΙΚΟΙ. *τὸ ἡλίκος πρὸς τὸ τηλικόσδε ἔχει τὴν ἀναφοράν. λέγεται δὲ καὶ ἀμφότερα ἐπὶ ἡλικίας κυρίως, οἷον, τηλικόσδε ἐστὶν, ἀντὶ τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ μεγέθους ἁπλῶς. ἔστι δὲ αὕτη προκατάστασις καὶ διήγησις τῶν συμβάντων αὐτοῖς ἐκ τοῦ λοιμοῦ.*

16. ΒΩΜΟΙΣΙ, *ναοῖσι. βωμὸς, τὸ οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἔθυον. ἀπὸ τούτου βωμὸς, καὶ ὁ περιέχων τοῦτον ναός. βωμὸς καὶ, ἐν ᾧ τὰ ἅρματα ἐτίθετο, ὡς παρ' Ομήρῳ·* (Ιλ. Θ'. 441.) *ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει. ναὸς καὶ ἱερὸν, πᾶν τὸ οἰκοδόμημα ὑφ' οὗ περιέχεται ὁ βωμός. πρόναον, ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ. τέμενος, ἐν ᾧ καθιδρύετο τὸ ἄγαλμα. λέγεται τέμενος ἁπλῶς, καὶ ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀνατεθειμένος τόπος τινί.*

ΒΩΜΟΙΣΙ, *ἤγουν ναοῖς. εἶχον γὰρ, φασὶν, ἱδρυμένους ναοὺς πρὸ τῶν βασιλείων.*

17. ΒΑΡΕΙΣ. *βαρὺς ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ ψυχῆς, ὡς ἐν τῷ·* (Aj. 1017.) *τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρύς. ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος, ὡς ἐνταῦθα.*

ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑ. *οἱ δὲ βεβαρημένοι, δυσκίνητοι, συνόντες γήρᾳ.*

18. ΗΙΘΕΩΝ. *ἀπὸ τῶν Διοσκόρων, ἤγουν Κάστορος, καὶ Πολυδεύκους.*

21. ΜΑΝΤΕΙΑ. ΣΠΟΔΩι, *μαντικῇ. χρησμὸς μὲν ἡ τῶν θεῶν μαντεία· μαντεία δὲ καὶ μάντευμα, τὸ ἀπὸ μαντέων ἀνθρώπων. ἐνταῦθα δὲ τὸ μαντεία ἀντὶ τοῦ μαντικὴ λέγεται, ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ.*

23. ΑΓΑΝ ΣΑΛΕΥΕΙ, *ἤγουν πάνυ ταράττεται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ. ἀπὸ τοῦ σάλου τῶν βυθῶν τοῦ φονικοῦ οὐκ ἔτι οἷα τε ἐστὶν, ἤγουν δυνατὴ, ἀνενέγκαι τὴν κεφαλήν.*

25. ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΜΕΝ. *φθειρομένη μὲν κατὰ τὰς καρποφόρους κάλυκας τῆς γῆς. κάλυξ, κάλυκος, ὁ βλαστός· κυρίως δὲ ἐπὶ ῥόδων. φθειρομένη δὲ κατὰ τὰς ἀγέλας τῶν νομάδων βοῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ζώων ἁπλῶς τῶν νεμομένων. εἰκότως εἶπε τὸ* ΕΓΚΑΡΠΟΙΣ *πρὸς τὸ κάλυξιν. κάλυξ γὰρ κυρίως τὸ τοῦ ῥόδου περικάλυμμα· νῦν δὲ ἐκ τοῦ ἐγκάρποις, πάντα τὰ ζωὴν ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι φέροντα.*

26. ΤΟΚΟΙΣΙ ΤΕ. *καὶ κατὰ τοὺς τόκους τῶν γυναικῶν τοὺς ἀγόνους, ἤγουν τοὺς κακογόνους.* ΑΓΟΝΟΙΣ, *κακογόνοις.*

27. ΘΕΟΣ. τὴν λοιμικὴν νόσον ἐκάλεσαν ἐνταῦθα θεόν.

29. ΚΕΝΟΥΤΑΙ, στερίσκεται τοῦ πλήθους, τοῦ πληροῦντος αὐτό.

30. Α.ΔΗΣ, ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτεινὸς ἀήρ.

35. ΟΣ Γ' ΕΞΕΛΥΣΑΣ. ὅς γε ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων ἐξέλυσας, ἀντὶ τοῦ ἔλυσας ἤγουν ἔπαυσας τὸν δασμὸν τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ, ἤγουν τῆς Σφιγγὸς, ὃν παρείχομεν. ΑΟΙΔΟΥ λέγει, ἐπεὶ ἐμμέτρως ἔλεγε τὰ αἰνίγματα. ΔΑΣΜΟΝ, τὸ τέλος, διότι κατ' ἔτος ἀπῄτει τοῖς πολίταις ἄνθρωπον. δασμὸς, τὸ τέλος καὶ φόρος. ἀναδασμοὶ δὲ τῆς γῆς, ἡ ἀναμέτρησις, καὶ ἡ ἐκ δευτέρου διαίρεσις.

37. ΟΥΔΕΝ ΕΞΕΙΔΩΣ ΠΛΕΟΝ. οὐδὲν πλέον εἰδὼς, οὐδὲν ἀκηκοὼς εἰς προσθήκην τῆς σῆς γνώσεως. τὸ πλέον οὕτω τιθέμενον, οὐ περισσὸν τίθεται, ἀλλ' ἔχον ἀεὶ ὅποι ἀποδοθήσεται· οἷον, σπουδάσας οὐδὲν πλέον ἤνυσα, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν πλέον τῆς σπουδῆς. καὶ, δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον, τῆς εὐκαρπίας δηλονότι· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ, πρὸς σὲ τετραμμένοι· καὶ παραγώγως προστρόπαιος ἀλλαχοῦ· (Aj. 1137.) θάκει δὲ προστρόπαιος.

43. ΦΗΜΗΝ, χρησμόν. ἐπὶ μὲν ΘΕΩΝ χρησμὸς ἁπαντᾷ οἰκείως· ἐπὶ δὲ τοῦ ΑΝΔΡΟΣ προσυπακούεται ἡ μαντεία κατ' ἀναλογίαν.

ΕΙΤ' ΑΠ' ΑΝΔΡΟΣ. εἴτ' ἀπ' ἀνδρός τινος ἀκούσας, μαντείαν δηλονότι, οἶσθα.

46. Ω ΒΡΟΤΩΝ ΑΡΙΣΤ'. ἀρείων, συγκριτικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς ἑνικὴν γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ, ἀρείων ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ Αἴαντος τὰ πολεμικά. ἄριστος, ὑπερθετικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως.

48. ΚΛΗ.ΖΕΙ. κλέω, κλείζω, κληίζω, κλῄζω.

49. ΑΡΧΗΣ ΔΕ ΤΗΣ ΣΗΣ. ὧν καταρχὰς ἐποίησας οὐδαμῶς μεμνησόμεθα.

51. ΑΛΛ' ΑΣΦΑΛΕΙΑι. ἤγουν ποίησον τὴν πόλιν ἀσφαλῆ μένειν, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι, βοήθειαν πρότερον λαβοῦσαν παρά σου. ΑΝΟΡΘΩΣΟΝ, ἀνεστηκυῖαν ποίησον, ἤγουν ἀνάστησον.

52. ΟΡΝΙΘΙ ΑΙΣΙΩι. μαντείᾳ εὐσυμβόλῳ, τουτέστιν ἀγαθὸν σύμβολον δηλούσῃ. ὄρνιθες, ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ πετόμενα, ἰδίως δὲ, οἱ εἰς μαντείαν συντείνοντες, ἀφ' οὗ ἔλεγον καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον, ὄρνιν, οἷον πταρμὸν ἢ παλμὸν, ἢ τοιοῦτόν τι. οὐ μόνον δὲ τὰ εἰς μαντείαν συντείνοντα, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὴν ἁπλῶς τὴν μαντείαν ὄρνιν καλοῦσι, καθὸ

λέγεται ἐνταῦθα. τὸ αἴσιον δὲ καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐπὶ τῆς τῶν ὀρνίθων μαντείας κυρίως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, οἷον ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσοιώνιστοι· αἴσιοι δὲ, τὸ ἐναντίον, οἷον οἱ εὐσύμβολοι, καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες.

55. **ΚΕΝΗΣ**, ἐστερημένης τῶν ἀνθρώπων τῶν πληρούντων αὐτήν. **ΚΡΑΤΕΙΝ.** κρεῖττον τῆς πόλεως κρατεῖν, ἀνδρῶν ἐνοικούντων αὐτὴν, ἢ κενῆς. καὶ εὐθὺς τὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ ἐλάττονος.

56. **ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙΝ**, οὐδὲν τυγχάνει πύργος καὶ ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν.

58. **Κ'ΟΥΚ ΑΓΝΩΤΑ.** ἀλλ' ἐγνωσμένα. ἔχει δὲ τὸ πᾶν ἐνθύμημα οὕτω. νοσεῖτε πάντες. οὐδεὶς δὲ νοσεῖ, ὡς ἐγὼ νοσῶ. εἷς γὰρ ὑμῶν ἕκαστος τὸ οἰκεῖον σκοπεῖτε· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ κοινόν.

66. **ΔΑΚΡΥΣΑΝΤΑ.** οὐκ εἶπε δακρύσαι, ἀλλὰ δακρύσαντα, διὰ τὸ ἴστε. γνωστικὸν γὰρ ὂν, μετὰ μετοχῆς συντακτέον.

67. **ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΠΛΑΝΟΙΣ**, στροφαῖς καὶ φαντασίαις, ἤγουν διὰ τῶν στροφῶν καὶ τῶν φαντασιῶν τοῦ λογισμοῦ.

70. **ΓΑΜΒΡΟΝ.** ὅρα παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ γαμβρὸς ἀδιάφορον. γαμβρὸν γὰρ ἐνταῦθα, τὸν γυναικάδελφόν φησιν.

71. **ΩΣ ΠΥΘΟΙΘ'.** πύθοιτο καὶ ἔροιτο. σημαί[illegible] δύο, τὸ ἔροιτο, καὶ τὸ μάθοι.

73. **ΚΑΙ Μ' ΗΜΑΡ ΗΔΗ.** ἤγουν καί με ἀπὸ τοῦ νῦν ἡμέρα συνεξεταζομένη τῷ καθήκοντι χρόνῳ λυπεῖ, ἀποροῦντα δηλονότι ὅ τι πράττει. καὶ τὸ ἦμαρ συμμετρούμενον καὶ ποσούμενον τῷ χρόνῳ καὶ τῇ βραδύτητι, λυπεῖ με.

74. **ΛΥΠΕΙ ΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙ.** λυπεῖ, ἀποροῦντα δηλονότι τί πράττει. φυσικός ἐστιν ὁ λόγος, ἀπὸ τῶν ἐπαγομένων συνυπακούειν τοὺς πρέποντας πρότερον λέγεσθαι, ὡς ἐνταῦθα τοῦ **ΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙ** ἀπορίαν ἐμφαίνοντος γνώμης ζητούσης ὅποι ἐρείσει, συνυπακούεται τὸ ἀποροῦντα. καὶ ἐν τῷ· **(Aj. 1320.)**

οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους,
ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

ΤΟΥ ΓΑΡ ΕΙΚΟΤΟΣ ΠΕΡΑ. οὐ πρέποντα ποιῶν ἄπεστι πλέον τοῦ καθήκοντος χρόνου. — περαιτέρω τοῦ πρέποντος πράγματος.

78. **ΑΛΛ' ΕΙΣ ΚΑΛΟΝ.** καὶ μὴν καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης, καὶ ἀνεζήτησας αὐτὸν, καὶ οὗτοι μηνύουσι, καὶ τὰ ἑξῆς. — καὶ μὴν καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης ἐκείνου. δηλοῦσί

μοι τὸν Κρέοντα στείχοντα. οὕτως· ἀγγέλλουσι τὸν Ἕκτορα θανόντα. καὶ τὸ ἀκούω ὡσαύτως· ἀκούω σε κακῶς πάσχοντα.

80. **ΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΤΥΧΗ ΓΕ ΤΩ.** εἴθε γὰρ ἐν τύχῃ τινί. ὥσπερ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ὅτινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ τοῦ καὶ τὸ τῷ κοινῶς λέγεται. (Aj. 290.) οὔτε του κλύων σάλπιγγος. καὶ (Oed. T. 1435.) τοῦ χρείας. καὶ ἐν τύχῃ γέ τῳ. — τὸ τινὶ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. τινὶ οὖν ὤφειλεν εἰπεῖν· ἀλλὰ διότι λαμβάνεται καὶ τὸ τῳ ἀντὶ τοῦ τινὶ, ἔθηκεν οὕτω. καὶ ἔστι τῶν Ἀττικῶν.

82. **ΚΑΡΑ ΠΟΛΥΣΤΕΦΕΣ.** οἱ γὰρ ἀπὸ τοῦ μαντείου ἐρχόμενοι, δάφνῃ ἦσαν ἐστεμμένοι· αὕτη γὰρ ἦν φίλη τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τὸν μῦθον.

84. **ΞΥΜΜΕΤΡΟΣ ΓΑΡ ΩΣ ΚΛΥΕΙΝ.** ἐπὶ τοῦ διαστήματος ὀφείλων θεῖναι τὸ σύμμετρον, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου τίθησιν ἀντιστρόφως. τὸ σχῆμα δὲ τοῦτο τοῦ λόγου καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ σύνηθες, ὥσπερ καὶ τὸ ταχὺς ἦλθεν. — ἀντὶ τοῦ, διάστημα ἀπέχει σύμμετρον, ὥστε ἀκούειν, τοῦ λόγου ἡμετέρου δηλονότι.

87. **ΕΙ ΤΥΧΟΙ ΕΞΕΛΘΟΝΤΑ.** ἤγουν εἰ ἐξέλθοι, εἰ τελεσθείη.

89. **ΠΟΙΟΝ ΤΟΥΠΟΣ.** τὸ ἔπος, τοὔπος· τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον· τὸ ἐμόν, τοὐμόν· τὸ ἔδαφος, τοὔδαφος· τὸ ἄμεινον, τἄμεινον. **ΟΥΤΕ ΓΑΡ.** οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν λόγῳ χαίρω, οὐδὲ πάλιν φοβοῦμαι.

93. **ΕΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΥΔΑ**, ἐνώπιον πάντων λέγε.

96. **ΑΝΩΓΕΝ.** διπλῶς γράφεται, ἀνώγω καὶ ἀνωγέω ἀνωγῶ.

98. **ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ.** ἀθεράπευτον. ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ἄκος ἡ θεραπεία. ἄνωγε καθᾶραι τὸ μίασμα. **ΣΥΜΦΟΡΑΣ**, ἤγουν τοῦ συμφέροντος. πῶς καθαίρωμεν τὸ μίασμα; ἀνδρηλατοῦντες, ἢ διὰ φόνου πάλιν λύοντες, ἤγουν καθαίροντες φόνον· τουτέστι φονεύοντες.

102. **ΠΟΙΟΥ ΓΑΡ.** τὸ γὰρ ἐρωτηματικόν. ἤγουν τὸν συμβεβηκότα τοῦτον φόνον, ποίου ἀνδρὸς δηλοῖ εἶναι; τουτέστι τίνα λέγει παθεῖν τοῦτον τὸν φόνον;

104. **ΠΡΙΝ ΣΕ ΤΗΝΔ' ΑΠΕΥΘΥΝΕΙΝ.** πρὸ τοῦ κυβερνᾷν σε τήνδε τὴν πόλιν. τὸ εὐθύνειν καὶ τὸ ἀπευθύνειν ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν· καὶ ἀπὸ τούτων κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ τοῦ κολάζειν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως διοικουμένων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. — ἀπευθύνω, τὸ ὀρθῶ. ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τοῦ κανόνος, ὡς ὁ κανὼν ἀπευθύνει τὰ ἐξισάζοντα, ἀφαιρῶν τὰ περιττά.

ἀπευθύνω, καὶ τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ, ἤτοι ἀνεύθυνον. ὑπευθύνω δὲ, τὸ τιμωροῦμαι, τὸ ὑπεύθυνον ποιῶ. εὐθύνη δὲ, ἡ τιμωρία.

108. ΠΟΥ ΤΟΔ'. ποῦ εὑρεθήσεται αὕτη ἡ αἰτία δυσδιάκριτος οὖσα;

109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ σημαίνει δυσεύρετον· λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν, τῶν τὸ ἴχνος σκοπούντων. — ἀπὸ τοῦ τεκμαίρομαι τὸ στοχάζομαι. ἴχνος δυστέκμαρτον, ἀντὶ τοῦ σημεῖον δυσεύρετον.

111. ΕΚΦΕΥΓΕΙ. καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν θηρίων λέγεται, τῶν ἁλισκομένων, ἢ ἐκφευγόντων.

114. ΘΕΩΡΟΣ, ὁ εἰς τὸ χρηστήριον πορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ θεωρὸς ναῦς· αὕτη κατεσκεύαστο καὶ ἔφερε τὴν θεωρίην. θεοπρόπος δὲ, ὁ μάντις. καταχρηστικῶς καὶ θεοπρόπος, ὁ θεωρὸς, ὡς τὸ, θεοπρόπον ἴαλλ', ἤτοι θεωρόν. θεατὴς δὲ, ὁ θεώμενος· κυρίως ἐπὶ θεάτρου.

ΕΚΔΗΜΩΝ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ ΟΙΚΟΝ. οὐκ ἔτι πάλιν ἀφίκετο, ἀντὶ τοῦ ἐπανέστρεψε, πρὸς οἶκον. ΩΣ ΑΠΕΣΤΑΛΗ, καθὰ ἀπεδήμησεν. ἀπεστάλη τις ὑπό τινος, ἀντὶ τοῦ ἐπέμφθη· ἐνταῦθα δὲ ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν.

122. ΛΗΣΤΑΣ. ληΐζω, ληΐσω, ληϊστὴς καὶ ληστὴς γράφεται, καὶ ληϊστὴρ ποιητικῶς, καὶ ληΐστωρ. ἐκ τούτου καὶ λῃστρικός. τὸ ὅλον ἐνθύμημα. οὐχ εἷς λῃστὴς ἐφόνευσεν, ἀλλὰ πολλοί. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΣΥΝ ΠΛΗΘΕΙ ΧΕΡΩΝ.

124. πῶς ἂν ἐτόλμησεν ὁ λῃστὴς φονεῦσαι αὐτὸν, εἰ μὴ δῶρα ἔλαβεν ἔκ τινος τῶν Θηβαίων;

131. Τ'ΑΦΑΝΗ, ἤγουν τὰ ἄδηλα περὶ Λαΐου.

132. ΕΞ ΥΠΑΡΧΗΣ, ἤγουν ἀναδραμὼν ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

134. ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. πρόθεσις πρὸς ἀντὶ τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

135. ΕΝΔΙΚΩΣ ΣΥΜΜΑΧΟΝ, ἤγουν βοηθὸν ἐν δίκῃ. σύμμαχος τῷ δεῖνι, ὡς πρόμαχος. ἤγουν ποιοῦντα ἐμὲ τὰ ἀνήκοντα τῷ θεῷ.

138. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΟΥ. συνυπακούεται ἡ ὑπὲρ ἀπὸ κοινοῦ, ἵν' ᾖ, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. ΑΠΟΣΚΕΔΩ, ἀποσκεδάσω, ἀποπέμψω. ΜΥΣΟΣ, τὸ μίασμα· μῖσος, ἡ ἔχθρα.

140. ΤΟΙΑΥΤΗ ΧΕΙΡΙ, τοιαύτῃ τόλμῃ χειρὸς, τοιούτῳ φόνῳ.

143. ΙΣΤΑΣΘΕ, ἀνίστασθε, ἀνάστητε, τοὺς κλάδους τῆς ἱκετηρίας ἀπάραντες. ἔστι δὲ κλάδος ἱκετήριος, κλὼν ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίοις, ὃ δὴ καὶ ἱκετηρίαν ἔλεγον. ἐλαία, τὸ δένδρον· ἐλάα, ὁ καρπός.

147. ΤΩΝΔΕ ΓΑΡ ΧΑΡΙΝ. *καὶ γὰρ χάριν τῶνδε δεῦρο ἐπορεύθημεν, ὧν οὗτος ἐπαγγέλλεται, ἤγουν ὑπισχνεῖται.*

151. Ω ΔΙΟΣ ΑΔΥΕΠΗΣ. *ἤγουν ἡ δι' αέρος διαδεδομένη φήμη. ἡδύλογος. λέγει δὲ τὸν χρησμόν.*

154. ΙΗΙΕ ΔΑΛΙΕ ΠΑΙΑΝ. *διὰ μέσου τοῦτο. ἐπὶ δὲ τῶν παιάνων λέγεται τὸ ἰήϊος, ἐπεὶ τοιούτῳ μέλει ᾖδον τοὺς παιᾶνας. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ᾔδοντο οἱ παιᾶνες, ἐλέγετο καὶ ὁ Ἀπόλλων ἰήϊος, ὡς ὑπὸ τοιούτου μέλους ὑμνούμενος, ὥσπερ εὔϊος ὁ Διόνυσος. καὶ ἐπὶ τοῦ παιᾶνος τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει. λέγεται γὰρ παιὰν ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ὁ Ἀπόλλων, καθ' ὃ καὶ ἐνταῦθα. δείκνυται δὲ καὶ ἐν τούτοις τοῦτο σαφέστερον.*

Ὑμνείω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα.

156. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ. *κατὰ τὰς περιτελλομένας ὥρας, τὰς κατὰ κύκλον ἐπιούσας.*

158. ΑΜΒΡΟΤΕ, *ἀθάνατε, ἀδιάπτωτε. τὸν χρησμὸν λέγει.*

159. ΚΕΚΛΟΜΕΝΩι, *ἐπικαλουμένῳ. ἡ μετοχὴ δοτικὴ ἀντὶ ῥήματος. ἔχουσι δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ Ὁμήρου.*

161. ΑΡΤΕΜΙΝ. *ἡ αὐτή ἐστιν ἡ Ἄρτεμις τῇ Ἑκάτῃ, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν ταῖς τριόδοις.*

162. ΦΟΙΒΟΝ. *καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν μακρόθεν πέμποντα τὰ βέλη.*

163. ΑΛΕΞΙΜΟΡΟΙ, *ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν, ἤγουν τὴν δυστυχίαν.*

164. ΥΠΕΡ ΟΡΝΥΜΕΝΑΣ ΠΟΛΕΙ. *ἡ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἤγουν κινουμένας κατὰ τῆς πόλεως.*

166. ΗΝΥΣΑΤ' ΕΚΤΟΠΙΑΝ, *ἤγουν ἐποιήσατε ἐκτετοπισμένην, τουτέστι ἐκτοπίσατε, ὑπερόριον ἐποιήσατε.*

167. ΠΟΠΟΙ. *πόπος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὁ θεός.*

172. ΕΚΓΟΝΑ, *ἤγουν σῖτοι καὶ τὰ ἄλλα γεννήματα, οἱ καρποί.*

174. ΑΝΕΧΟΥΣΙ, *ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται.*

176. ΕΥΠΤΕΡΟΝ, *καλῶς ἔχοντα ἕνεκα τῆς πτήσεως, ἤγουν ὠκύπτερον.*

177. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΟΥ ΠΥΡΟΣ, *εὐτονώτερον τῆς περιττῶς μεγάλης φλογὸς, καὶ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν.* ΟΡΜΕΝΟΝ, *κινούμενον πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ ἑσπέρου θεοῦ, ἤγουν σκοτεινοῦ, περιφραστικῶς δὲ τοῦ Ἅιδου, πρὸς ὃν ἔλεγον διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης κατάγεσθαι τὰς ψυχάς.*

181. ΠΡΟΣ ΠΕΔΩ, *παρὰ τῇ γῇ τῇ θανατηρᾷ, τῇ φθοροποιῷ, ἔτι ἀπὸ τῆς γῆς μεταλαμβάνουσι τῆς λοιμικῆς νόσου τὰ ζῶα.*

182. ΑΝΟΙΚΤΩΣ, *μὴ φροντιζομένη ὑπό τινος ἐλευθερωθῆναι. ἀνηλεῶς.*

183. ΕΠΙ ΜΑΤΕΡΕΣ. *ἤγουν ἐπὶ τούτοις δὲ αἱ ἄλοχοι, κεῖνται δηλονότι, καὶ πολιαὶ μητέρες, ἤγουν πεπολιωμέναι γραῖαι. ἐπίπαππος, ὁ ἐπὶ τῷ πάππῳ πάππος. οὕτω καὶ ἐπιμήτηρ, ἡ μάμμη.*

184. ΑΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ, *τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχήν.*

185. ΑΛΛΟΘΕΝ ΑΛΛΑΙ, *ἤγουν ἀπ' ἄλλου μέρους ἄλλαι κείμεναι.*

186. ΙΚΤΗΡΕΣ, *ἱκέτιδες ἐπιστοναχοῦσι ἕνεκα τῶν χαλεπῶν πόνων.*

187. ΠΑΙΑΝ ΔΕ. *ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος περιφανῶς ὑμνεῖται. ἐπαιάνιζον οἱ μὴ παθόντες, ἐστέναζον οἱ παθόντες.* ΟΜΑΥΛΟΣ, *ἅμα ὑπὸ πάντων ᾀδομένη. σύναυλος, σύμφωνος, ἐστὶ δηλονότι.*

189. ΕΥΩΠΑ, *ὀξὺ ὁρῶσα καὶ καθαρόν. πρὸς μὲν τὸ* ΑΡΕΑ, *τὸ* ΑΧΑΛΚΟΣ· *πρὸς δὲ τὸ* ΜΑΛΕΡΟΝ, *τὸ* ΦΛΕΓΕΙ.

193. ΝΩΤΙΣΑΙ. *λείπει τὸ δός.*

196. ΕΣ ΤΟΝ ΑΠΟΞΕΝΟΝ. *εἴτε εἰς τὸν ἀνεπιτήδειον τοῖς ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν, τὸν ταραχώδη πόντον τὸν Θράκιον, ἤγουν τὸν Εὔξεινον πόντον.*

200. ΤΟΝ Ω ΠΥΡΦΟΡΩΝ. *ὦ νέμων, ἤγουν διοικῶν, τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀστραπῶν. ἢ οὕτως· ὦ νέμων τῷ κράτει τῷ σῷ καὶ διὰ τῆς σῆς ἰσχύος τὴν πυρφόρον ἀστραπήν.*

202. ΥΠΟ ΣΩ ΦΘΙΣΟΝ. *φθεῖρον ὑποθεὶς τῷ σῷ κεραυνῷ, ἤγουν κεραύνωσον αὐτὸν, κατ' αὐτοῦ βαλὼν κεραυνὸν τὸν σόν.*

203. ΧΡΥΣΟΣΤΡΟΦΩΝ. *ἀπὸ τοῦ τόξου, τοῦ χρυσῆν νευρὰν ἔχοντος.*

205. ΕΝΔΑΤΕΙΣΘΑΙ, *ἐνδιατρίβειν, ἐνδιαιτᾶσθαι, μερίζεσθαι, διαδίδοσθαι.* ΑΡΩΓΑ, *προϊστάμενα.*

210. ΕΠΩΝΥΜΟΝ, *τὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν Θηβαίων καλούμενον.*

212. ΟΜΟΣΤΟΛΟΝ, *τὸν συνόμιλον, τὸν συμπορευόμενον ταῖς Μαινάσιν, διότι ἔχει λαμπρὰν ὄψιν.*

215. ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΠΟΤΙΜΟΝ. *ἤγουν κατὰ τοῦ ἀτίμου ἐν θεοῖς θεοῦ, τοῦ λοιμοῦ.*

216. ΑΙΤΕΙΣ, *ἀντὶ τοῦ αἰτῇ, ἤγουν παρακαλεῖς.* Α Δ' ΑΙΤΕΙΣ, *περὶ ὧν τὴν αἴτησιν ποιῇ.* ΥΠΗΡΕΤΕΙΝ, *ὑπουργεῖν κατὰ τῆς νόσου.*

218. ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΝ, *ἐλευθερίαν τοῦ βάρους τῶν κακῶν.*

219. ΞΕΝΟΣ ΜΕΝ. *οὐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸν λόγον τοῦτον, τὸν*

περὶ τοῦ φονέως. οὐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸ πραχθέν. ξένος τοῦ λόγου. ἐπεὶ οὐκ ἔστι μοι συγγενής· καὶ ξένος τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἐγὼ πέπραχα τὸν φόνον.

222. ΝΥΝ Δ᾽ οὐχ οὕτω ποιῶ δηλονότι, ἀλλὰ ΠΡΟΦΩΝΩ, ἤγουν προαγγέλλω, ὑμῖν πᾶσι τοῖς Καδμείοις· ὕστερος γὰρ αὐτὸς ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, τάδε. τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἤγουν Ἕλλην ὑπάρχει. καὶ τελεῖ εἰς τοὺς ἀστοὺς, ἤτοι ἀστὸς ὑπάρχει· ΥΣΤΕΡΟΣ, δηλονότι τοῦ φόνου.

224. ΟΣΤΙΣ ΠΟΘ᾽ ΥΜΩΝ. τὸ ὅστις ποτε γενικῇ ἀεὶ συντάσσεται· ὅστις τῶν ἀνθρώπων.

227. ΥΠΕΞΕΛΩΝ. ἐξελὼν, ἐκβαλὼν ΤΟΥ᾽ΠΙΚΛΗΜΑ, ἤγουν τὸ ἔγκλημα, ὡς ποιήσας αὐτὸς δηλονότι, τὴν κατηγορίαν. οὕτω καὶ ἐπικαλῶ, τὸ ἐγκαλῶ. εἰ γοῦν φοβεῖται τὸ ἔγκλημα ὡς μέγα, ἐκβαλὼν τὸν φόβον λέγοι αὐτὸς καθ᾽ αὑτοῦ, ἤγουν κατηγορείτω αὑτοῦ. καὶ οὐ πάθοι ὁ ἄνθρωπος ἄλλο ΑΣΤΕΡΓΕΣ, ἤγουν βαρὺ, ἐπαχθὲς, ἢ τὸ ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος εἰς ἄλλην γῆν.

231. ΤΟΝ ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ, τὸν αὐτουργὸν τοῦ φόνου, καταχρηστικῶς τὸν φονέα. αὐτόχειρ δὲ, ὁ οἰκείαις χερσὶ τοὔργον ποιήσας.

232. Η ΧΑΡΙΣ, ἡ εὐχαριστία. ΠΡΟΣΚΕΙΣΕΤΑΙ. πρὸς τῷ κέρδει κείσεται, ἐκείνῳ δηλονότι, καὶ ἡ χάρις.

233. τὸ ΑΠΩΣΗι πρὸς τὸ ΣΙΩΠΗΣΕΣΘΕ ἀφορᾷ, καὶ φυλάττει μὲν τὸ πρόσωπον, ἐναλλάττει δὲ τὸν ἀριθμόν. ὤφειλε γὰρ πληθυντικῶς λέγεσθαι, οἷον, εἰ δ᾽ αὖ σιωπήσεσθε καὶ ἀπώσεσθε τόνδε τὸν λόγον, ὃν ἐγὼ κελεύω, ἢ ἕνεκα φίλου δείσας τις, ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ μετὰ ταῦτα δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.

240. ΧΕΡΝΙΒΑΣ ΝΕΜΕΙΝ. μήτε καθάρσια παρέχειν αὐτῷ. χέρνιψ δὲ, τὸ προκαθάρσιον, ὥς που ὁ Συνέσιος (Epist. 121.) τὰς ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χέρνιβας. χερνίψαι, τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίζειν ὕδατι.

242. ΤΟ ΠΥΘΙΚΟΝ. πλαγιασμὸς, σχῆμα καινοπρεπές. τὸ κτητικὸν ἀντὶ γενικῆς, τοῦ Πυθίου θεοῦ, τοῦ προστάξαντος ζητεῖν τὸν φονέα.

248. ΕΚΤΡΙΨΑΙ, κακῇ μοίρᾳ καταστρέψαι τὴν ζωήν.

249. ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ, ἐπὶ εὐχῆς. ἀπεύχομαι δὲ, τὸ ἀπαγορεύω. κατεύχομαι δὲ, τὸ καταρῶμαι. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ κατευχή. Ἀριστείδης· Ὅσα δὴ γενεθλίοις θεοῖς κατηῦχθαι. ἡ κατὰ ἐνταῦθα ἀργὴ, ἀντὶ τοῦ λίαν.

252. ΥΜΙΝ ΔΕ ΤΑΥΤΑ ΠΑΝΤ᾽ ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ. ἐνόρκως ἐντέλλομαι

τὸ ἀγγεῖλαι τὸν φονέα, ἢ ἀπωθεῖσθαι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν θυσιῶν. πρὸς τὸ ΕΓΩ ΜΕΝ ΤΟΙΟΣΔΕ ἀποδίδοται τὸ ΥΜΙΝ ΔΕ.

ΤΕΛΕΙ:·. τελῶ τὸ ἀργύριον· τελῶ τὴν χάριν, ὡς ἀρτίως ἔφη· (v. 232.) τελῶ εἰς τοὺς Ελληνας, ἤγουν Ελλην εἰμί. τελῶ καὶ τὸ πράττω, ὃ κρεῖττον μετὰ τῆς ἐκ, ἤγουν ἐκτελῶ.

253. ΥΠΕΡ Τ' ΕΜΑΥΤΟΥ. ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγει ταῦτα ἐπισκήπτειν, ἐπεὶ εὑρημένου τοῦ φονέως, καὶ δίκην δεδωκότος, ἀπαλλάξεται μὲν φροντίδος, ἀσφαλέστερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ πράγματα ἕξει, τῆς κατὰ τῶν βασιλέων τόλμης ὑπεσταλμένης, τῷ τὸν ἅπαξ τετολμηκότα κεκολάσθαι.

254. ΑΚΑΡΠΩΣ Κ'ΑΘΕΩΣ. διὰ τὸ μὴ καρποφορεῖν, καὶ μὴ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς τινα τῶν θεῶν. παρὰ μηδενὸς τῶν θεῶν εὑρισκούσης βοήθειαν.

255. ΟΥΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΗΝ. οὐδὲ γὰρ, εἰ μὴ ἦν τὸ πρᾶγμα, ἤγουν τὸ ζητεῖν τὸν φονέα, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκινημένον — νῦν δὲ δίκαιόν ἐστι τὸ πρᾶγμα ἐπιζητεῖν. καὶ ὁ θεὸς κινεῖ, καὶ ἐγὼ ἐπιβεβαιῶ.

260. ΟΜΟΣΠΟΡΟΝ, εἰς ἣν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ.

263. ΚΕΙΝΟΥ ΚΡΑΤ'. τὸ κρᾶτα, τὴν κεφαλήν. εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, ἤγουν τοῦ γένους, ἐνήλατο ἡ τύχη· ἀντὶ τοῦ ἐδυστύχησε τὸ γένος.

266. ΤΟΝ ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ, τὸν αὐτουργὸν, τὸν ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργασάμενον τὸν φόνον.

268. ΑΓΗΝΟΡΟΣ. Αγήνωρ τὸν Κάδμον· οὗτος τὸν Πολύδωρον. οὗτος τὸν Λάβδακον· οὗτος τὸν Λαΐον· οὗτος τὸν Οἰδίποδα. κατὰ ἀναποδισμόν.

269. ΤΟΙΣ ΜΗ ΔΡΩΣΙΝ, τοῖς μὴ πράττουσι ταῦτα, ἤγουν τοῖς μὴ ὑπερμαχομένοις καὶ ζητοῦσι τὸν φονέα.

270. ΑΡΟΤΟΝ. σπόρον. μήτε σπόρον τινὰ αὔξειν αὐτοῖς τὴν γῆν, μήτε τοὺς παῖδας τῶν γυναικῶν αὔξειν, τὴν γῆν δηλονότι. ἀροτὸς, ὁ καιρὸς ὅτε ἀροτριῶσιν.

272. ΕΧΘΙΟΝΙ. καὶ ἔτι ταύτης μᾶλλον μεμισημένῃ τύχῃ.

273. ΥΜΙΝ ΔΕ, τοῖς ἀποδεχομένοις τοὺς ἡμετέρους λόγους.

276. ΩΣΠΕΡ Μ' ΑΡΑΙΟΝ. καθὰ μὲ ἐν κατάραις ἐκράτησας, οὕτως ἐρῶ ἐν αὐταῖς ταῖς κατάραις. ἤγουν ἐπὶ τῇ ἀρᾷ ᾗ κατηράσω ἐμοὶ, ἐπ' αὐτῇ λέξω κἀγώ. μετὰ θάρσους λαμβάνω τὴν κατάραν, ὅτι οὐκ οἶδα τίς ἐστιν ὁ φονεὺς τοῦ Λαΐου.

278. ΤΟ ΔΕ ΖΗΤΗΜΑ. τῆς δυνάμεως ἦν τοῦ Φοίβου εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε τὸν φόνον.

282. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡ' ΕΚ ΤΩΝΔ' ΑΝ. τὰ ἐκ τῶνδε δεύτερα, ἤγουν τὰ ἐν δευτέρᾳ τάξει μετὰ ταῦτα, λέγοιμι ἄν· ἅ μοι δοκεῖ, ἤγουν φαίνεται, δεύτερα.

283. ΜΗ ΠΑΡΗΙΣ, μὴ καταλίπῃς τοῦτο εἰπεῖν.

284. ΑΝΑΚΤ' ΑΝΑΚΤΙ. τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν λέγει ἄνακτα, τὸν μὲν, ὡς φύσει ἀνάσσοντα, τὸν δὲ Τειρεσίαν, ὡς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων οὕτω τιμώμενον, διὰ τὸ κράτος τῆς μαντικῆς.

287. ΟΥΚ ΕΝ ΑΡΓΟΙΣ. τὸ ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος· οὐκ ἀργῶς. ΕΠΡΑΞΑΜΗΝ. ὥσπερ τὸ ἐγεννησάμην παρὰ Συνεσίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα· καὶ τὸ διῳκησάμην, ἀντὶ τοῦ διῴκησα· καὶ τὸ ἐθαυμασάμην, ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα· οὕτω καὶ τὸ ἐπραξάμην, ἀντὶ τοῦ ἔπραξα, τῇ μὲν φωνῇ παθητικὰ, τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνεργητικά.

288. ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΟΜΠΟΥΣ, δύο τοὺς παραπέμψοντας αὐτὸν δεῦρο. πομπὸς, ὁ προπομπός. καὶ πομπὸς, ὁ ἀποσταλεὶς πρός τινα μαντείαν. πρὸ μακροῦ δὲ, διὰ τὸ μὴ παρεῖναι, θαυμάζεται ὁ Τειρεσίας.

293. ΤΟΝ Δ' ΙΔΟΝΤ'. τὸν δὲ ἰδόντα, ὡς ὑπὸ ὁδοιπόρων ὄλωλε, οὐδεὶς ὁρᾷ, ἀντὶ τοῦ γιγνώσκει.

294. ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΜΕΡΟΣ. ἀλλ' εἰ μὲν δὴ καὶ φόβου τι μέρος ἔχει. εἰ ἔχει μέρος δείματος, ἤτοι εἰ πως φοβεῖται ἀκούων τὰς σὰς ἀρὰς, οὐ μενεῖ, ἀλλ' ἐξαγγελεῖ.

296. ΩΙ ΜΗ 'ΣΤΙ. ᾧ τινι τῶν ἀνθρώπων μὴ φόβος ἐστὶ κακόν τι πράττοντι, τοῦτον οὐδ' ἔπος φοβεῖ, ἤγουν λόγος.

301. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ, τὰ ἔχοντα τὴν δίαιταν ἐν τῇ γῇ, ἤγουν τὰ καταχθόνια.

303. ΟΙΑΙ ΝΟΣΩΙ. σύνεστι τῇ νόσῳ· καὶ, σύνεστι τῇ μανίᾳ.

305. ΦΟΙΒΟΣ ΓΑΡ. ὁ Ἀπόλλων, εἰ καὶ μὴ ἤκουσας τῶν ἀγγέλων, πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, μόνην ἂν ἐλθεῖν ἐλευθερίαν τοῦδε τοῦ νοσήματος, εἰ τοὺς κτανόντας τὸν Λαΐον μαθόντες εὖ, κτείναιμεν, ἢ ἐκ τῆς γῆς πεμψαίμεθα φυγάδας.

313. ΡΥΣΑΙ ΔΕ ΠΑΝ. ἤγουν κάθηρον ἡμᾶς τοῦ μιάσματος, τοῦ διὰ τὸν φονευθέντα γεγενημένου.

314. ΕΝ ΣΟΙ ΓΑΡ ΕΣΜΕΝ. ἤτοι ἡ σωτηρία ἡμῖν ἐν σοὶ φαίνεται. τὸ ὠφελεῖν δέ τινα ἄνδρα ἐξ ὧν ἔχει καὶ δύναται, κάλλιστος πόνων.

318. ΕΙΔΩΣ, ὅτι μέλλω ἀναγκασθήσεσθαι. εἰ γὰρ ἐφύλαττον, οὐκ ἂν ἦλθον ἐνταῦθα.

319. ΩΣ ΑΘΥΜΟΣ. λίαν δύσθυμος, ἤγουν λελυπημένος, ᾧ ἐναντίον ὁ εὔθυμος.

320. ΡΑΙΣΤΑ ΓΑΡ. ἤγουν εὐκολώτατα σύ τε τὸ σὸν διοίσεις ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐγὼ τὸ ἐμὸν, ἢν ἐμοὶ πείθῃ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασταζόντων τι ταῦτα λέγεται. ἤγουν καὶ σὺ εὐκολώτατα βαστάσεις τὸ σὸν φορτίον, ἤτοι τὴν σὴν τύχην, καὶ ἐγὼ τὴν ἐμήν.

322. ΠΟΛΕΙ. τῇ πατρίδι δηλονότι, ἥτις σοι παρέσχε τὰς αἰτίας τῆς ἀνατροφῆς.

323. ΤΗΝΔ' ΑΠΟΣΤΕΡΩΝ ΦΑΤΙΝ. τὸ ἀποστερῶ ἐνίοτε μὲν ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς ἐνταῦθα. — ἀποστερῶν τὴν πόλιν τὴν φήμην.

324. ΙΟΝ ΠΡΟΣ ΚΑΙΡΟΝ. ἤγουν οὐκ ἔστι σοι συμφέρον. ἵνα οὖν μὴ ταὐτὰ πάθω καὶ ἐγὼ, ἤγουν ἵνα μή τι εἴπω ἔξω τοῦ δέοντος, σιωπῶ.

328. ΟΥ ΜΗ ΠΟΤΕ. οὐ μή ποτε εἴπω τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ φανερὰ ποιήσω τὰ σὰ κακά.

330. ΞΥΝΕΙΔΩΣ, νοῶν τὸ πρᾶγμα, εἴδησιν ἔχων τοῦ πράγματος.

336. ΑΤΕΓΚΤΟΣ Κ'ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ, ἀνένδοτος, σκληρὸς, ἀμείλικτος, μὴ διδοὺς τέλος τῷ πράγματι.

337. ΤΗΝ ΣΗΝ Δ' ΟΜΟΥ, τὴν ἐμοῦ σοι αὐτῷ ναίουσαν, ὀργὴν δηλονότι.

340. ΑΤΙΜΑΖΕΙΣ. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Α ἔξωθεν τὸ δια. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ ἀτιμάζω σε τόδε. ἀτιμάζων λέγεις.

344. ΘΥΜΟΥ ΔΙ' ΟΡΓΗΣ, ὀργίζου.

345. ΩΣ ΟΡΓΗΣ ΕΧΩ, ἤγουν ὡς διάκειμαι ἕνεκα ὀργῆς, ὡς δυνατὸς ὢν ὀργίζεσθαι. ἀφήσω, καταλείψω οὐδὲν ἀπ' ἐκείνων, ἃ συμβάλλω, νοῶ.

347 ΞΥΜΦΥΤΕΥΣΑΙ, συνεργῆσαι, συγκατασκευάσαι, συνεπινοῆσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὴν ῥίζαν τῶν φυτῶν καταβαλλόντων.

352. ΠΡΟΣΑΥΔΑΝ, προσομιλεῖν, προσαγορεύειν, προσδιαλέγεσθαι.

354. ΑΝΑΙΔΩΣ, ἀναισχύντως. οὕτως ἔξω τοῦ πρέποντος παρεκινήθης, καὶ εἶπες τοῦτον τὸν λόγον. ΤΟΥΤΟ ΦΕΥΞΕΣΘΑΙ, τὴν ἀκολουθοῦσαν τῷ ῥήματι βλάβην.

361. ΟΥΧ ΩΣΤΕ Γ' ΕΙΠΕΙΝ. οὐχὶ ξυνῆκα οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον ἃ ἐνόησα.

366. ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΤΑΤΟΙΣ. περισσῶς λέγεται ἡ σύν. ἤγουν αἰσχίστως συνόντα τῇ μητρί.

396. ΕΙΠΕΡ ΤΙ. καὶ δοκῶ λέξειν ταῦτα γενναίως, εἴπερ —

370. ΑΛΛ' ΕΣΤΙ ΠΛΗΝ ΣΟΙ. δέον εἰπεῖν σου πρὸς τὸ πλὴν, πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νεουμένην εἰς τὸ ἔστι δοτικὴν, ἐπήνεγκε τὸ σοί. — ΤΟΝ ΤΕ ΝΟΥΝ, ἤγουν κωφὸς τὸν νοῦν, παρατετραμμένος, ἀνόητος.

373. ΤΩΝΔ'. οὐδεὶς ἀπὸ τῶνδε, ἤγουν τῶν παρεστώτων, ἐστὶν, ὃς οὐκ ὀνειδιεῖ σοι ταχέως.

374. ΜΙΑΣ ΝΥΚΤΟΣ, συνεχοῦς τυφλώσεως. — διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβεις.

377. Ωι ΜΕΛΕΙ, ᾧ διὰ φροντίδος ἐστὶ τιμωρῆσαι, ἀπαιτῆσαι.

379. ΑΥΤΟΣ ΣΥ ΣΟΙ πῆμα ὑπάρχεις.

381. ΠΟΛΥΖΗΛΩι. κατὰ τὸν πολὺν φθόνον ἔχοντα βίον.

384. ΔΩΡΗΤΟΝ. κατὰ ἑκούσιον δωρεὰν αὐτῆς.

386. ΥΠΕΛΘΩΝ. ὑπέρχομαι, τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολακεύω· οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπὸ τὴν γῆν σχηματίζονται. ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπελθὼν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων λέγεται, ὅταν τοὺς ἀντιπάλους ὑπέρχωνται λαθόντες, ἵνα εὐχειρώτους οὕτω ποιήσαντες καταστρέψωσι.

387. διαβάλλει τὸν μάντιν, ΜΑΓΟΝ αὐτὸν λέγων. ΑΓΥΡΤΗΝ, ὀχλαγωγόν. ἀγύρτης, ὁ κατὰ μῆνα λαμβάνων τὰ τέλη.

389. τὸ ΔΕΔΟΡΚΕΝ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ὁρᾷν λαμβάνεται, καὶ ἔστιν ἀμετάβατον. εἰ γὰρ ἐλέγετο μεταβατικῶς, διὰ τῆς εἰς προθέσεως μετέβαινεν ἂν, τῆς δηλούσης κίνησιν, καὶ εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὅστις εἰς τὰ κέρδη δέδορκε μόνον· οὐ διὰ τῆς ἐν, ἥτις ἀεὶ στάσεως ἐστὶ δηλωτική.

391. ΡΑΨΩιΔΟΣ ΚΥΩΝ, ἡ Σφίγξ, ἡ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους.

396. ΓΝΩΤΟΝ, γνωστὴν, ἐγνωσμένην. ἣν οὐκ ἐφάνης γιγνώσκων οὔτε ἀπ' οἰωνῶν, οὔτε ἀπό τινος ἐκ τῶν θεῶν.

398. ΓΝΩΜΗι ΚΥΡΗΣΑΣ, διὰ τῆς ἐμῆς φρονήσεως εὐστοχήσας, ἐπιτυχὼν, τῶν αἰνιγμάτων αὐτῆς.

400. ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣΕΙΝ ΠΕΛΑΣ, ἐκ παραλλήλου. τὸ γὰρ παραστατήσειν τὸ πέλας στήσεσθαι δηλοῖ.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, τὸ ἄγος ἐλάσειν, ἤτοι ἐμὲ, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. ΕΙ ΔΕ ΜΗ 'ΔΟΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μὴ ἦσθα γέρων. γέρων γὰρ ὢν, ἐξ ἀνάγκης καὶ νομίζεται εἶναι.

408. ΕΞΙΣΩΤΕΟΝ. ἄξιον ἐξισοῦσθαί σοι ὑπ' ἐμοῦ. ΤΟ ΓΟΥΝ ΙΣ' ΑΝΤΙΛΕΞΑΙ, τὸ ἀντιλέξαι σοι ἐμὲ τὰ ἴσα, ἤγουν ἀντιλέγειν. ἐξισοῦσθαί σοι κατὰ τὸ λέγειν.

411. ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. προστάτης λέγεται ὁ ἐν πολέμῳ ἔμπροσθεν ἱστάμενος, καὶ βοηθῶν τοῖς ὄπισθεν· καὶ ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων, καθὰ λέγεται ἐνταῦθα. — ἄρχοντος τοῦ Κρέοντος οὐ κατηγορηθήσομαι δοῦλος.

416. ΤΟΙΣ ΣΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΥ, ἀντὶ τοῦ, τοῖς σοῦ αὐτοῦ, τουτέστι τοῖς σεαυτοῦ.

418. ΕΛΑι, ἐλάσει. ΔΕΙΝΟΠΟΥΣ ΑΡΑ, φοβερὰ τὴν ἐπιδημίαν κατάρα. ΑΜΦΙΠΛΗΞ, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πλήττουσα. ἤγουν ἐξελάσει σε τῆσδε γῆς, βλέποντα νῦν μὲν ὀρθῶς, ἔπειτα δὲ βλέποντα σκότον.

419. ΒΛΕΠΟΝΤΑ ΝΥΝ ΜΕΝ ΟΡΘ' ΕΠΕΙΤΑ ΔΕ ΣΚΟΤΟΝ. καινότερον εἶπεν βλέποντα σκότον, ὥσπερ εἴ τις εἴποι, σιώπην λέγοντα.

420. ποῖος λιμὴν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐκ ἔσται σύμφωνος ταχέως τῆς σῆς βοήσεως; συμφωνῶ τῷδε· σύμφωνός δέ εἰμι τοῦδε.

423. ΕΥΠΛΟΙΑΣ ΤΥΧΩΝ, διὰ τὸ εὑρεῖν σε τὸ αἴνιγμα.

425. Α Σ' ΕΞΙΣΩΣΕΙ. ἴσον δείξει σε σοὶ, ἤγουν ὅστις εἶ δείξει σε· ὅτι υἱός εἶ ταύτης, ᾗ νῦν συνοικεῖς.

426. ΤΟΥΜΟΝ ΣΤΟΜΑ, τοὺς ἐμοὺς λόγους ἀτίμαζε. οὐδεὶς γάρ ἐστιν ἀπὸ τῶν βροτῶν, ὅστις χεῖρόν σου φθαρήσεται, ἀφανισθήσεται.

430. ΠΑΛΙΝ ΑΨΟΡΡΟΣ. ἐκ παραλλήλου. ΑΠΕΙ, ἀπελεύσει.

432. ἀπελεύσομαι· ἴσθι δὲ ὡς οὐδὲ ἦλθον ἂν, εἰ —

437. ΤΙΣ ΔΕ Μ' ΕΚΦΥΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἔφυσε, τουτέστι ἐγέννησεν.

438. ΦΥΣΕΙ ΣΕ. τὴν γέννησίν σου δείξει, δείξει σε ὅθεν ἐγεννήθης.

439. τὸ ΩΣ καὶ τὸ ΑΓΑΝ ἐκ παραλλήλου. ΑΙΝΙΚΤΑ, αἰνιγματώδη, κεκρυμμένα.

440. ΕΥΡΙΣΚΕΙΝ ἐστὶ τὸ ἐξετάσει καὶ ἐρεύνῃ καταλαμβάνειν.

447. ΑΠΕΙΜ'. ἀπελεύσομαι εἰπὼν ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα ἦλθον.

448. ἔσθ' ὅπου, καὶ ἔσθ' ὅπως κατὰ τοὺς Ἀττικούς.

450. ΑΠΕΙΛΩΝ, μετὰ ἀπειλῆς καὶ ἀνακηρύξεως τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.

452. ΛΟΓΩι. οὐ τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ λόγῳ. ΕΓΓΕΝΗΣ, ἐγχώριος. οὐδ' εὐφρανθήσεται τῷ συμβεβηκότι, ἤγουν τῷ ἀναγνωρισμῷ.

456. ΕΜΠΟΡΕΥΣΕΤΑΙ, βαδίσει, ἐμπεριπατήσει, διελεύσεται.

460. ΟΜΟΣΠΟΡΟΣ, τὴν αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα σπείρων.

461. τὸ ΕΨΕΥΣΜΕΝΟΝ Αἰτικὸν ἀντὶ τοῦ ψευσάμενον.

462. ΦΑΣΚΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ φάσκε. ΗΔΗ, ἐξ ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ νῦν. φάσκειν καὶ φάσκε. ὅταν τίθηται εἰς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ τοῦ προσώπου αἰτιατικὴ, θέλει καὶ τὸ δεῖ· ὅταν δὲ οὐ τίθηται ἡ αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου, τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ.

465. ΑΡΡΗΤ' ΑΡΡΗΤΩΝ. ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ δείλαια δειλαίων.

467. ΩΡΑ ΝΙΝ. καιρός ἐστι νωμᾶν αὐτὸν, ἤγουν κινεῖν, τὸν πόδα σθεναρώτερον, ἤγουν εὐτονώτερον, ἀνέμοις ἰσοταχῶν ἵππων.

470. Ο ΔΙΟΣ ΓΕΝΕΤΑΣ, γόνος, ὁ Ἀπόλλων. γενέτης, ὁ υἱὸς ἐνταῦθα, καὶ ὁ πατὴρ ἀλλαχοῦ.

473. ΕΛΑΜΨΕ. ὁ χρησμὸς γὰρ τοῦ Παρνασοῦ τοῦ χιονώδους, ὁ φανεὶς ἀρτίως, ἐδήλωσε πάντα Θηβαῖον ἰχνεύειν, ἀντὶ τοῦ ζητεῖν, τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἤγουν τὸν φονέα.

477. ΥΠΑΙ Τ' ΑΓΡΙΑΝ ΥΛΑΝ, ἤγουν ὑπὸ δένδρα καὶ ἄλσος, κατοικίαν ἀγρίων ζώων.

479. ΜΕΛΕΩι ΠΟΔΙ ΧΗΡΕΥΩΝ. κατὰ ἀθλίαν πορείαν μονάζων, μόνος βαδίζων, καὶ μηδενὶ γιγνωσκόμενος.

480. ΑΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ, ἤγουν ἐκφεύγων τοὺς χρησμοὺς τοῦ μέσου ὀμφαλοῦ τῆς γῆς. ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ μέσης τῆς γῆς, τουτέστι τοῦ Παρνασοῦ. τὰ ἐπὶ τῇ ἐρευνήσει αὐτοῦ μαντεῖα.

484. ΣΟΦΟΣ ΟΙΩΝΟΘΕΤΑΣ, Τειρεσίας, ὁ τὰς πλήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεὶς, ἤγουν διατάττων καὶ εὐκρίνων, τουτέστιν ὁ διδάσκαλος τῆς πλήσεως τῶν οἰωνῶν.

488. ΟΥΤ' ΟΠΙΣΩ, οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρείδων τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρεληλυθός.

489. ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ, τῷ Λαΐῳ. ΤΩι ΠΟΛΥΒΟΥ, τῷ Οἰδίποδι. -- τίς φιλονεικία ἔκειτο ἢ τῷ Λαΐῳ πρὸς τὸν τοῦ Πολύβου, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, ἢ τῷ Οἰδίποδι πρὸς τὸν Λάϊον;

401. ΟΥΤΕ. οὐ πώποτε, ἤγουν οὐδαμῶς ποτε οὔτε πρότερον ἔγωγε, οὔτε τανῦν ἤκουσα.

492. ΠΡΟΣ ΟΤΟΥ. παρ' οὗ, νείκους δηλονότι, ἐλεύσομαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημήσασαν μαντείαν τοῦ Τειρεσίου τῷ Οἰδίποδι, ἤγουν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος. ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ἤγουν τῷ Λαΐῳ ἕνεκα τῶν ἀδήλων θανάτων.

500. **ΑΝΔΡΩΝ Δ' ΟΤΙ ΜΑΝΤΙΣ.** *ἡ κρίσις δὲ τῶν ἀνδρῶν, ὅτι ὁ μάντις ἔχει πλέον ἢ ἐγὼ οὐκ ἔστιν ἀληθής.*

503. **ΣΟΦΙΑι.** *Φρονήσει δὲ Φρόνησιν παρελάσειεν ἄν.*

506. **ΟΡΘΟΝ ΕΠΟΣ,** *σαφῆ καὶ βέβαιον λόγον.* **ΚΑΤΑΦΑΙΗΝ,** *κατηγορήσαιμι.*

510. **ΒΑΣΑΝΩι.** *καὶ κατὰ ἄλλην ἐξέτασιν καὶ κρίσιν ὤφθη ἡδὺς τῇ πόλει.*

512. **ΚΑΚΙΑΝ,** *ἤγουν ψόγον· καθὸ λέγεται καὶ κακίζω τὸ ψέγω.*

513. **ΠΟΛΙΤΑΙ.** *πολίτης ἐμός ἐστιν ὁ δεῖνα· οὐδέποτε δὲ μετὰ τῆς σύν· ἤγουν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἐμοὶ πόλεως. συμπολιτεύεταί δέ μοι τις, μετὰ τῆς σὺν, ἤγουν τὴν αὐτὴν ἐμοὶ πόλιν οἰκεῖ.* — **ΠΕΠΥΣΜΕΝΟΣ,** *ἀκηκοώς.* **ΠΑΡΕΙΜ',** *παραγέγονα.* **ΑΤΛΗΤΩΝ,** *δυσανασχετῶν, τουτέστιν ἀφορήτως ἔχων.*

515. **ΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΤΑΙΣ ΞΥΜΦΟΡΑΙΣ.** *ἐν ταῖς δυστυχίαις ταῖς νῦν νομίζει τι πεπονθέναι παρ' ἐμοῦ εἰς βλάβην φέρον, ἤγουν ἀφορῶν, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἔργων, οὐδαμῶς ἐστὶν ἐμοὶ ἐπιθυμία τῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον παρατεινομένης ζωῆς, φέροντι τήνδε τὴν κατηγορίαν.*

519. **ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΣ ΑΠΛΟΥΝ.** *τὸ ἁπλοῦν ἐνίοτε δηλοῖ τὸ ἀποίκιλον, οἷον ἁπλοῦν ἦθος, καὶ ἁπλοῦς λόγος, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ ποικίλον. ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ σύνθετον. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἁπλοῦν τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν. ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν πρὸς τὸ, οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ὁ δὲ* **ΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤΟΝ** *ἀποδίδωσι, συνάγων τὰ πολλὰ μετὰ ἐπιτάσεως εἰς τὴν τοῦ μεγίστου ὑπέρθεσιν.*

528. *ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως γνώμης.*

537. **ΕΒΟΥΛΕΥΣΩ ΠΟΙΕΙΝ,** *ἢ μωρίαν τινὰ ὑπολαβὼν ἐνεῖναί μοι, ἢ ὑπολαβὼν ὅτι οὐ μάθοιμι τὸ ἔργον τόδε σὺν δόλῳ κινούμενον.*

542. **Ο ΠΛΗΘΕΙ.** *τὸ ὃ πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀπέδωκε. ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ χρημάτων.*

543. **ΟΙΣΘ' ΩΣ ΠΟΙΗΣΟΝ.** *γιγνώσκεις ὅπως μέλλεις ποιήσειν ἕνεκα τῶν εἰρημένων ὑπὸ σοῦ.*

546. **ΒΑΡΥΝ.** *βαρὺς, ἐπὶ ψυχῆς, ὁ δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων. καὶ βαρὺς, ἐπὶ σώματος, ὁ βεβαρημένος καὶ δυσκίνητος. ἐνταῦθα δὲ οὐ τὸν ἔχοντα τὸ βάρος ἐν ἑαυτῷ λέγει καὶ τὴν ἀγανάκτησιν· ἀλλὰ τὸν γινόμενον*

νόμενον ἑτέρῳ τοιοῦτον. ὥστε τὸ βαρὺς ἐνίοτε μὲν τὸν βαρυνόμενον δηλοῖ, καὶ ἐπὶ πάθους λέγεται· ἐνίοτε δὲ τὸν βαρὺν ὄντα, καὶ ἐνεργείας ἐστὶ δηλωτικόν.

547. ΤΟΥΤ' ΑΥΤΟ. περὶ τούτου αὐτοῦ, οὗ λέγεις, ὅτι εὕρηκάς με δυσμενῆ σαυτῷ, τὴν ἀπολογίαν μου ἄκουσον.

549. ΤΗΝ ΑΥΘΑΔΙΑΝ. αὐθάδεια, ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις.

552. ΥΦΕΞΕΙΝ. ὑπέχει τὰ νῶτα ἡ θάλασσα τῷ Διονύσῳ, ἤγουν ὑποκείμενα ἔχει. καὶ ὑπέχει τις τινὶ δίκην, ἤγουν ὑποκείμενον ἔχει ἑαυτὸν εἰς δίκην. ὅπερ ἐνίοτε μὲν τετελεσμένην ἔχει τὴν σύνταξιν, οἷον, ὑπέχω σοι δίκην· ἐνίοτε δὲ ἀτελῆ, οἷον, ὑπέχω δίκην, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ἡ δοτικὴ συνυπακούεται.

555. ΩΣ ΧΡΕΙ' Ηι. χρεῖα καὶ χρήσιμα, ἤγουν χρήσιμον ἦ πέμψαι. ἐκ τούτων σύγκειται καὶ τὸ χρή.

558. ΠΟΣΟΝ ΧΡΟΝΟΝ. τοσοῦτον χρόνον πονῶ τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον. καὶ (Εὐριπ. Ορ. 88.) πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε; ἤγουν ἐπὶ πόσον χρόνον κεῖται ἐν τοῖς δεμνίοις; καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ὅτι δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις νοεῖται ἐπὶ τούτοις, δῆλον ἀπὸ τοῦ πολλὰ τοιαῦτα ἐνίοτε λέγεσθαι μετὰ τῆς ἐπὶ, οἷον ἐπ' ὀλίγον, ἐφ' ἱκανὸν, ἐπὶ πολύ. ἐπὶ πολὺ εἱστήκει ἄφωνος, ἤγουν ἐπὶ πολὺ μέρος χρόνου, τουτέστι πολὺν χρόνον.

560. ΘΑΝΑΣΙΜΩι ΧΕΙΡΩΜΑΤΙ, θανατηφόρῳ φόνῳ, τουτέστι διὰ φόνου θανατηφόρου.

562. οὗτος ὁ νῦν μάντις ᾔδει τότε τὴν μαντικήν; κατεγίνετο τότε ἐν τῇ μαντικῇ;

563. ἦν σοφὸς ὁμοίως, ἤγουν ὥσπερ νῦν, καὶ ἐξ ἴσου τιμώμενος, ἤγουν καὶ ἦν τιμώμενος καθόσον τιμᾶται νῦν. τουτέστι καὶ ἦν σοφὸς καὶ ἐνομίζετο οὕτως ὥσπερ νῦν.

565. ΟΥΚΟΥΝ ΕΜΟΥ Γ'. οὔκουν οὐδαμοῦ διεμνημόνευσεν ἐμοῦ ἑστῶτος πλησίον, ἤγουν τοῦτο δ' λέγει περὶ σοῦ νῦν.

570. ΤΟ ΣΟΝ ΔΕ. εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὸν οἶσθα· καὶ εἰ καλῶς φρονεῖς, λέγοις ἄν.

578. ΑΡΝΗΣΙΣ ΟΥΚ ΕΝΕΣΤΙΝ. δυνατὴ οὐκ ἔστιν ἐμοὶ ἡ ἄρνησις, ἤγουν οὐκ ἔστι μοι δυνατὸν ἀρνήσασθαι.

579. ἄρχεις δὲ κατὰ ταυτὰ ἐκείνῃ, γῆς μέρος ἐπίσης αὐτῇ διοικῶν.

590. ΦΕΡΩ, ἀποφέρομαι, λαμβάνω.

598. ΤΟ ΓΑΡ ΤΥΧΕΙΝ. *ἅπασα γὰρ ἐλπὶς τοῦ τυχεῖν, ὧν θέλουσι δηλονότι, ἐνταῦθα ἐστὶν αὐτοῖς, ἤγουν ἐν ἐμοί.*

599. ΚΕΙΝΑ, *ἤγουν τὸν φόβον, ὃν ἔχει ἡ βασιλεία.*

604. ΠΕΥΘΟΥ. *ἐρώτα εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι τὸν δοθέντα χρησμόν.*

606. ΚΟΙΝΗι ΤΙ ΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΑ, *ἤγουν κοινωνήσαντα βουλῆς τῷ μάντει. τερασκόπος, ὁ τῶν τεράτων ἑρμηνεύς. ἐνταῦθα δὲ* ΤΕΡΑΣΚΟΠΩι, *ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ μάντει.*

608. ΓΝΩΜΗι Δ' ΑΔΗΛΩι, *ἐπὶ λογισμῷ ἀμφιβολίαν ἔχοντι.*

610. ΧΡΗΣΤΟΥΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ, *ἀγαθούς. τῷ χρηστῷ ἐναντίον ὁ φαῦλος. ἔστι δὲ χρηστὸς, οὗ ἡ ὁμιλία ὠφέλειαν ἐμποιεῖ· φαῦλος δὲ, οὗ ὁ βίος ἄτακτος καὶ ἀκόλαστος, ὡς καὶ ἄλλους βλάπτεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ὁμιλίας. τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακός· τῷ καλῷ δὲ, ὁ αἰσχρὸς καὶ ὁ δυσειδής.*

618. *τὸ* ΤΑΧΥΣ *εἰ καὶ ἐπιῤῥήματος ἔχει σημασίαν ἐνταῦθα, ἐπεὶ προφορὰν ὀνόματος ἔχει, τὸ* ΤΙΣ *οἰκείως ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ.*

620. ΤΑ ΤΟΥΔΕ. *ἡ τούτου βουλὴ πεπραγμένη ἔσται, ἡ ἐμὴ δὲ, ἐσφαλμένη, ἤγουν ἐπταισμένη.*

622. ΕΞΩ ΒΑΛΕΙΝ, *ἀντὶ τοῦ ἐκβαλεῖν, ἀπώσασθαι, ἐξόριστον ποιῆσαι.*

624. ΟΤΑΝ ΠΡΟΔΕΙΞΗιΣ. *ὅταν ἀποδείξῃς, ὃ λέγεις δηλονότι, τότε τεθνήξομαι. εἶτα ἐπάγει σχετλιάζων·* ΟΙΟΝ ΕΣΤΙ ΤΟ ΦΘΟΝΕΙΝ.

631. ΚΑΙΡΙΑΝ, *κατὰ καιρόν. ὡς ἐπίῤῥημα.*

633. ΕΥ ΘΕΣΘΑΙ ΧΡΕΩΝ. *καλῶς καταστῆσαι πρέπον.*

634. *τί τὴν ἀλόγιστον, ὦ ἄθλιοι, ἔριν διὰ γλώσσης ἀνηγείρατε;*

638. ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΑΛΓΟΣ. *καὶ μὴ τὴν οὐδαμινὴν λύπην εἰς μέγα κομίσετε.*

640. ΔΥΟΙΝ ΑΠΟΚΡΙΝΑΣ. *κρίνας ἀπὸ τῶν δύο κακῶν ἕν.*

644. ΟΝΑΙΜΗΝ, *ἀπολαύσαιμι τοῦ ζῆν, ὠφελείας ἀπολαύσαιμι.* ΟΛΟΙΜΗΝ, *φθαρείην.*

648. ΟΙ ΠΑΡΕΙΣΙ ΣΟΙ, *καὶ τούσδε τοῦ Χοροῦ, οἳ παρόντες εἰσί σοι.*

656. ΤΟΝ ΕΝΑΓΗ, *τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ.* — ΑΦΑΝΕΙ, *ἀδήλῳ.* ΒΑΛΕΙΝ, *ἐκβαλεῖν, ἀπώσασθαι.*

663. Ο ΤΙ ΠΥΜΑΤΟΝ. *φθαρείην ὅπερ ἔσχατον, ἤγουν ἀπώλειαν ἥ τις ἐσχάτη, τουτέστι φθαρείην ἐσχάτην ἀπώλειαν.*

665. ΑΛΛΑ ΜΟΙ. *ἀλλά μου τοῦ δυστυχοῦς λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἡ γῆ*

φθειρομένη. ΚΑΙ ΤΑΔΕ, λυπεῖ δηλονότι τὴν ψυχήν μου, λέγω, εἰ τοῖς κακοῖς τοῖς πάλαι, ἤγουν εἰ ταῖς προτέραις δυστυχίαις συναφθήσεται τὰ παρ' ὑμῶν κακὰ, ἤγουν αἱ παρ' ὑμῶν δυστυχίαι.

669. ΙΤΩ, ἀπελθέτω, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελύσθω.

671. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟΝ. τοὺς γὰρ ἐλέους ἀξίους σοὺς λόγους οἰκτείρω, οὐ τοὺς τοῦδε, λόγους δηλονότι. τὸ μὲν λόγους συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, οὐ μὴν καὶ τὸ ἐλεεινούς. ΣΤΥΓΗΣΕΤΑΙ, ἐμοὶ μισηθήσεται.

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΕΙΚΩΝ, ἀηδῶς ἐνδιδούς. ΒΑΡΥΣ, δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων.

675. ΑΛΓΙΣΤΑΙ, λυπηρόταταί εἰσι δικαίως ἑαυταῖς εἰς τὸ φέρειν.

677. ΑΓΝΩΤΟΣ, ἀγνώμονος. ΙΣΟΣ, δίκαιος.

681. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ, ὑπόληψις ἄδηλος, οὐ γιγνωσκομένη.

684. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΙΝ. ἀπ' ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκινήθησαν οἱ λόγοι;

685. ΑΛΙΣ ΕΜΟΙΓ'. φαίνεταί μοι ἀρκούντως ἔχειν τὸ πρᾶγμα. φαίνεται ἐμοὶ, ἔνθα ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία, αὐτοῦ, ἤγουν ἐκεῖ, μένειν. ΠΡΟΠΟΝΟΥΜΕΝΑΣ, [illegible]κουμένης.

692. ΠΕΦΑΝΘΑΙ. ἴσθι δὲ δεδεῖχθαι ἐμὲ παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετὰ, εἰ παραλογίζομαί σε, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐώδωσας.

697. ΤΑ ΝΥΝ Δ' ΕΥΠΟΜΠΟΣ. κατὰ τὰ παρόντα ἀγαθὸς ὁδηγὸς, ἤγουν κυβερνήτης, εἰ δύναιο, γενοῦ, τῆς γῆς αὐτῆς δηλονότι.

698. ΟΤΟΥ ΠΟΤΕ. οὗτινος ἕνεκα πράγματος μνησικακίαν τοσαύτην ἐστήριξας, ἐν τῇ μνήμῃ δηλονότι, ὥσπερ ἄγαλμα.

700. ΣΕ ΓΑΡ ΣΕΒΩ. ταῦτα διὰ μέσου. ἐρῶ ἕνεκα τοῦ Κρέοντος, οἷά μοι ἐπιβεβούλευκε. σὲ γὰρ, ὦ γύναι, τιμῶ ἐπὶ πλέον τῶνδε.

702. ΛΕΓ' ΕΙ ΣΑΦΩΣ, εἰ καθαρῶς καὶ οὐ βοηθῶν σαυτῷ τὴν φιλονεικίαν μέλλεις λέγειν.

706. ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ὅσον κατὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἧκον μέρος, ἤγουν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. — ὅσον κατὰ τὸ ἑαυτοῦ ἥκει μέρος, ὁ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ.

707. ΑΦΕΙΣ ΣΕΑΥΤΟΝ, ἀπολύσας τοὺς λογισμοὺς, οὓς ἔχεις εἰς ἐκεῖνα περὶ ὧν λέγεις.

709. ΒΡΟΤΕΙΟΝ ΟΥΔΕΝ. ὅτι οὐδὲν βρότειόν ἐστί σοι μαντικῆς ἐχόμενον τέχνης, ἤγουν ἁπτόμενον.

713. ΩΣ ΑΥΤΟΝ ΗΞΕΙ. ὅτι ἐλεύσεται μοῖρα θανεῖν αὐτὸν παρὰ τοῦ παιδὸς, ὅστις ἂν γένοιτο παρ' ἐμοῦ τε καὶ παρ' ἐκείνου.

716. ΕΝ ΔΙΠΛΑΙΣ ΑΜΑΞΙΤΟΙΣ, ἐν συνάψει δύο πλατειῶν ὁδῶν ἁμαξηφόρων.

718. καὶ αὐτὸν ἔῤῥιψεν ὁ Λαΐος εἰς ἄβατον ὄρος διὰ χειρῶν ἄλλων, τὰ σφυρὰ περόνῃ συνάψας. ΠΑΙΔΟΣ ΒΛΑΣΤΑΣ εἰπὼν, ἀποδίδωσι ΚΑΙ ΝΙΝ, ἤγουν αὐτὸν, πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ΠΑΙΔΟΣ ΒΛΑΣΤΑΣ τὸν γεννηθέντα παῖδα δηλοῖ.

721. ΟΥΤΕ ΛΑΙΟΝ ἤνυσεν, ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν ἐς τέλος ἔδειξε παθόντα παρὰ τοῦ παιδὸς τὸ χαλεπὸν ὃ ἐφοβεῖτο, τουτέστι τὸ φονευθῆναι ὑπὸ τοῦ παιδός.

723. διαστέλλων λέγει ΦΗΜΑΙ ΜΑΝΤΙΚΑΙ, ἐπεὶ λέγεται φήμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως.

724. ΕΝΤΡΕΠΟΥ. ὧν ἐπιστρέφου σὺ μηδαμῶς. ἐντρέπομαι, τὸ φροντίζω, γενικῇ συντάσσεται. ΩΝ ΓΑΡ ΑΝ ΘΕΟΣ. ἤγουν ἃ γὰρ ἂν ὁ θεὸς ζητῇ, πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι, ῥαδίως, ἤγουν εὐκόλως, αὐτὸς δείξει.

726. ΟΙΟΝ Μ' ΑΚΟΥΣΑΝΤ'. φεῦ· οἷον πλάνημα, ἤγουν οἵα φροντὶς καὶ στροφὴ ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν, ἤγουν ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με, ὦ γύναι, ἀρτίως ἀκούσαντα.

731. ΗΥΔΑΤΟ. ἐλέγετο γὰρ ταῦτα, καὶ οὔπω ἔληξε.

732. ΠΑΘΟΣ, ἤγουν τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα. ὥσπερ λέγεται λῆμμα καὶ δῶρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ διδόντος, δῶρον· ἀπὸ δὲ τοῦ λαμβάνοντος, λῆμμα· οὕτω λέγεται καὶ πάθος καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιοῦντος, πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος, πάθος. οἷον ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος, λέγεται δὲ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος. καὶ ἡ στρέβλωσις ὁμοίως, καὶ ἡ πληγὴ, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

733. Φωκὶς μὲν καλεῖται ἡ γῆ· σχιστὴ δ' ὁδὸς ἀποκαθίσταται εἰς ταὐτὸ ἀπὸ Δελφῶν καὶ ἀπὸ Δαυλίας.

740. ΦΥΣΙΝ, ἀναδρομήν. ΑΚΜΗΝ ΗΒΗΣ, κατάστασιν ἡλικίας. ἥβη, ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς ἡλικίας λαμβάνεται τοὔνομα.

742. ΧΝΟΑΖΩΝ, αἰθῶν ἄρτι κάρα λευκοβαφὲς, τουτέστι λευκαινόμενος.

750. ΕΧΩΡΕΙ ΒΑΙΟΣ. βαιός, ὁ μικρός· ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ μικροπρεπῶς, εὐτελῶς, ἤγουν μετ᾽ ὀλίγων.

751. ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ, ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, βασιλεύς.

753. ΚΗΡΥΞ, ἡγεμὼν ὁδοῦ, ὁ κοινῶς πρόοδος. ΑΠΗΝΗ Δ᾽ ΗΓΕ ΜΙΑ. μία λέγει διότι οὐ διὰ πλειόνων ἦν δυνατὸν αὐτὸν φέρεσθαι, ἀλλὰ θέλει δηλοῦν ὁ λόγος ὅτι καὶ ἀπήνη ἦγεν αὐτὸν, καὶ αὕτη ἦν μόνη, καὶ ἑτέρα οὐχ εἵπετο.

761. ΑΓΡΟΥΣ, ἐπὶ τοὺς ἀγρούς. ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐπὶ τὸ νέμειν πρόβατα. ποίμνια, αἱ ἀγέλαι τῶν προβάτων.

762. ΤΟΥΔ᾽ ΑΠΟΠΤΟΣ ΑΣΤΕΟΣ, ἔξω τῆς θέας τοῦδε τοῦ ἄστεος:

763. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ ΟΔ᾽ ΑΝΗΡ. ἄξιος γὰρ δοῦλος ἦν ὅδ᾽ ἀνὴρ ἀποφέρεσθαι καὶ μείζω χάριν τῆσδε.

766. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. ὡς παρόντα νόμιζε αὐτόν· οὕτως ἔχει εὐκόλως ἀφίξεσθαι.

771. ΕΣ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. μέχρι τοσούτου, ἤγουν μέχρι τοῦ μὴ ἀξιωθῆναι ἀκοῦσαι τὸ ἐν ἐμοὶ βάρος. ΤΩι ΓΑΡ ΑΝ. τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ ἀξίῳ μᾶλλον λέξαιμ᾽ ἂν, ἢ σοί.

775. ΔΩΡΙΣ. Δωρὶς διάλεκτος, ἡ τῶν Δωριέων· καὶ Δωρὶς γυνὴ, ἡ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Δωριέων, ὥσπερ Ἑλληνὶς, ἡ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων.

777. ΘΑΥΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ΑΞΙΑ. ἀξία μὲν θαυμάσαι αὐτήν τινα, ἤγουν ἀξία μὲν θαύματος καὶ ἀπορίας· ΣΠΟΥΔΗΣ, ἤγουν κατασπεύσεως δὲ τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

780. ΠΛΑΣΤΟΣ; πεπλασμένος υἱὸς, ἤγουν ὑποβολιμαῖος.

781. κἀγὼ ἀγανακτήσας κατὰ μὲν τὴν παροῦσαν τότε ἡμέραν σὺν βίᾳ κατέσχον ἐμαυτόν. τῇ ἐφεξῆς δὲ ἡμέρᾳ —

786. ΕΚΝΙΖΕ, ἐλύπει. κυρίως δὲ ἐρωτικῶς λυπεῖν. — ΠΟΛΥ, κατὰ πολύ. ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

789. ΑΤΙΜΟΝ, ἀνάξιον ἀποκρίσεως.

794. Κ᾽ΑιΓΩ ᾽ΠΑΚΟΥΣΑΣ. κἀγὼ ἀκούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι᾽ ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι᾽ ἄστρων συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν, ἐκεῖσε δηλονότι, ἔνθα μήποτε ὀψοίμην πληρούμενα ὀνείδη τῶν εἰς ἐμὲ δυσφήμων χρησμῶν, ἤγουν τὰ ἐμὰ ὀνείδη, ἃ προεδήλουν οἱ πρὸς ἐμὲ δύσφημοι χρησμοί.

803. ΕΜΒΕΒΩΣ, ἐμβεβηκώς.

808. ΠΑΡΑΣΤΕΙΧΟΝΤΑ, ἡ παρὰ ἀντὶ τοῦ πλησίον, ὥσπερ ἐν τῷ, (Aj. 1274.) ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους, ἢ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντός.

809. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ, ἤγουν μάστιξι. καθίκετό μου τῇ βακτηρίᾳ.

814. ΤΟΥΤῼ ΠΡΟΣΗΚΕΙ. προσήκει τῷ δεῖνι· καὶ προσήκοντες, οἱ συγγενεῖς. εἰ συγγένειά τις ἐστὶ προσήκουσα τῷ Λαΐῳ, ἤγουν εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ Λάϊος.

816. ΕΧΘΡΟΔΑΙΜΩΝ, μισητὸς παρὰ τῶν θεῶν, ἐχθρὸς τοῖς θεοῖς.

817. ῼΙ ΜΗ ΕΞΕΣΤΙ. ᾧ τινι οὐκ ἔστιν ἐκδεδομένον δέχεσθαί τινα, ἐμὲ δηλονότι, ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε ἀπὸ τῶν ξένων.

822. ΑΡ' ΕΦΥΝ ΚΑΚΟΣ. τὸ ἔφυν καὶ τὸ οὐχὶ ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν ἆρα οὐχ ὑπάρχω κακός; ἆρα οὐχ ὑπάρχω ὅλος ἀνάθαρτος;

823. ΕΙ ΜΕ ΧΡΗ. ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀποδίδοται ἡ σύνταξις πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ προφέρεται κατ' αἰτιατικήν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀποδίδοται πρὸς τὸ χρὴ, καὶ λέγεται κατὰ δοτικήν· ἤγουν εἰ χρὴ φυγεῖν ἐμὲ, καὶ εἰ χρὴ ἐμοὶ φυγόντι μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν, μήτε ἐμβατεύειν πατρίδος, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαίνειν.

828. ΑΡ' ΟΥΚ ΑΠ' ΩΜΟΥ. ἆρα οὐκ ἀπὸ σκληρᾶς τύχης ταῦτα ἐπ' ἐμοί τις κρίνων ἀνορθοίη ἂν λόγον, ἀντὶ τοῦ ἀποφαίνοιτο;

830. Ω ΘΕΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὦ θεοὶ ἐν ἁγνείᾳ καὶ καθαρότητι τιμώμενοι. ΒΑΙΗΝ ΑΦΑΝΤΟΣ, πορευθεὶς γενοίμην ἄφαντος πρότερον.

833. ΚΗΛΙΔΑ ΣΥΜΦΟΡΑΣ, ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ συμφορὰν, ἤγουν συντυχίαν, κηλῖδος, ἤγουν μολυσμοῦ.

836. ΤΟΣΟΥΤΟΝ Γ' ΕΣΤΙ, ἀντὶ τοῦ, τοσαύτη μοί ἐστιν ἡ ἐλπίς.

842. ΛῌΣΤΑΣ ΕΦΑΣΚΕΣ. ἔφασκες ἐννέπειν αὐτὸν, ἤγουν τὸν βοτῆρα, λῃστὰς ἄνδρας ὅτι ἔκτειναν αὐτὸν, ἤγουν τὸν Λάϊον· ὡς τὸ, (Eurip. Hec. 976.) εἰπέ μοι τὸν Πολύδωρον εἰ ζῇ.

853. ΔΙΚΑΙΩΣ ΟΡΘΟΝ. δείξει ὁ βοτὴρ ἀσφαλῶς κατὰ τὴν πρόῤῥησιν ἀποθανόντα.

856. ΠΑΡΟΙΘΕΝ ΩΛΕΤΟ, πρὸ τοῦ φονευθῆναι τὸν Λάϊον. ὥστε μαντείας ἕνεκα οὐκ ἂν βλέψαιμι ἔγωγε οὔτε πρὸς τούτους τοὺς λόγους, οὔτε πρὸς τοὺς τοῦ θεράποντος.

860. ΜΗΔΕ ΤΟΥΤ' ΑΦῌΣ, μηδὲ ἐάσῃς τοῦτο.

863. ΕΙ ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΗ. τὸ τοῦ Χοροῦ πᾶν δυσχεραίνοντος κατὰ τῆς Ιοκάστης, ὡς παρ' οὐδὲν τιθεμένης τοὺς χρησμοὺς τῶν θεῶν. εἴθε μοι σὺν,

φησὶν, εὐτυχία συνείη, ἁγνότητα καὶ λόγων καὶ ἔργων φέροντι, ὧν οἱ νόμοι οὐρανόθεν ἐγεννήθησαν, τουτέστιν οὔτε κατὰ θεῶν βλασφημοῦντι, οὔτε μὴν ἄλλο τι κατ᾽ αὐτῶν ποιοῦντι. εἴθε ξυνείη μοι εὐτυχία, σώζοντι τὴν διὰ λόγων καὶ ἔργων πάντων εὐσεβῆ καθαρότητα, ὑπὲρ ὧν, ἤγουν τῶν εὐσεβῶν λόγων καὶ ἔργων, πρόκεινται νόμοι ἔντιμοι καὶ ἐν ὕψει βαίνοντες, κατὰ τὴν αἰθέρα γεννηθέντες τὴν οὐρανίαν, ἤγουν ἐν οὐρανῷ· ὧν, νόμων δηλονότι, μόνος πατὴρ ὁ Ολυμπος, οὐδὲ θνητὴ φύσις ἀνδρῶν ἐγέννησεν αὐτοὺς, οὐδὲ μήν ποτε λήθη κατακοιμήσει, ἤγουν ἀφανίσει. μεγάλη δύναμις θεοῦ ἐστὶν ἐν τούτοις ἀτελεύτητος.

873. ΥΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. ὑπερηφανία, καταφρόνησις αὐξάνει, ἐπαίρει ἐν ἑαυτῇ τὸν βασιλέα. ὕβρις, ἥν ποτε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ ματαίως, ἃ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναβιβάσασα εἰς ἀκροτάτην ἀποῤῥῶγα, ἔῤῥιψεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἔνθα οὐ πορείᾳ συμφερούσῃ καὶ ὠφελίμῳ χρῆται.

879. ΠΑΛΑΙΣΜΑ, ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.

885. ΔΙΚΑΣ ΑΦΟΒΗΤΟΣ, ἤγουν ἐκτὸς φόβου τῆς δίκης, τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.

887. ΕΛΟΙΤΟ, ἕλοι, ἤγουν κατάσχοι, αὐτὸν ἕνεκα δυστυχοῦς ὑπερηφανίας, εἰ μὴ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας διοικήσει δικαίως, καὶ, εἰ μὴ ἀπὸ κοινοῦ, ἕρξεται, ἤγουν ἀφέξεται, κωλυθήσεται τῶν ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ἢ εἰ τῶν ἀψαύστων, ἤγουν τῶν θείων, ἅψεται ματαιοπονῶν, ματαιάζων.

892. ΕΝ ΤΟΙΣΔ᾽, ἤγουν τοιαῦτα πράττων ἀνὴρ ἀπὸ θυμοῦ κωλύσει ΒΕΛΗ, τὴν θείαν δίκην, ἢ τὰ κακὰ ὁρμήματα τῆς ψυχῆς, ὥστε ἀποσοβεῖν αὐτὰ τῆς ψυχῆς. ΤΟΙΑΙΔΕ ΠΡΑΞΕΙΣ, αἱ ἀσεβεῖς, τὸ καταφρονεῖν τῶν θεῶν. ΤΙ ΔΕΙ ΜΕ ΧΟΡΕΥΕΙΝ, κατὰ τί πρέπει πανηγυρίζειν με τοῖς θεοῖς;

897. οὐκ ἔτι ἐπὶ τὸν ἄψαυστον καὶ θεῖον τῆς γῆς ἐλεύσομαι ὀμφαλὸν, ἤγουν τὴν Πυθίαν. ΣΕΒΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τιμῇ.

901. ΤΑΔΕ, τὰ τῶν χρησμῶν. ΧΕΙΡΟΔΕΙΚΤΑ, φανερῶς διὰ τῶν χειρῶν δεικνύμενα. ΑΡΜΟΣΕΙ, ἀποβήσεται. ΟΡΘ᾽, ὀρθῶς, ἀσφαλῶς.

906. ΦΘΙΝΟΝΤΑ. φθειρόμενοι γὰρ οἱ παλαιοὶ χρησμοὶ, οἱ δοθέντες τῷ Λαΐῳ, ἀφανίζονται ἤδη, καὶ ἐν οὐδενὶ φαίνεται ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος.

913. ΕΠΙΘΥΜΙΑΜΑΤΑ, ἀντὶ τοῦ θυμιάματα· ὡς ἐπιβουκόλος ἀνήρ. (Οδ. γ᾽. 422.)

914. ΤΨΟΥ ΓΑΡ ΑΙΡΕΙ. αἴρει θυμὸν οὐκ ὀργῇ, ἀλλὰ λύπῃ.

916. ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΤΟΙΣ ΠΑΛΑΙ. τοὺς νέους χρησμοὺς τεκμαίρεται, ἤγουν συμβάλλει διὰ τῶν πάλαι, ἤγουν πρὸ μακροῦ, χρησμῶν.

920. ΚΑΤΕΥΓΜΑΣΙΝ τοῖς κινοῦσιν εἰς κατάνευσιν τῶν εὐχῶν. ἤγουν τοῖς θυμιάμασιν καὶ ἀναθήμασιν.

931. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ ΕΙ, τοῦ εἶναι ὄλβιος.

937. ΑΣΧΑΛΛΟΙΣ, ἀλγοίης δ' ἄν.

939. ΟΥΠΙΧΩΡΙΟΙ, οἱ ἐπιχώριοι. ΣΤΗΣΟΥΣΙ, καταστήσουσι, τάξουσι.

942. ΟΥ ΔΗΤ', οὐδαμῶς. οὐκ ἔστι.

943. Η ΤΕΘΝΗΚΕ. ἆρα καὶ ἢ ἀντὶ τοῦ ὄντως.

947. ΠΑΛΑΙ ΤΡΕΜΩΝ, ἐκ μακροῦ φοβούμενος. τοῦτον τὸν ἄνδρα φοβούμενος ὁ Οἰδίπους ἐκ μακροῦ ἵνα μὴ κτάνῃ, ἔφευγεν, ἤγουν ἀπεδήμει, ἐξόριστος ἐγένετο.

950. ὦ φιλτάτη γυνὴ Ἰοκάστη, τί με μετεκαλέσω, μετεπέμψω δεῦρο ἐκ τῶνδε δωμάτων.

953. ΤΑ ΣΕΜΝ'. εἰρωνικῶς, ἀντὶ τοῦ τὰ μάτην τιμώμενα.

961. ΣΜΙΚΡΑ. μικρὰ ῥοπή, ἤγουν βάρος καταστρέφει παλαιὰ σώματα, τουτέστι πολυχρόνια.

963. καὶ νόσοις ἐφθάρη, καὶ τῷ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένῳ χρόνῳ συμπαρεκτεινόμενος.

965. ΤΗΝ ΠΥΘΟΜΑΝΤΙΝ, τὴν τῆς μαντικῆς Πυθοῦς ἑστίαν.

969. ΑΨΑΥΣΤΟΣ, μὴ ἁψάμενος. ἄψαυστος, ὁ μὴ δυνάμενος ψαύεσθαι. ἐνταῦθα δὲ, ὁ μὴ δυνάμενος ἅψασθαι, ἐπὶ ἐνεργείας.

971. ἄλλως δὲ τοὺς ἐνταῦθα διδομένους χρησμοὺς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίους οὐδενὸς κεῖται παρὰ τῷ Αἴδῃ.

974. ΤΩι ΦΟΒΩι ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΝ, ὑπὸ τοῦ φόβου ἠπατώμην.

975. μηκέτι νῦν μηδὲν ἀπ' αὐτῶν βάλῃς εἰς θυμὸν, ἤγουν εἰς τὸν λογισμόν.

976. καὶ κατὰ τίνα τρόπον ἐστὶ πρέπον οὐ φοβεῖσθαί με τὴν μετὰ τῆς μητρὸς συνάφειαν;

977. ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, τὰ τῆς εὐτυχίας, ἤγουν ἡ εὐτυχία. ΠΡΟΝΟΙΑ ΣΑΦΗΣ, πρόγνωσις ἀληθής.

983. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ, ἐν οὐδενὸς μοίρᾳ, εὐκολώτατα τὴν ζωὴν διαβιβάζει.

993. ἆρα δυνατὸν ῥηθῆναι, ἢ οὐ πρέπει ἄλλον γιγνώσκειν;

997. ΠΑΤΡΩΙΟΝ ΑΙΜΑ διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἐξελεῖν, ἐκχέαι· ἤγουν φονεῦσαι τὸν πατέρα.

1000. ΚΕΙΘΕΝ, ἀπὸ τῆς Κορίνθου. ΠΑΤΡΟΣ ΤΕ. καὶ ταῦτα φοβούμενος, καὶ θέλων μὴ φονεὺς εἶναι τοῦ πατρός.

1004. ΧΑΡΙΝ. χάρις, ἡ εὐχαριστία, καὶ ἡ δωρεά.

1005. ΤΟΥΤ'. διὰ τοῦτο, ἢ εἰς τοῦτο. ΕΥΠΡΑΞΑΙΜΙ, καλῶς πράξαιμι.

1007. ΕΙΜΙ ΟΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, συναναστραφήσομαι τοῖς γεννήτασι.

1010. εἰ διὰ τὰς αἰτίας ταύτας, ἃς προέτεινας, φεύγεις εἰς οἴκους μολεῖν.

1011. ΜΗ ΜΟΙ ΦΟΙΒΟΣ, ἤγουν μὴ οἱ χρησμοὶ τοῦ Φοίβου τελεσθῶσιν ἀληθεῖς.

1015. ΓΕΝΝΗΤΩΝ, γεννητόρων. ΟΥΔΕΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. ὅτι οὐδὲν ἦν σοι ἐν γένει ὁ Πόλυβος. οὐδαμῶς ἦν σοι κατά τι ἐν γένει.

1018. ΟΥ ΜΑΛΛΟΝ ΟΥΔΕΝ, οὐδαμῶς, κατ' ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως. ΤΟΥΔ' ΑΝΔΡΟΣ, ἐμοῦ.

1019. καὶ πῶς ὁ γεννήσας ἔφυσεν ἐξ ἴσου τῷ μηδὲ κατά τι προσήκοντι;

1026. ΝΑΠΑΙΑΙΣ ΠΤΥΧΑΙΣ, ἐν ταῖς ὀρειναῖς κοιλότησι τοῦ Κιθαιρῶνος.

1031. τί πάθος ἔχοντα ἐν δυστυχίαις με λαμβάνεις, ἤγουν ἔλαβες; λαμβάνει τὶς τὶ παρά τινος, ἤγουν δέχεται. καὶ λαμβάνει, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ λαμβάνῃ μὴ διδόντος ἑτέρου.

1033. ΤΙ ΤΟΥΤ'. τί ἐστι τοῦτο τὸ παλαιὸν κακὸν, ὃ λέγεις; ὅμοιον τῷ· Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; ΔΙΑΤΟΡΟΥΣ, διεληλαμένας, διαπεπερονημένας.

1035. ΟΝΕΙΔΟΣ, τὸ αἶσχος· ὥσπερ ἔγκλημα, τὸ ἁμάρτημα. ἀκολουθεῖ γὰρ ὥσπερ τῷ ἁμαρτήματι τὸ ἐγκαλεῖσθαι, οὕτω τῷ αἴσχει τὸ ὀνειδίζεσθαι.

1036. ἐκ τούτου τοῦ συμβεβηκότος ὀνομάζῃ ΟΣ ΕΙ, ἤγουν Οἰδίπους.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ Η ΠΑΤΡΟΣ ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα;

1038. ΤΑΥΤ'. εἴτε ἐκ πατρὸς, ἢ μητρὸς ἔπαθες.

1039. ΤΥΧΩΝ, ἐντυχὼν, εὑρών.

1042. ΤΩΝ ΛΑΙΟΥ, οἰκετῶν δηλονότι.

1044. ΒΟΤΗΡ. οὐχ ὡς βοτὴρ λέγεται τούτου, ἀλλ' ὡς οἰκέτης ἐνεργῶν ταύτην αὐτῷ τὴν ἐνέργειαν, τὴν τοῦ νέμειν δηλονότι. ἐπὶ γὰρ ἐκείνων, ὧν νέμει τις, λέγεται βοτὴρ, οἷον βοτὴρ προβάτων, ἢ βοῶν, ἢ τοιούτων τινῶν.

1052. ΟΝ Κ'ΑΜΑΤΕΥΕΣ, ὃν καὶ πρότερον ἐζήτεις ἰδεῖν.

1053. Η Δ' ΑΝ. ἥδε δὲ ἡ Ιοκάστη λέγοι ἂν μάλιστα τάδε.

1056. ΕΝΤΡΑΠΗΙΣ. μηδαμῶς ἐπιστραφῇς, ἤγουν φροντίσῃς. ΜΑΤΗΝ, ματαίως, ἀκαίρως.

1061. ΑΛΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ΕΧΩ. ἅλις ἔχω νοσῶν, καὶ ἅλις ἔχω τῆς νόσου. καὶ ἀμφότερα ἐν χρήσει.

1062. ΟΥΔ' ΑΝ ΕΚ ΤΡΙΤΗΣ. οὐδ' ἂν φανῶ, ἤγουν δειχθῶ, ἐκ τρίτης μητρὸς, ἤγουν ἐκ προμάμμης. καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγινώσκειν δεῖ ἐνταῦθα τὸ ἄν.

1064. ὅπως ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, πείσθητί μοι, δέομαι μὴ πράττειν τόδε, ἤγουν τὸ ζητεῖν ἃ ζητεῖς.

1065. ΜΗ ΟΥ ΤΑΔ' ΕΚΜΑΘΕΙΝ, ὥστε μὴ ἰδεῖν τάδε καθαρῶς.

1073. ΑΓΡΙΑΣ, ἀνημέρου, ἀκατασχέτου, ἀκαταπονήτου.

1080. ΝΕΜΩΝ, ἔχων, κρίνων. ΤΗΣ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ ΜΗΤΡΟΣ. ταύτης τῆς τύχης ὑπάρχω υἱός. ΟΙ ΔΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ, τῆς τύχης δηλονότι.

1087. ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΙΔΡΙΣ, κατὰ νοῦν ἔμπειρος, φρόνιμος. οὐ μὰ τὸν Ολυμπον, ἄπειρος οὐκ ἔσῃ, ὦ Κιθαιρὼν, κατὰ τὴν αὔριον πανσέληνον ἡμέραν, ἤγουν πάνυ λαμπρὰν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἤγουν τιμᾷν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ ὁμοδίαιτον τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφὸν, καὶ μητέρα, καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπίχαρτα φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν. ΕΠΗΡΑ, ἐπίχαρτα. ἐράσμιον γὰρ ἦν τῷ Οἰδίποδι, γνῶναι τὸ ἑαυτοῦ γένος. ΠΑΤΡΙΩΤΑΝ. πατριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι στρεφόμενοι.

1099. ΤΩΝ ΜΑΚΡΑΙΩΝΩΝ, ἀειζώων θεαινῶν, ἤγουν Νυμφῶν.

1100. ΠΑΝΟΣ. ἆρα Πανὸς θυγάτηρ τις, ἀπὸ κοινοῦ, ὀρεσικοίτῃ προσπελασθεῖσα, ἢ Λοξίου θυγάτηρ τις προσπελασθεῖσα σέ γε, ἔτεκε δηλονότι.

1103. ΠΛΑΚΕΣ ΑΓΡΟΝΟΜΟΙ, τόποι ἔνθα νέμεται τὰ ἄγρια.

1110. εἰ πρέπει με μηδαμῶς ξυντυχόντα, τὸν γηραιὸν ἀκριβοῦσθαι, ὁρᾷν νομίζω τὸν νομέα, ὃν ἐκ μακροῦ ζητοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ πολυχρονίῳ γήρᾳ ξυμφωνεῖ τῷ λόγῳ, ΤΩΔΕ Τ'ΑΝΔΡΙ, τῷ Κορινθίῳ, ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ, ἐν ἴσῳ μέτρῳ ἡλικίας, ὢν δηλονότι.

1114. ΤΟΥΣ ΑΓΟΝΤΑΣ, αὐτὸν δηλονότι, ὥσπερ οἰκέτας ὁρῶ ἐμαυτοῦ· ὁρῶ ὅτι εἰσὶν οἱ ἐμοὶ οἰκέται. ΤΗι Δ' ΕΠΙΣΤΗΜΗι, τῇ ἀκριβεῖ γνώσει, τῇ καταλήψει.

1118. ΩΣ ΝΟΜΕΥΣ ΑΝΗΡ, καθὰ προσήκει ἀνδρὶ νομεῖ.

1121. ΔΕΥΡΟ ΜΟΙ ΦΩΝΕΙ ΒΛΕΠΩΝ, πρὸς ἐμὲ βλέπων φώνει μοι, ἤγουν λέγε μοι.

1125. ΤΑ ΠΛΕΙΣΤΑ. κατὰ τὰ πλεῖστα μέρη τῆς ζωῆς μου ποίμναις ἠκολούθουν.

1126. ΞΥΝΑΥΛΟΣ. τόποις παρά τισι αὐλιζόμενος.

1127 ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἔνθα ηὐλιζόμην, ἦν δὲ πλησιόχωρος τῷ Κιθαιρῶνι τόπος.

1128. ΟΙΣΘΑ ΤΗιΔΕ ΠΟΥ ΜΑΘΩΝ. ἆρα γιγνώσκεις, ἐκεῖ που ἰδών;

1130. Η ΞΥΝΑΛΛΑΞΑΣ. ἢ οἶδας, ἀπὸ κοινοῦ, συντυχὼν κατά τι.

1131. οὐκ οἶδα οὕτως, ὥστε μνησθῆναι καὶ εἰπεῖν ταχέως.

1133. ΑΓΝΩΤ', ἐπιλαθόμενον. ΚΑΤΟΙΔΕΝ. οἶδεν, ὁπηνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα σὺν διπλοῖς ποιμνίοις ἐπλησίαζεν ἐμοί. τὸ δὲ ΕΓΩ Δ' ΕΝΙ διὰ μέσου.

1137. ΕΞ ΗΡΟΣ. ἐκ τοῦ τέλους τοῦ ἔαρος εἰς τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου, ἤτοι τὴν ὥραν τοῦ θέρους. ὁ γὰρ ἀρκτοῦρος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτέλλει τοῦ μετοπώρου.

1138. ΕΙΣ ΕΠΑΥΛ', εἰς ἐπαύλεις. ΣΤΑΘΜΑ, ἔνθα ἑστήκασι τὰ ζῶα.

1141. ΕΚ ΜΑΚΡΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. ταυτόν ἐστιν ἐκ μακροῦ χρόνου, καὶ διὰ μακροῦ χρόνου· ἡ μὲν γὰρ ἐκ δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνησιν τοῦ μακροῦ χρόνου· ἡ δὲ διὰ, τὴν ἐν τῷ μέσῳ κίνησιν τοῦ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένου χρόνου. ἔστι δὲ ταυτὸν μακρόθεν εἰπεῖν ἄρξασθαι, καὶ ἀρξάμενον διάστημα πολὺ διελθεῖν.

1143. ΕΜΑΥΤΩι ΘΡΕΜΜΑ. ἵνα ἀναθρεψαίμην ἐγὼ, αὐτὸν δηλονότι, θρέμμα ἐμαυτῷ, ἤγουν δι' ἐμαυτὸν, ὡς ἐσόμενον ἐμαυτοῦ.

1144. ΠΡΟΣ ΤΙ. ἐπὶ ποίῳ σκοπῷ τοῦτο ἐρωτᾷς;

1146. ΟΥΚ ΕΙΣ ΟΛΕΘΡΟΝ. οὐκ εἰς φθορὰν, ἄπει δηλονότι;

1147. Α. ἐπιφώνημα ἐφεκτικόν. ΚΟΛΑΖΕ, ἐπίπληττε. ΤΑ ΣΑ, οἱ σοὶ λόγοι.

1151. ΑΛΛΩΣ ΠΟΝΕΙ, μάτην, ἔξω τοῦ προσήκοντος κοπιᾷ.

1152. ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ, μετὰ εὐχαριστίας.

1153. ΜΗ ΔΗΤΑ. δέομαι πρὸς τῶν θεῶν ἵνα μή με αἰκίσῃς τὸν γέροντα. ΑΠΟΣΤΡΕΨΕΙ, εἰς τοὐπίσω σἰρέψει.

1155. ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗΙΖΩΝ. ἕνεκα τίνος προσἰάτἰεις ἀποσἰρέφειν τὰς χεῖρας ἐμοῦ; τί ἐπὶ τούτοις θέλων μαθεῖν;

1157. ΩΦΕΛΟΝ. πρέπον δ' ἦν ὀλέσθαι με, τουτέσἰιν ἔπρεπον δὲ ὀλέσθαι.

1158. ΕΙΣ ΤΟΔ', εἰς τὸ ὀλέσθαι, μὴ λέγων ὅπερ ἐσἰὶ δίκαιον λέγειν σε.

1163. ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ, οὐδαμῶς. ὥσπερ τὸ μάλισἰα ἐν τοῖς κατ' ἐρώτησιν λόγοις ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀτἰικοῖς, ἀντὶ τοῦ ναὶ, οὕτω καὶ τὸ ἔγωγε· καὶ τὸ οὐκ ἔγωγε ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ὡς ἐνταῦθα· ΕΜΟΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ, ἤγουν ἐμὸν μὲν οὐδαμῶς ὄντα ἔδωκα· ΕΔΕΞΑΜΗΝ ΔΕ ΤΟΥ, ἀντὶ τοῦ, παρά τινος.

1166. ΟΛΩΛΑΣ. ὃ δῆθεν ἀπαραιτήτως ποιήσει, τοῦτο δὴ ὡς ἤδη γεγονὸς ἐπάγει. Φυσικὸς δὲ ὁ λόγος οὗτος, τὸ τὰ ἀπαραιτήτως γενησόμενα, καὶ ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν ἀπόβασιν, λέγειν ὡς ἤδη γεγονότα· οἷον, τέθνηκα εἰ ποιήσω τόδε, ἤγουν οὕτω νομίζω ἀπαραιτήτως τεθνήξεσθαι, ὥσἰε καὶ ὡς γεγονὸς τοῦτο ἤδη ἀποφαίνομαι. ΕΙ ΣΕ ΤΑΥΤ', ἐὰν ἔτι δεήσωμαι ἐρέσθαι σε ταῦτα.

1170. ΑΚΟΥΣΤΕΟΝ ἐνεργητικὸν, ἐπίῤῥημα· παθητικὸν κλίνεται.

1171. Η Δ' ΕΣΩ. ἡ δὲ ἔνδον οὖσα σὴ γυνὴ εἴποι ἂν τάδε κάλλισἰα καθὰ διάκειται.

1174. ΑΝΑΛΩΣΑΙΜΙ, ἀπολέσαιμι. ΟΚΝΩι· καὶ διὰ φόβον κακῶν ὑπὸ θεοῦ προῤῥηθέντων.

1176. ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. σύλληψις ὁ τρόπος. οὐ γὰρ καὶ τὴν μητέρα ἐφόνευσεν.

1178. ΚΑΤΟΙΚΤΙΣΑΣ, ἐλεήσας. ΩΣ ΑΛΛΗΝ ΧΘΟΝΑ, καθὰ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν.

1180. ΚΑΚ' ΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤ', εἰς μεγίσἰας δυσἰυχίας ἐφύλαξεν. ΓΕΓΩΣ, γεγονὼς, ὑπάρχων.

1182. ΕΞΙΚΟΙ, ὑποδεδειγμένα εἴη σαφῶς. ΠΡΟΣΒΛΕΨΑΙΜΙ, ἀντὶ τοῦ θεάσομαι. εὐκἰικὸν ἀντὶ ὁρισἰικοῦ.

1184. ΟΣΤΙΣ ΠΕΦΑΣΜΑΙ. ὅσἰις δέδειγμαι γεννηθεὶς ἀφ' ὧν οὐ πρέπον ἦν, γεννηθῆναί με δηλονότι, καὶ ὁμιλῶν καὶ συνευναζόμενος σὺν οἷς οὐ πρέπον ἦν ὁμιλεῖν με, ἤγουν τῇ μητρὶ, καὶ κἰανὼν ὃν οὐκ ἔδει κἰανεῖν με.

1187. ΩΣ ΥΜΑΣ. ὡς ἐπίσης ὑμᾶς ζώσας τάτῖω, καὶ τὸ μηδέν.

1195. ΜΑΚΑΡΙΖΩ. ἐπαινεῖται τις ἐφ᾽ οἷς ποιεῖ καλοῖς, καὶ ψέγεται ἐφ᾽ οἷς ποιεῖ κακοῖς. μακαρίζεται δέ τις ἐπὶ ἰσχύϊ καὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει, ἃ οὐκ αὐτὸς ἐνεργήσας ἐκλήσατο, ἀλλ᾽ ἢ κληρονομήσας ἢ ἀπὸ φύσεως λαχών.

1196. ΚΑΘ᾽ ΥΠΕΡΒΟΛΑΝ ΤΟΞΕΥΣΑΣ, ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ΕΚΡΑΤΗΣΑΣ, ἐγκρατὴς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς μακαριότητος.

1198. Ω ΖΕΥ, φεῦ· διὰ μέσου. ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ, τὴν ἀγκύλους ἔχουσαν ὄνυχας.

1205. ΑΓΡΙΑΙΣ, ἀκατασχέτοις, ἀκαταπονήτοις.

1207. ΚΛΕΙΝΟΝ ΚΑΡΑ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὦ ἔνδοξε Οἰδίπου.

1210. ΠΑΤΡΩΙΑΙ ΑΛΟΚΕΣ, ἤγουν ἡ γυνὴ ἔνθα σπείρει σε πατήρ.

1214. ΑΓΑΜΟΝ. τὸν κακόγαμον γάμον, σου δηλονότι, τεκνοῦντος ὅθεν ἐτεκνώθης.

1220. ΤΟ Δ᾽ ΟΡΘΟΝ, ἤγουν σύντομον καὶ οὐ σκολιόν.

1221. ΑΝΕΠΝΕΥΣΑ, ἀναψυχὴν ἔσχον ἐκ σοῦ. ἀναπνέω τὸν ἀέρα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀνέπνευσα ἀμεταβάτως, ὅτε ἐν βίᾳ τινὶ ὢν εἶτα ἀπηλλάγην αὐτῆς.

1223. Ω ΓΗΣ οἰκήτορες δηλονότι, οἱ τὰς μεγίστας ἀεὶ τιμώμενοι τιμάς.

1225. ΕΓΓΕΝΩΣ, γνησίως. ΕΝΤΡΕΠΕΣΘΕ, ἐπιστρέφεσθε, ἐπιστροφὴν ἔχετε.

1228. ΝΙΨΑΙ ΚΑΘΑΡΜΩι, ἀποπλῦναι διὰ καθάρσεως.

1230. ΕΚΟΝΤΑ. ὅτι ἑκόντες, ὁ μὲν Οἰδίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτόν, ἡ δ᾽ Ἰοκάστη ἀπήγξατο. ΤΩΝ ΔΕ ΠΗΜΟΝΩΝ, ἤγουν ἀπὸ τῶν βλαβῶν ἐκεῖναι μάλιστα λυποῦσιν, αἳ ἂν φανῶσιν αὐθόρμητοι, ἑκούσιαι.

1233. ΠΡΟΣ Δ᾽. τί ἕτερον λέγεις;

1235. ΘΕΙΟΝ ΚΑΡΑ, περιφραστικῶς, ἡ θεία Ἰοκάστη.

1238. ΑΛΓΙΣΤ᾽. τὰ πάνυ ἀλγεινά, ἤγουν ἡ πρᾶξις τοῦ θανάτου ἄπεστιν, ἤγουν οὐκ ἔχομεν διηγεῖσθαι αὐτήν. ἡ γὰρ θέα οὐ παρῆν, ἤγουν οὐ γὰρ ἐθεασάμεθα.

1241. ΟΠΩΣ ΓΑΡ. ὡς γὰρ παρῆλθεν, ἤγουν παρεγένετο ἔσω τοῦ θυρῶνος, ὀργῇ, ἀντί τοῦ λύπῃ, χρωμένη. θυρών, ὁ περιέχων τόπος τὰς θύρας. ΙΕΤ᾽ ΕΥΘΥ. ὥρμα κατ᾽ ὀρθὸν πρὸς τὴν κοίτην, ἔνθα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἔκειτο.

1243. ΑΜΦΙΔΕΞΙΟΙΣ, ἀμφοῖν χεροῖν.

1245. ΚΑΛΕΙ. ἐκάλει τὸν Λάϊον, τὸν πρὸ μακροῦ ἤδη νεκρόν.

1247. ΤΙΚΤΟΥΣΑΝ ΔΥΣΤΕΚΝΟΝ ΠΑΙΔΟΥΡΓΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ παῖδας δύσπαιδας.

1249. ΓΟΑΤΟ, ἐκώκυε. ποιὰ λέξις.

1251. ΕΚ ΤΩΝΔ', μετὰ ταῦτα. ΕΙΣΕΠΑΙΣΕΝ, εἰσῆλθεν. ΥΦ' ΟΥ, ἀφελκομένους ἡμᾶς δηλονότι. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΝΤ', περιστρεφόμενον.

1255. ΦΟΙΤΑι. ἐφοίτα, ἐμμανῶς περιεστρέφετο, ἔχος ἐξαιτῶν πορεῖν ἡμᾶς, ἤγουν παρασχεῖν.

1257. ΚΙΧΟΙ, εὕροι μητρικὴν ἄρουραν διπλῆν ἑαυτοῦ καὶ τῶν τέκνων. ὅτι ἐξ ἐκείνης ἐσπάρη, καὶ εἰς ἐκείνην ἔσπειρεν.

1258. ΔΕΙΚΝΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ ἔδειξεν, ὅπου ἦν ἡ γυνὴ δηλονότι.

1261. ΕΝΗΛΑΤ', λὰξ ἐπέθετο. ΕΚΛΙΝΕ,' ἀνέτρεψε. ΚΛΗιΘΡΑ, τὰ εἰς ἀσφάλειαν τῶν θυρῶν. Κ'ΑιΜΠΙΠΤΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐνέπεσε τῇ στέγῃ, ἤγουν μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον.

1264. ΕΩΡΑΙΣ. δεδεμένην, ἐξκεκλωσμένην κρεμάθραις. ἐώρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμάθρα, δι' οὗ κρεμᾷ τις τι.

1265. ΒΡΥΧΗΘΕΙΣ, βρυχησάμενος, ἀπὸ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων, ἀντὶ τοῦ ἀνοιμώξας.

1266. ΧΑΛΑι, ἐχάλασε, κατεβίβασε τὴν μετέωρον κρεμάθραν.

1268. ΑΠΟΣΠΑΣΑΣ. ἀφελόμενος ἀπ' αὐτῆς τὰς ἐκ χρυσοῦ ἠλασμένου περόνας τῶν ἱματίων. ἀποσπάσας, κατασπάσας, καθελκύσας· ἀνασπάσας, ἀνελκύσας· διασπάσας δὲ, διαμερίσας.

1270. ΑΡΑΣ, ἐπάρας, ἀναπετάσας, ἐκέντησεν τὰ μέρη τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν, ἔνθα ἁρμόζεται τὰ βλέφαρα, τουτέστι τὰς κόρας.

1271. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ', ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἐκ παραλλήλου. ΟΥΚ ΟΨΟΙΝΤΟ ΝΙΝ. οὐκ ὄψονται αὐτὸν οὔτε οἷα ἔπασχεν, οὔτε ὁποῖα ἔδρα. ὅμοιον τῷ· (Ιλ. δ'. 350.) ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.. ΑΛΛ' ΕΝ ΣΚΟΤΩι. οἱ γὰρ τυφλοὶ πρὸς ἃ μὲν ἀπελθεῖν βούλονται, οὐ κατορθοῦνται, πρὸς ἃ δ' οὐ βούλονται ἀγνοοῦντες πορεύονται. ΟΨΟΙΑΤΟ, ΓΝΩΣΟΙΑΤΟ, ὄψοιντο, γνώσοιντο. ἀντὶ τοῦ θεάσονται, γνώσονται.

1276. ΦΟΙΝΙΑΙ Δ' ΟΜΟΥ. ἅμα δὲ τῷ παίειν αἱ αἱματηραὶ τῶν ὀμμάτων κόραι ἔβρεχον τὰ γένεια.

1278. ΦΟΝΟΥ, αἵματος. ΕΤΕΓΓΕΤΟ, ἐχεῖτο.

1280. ἐκ δυοῖν ἐῤῥάγη, οὐκ ἐκ μόνου τοῦ Οἰδίποδος· ἀλλὰ συμμιγῆ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

1282. ΠΑΛΑΙΟΣ. ὁ πολυχρόνιος δὲ ὄλβος ὁ πρότερον.

1287. ΔΙΟΙΓΕΙΝ ΚΛΗιΘΡΑ, ἀνοίγειν τὰ κατέχοντα καὶ ἀσφαλίζοντα τὰς πύλας. ἀπὸ τούτου δὲ δηλοῖ τὰς πύλας.

1289. ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΣ. ἔμελλε λέγειν τὸν μητρὸς μιάστορα· σιγᾷ δὲ τοῦτο διὰ τὸ αἰσχρὸν, καὶ φησὶν ἀνόσιον, ἄῤῥητον εἶναι. ΟΥΔΕ ΡΗΤΑ ΜΟΙ, οὐ πρέποντα λέγεσθαι ὑπ' ἐμοῦ.

1292. ΡωΜΗΣ, βοηθείας. ΜΕΙΖΟΝ Η ΦΕΡΕΙΝ. βαρὺ πλέον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν τινά.

1294. ΔΕΙΞΕΙ, δεδείξεται καὶ σοὶ ὁποῖόν ἐστι τὸ νόσημα.

1300. ΤΙΣ Ο ΠΗΔΗΣΑΣ. τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων ὁ κατορθώσας μείζονα τῶν μηκίστων ἐπὶ τῇ σῇ δυστυχεῖ μοίρᾳ;

1310. ΦΟΡΑΔΗΝ, φερομένη. ΔΑΙΜΟΝ. ὦ τύχη, ποῖ προέβης;

1312. ΕΣ ΔΕΙΝΟΝ. εἰς χαλεπὸν, προέβη δηλονότι, οὐ προσιτὸν εἰς ἀκοὴν, οὐδὲ προσιτὸν εἰς θέαν.

1313. ΣΚΟΤΟΥ ΝΕΦΟΣ. νέφος τοῦ ἐμοῦ σκότου, ἤγουν τῆς ἐμῆς τυφλώσεως, ἐπερχόμενον ἄῤῥητον, ἄμετρον, καὶ ἀκαταπόνητον, καὶ δυσπερίληπτον.

1322. ΕΤΙ ΜΟΝΙΜΟΣ, ἔτι παραμένων μοι. ΚΗΔΕΥΩΝ, θεραπεύων.

1326. ΚΑΙ ΠΕΡ ΟΜΩΣ ἐκ παραλλήλου.

1328. ΟΨΕΙΣ ΜΑΡΑΝΑΙ, ὀφθαλμοὺς ἀμαυρῶσαι.

1329. Ἀπόλλων ἦν ὁ τὰ ἐμὰ κακὰ πάθη τάδε τελέσας.

1332. ΝΙΝ, αὐτὰς, τὰς ὄψεις. οὐδεὶς ἄλλος ἔπληξεν, ἐκέντησε τὰς ἐμὰς ὄψεις.

1336. ΗΝ ΤΑΥΘ'. ἔστι ταῦτα. ὁ παρατατικὸς ἀντὶ ἐνεστῶτος.

1347. ΔΕΙΛΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΥ. ἄθλιε κατ' ἴσον ἕνεκα τοῦ νοῦ, ἤγουν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπινοίας καὶ ἕνεκα τῆς συμφορᾶς. ἤγουν ἕνεκα ὧν σοι συνέβη, καὶ ἕνεκα ὧν ἐπενοήσω.

1359. ΩΝ ΕΦΥΝ ΑΠΟ. οὔτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκλήθην ἂν νυμφίος τῆς γυναικὸς ἀφ' ἧς ἐγεννήθην, ἤγουν τῆς μητρός.

1368. ΚΡΕΙΣΣΩΝ ΓΑΡ ΗΣΘΑ. προτιμότερον ἂν ἦν τὸ μηδαμῶς εἶναί σε, ἢ ζῆν σε τυφλὸν ὄντα.

1373. ΟΙΝ ΕΜΟΙ ΔΥΟΙΝ. πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἤγουν μείζονος κακοῦ ἄξια ἢ ἀγχόνης, πνιγμονῆς.

1375. ΕΦΙΜΕΡΟΣ, *ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι.* ΒΛΑΣΤΟΥΣ'. *εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη.*

1377. ΟΥ ΔΗΤΑ. *οὐδαμῶς ἐφίμερος ἦν ἂν ἡ θέα τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς.*

1380. ΤΡΑΦΕΙΣ, *διατρίψας.*

1382. ΕΚ ΘΕΩΝ, *ἐκ τῆς μερίδος τῶν θεῶν.* ΚΑΙ ΓΕΝΟΥΣ, *καὶ ἀπὸ τῆς μερίδος τοῦ γένους τοῦ Λαΐου.*

1384. ΚΗΛΙΔΑ. *οὕτως ἐγὼ τὸν ἐμὸν μολυσμὸν προκηρύξας.*

1386. ΑΛΛ' ΕΙ ΤΗΣ. *ἀλλ' εἰ ἐπὶ τούτοις ἦν φραγμὸς διὰ τῶν ὤτων τῆς ἀκουούσης πηγῆς, ἤγουν τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως.*

1394. ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΛΟΓΩι, *ἃ πρὸ πολλοῦ ἐνομίζετο πατρῷα ἐμά.*

1396. ΥΠΟΥΛΟΝ, *κεκρυμμένω.* ΚΑΚΟΣ ΚΑ'ΚΚΑΚΩΝ, *ἀκάθαρτος καὶ ἐξ ἀκαθάρτων.*

1398. ΝΑΠΗ, *κοιλότης ὄρους.* ΔΡΥΜΟΣ, *ἄλσος, σύνδενδρος τόπος.* ΣΤΕΝΩΠΟΣ, *στενὴ ὁδός.*

1400. ΑΙ ΤΟ'ΥΜΟΝ, *ἤγουν αἱ ὁδοὶ, ἐπίετε ἀπὸ τῶν ἐμῶν χειρῶν τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρός.*

1405. ΑΝΕΙΤΕ, *ἀνεδώκατε.* ΤΑΥΤΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. *οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν αὐτῷ οἱ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῷ γεγονότες παῖδες.*

1406. ΑΙΜ' ΕΜΦΥΛΙΟΝ. *γένος ἀναπεφυρμένον γένει. οὐ μόνον γὰρ πατὴρ ὁ πατὴρ ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἀδελφός· καὶ οὐ μόνον οἱ παῖδες, παῖδες, ἀλλὰ καὶ ἀδελφοί. καὶ γὰρ ἡ αὐτὴ μήτηρ ἦν καὶ ἐνυμφεύθη τῷ υἱῷ, καὶ ἐπαιδοποίει αὐτῷ.*

1410. ΕΞΩ ΚΑΛΥΨΑΤ', *ἐκβάλλοντες ἀφανῆ ποιήσατε.* ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ ΕΚΡΙΨΑΤ', *ἐκβάλλοντες ῥίψατε εἰς τὴν θάλασσαν.*

1416. ΕΣ ΔΕΟΝ, *εἰς τὸ ἁρμόζον τοῦ χρόνου· τουτέστιν εἰς καιρὸν, εὐκαίρως.*

1420. ΕΝΔΙΚΟΣ, *εὐπρόσωπος, δικαία.*

1424. ΤΑ ΘΝΗΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΑ, *τὰ τῶν ἀνθρώπων τέκνα, τουτέστι τοὺς ἀνθρώπους.*

1427. ΑΚΑΛΥΠΤΟΝ ΟΥΤΩ, *φλαύρως οὕτως καὶ ἀνακεκαλυμμένως.*

1428. ΠΡΟΣΔΕΞΕΤΑΙ, *ἤγουν ἀνέξεται προσδέξεσθαι.*

1430. ΤΟΙΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. *τοῖς προσήκουσι γὰρ κατὰ γένος μόνοις διάκειται τὸ πρᾶγμα, τὰ τῶν προσηκόντων κατὰ γένος κακὰ εὐσεβῶς μάλιστα ὁρᾶν καὶ ἀκούειν.*

1432. ΕΛΠΙΔΟΣ. *ἐπεὶ τῆς προσδοκίας με ἀπέσπασας, ἀπήγαγες.*

1434.

1434. ΠΡΟΣ ΣΟΥ. τὸ γὰρ ὂν πρὸς σοῦ ἐρῶ, οὐ τὸ ὂν πρὸς ἐμοῦ. ἤγουν σὸν γὰρ ἐρῶ πρᾶγμα, τουτέστι τῆς δυνάμεως τῆς σῆς· οὐκ ἐμὸν, ἤγουν οὐ τῆς δυναμένως τῆς ἐμῆς.

1437. ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ. ὥσπερ βολὴ λέγεται μὲν ἡ ἄφεσις τοῦ βέλους, λέγεται δὲ τὸ τραῦμα, τὸ ἀπὸ τοῦ βέλους, οὕτω καὶ προσήγορος λέγεται μὲν καὶ ὁ προσαγορευόμενος, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα· λέγεται δὲ καὶ προσήγορος λόγος, ὃν προσαγορεύων λέγει τις πρὸς ἕτερον, ἤγουν ἡ πρόσρησις καὶ προσαγόρευσις, καθὸ λέγεται· (1337.) τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον ἔτ' ἀκούειν ἡδονῇ, φίλοι;

1439. ΕΚΜΑΘΕΙΝ. μαθεῖν ἐκ τοῦ θεοῦ, τί ἐστιν ἄξιον πράττειν.

1440. ΠΑΣΑ ΦΑΤΙΣ, πᾶσα ἡ γνώμη, ὁ σκοπὸς πᾶς τῶν ἐκείνου χρησμῶν, λέγω ἀπολλύναι, ἤγουν φθείρειν, ἐμὲ τὸν τοῦ πατρὸς ἀσεβῆ φονέα.

1442. ΙΝ' ΕΣΤΑΜΕΝ ΧΡΕΙΑΣ, ἐνταῦθα τῆς χρείας ὅπου ἐσμὲν, ἤγουν ἐν ταύτῃ τῇ χρείᾳ ἐν ᾗ ἐσμέν.

1444. ΠΕΥΣΕΣΘ' ΥΠΕΡ. ὑπὲρ ἀνδρὸς οὕτως ἀθλίου ἐρωτήσετε;

1446. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ, ἐνόρκως ἐντέλλομαι. ΠΡΟΤΡΕΨΟΜΑΙ, αἰτήσομαι. ΘΟΥ, ποίησον.

1449. ΑΞΙΩΘΗΤΩ, ἐμοῦ δὲ ζῶντος μήποτε ἄξιον κριθήτω τόδε τὸ πατρῷον ἄστυ οἰκήτορος τυχεῖν.

1453. ΚΥΡΙΟΝ, κεκυρωμένον.

1455. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. καί τοι κατὰ τοῦτο οἶδα μήτε νόσον ἂν ἐμὲ, μήτ' ἄλλο μηδὲν πέρσαι, ἤγουν καταστρέψαι, πρότερον δηλονότι. θνήσκων γὰρ ἂν, ἤγουν, εἰ ἐθνήσκων γὰρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπί τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ.

1463. ΑΙΝ ΟΥ ΠΟΘ'. τὸ πᾶν τοιοῦτον. ὧν χωρὶς οὔποτε ἐστάθη ἐμοῦ τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς, ἤγουν τροφῆς, τράπεζα. ἤγουν χωρὶς τούτων οὔποτε ἐστάθη μοι τροφῆς τράπεζα. τὸ ΧΩΡΙΣ καὶ τὸ ΑΝΕΥ ἐκ παραλλήλου.

1466. ΜΕΛΕΣΘΑΙ, ἤγουν μέλειν. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, θέλησον μέλειν σοι, φροντίδα εἶναί σοι.

1468. ΙΘ' Ω 'ΝΑΞ. ἄγε, ὦ ἄναξ. ποίησον δηλονότι ὃ αἰτῶ.

1476. Ο ΠΟΡΣΥΝΑΣ, ὁ παρασχών.

1478. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΟΔΟΥ. καί σε ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔπεμψας δηλονότι τὰς κόρας.

1482. ΑΙ ΤΟΥ ΦΥΤΟΥΡΓΟΥ. αἱ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾷν, ἤγουν τυφλώττειν, προὐξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. ΠΡΟΥΞΕΝΗΣΑΝ, εἰργάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο.

1484. ΟΣ ΥΜΙΝ. ὃς ὑμῶν πατὴρ ἐφάνθην, ὦ τέκνα, ὅθεν αὐτὸς ἐσπάρην, οὔτε ὁρῶν οὔτε ἱστορῶν.

1488. ΧΡΕΩΝ, χρέος ἐστὶν, ἤγουν ἀνάγκη.

1489. ΠΟΙΑΣ ΓΑΡ ΑΣΤΩΝ. εἰς ποίας γὰρ ἀστῶν ὁμιλίας ἥξετε, εἰς ποίας ἑορτὰς, ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως;

1492. ΑΚΜΑΣ, καιρόν. ΤΙΣ ΠΑΡΑΡΡΙΨΕΙ. τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὦ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνείδη, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἔσται δηλήματα, ἤγουν βλάβαι, ἀτιμίαι;

1497. ΗΡΟΣΕΝ. τῇ τεκούσῃ ἐμίγη, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐγεννήθη.

1500. ΤΟΙΑΥΤ'. τοιούτους ὀνειδισμοὺς ὀνειδιεῖσθε. ΤΙΣ ΓΑΜΕΙ. τίς εἰς γάμον λήψεται; ΧΕΡΣΟΥΣ, παρθένους.

1506. ΕΓΓΕΝΕΙΣ, προσηκούσας σοι κατὰ γένος.

1508. ΤΗΛΙΚΑΣΔ', τοσαύτας τὴν ἡλικίαν, ἤγουν μικράς. ΟΣΟΝ ΤΟ ΣΟΝ ΜΕΡΟΣ, ὅσον ἥκει εἰς τὸ σὸν μέρος.

1510. ΞΥΝΝΕΥΣΟΝ. ἀντὶ τοῦ κατανεύσας ψαῦσον, αὐτῶν δηλονότι, τῇ σῇ χειρί.

1512. τὸ ΕΥΧΕΣΘΕ παθητικῶς κεῖται, ἤτοι εὐχῆς τυγχάνετε ὑπ' ἐμοῦ.

1513. ΟΥ ΚΑΙΡΟΣ, ἕως οὗ εὐτυχεῖτε.

1515. ΑΛΙΣ. ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

1516. ΚΑΙΡΩι. καιρὸς κατὰ Ἀριστοτέλην, ὁ δέων χρόνος, τουτέστιν ἐπιτηδεία ὥρα τοῦ ποιῆσαί τι.

1517. ΕΦ' ΟΙΣ ΟΥΝ ΕΙΜΙ, ἤγουν ἐφ' οἷς ἔχω τὴν ἐμαυτοῦ διάνοιαν.

1522. ΕΛΗι, ἀφέλῃ, ἀπ' ἐμοῦ λάβῃς.

1523. ΞΥΝΕΣΠΕΤΟ, συνήνεγκε, συμφέροντα ἦν.

1525. ΗιΔΗ, ἀντὶ τοῦ ἔγνω. ΟΣΤΙΣ ΟΥ ΖΗΛΩι. ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαῤῥῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλονότι, ἀρετῇ.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΑ.

---

7. ΣΤΕΡΓΕΙΝ, *ὑπομένειν τὰ δυστυχῆ.*

75. ΩΣ ΝΥΝ ΜΗ ΣΦΑΛΗιΣ, *πῶς νῦν σὺ μὴ σφαλήσῃ.*

97. ΠΤΕΡΟΝ. *ἢ οἰωνὸς, ἢ πλήρωσις τῆς ἐμῆς διανοίας.*

99. ΑΝΤΕΚΥΡΣ', *ἐνέτυχον.*

101. ΑΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, *ἄξεστον.*

139. ΤΟ ΦΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ, *τὸ φραζόμενον, τὸ παροιμιῶδες.*

148. ΣΜΙΚΡΟΙΣ *αἰτήμασι.*

153. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΑΝ. *ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ, φησὶν, αἰτιατέος εἴην, ὡς μὴ προμηνύσας σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ ἱερόν.*

164. ΠΟΛΛΑ ΚΕΛΕΥΘΟΣ. *πολλά ἐστι τὰ κωλύοντά σοι προσμένειν, καὶ ἵστασθαι ἐν τῷ ἄλσει.*

168. ΙΝΑ ΠΑΣΙ ΝΟΜΟΣ, *ἐν τοῖς βατοῖς γενόμενος, φώνει.*

362. ΣΤΡΟΦΗΝ, *διαγωγήν.*

381. Η ΠΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΒΙΒΩΝ. *εἰ μηδέτερον αὐτῷ προχωρήσει, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνυψῶσαι τὴν ἔριν.*

489. ΑΠΥΣΤΑ. *ἡσύχως δηλονότι.*

495. ΟΔΩΤΑ, *ἀνυστὰ, εὐωδωμένα.*

505. ΤΟΥΚΕΙΘΕΝ. *κατὰ τὸ ἐκεῖθεν τοῦ ἄλσους.*

515. ΠΡΟΣ ΞΕΝΙΑΣ. *γράφεται μὴ προξενίας τὰς σάς.*

555. ΣΚΕΥΗ, *στολή.*

558. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗΝ, *βοήθειαν, ὠφέλειαν.*

574. ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ. *γράφεται διοίχεται.*

655. ΟΚΝΟΥΝΤ' ΑΝΑΓΚΗ, *διδάσκειν δηλονότι.*

786. ΑΝΑΤΟΣ. *γράφεται ἄναιτος, ἤτοι ἀναίτιος, ἀζήμιος.*

794. ΣΤΟΜΩΣΙΝ, *δεινότητα.*

799. ΖΩΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ζῶμεν.

864. ΑΙΔΕ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. αἱ δαίμονες τῆσδε τῆς γῆς μὴ θεῖέν με ἄφωνον ΑΡΑΣ, ἤγουν εἰς τὸ μὴ καταράσασθαί σοι.

1044. ΕΙΗΝ. εἴθ' εἴην ὅπου αἱ συμβολαὶ γενήσονται. ὑπολαμβάνουσι γὰρ ὅτι οὐ ψιλὸς ὁ Κρέων παραγίνεται. ΛΑΜΠΑΣΙΝ ΑΚΤΑΙΣ, Ἐλευσῖνι. διὰ τὰς ἐν μυστηρίοις λαμπάδας. ΚΛΗΙΣ. ἐπεὶ ἄῤῥητα τὰ μυστήρια, καὶ καθάπερ κλεισὶ κατείληπται.

1059. ΗΠΟΥ. ὁ νοῦς· ἆρ' ἐπὶ τὸν ἑσπέριον χῶρον τῆς λείας πέτρας προσπελάζουσιν; ΟΙΑΤΙΔΟΣ. Οἴη, δῆμος Ἀττικῆς.

1076. ΤΑΧ' ΑΝ ΔΩΣΕΙΝ. τάχα, φησὶν, ἐνδώσει ὁ Κρέων τὴν τὰ πολλὰ δεινὰ τλᾶσαν παρθένον, ὅ ἐστι τὴν Ἀντιγόνην.

1094. ΣΤΕΡΓΩ, προσίεμαι. ἔστι δὲ ἴσον τῷ προσκαλοῦμαι.

1160. ΤΩι ΘΑΚΗΜΑΤΙ, τῇ ἱκετείᾳ.

1171. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ, ὁ ἱκέτης, ὁ προστατῶν τῶν ναῶν.

1172. ΨΕΞΑΙΜΙ, καταφρονήσαιμι.

1199. ΟΥ ΒΙΑΙΑ ΤΑ'ΝΘΥΜΗΜΑΤΑ, οὐκ ἀπόκρυφα τὰ παραδείγματα.

1200. ΟΜΜΑΤΩΝ ΤΗΤΩΜΕΝΟΣ. περὶ τῆς πηρώσεως λέγει. τῆς δὲ ἄγαν ὀργῆς αὐτὸν ἀποτρέπειν βούλεται. ΤΙΝΕΙΝ, ἀμύνασθαι.

1207. ΚΡΑΤΕΙΤΩ, ὥστε ἀπὸ τῶν ἐνταῦθά με μεταστῆσαι.

1248. ΝΥΧΙΑΝ, ἤτοι ἀρκτῴων· ἢ τῶν κατὰ τὸ μεσονύκτιον. ἀνάλογα γὰρ ἄμφω. ἴσως διὰ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη, βόρεια ὄντα περὶ τὴν Σαρματίαν.

1277. ΔΥΣΠΡΟΣΟΙΣΤΟΝ, ἤτοι δυσπρόσιτον.

1407. ΜΗ ΤΟΙ ΜΕ. τὸ ἑξῆς· μὴ ἀτιμάσητέ με, πρὸς θεῶν, ἐὰν αἱ ἀραὶ τελεσθῶσι τοῦ πατρὸς, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους νόστος γένηται.

1422. ΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤ' ΕΜΕ, πρεσβύτερον ὄντα.

1427. ΤΙΣ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣΕΙ. τίς τῶν Ἀργείων τολμήσει ἀκολουθῆσαί σοι, τὰς ἀρὰς ἀκούσας; πρὸς ὃ Πολυνείκης φησὶν ὅτι, οὐκ ἀγγελοῦμεν αὐτοῖς τὰς ἀράς.

1460. ΑΞΕΤΑΙ, κομίσει.

1481. ΑΦΕΓΓΕΣ, ἄῤῥητον, δεινόν.

1608. ΟΥΔ᾽ ΑΝΙΕΣΑΝ, *οὐδ᾽ ἔπαυον.*

1621. ΑΥΓΔΗΝ, *μετὰ λυγμοῦ, ἤτοι κωκυμάτων.*

1659. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ, *διεπράξατο, ἀνεῖλε.*

1678. ΩΣ ΜΑΛΙΣΤ᾽ ΑΝ ΕΙ ΠΟΘΩι ΛΑΒΟΙΣ. *ὡς ἂν ἐπιποθήσαις τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν.* ΤΙ ΓΑΡ; *πρὸς τὸ* ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΕΝ ΕΙΚΑΣΑΙ *ἀπήντησεν.*

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

---

3. ΩΝ ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΗΣΘ'. ἤγουν ἐπιθυμῶν, ὀρεγόμενος ἦσθα, ὑπῆρχες. ἔστι δὲ Ἀττικισμὸς ἀντὶ τοῦ, ἐπεθύμεις.

4. τὸ ΠΑΛΑΙΟΝ ἐνίοτε μὲν πρὸς ἕτερον λέγεται νέον, ὡς παλαιὰ Ῥώμη λέγεται πρὸς τὴν νέαν· ἐνίοτε δὲ οὐ τῶν πρός τι ἐστὶν, ἀλλὰ δηλοῖ μόνον τὸ πάλαι γεγονὸς, οἷον παλαιὰ πρᾶξις, ἡ πάλαι γεγονυῖα, καὶ ἁπλῶς τὸ παρῳχηκὸς, ἢ τὸ πάλαι μὲν τὴν ἀρχὴν εἰληφὸς, οὐ μὴν δὲ παυσάμενον, καθ' ὃ λέγεται παλαιὸν Ἄργος. ΑΡΓΟΣ, τὰ περὶ τὰς Μυκήνας χωρία, καὶ αὐταὶ αἱ Μυκῆναι. Μυκῆναι δὲ, ἡ προκαθεζομένη τοῦ Ἄργους πόλις, ὥσπερ Σπάρτη, ἡ προκαθεζομένη πόλις τῆς Λακεδαιμονίας· Λακεδαιμονία δὲ, τὰ περὶ αὐτὴν χωρία. εἰσὶ δὲ τὸ Ἄργος καὶ ἡ Λακεδαιμονία ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου. ΟΥ' ΠΟΘΕΙΣ. ποθεῖ τις τὸ μὴ παρὸν, ἀλλ' ἀπόν.

5. ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΓΟΣ, τῆς οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ πληγείσης. τὰ ἀπὸ τοῦ πλήττω εἰ μὲν εἰς ος λήγει, παθητικά εἰσιν ἀεὶ, οἷον ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἃ λέγεται ἐπὶ τῶν πληγέντων τὴν γνώμην καὶ ἐκτραπέντων· εἰ δὲ εἰς ηξ, ἐνίοτε μὲν ἐνεργητικὰ, οἷον βουπλὴξ, τὸ κέντρον τὸ τὸν βοῦν πλῆττον, ἐνίοτε δὲ παθητικὰ, οἷον παραπλὴξ, ὁ βλαβεὶς τὰς φρένας, καταπλὴξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος, καὶ καταπλὴξ Εἰλείθυια, ἡ πληγὰς συνεχεῖς ἔχουσα. εἰσὶ δὲ Εἰλείθυιαι, οἱ τόκοι, καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων θεαί. καὶ οἰστροπλὴξ ἐνταῦθα, ἡ οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ πληγεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας. ταύτης γὰρ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς, μεταβέβληκεν αὐτὴν εἰς βοῦν, λαθεῖν πειρώμενος τὴν Ἥραν· ἡ δὲ γνοῦσα, τὸν κύνα τὸν Ἄργον τὸν πανόπτην ἐπέστησε φυλάττειν αὐτὴν, ὃν Ἑρμῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθεὶς ἀπέκτεινεν. ἡ Ἥρα δὲ μὴ κατέχειν δυναμένη τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν ἔτρεψεν· ἡ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη, τὸ Ἰόνιον διεπέρασε πέλαγος, ἀφ' ἧς καὶ Ἰόνιον ὠνομάσθη.

ΑΛΣΟΣ, δρυμὼν, καὶ λόχμη, ὁ σύνδενδρος τόπος· ἐρίπνη δὲ, ὁ ἀνεστηκὼς τόπος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος· νάπος δὲ ποιητικῶς, ὃ νάπη λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἡ κοιλότης τοῦ ὄρους.

7. ΑΓΟΡΑ ΛΥΚΕΙΟΣ, τόπος, ἔνθα συνηθροίζοντο, οὕτως ὀνομαζόμενος· ἦν δὲ ἀφιερωμένος τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ ὁ Ἀπόλλων Λύκειος· Λύ-

κειον δὲ οὐδετέρως, γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις. ΟΙ Δ' ΙΚΑΝΟΜΕΝ, ὅποι καταλάβομεν. ΦΑΣΚΕΙΝ, θέλε φάσκειν, ἤγουν φάσκε, λέγε. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, βεβαίως ἐπίστασο.

11. ΕΚ ΦΟΝΩΝ, ἤγουν ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένοντο οἱ φόνοι τοῦ πατρός σου. ΟΜΑΙΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ἐκ παραλλήλου, ἀδελφῆς.

14. ΤΟΣΟΝΔ' ΕΣ ΗΒΗΣ, ἐς τοσοῦτον μέτρον ἡλικίας, ἤγουν μέχρι τοσαύτης ἡλικίας.

ΤΙΜΩΡΟΝ, ἐκδικητὴν, ἐσόμενον δηλονότι.

15. ξένος λέγεται κυρίως ὁ φίλος, ὃν ἂν ποιήσῃ τις ἐν τῇ πατρίδι ἀπὸ ξένης ἐλθόντα.

17. ΩΣ ΗΜΙΝ. ὅτι τὸ σέλας τοῦ ἡλίου τὸ λαμπρὸν κινεῖ ἡμῖν ἤδη δῆλα τὰ ἑωθινὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΣΤΡΩΝ, τὰ ἄστρα τῆς μελαίνης νυκτὸς ἠφάνισται. νυκτὸς γενομένης φαίνεται τὰ ἄστρα· οὐ μὴν διὰ τὸ ἄστρα εἶναι γίνεται νύξ. διὸ τὰ ἄστρα λέγεται τῆς νυκτὸς, οὐ μὴν ἡ νὺξ τῶν ἄστρων. εἰ δὲ ἐποίει τὰ ἄστρα τὴν νύκτα, καὶ μὴ κατὰ συμβεβηκὸς ἐγίνετο τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἡλίου, ἐλέγετο ἂν ἡ νὺξ τῶν ἄστρων, ὡς ἡμέρα ἡλίου. νυνὶ δὲ ἥλιος μὲν ἡμέρας λέγεται, διότι αἴτιός ἐστι τῆς ἡμέρας, καὶ ἡμέρα ἡλίου γίνεται. ἄστρα δὲ νυκτὸς μὲν λέγεται, διότι νυκτὸς οὔσης φαίνεται· νὺξ ἄστρων οὐ λέγεται, διότι οὐχ ὑπὸ τῶν ἄστρων ἡ νὺξ γίνεται. ΕΞΟΔΟΙΠΟΡΕΙΝ ΣΤΕΓΗΣ, ἐξέρχεσθαι τοῦ οἴκου.

21. ΞΥΝΑΠΤΕΤΟΝ ΛΟΓΟΙΣΙΝ, συνέρχεσθε διὰ λόγων. ΕΜΕΝ, ἐσμέν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ ΕΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ἐσμὲν, πλεονασμῷ τοῦ σ.

25. ΕΥΓΕΝΗΣ, ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. γένος γὰρ ἡ πατρὶς καὶ ἡ γενεά. εὐπατρίδαι δὲ παρ' Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπὶ πλέον τῶν εὐπατριδῶν· ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· οὐ μὴν εἴ τις εὐγενὴς, καὶ εὐπατρίδης· εἴη γὰρ ἂν κατὰ τὸ ἕτερον μέρος εὐγενὴς, οὐ κατὰ τὴν πατρίδα, ὡς ἐνταῦθα εὐγενὴς ἵππος, ὁ ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους, οὐ μὴν ὁ εὖ ἔχων ἕνεκα πατρίδος. οὐ γὰρ ἔχουσιν οἱ ἵπποι πατρίδας. ἀπὸ τούτων εὐγενὴς ψυχὴ, εὐγενὴς λόγος, καὶ εὐγενὲς ἦθος.

26. ΘΥΜΟΝ, τὸ θυμοειδὲς καὶ διεγηγερμένον, ἤγουν τὴν προθυμίαν. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

31. ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΚΑΙΡΟΥ ΤΥΓΧΑΝΩ, *ἤγουν εἰ μὴ εὐκαίρως λέγω κατά τι. ἐπὶ μουσικῆς λέγεται κυρίως τὸ μεθαρμόζειν, ἤγουν τὸ μετατιθέναι τὴν ἁρμονίαν.*

34. ΑΡΟΙΜΗΝ, *λάβοιμι. ἀραίμην, μακρὸν τὸ α, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἀορίστου· ἀροίμην δὲ, βραχὺ, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ μέλλοντος.* ΧΡΗ, *ἔχρησεν, ἀνεῖλειν.*

36. ΑΣΚΕΥΟΝ, *δίχα παρασκευῆς.* ΑΥΤΟΝ, *ἤγουν ἐμέ.* ΑΣΠΙΔΩΝ, *ὅπλων.* ΔΟΛΟΙΣΙ ΧΕΙΡΟΣ, *ἤτοι δολιότητι πράξεως.* ΚΛΕΨΑΙ, *ἤγουν λάθρα ἐργάσασθαι.* ΟΥ͂Τ' ΟΥΝ, *ἐπεί. ἐπίῤῥημα ἀντὶ συνδέσμου.* ΕΙΣΗΚΟΥΣΑΜΕΝ, *ἠκούσαμεν.*

40. ΙΣΘΙ, *μάνθανε.* ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ. *οὐ μὴ γάρ σε ὑπὸ γήρως, καὶ ὑπὸ μακροῦ χρόνου οὕτως κεχρωτισμένον, ἤγουν πεπολιωμένον, ἀναγνωρίσωσιν, οὐδ' ὑπονοήσουσι. οὐ γὰρ ἀναγνωρίσωσιν οὐδὲ ὑπονοήσουσιν οὕτως κεχρωτισμένον, ἤτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου μακροῦ.*

47. ΑΓΓΕΛΛΕ Δ' ΟΡΚΩι ΠΡΟΣΤΙΘΕΙΣ. *τοῦτο ἀντιστρόφως λέγεται, ἀντὶ τοῦ προστιθεὶς ὅρκον τῇ ἀγγελίᾳ.* ΟΘ' ΟΥΝΕΚΑ, *ἐκ παραλλήλου.*

52. ΛΟΙΒΑΙΣΙ, *χοαῖς, θυσίαις δι' ὑγρῶν.* ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΙΣ. *καρατόμοις θριξὶν ὤφειλεν εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ τρίχες ἁβρότητα καὶ καλλωπισμὸν ἐμπαρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις, φησὶ καρατόμοις χλιδαῖς.*

53. ΣΤΕΨΑΝΤΕΣ, *κοσμήσαντες.* ΑΨΟΡΡΟΝ ΗΞΟΜΕΝ ΠΑΛΙΝ, *ὀπισθορμήτως ἐπανήξομεν.* ΤΥΠΩΜΑ ΧΑΛΚΟΠΛΕΥΡΟΝ, *ἀγγεῖον χαλκοῦν.* ΗιΡΜΕΝΟΙ, *ἀντὶ τοῦ, ἠρμένον ἔχοντες. ὅμοιον τῷ, πώγωνα καθειμένος, ἀντὶ τοῦ, κεχαλασμένον ἔχων.*

55. ΘΑΜΝΟΙΣ. *τὰ φυτὰ εἰς τρία διαιρεῖται, εἰς βοτάνην, θάμνον, καὶ δένδρον.* ΠΟΥ, *τοπικόν.*

63. ΜΑΤΗΝ, *ψευδῶς.*

65. ΩΣ ΚΑ'Μ' ΕΠΑΥΧΩ. *διὰ τὸ μέτρον ἴσως οὕτω γίνεται. ἥρμοζε γὰρ μᾶλλον, ὡς κἀγὼ ἐπαυχῶ· καθὰ πέποιθα καὶ ἐμὲ ζῶντα λάμψειν τοῖς ἐχθροῖς εἰς τὸ ἑξῆς ὥσπερ ἄστρον ἀπὸ τῆς φήμης ταύτης.*

68. ΤΑΙΣΔΕ ΤΑΙΣ ΟΔΟΙΣ, *ἀντὶ τοῦ ταύτῃ τῇ ὁδῷ, ἤγουν κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν.* ΣΥ Τ' Ω ΠΑΤΡ. *καὶ σὺ, ὦ δῶμα πατρῷον, δέξαι με δηλονότι εὐτυχοῦντα. καθαρτὴς γάρ σου ἔρχομαι σὺν δίκῃ. καὶ μὴ ἀποστείλητε, ἀντὶ τοῦ ἀποπέμψητε, ἐμὲ ἄτιμον, ἤγουν ἄδοξον, τῆσδε τῆς γῆς.*

72. ΚΑΤΑΣΤΑΤΗΝ, εὐτρεπιστήν. ΕΙΡΗΚΑ ΜΕΝ. κατὰ τὸ παρὸν ταῦτα ἱκανὰ δηλονότι. κατὰ ἀπόθεσιν λέγεται, ὡς τὸ εἶεν, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, καὶ εἴρηται λόγος, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΣΟΙ Δ' ΗΔΗ ΓΕΡΟΝ. σοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν, ὦ γέρον, μελέτω τὸ σὸν, ἤγουν ὅπερ ἐτάχθης καὶ χρεωστεῖς πληρῶσαι· λέγω τὸ πορευθέντι κατασκοπῆσαι. καιρὸς γὰρ, νῦν ἐστὶ δηλονότι, ὅς ἐστι τοῖς ἀνδράσι μέγιστος ἐπιστάτης, ἤγουν ἡγεμὼν ἔργου παντός.

77. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. θρηνεῖ Ἠλέκτρα μεμνημένη τοῦ πατρός. τὸ μέτρον σπονδειακόν.

78. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ, θεραπαινίδων. οὐ μόνον ἀρσενικῶς ὁ πρόσπολος, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς, ὡς ἐνταῦθα καὶ ἑτέρωθι. — καὶ μὴν, ὦ τέκνον, ἔδοξα αἰσθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι, τινὸς ἀπὸ τῶν θεραπαινίδων ὑποστενούσης ἔνδον τῶν θυρῶν.

84. ΠΑΤΡΟΣ ΧΕΟΝΤΕΣ ΛΟΥΤΡΑ, σπένδοντες τῷ πατρί. τὰς τοῦ πατρὸς χοὰς τελοῦντες.

85. ΓΗΣ ΙΣΟΜΟΙΡΟΣ ΑΗΡ. κατὰ τὴν ἴσην ἐναντιότητα ἐστὶν ὁ μὲν ἀὴρ ἰσόμοιρος τῆς γῆς, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ αἰθέρος. ἔστι γὰρ ὁ μὲν ἀὴρ θερμὸς καὶ ὑγρὸς, ἐξαίρετον ἔχων τὸ ὑγρόν· ἡ δὲ γῆ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ, ἐξαίρετον ἔχουσα τὸ ξηρόν. καὶ ὁ αἰθὴρ θερμὸς καὶ ξηρὸς, ἐξαίρετον ἔχων τὸ θερμόν· τὸ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν, ἐξαίρετον ἔχον τὸ ψυχρόν.

90. ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. πληττομένων ὤφειλεν εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ σφοδραὶ πληγαὶ αἱμάσσουσιν, ΣΤΕΡΝΩΝ λέγει ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ, ἤγουν αἱματηρῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ πλήττεσθαι.

97. ΜΗΤΗΡ Δ' Η 'ΜΗ. μήτηρ δὲ ἡ ἐμὴ, καὶ ὁ συγκαθεύδων αὐτῇ Αἴγισθος ἔσχισαν αὐτὸν κατὰ τὸ κάρα διὰ φονικοῦ πελέκεως, καθὰ δρῦν δενδροτόμοι, σχίζουσιν δηλονότι. τὸ μὲν ΚΑΡΑ ἔχει τὸ πρότερον βραχὺ, καὶ τὸ δεύτερον μακρόν· (Aj. 308.) παίσας κάρα θώϋξε. τὸ δὲ κρᾶτα, τὸ πρότερον μακρὸν καὶ τὸ δεύτερον βραχύ.

104. ΕΣ Τ' ΑΝ. ἕως ὅτου, ἤγουν ἕως ἂν, βλέπω φαεινοτάτας ἄστρων στιλβηδόνας. δηλοῖ δὲ τοῦτο τὴν νύκτα περιφραστικῶς. ΜΗ ΟΥ ΤΕΚΝΟΛΕΤΕΙΡ'. ὥστε μὴ οὐχ ὥς τις ἀηδὼν τὰ τέκνα ἀποβαλοῦσα ἠχὼ ἐπὶ κωκυτῷ, ἤγουν θρηνώδη ἠχὼ, πᾶσι προφωνεῖν ἔμπροσθεν τῶνδε τῶν πατρῴων θυρῶν. ΗΧΩ. ἀντὶ ἦχον οἱ ποιηταὶ ἠχὴν λέγουσιν. ἠχὼ γὰρ, τὸ τῆς φωνῆς ἀντίφθεγμα. ΣΩΚΩ, ἰσχύω, δύναμαι. ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ, ἑτεροῤῥεπὲς βάρος.

122. **ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ.** *τίς ἐστιν ἡ οἰμωγὴ, ἣν οὕτως ἀκορέστως ἀεὶ τήκουσα σαυτὴν, οἰμώζεις τὸν πάλαι ἁλόντα ἀπάταις Αγαμέμνονα, ἐξ ἐνεργείας τῆς δολερᾶς, τῆς ἀσεβεστάτης μητρὸς ἔκδοτον, γενόμενον δηλονότι, χειρὶ κακῇ, ἤγουν κακοποιῷ καὶ φονικῇ.* **ΑΚΟΡΕΤΟΝ,** *ἀντὶ τοῦ ἀκορέστως.* **ΩΣ Ο ΤΑΔΕ.** *ὡς ὁ Αγαμέμνων, ἀπώλετο δηλονότι, οὕτως εἴθε ἀπόλοιτο ὁ τάδε παρασχών.* **ΘΕΜΙΣ,** *τὸ ἔννομον· ὅσιον δὲ, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφότερα ἐπὶ θεοῦ· τὸ δίκαιον ἐπὶ ἀνθρώπων.*

132. **ΦΥΓΓΑΝΕΙ,** *ἤγουν διαφεύγει, λανθάνει. ἀπὸ τοῦ φεύγω γίνεται φευγάνω· καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, εἶτα, διὰ τὸ ἐπαγόμενον γ, τροπῇ τούτου εἰς γ, φυγγάνω. οὕτω γίνεται καὶ τὸ τυγχάνω, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου· καὶ τὸ ἁνδάνω, ἀπὸ τοῦ ἥδω· καὶ τὸ πυνθάνομαι ἀπὸ τοῦ πεύθομαι· καὶ τὸ ἐρυγγάνω ἀπὸ τοῦ ἐρεύγομαι, καὶ ἕτερα.*

ΠΡΟΛΙΠΕΙΝ, *καταλιπεῖν.*

133. **ΣΤΟΝΑΧΕΙΝ.** *στενάχω καὶ στοναχῶ, τὸ αὐτό. εἰσὶ δὲ καὶ ἀμφότερα ποιητικά.* **ΦΙΛΟΤΗΤΟΣ.** *φιλοφροσύνης.* **ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΑΙ,** *ἀποδιδοῦσαι.* **ΩΔ' ΑΛΥΕΙΝ,** *οὕτως ὑπ' ἀμηχανίας ἀγανακτεῖν.*

136. **ΙΚΝΟΥΜΑΙ,** *ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ· ἀφικνοῦμαι δὲ, ἀντὶ τοῦ παραγίνομαι καὶ φθάνω.*

137. *ἀλλ' οὐκ ἀναστήσεις τὸν σὸν πατέρα ἐκ τῆς λίμνης τοῦ Αιδου τοῦ παγκοίνου, ἤγουν τοῦ πᾶσι κοίνου, οὔτε διὰ γόων, οὔτε διὰ παρακλήσεων.* **ΑΜΗΧΑΝΟΝ,** *ἤγουν ἀνίκητον, ἀθεράπευτον, πρὸς ὃ οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι.* **ΑΝΑΛΥΣΙΣ,** *ἐπανόρθωσις. τῇ ἀναλύσει ἐναντία ἡ σύνθεσις.*

145. **ΝΗΠΙΟΣ,** *ὁ ἐν βρεφικῇ ὢν ἡλικίᾳ, καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀνόητος. μωρός.*

ΟΙΚΤΡΩΣ ΟΙΧΟΜΕΝΩΝ *ἐλεεινῶς ἐφθαρμένων.*

148. **Α ΙΤΥΝ.** *οὕτως ἦν ῥᾴδιον λέγεσθαι, Αλλ' ἐμὲ ἤρεσε κατὰ τὰς φρένας ἡ περὶ τὸ στενάζειν ἀσχολουμένη ἡ τοῦ Διὸς ἄγγελος ὄρνις, ἥ τις ταρασσομένη ἀεὶ ὀλοφύρεται Ιτυν Ιτυν· νυνὶ δὲ συνυπάγει τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ, καὶ λέγει, Η τις ὄρνις Διὸς ἄγγελος ἀτυζομένη ἀεὶ ὀλοφύρεται Ιτυν Ιτυν.* **ΝΕΜΩ ΘΕΟΝ.** *θεόν σε ἔχω, καθότι δακρύεις ἐν τάφῳ πετραίῳ. 'τὸ δὲ* **ΑΙ ΑΙ** *καθ' ἑαυτὴν λέγει.*

160. **ΟΛΒΙΟΣ ΟΝ.** *συνυπάγει τὸν λόγον ἐνταῦθα τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ. ὀφείλων γὰρ λέγειν, Ολβιος Ορέστης, ὃν ἡ κλεινὴ γῆ δέξεται τῶν Μυκηναίων, ὁ δὲ λέγει, Ολβιος ὅντινα Ορέστην ἡ κλεινὴ γῆ τῶν Μυ-*

κηνχίων δέξεταί ποτε εὐπατρίδην, ἀντὶ τοῦ περιφανῆ μολόντα εἰς τήνδε τὴν γῆν εὔφρονι βήματι, ἀντὶ τοῦ πομπῇ ἡδείᾳ, τοῦ Διός.

164. ΑΚΑΜΑΤΑ, ἀκαμάτως, ἀνενδότως. ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΣ, ἄγαμος. ΟΙΧΝΩ, ἀναστρέφομαι, περιέρχομαι. οἰχνῶ γέγονεν ἀπὸ τοῦ οἴχομαι παρενθέσει τοῦ ν· μετέπεσε δὲ εἰς τὴν τῶν περισπωμένων συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀφικνοῦμαι, γενόμενον ἀπὸ τοῦ ἵκομαι παρενθέσει τοῦ ν. ἀπὸ δὲ τοῦ οἰχνῶ καὶ ἴχνος διὰ τοῦ ι.

169. ΩΝ Τ' ΕΠΑΘ', ΩΝ Τ' ΕΔΑΗ. καὶ ὧν ἔπαθε, δηλονότι ὑπ' ἐμοῦ, καλῶν, καὶ ὧν ἔμαθε. τί γὰρ εἶδος ἀγγελίας οὐκ ἔρχεται ἐμοὶ ἀπάτην ἔχον, τουτέστι ψευδές; ΠΟΘΕΙ, ὁ Ορέστης, φανῆναι ἀπὸ κοινοῦ.

175. ΚΡΑΤΥΝΕΙ, κρατεῖ, ἄρχει. ΕΥΜΑΡΗΣ, εὐμαρείας πάροχος, ἤγουν εὐκολίας.

180. Κρίσσα, πόλις τῆς Φωκίδος. τὴν ἀκτὴν τὴν Κρίσσαν, ἀντὶ κτητικοῦ, τουτέστι τῆς Κρίσσης.

183. ΠΑΡΑ ΤΟΝ, κατὰ τόν. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως.

189. ΕΠΟΙΚΟΣ, ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ οὖσα, ξένη. ΑΝΑΞΙΑ, μηδεμιᾶς φροντίδος ἀξία.

191. ΑΕΙΚΕΙ, αἰσχρᾷ, ἀπρεπεῖ· παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν.

197. ΕΡΟΣ. μακρὸν διὰ τὸ μέτρον. ὅτι δὲ καὶ μικρὸν γράφεται, δῆλον ἐκ τῆς αἰτιατικῆς. τὸν ἔρον γὰρ λέγομεν. καὶ Ομηρος· (Ιλ. α'. 469.) ἐξ ἔρον ἕντο. ΕΙΤΕ ΒΡΟΤΩΝ, εἴτε τις ἀπὸ τῶν βροτῶν.

205. ΤΟΥΣ ΕΜΟΣ. ὤφειλεν εἰπεῖν πρὸς τὸ ΕΚΠΑΓΛ' ΑΧΘΗ, ἃ ὁ ἐμὸς εἶδε πατήρ· ὁ δὲ πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀποδοὺς, λέγει, οὓς θανάτους ἀπρεπεῖς εἶδεν ὁ ἐμὸς πατὴρ ἀπὸ διδύμων χειρῶν.

206. ΑΙΚΕΙΣ, ἀπρεπεῖς, αἰσχρούς. ΔΙΔΥΜΑΙΝ ΧΕΙΡΟΙΝ. ἡ πληγὴ γὰρ τοῦ πελέκεως δι' ἀμφοτέρων γίνεται τῶν χειρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

209. ΟΙΣ ΘΕΟΣ. ἀπὸ τῶν χειρῶν μεταβαίνει ἐπὶ τοὺς ἐργασαμένους ταῖς χερσί.

211. ΜΗΔΕ ΠΟΤ'. μηδὲ ἀπολαύσαιντό ποτε λαμπρότητος. ΑΝΥΣΑΝΤΕΣ, πληρώσαντες, ἐργασάμενοι. ΦΡΑΖΟΥ, σκόπει. ΠΟΡΣΩ, πόῤῥω, πλείω τοῦ πρέποντος.

217. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΙ. πολὺ ἐκτήσω τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, διὰ τῆς σῆς δυσθύμου ψυχῆς τίκτουσα ἀεὶ ταραχὰς καὶ ἔριδας. ΔΥΣΘΥΜΩι, σκληρᾷ, βαρυθύμῳ. τῷ δυσθύμῳ ἐναντίον ὁ εὔθυμος.

220. ΟΥΚ ΕΡΙΣΤΑ. οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχοντα. ἐριστὴς, ὁ φιλόνεικος· ἐριστικὸς δὲ, ὁ ἐπιτηδειότατα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, ὥσπερ φιλικὸς, ὁ ἐπιτήδειος εἰς φιλίαν· ἐριστὸν δὲ, τὸ ἀξίαν ἔχον τὴν ἔριν, ὥσπερ παικτὸν παίγνιον, τὸ ἄξιον παίζεσθαι, καὶ παικτὴ παιδιὰ, ἡ ἀξία παίζεσθαι.

221. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ οὖσα δηλονότι. ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ, παρεκινήθην. ΟΡΓΑ, ἣν ὀργίζομαι δηλονότι. ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ, ἁρμόδιον, πρέπον. ΑΝΕΤΕ, ἄφετε, ἐάσατε, ΑΛΥΤΑ, ἀμετακίνητα. ΑΝΑΡΙΘΜΟΣ, ἀμέτοχος, ἀπὸ τοῦ συναριθμεῖσθαι.

236. ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ, ποία συμμετρία κακώσεως καὶ κακοπραγίας ὑπῆρξε; ΦΕΡΕ, ἴδωμεν δηλονότι, κατὰ τίνα τρόπον ἐστὶ καλὸν τὸ ἀμελεῖν, ἤγουν ἀμελῶς διακεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν. ΕΒΛΑΣΤΕ, ἐφάνη. ΜΗΤ' ΕΙΗΝ. ἀντιστρόφως τοῦτο λέγεται, ἤγουν μὴ εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς. τὸ δὲ πᾶν· μήτε εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς, ἤγουν τὸ ἀμελῶς διακεῖσθαι δηλονότι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι· μήτε, εἴ τινι χρηστῷ πρόσκειμαι, ξυνναίοιμι, ἤγουν συνοικοίην, τούτῳ δηλονότι, ἥσυχος, ἔχουσα πτέρυγας γόων ὀξυτόνων, ἀντὶ τοῦ γόους ὑψηλοφώνους, ἐκτίμους τῶν γονέων, ἤτοι ἀφισταμένους τῆς τιμῆς τῶν γονέων.

247. ΠΑΛΙΝ ΔΩΣΟΥΣΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἀνταποδώσουσιν, ἀντισταθμήσουσι τοῦ φόνου καταδίκας.

251. ΤΟ ΣΟΝ, συμφέρον δηλονότι. ΤΟΥΜΟΝ ΑΥΤΗΣ, ἤγουν τὸ ἐμαυτῆς. εἰ δὲ μὴ καλῶς δοκῶ λέγειν, νικάτω τὸ σὸν θέλημα. σοὶ γὰρ ἀκολουθήσομεν ὁμοῦ, ἤγουν συνδραμούμεθα τῷ σῷ θελήματι.

255. ΔΥΣΦΟΡΕΙΝ, ἀγανακτεῖν· τὸ δυσφορεῖν κυρίως ἐπὶ νόσου λέγεται, ᾧ ἐναντίον τὸ εὐφορεῖν, ὡς παρ' Ἱπποκράτει, εὐφόρως φορέουσι. τὸ δὲ πᾶν· αἰδοῦμαι μὲν, εἰ νομίζομαι ὑμῖν διὰ πολλῶν θρήνων ἀγανακτεῖν· ἀλλὰ σύγγνωτε, ἡ βία γὰρ ἀναγκάζει ἐμὲ δρᾷν ταῦτα.

258. ΟΥ ΔΡΩιΗ, οὐ ποιοίη ἂν τάδε, ἅπερ ἐγὼ δηλονότι ποιῶ.

260. ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, φθίνοντα, μαραινόμενα, κατὰ μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ μειούμενα. τὸ θάλλειν ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγεται κυρίως, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ μαραίνεσθαι, ἢ τὸ φθίνειν. φθίνειν γὰρ καὶ μαραίνεσθαι ταυτόν· καὶ ἀπὸ τούτων καὶ ἐπ' ἄλλων, ὡς ἐνταῦθα ΘΑΛΛΟΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ Η ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ αὐξάνοντα μᾶλλον καὶ τρεφόμενα, ἢ μειούμενα.

268. ΕΣΘΗΜΑΤΑ· καὶ ἐσθήσεις ἐν πεζῷ λόγῳ ἄχρηστα· ἐσθὴς δὲ ἐν χρήσει. ΠΑΡΕΣΤΙΟΥΣ, ἐφεστίους. ἐφέστιοι λοιβαὶ, αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τελούμεναι. σπένδω λοιβὰς, ὡς λέγω λόγον. καὶ σπένδειν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν λέγεται.

271. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ, μεγίστην.

273. ΕΙ ΧΡΕΩΝ. χρεὼν, ἀντὶ τοῦ χρέος, καὶ ἀπὸ τούτου πρέπον, ὡς τὸ ὤφελεν, ἀντὶ τοῦ ἐχρεώστει, καὶ ἀπὸ τούτου, ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν.

275. ΤΩι ΜΙΑΣΤΟΡΙ, τῷ λυμεῶνι, τῷ φονεῖ. μιάστωρ, ὁ διὰ τὸν παρ' ἑαυτῷ μιασμὸν καὶ τοὺς ἄλλους μιαίνων. ΩΣΤΕ ΤΩι ΜΙΑΣΤΟΡΙ ΞΥΝΕΣΤΙ. συνυπακούεται ὁ καὶ σύνδεσμος· τὸ γὰρ ΩΣΤΕ μόνον μετὰ ἀπαρεμφάτου ζητεῖ τάττεσθαι.

276. ΞΥΝΕΣΤΙ, συγκαθεύδει. ΕΓΓΕΛΩΣΑ, ἐπεγγελῶσα, ἐπιχαίρουσα. ΕΥΡΟΥΣΑ, καταλαβοῦσα.

279. ΤΟΝ ΑΜΟΝ, τὸν ἡμέτερον, ἤγουν τὸν ἐμόν. ἡμέτερον μὲν, ὃ πολλοὶ ἔχομεν· ἐμὸν δὲ, ὃ μόνος ἐγὼ ἔχω.

283. ΤΕΤΗΚΑ, διαρρέομαι, φθείρομαι. ΚΑιΠΙΚΩΚΥΩ, ἀντὶ τοῦ κωκύω, θρηνῶ, δακρύω. δακρύω τὸν τεθνηκότα· ἐπιδακρύω δὲ τῷ τεθνηκότι.

284. ΕΠΩΝΟΜΑΣΜΕΝΗΝ, ἐπωνυμίαν τοῦ πατρὸς ἔχουσαν δαῖτα, τὴν δηλαδὴ Αγαμεμνόνειον λεγομένην.

288. ΕΞΟΝΕΙΔΙΖΕΙ, ὀνειδίζει. ἤγουν τοιαύτας ἀτιμίας ἀτιμάζει. ΔΥΣΘΕΟΝ ΜΙΣΗΜΑ, δυσσεβὲς βδέλυγμα. ΑΠΑΛΛΑΞΕΙΑΝ, ἐλευθερώσειεν. ΕΞΥΒΡΙΖΕΙ, ἀτιμάζει. ΥΠΕΞΕΘΟΥ, λάθρα ἐξήγαγες. ΥΛΑΚΤΕΙ, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κυνῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπειλοῦσα βοᾷ.

299. ΞΥΝ Δ' ΕΠΟΤΡΥΝΕΙ. συμπαροτρύνει δὲ ἐπὶ ταῦτα ὁ νυμφίος αὐτῆς ὁ ἔνδοξος παρὼν πέλας, ἤγουν συνωθεῖ. λέγεται δὲ τὸ συνωθεῖν ἐπὶ τῶν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὠθούντων. ὅμοιον τῷ· (Aj. 1143.)

ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.

ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ πλεῖν παρορμήσαντα.

301. ΑΝΑΛΚΙΣ, ἀσθενής. Η ΠΑΣΑ ΒΛΑΒΗ, ὁ κατὰ πάντα βεβλαμμένος. ὁ πανταχόθεν βλαβερὸς, ὁ λυμεὼν, ἡ αὐτοβλάβη.

305. ΤΑΣ ΟΥΣΑΣ ΤΕ. τὰς παρούσας καὶ τὰς ἀπούσας, ἤγουν καὶ ἃς εἶχον, καὶ αἳ ἔμελλον ἀνακύψειν. λέγεται δὲ ὑπερβολικῶς.

313. ΘΥΡΑΙΟΝ ΟΙΧΝΕΙΝ, θυραίαν διατρίβειν. λέγεται δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος, ἀντὶ τοῦ ἐκτός. θυραῖος ἀντὶ τοῦ θυραία, καὶ ῥαγδαῖος ἀντὶ τοῦ ῥαγδαία, καὶ βίαιος ἀντὶ τοῦ βιαία, καὶ ὅσα εἰς ος ἀρσενικὰ ἀντὶ

θηλυκῶν λέγεται εἰς α ληγόντων, Ατlικὰ ἐσlι. χρύσεος δὲ ἀντὶ τοῦ χρυσῆ, καὶ κλυτὸς ἀντὶ τοῦ κλυτή, καὶ ὅσα εἰς ος ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγεται εἰς η ληγόντων, ποιητικά.

314. Η ΚΑΙ'Ν ΕΓΩ. ὄντως εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ ἐγὼ ἂν θαῤῥοῦσα μᾶλλον ἀφικοίμην εἰς τοὺς σοὺς λόγους.

316. ΙΣΤΟΡΕΙ, ἐρώτα. ἱσlορεῖν, τὸ διέρχεσθαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, τὸ ἐρωτᾷν.

319. ΦΗΣΙΝ, ἐπαγγέλλεται. ΦΙΛΕΙ ΟΚΝΕΙΝ, εἴωθεν ἀναβάλλεσθαι. ΟΥΚ ΟΚΝΩι, οὐκ ἀναβολῇ.

322. ΠΕΦΥΚΕΝ ΕΣΘΛΟΣ, ἤγουν ἀγαθὸς ὑπάρχει, ὥσlε ἐπαρκεῖν, τουτέσlι βοηθεῖν τοῖς φίλοις.

323. ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ, οὐκ ἐπὶ πολύ.

325. ΦΥΣΙΝ, κατὰ φύσιν, ἤτοι φύσει καὶ οὐ θέσει. τοῦ γνησίου ἐναντίον ὁ φυσικὸς, ὁ λεγόμενος κόπελος· τοῦ δὲ φύσει υἱοῦ, ὁ θέσει, ἤγουν ὁ υἱοθετούμενος.

328. ΤΙΝ' ΑΥ ΣΥ. τίς ἐσlὶν ἡ φωνὴ αὕτη, ἣν φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, πρὸς ταῖς ἐξόδοις τοῦ πυλῶνος ἐλθοῦσα;

332. ΚΑΙ ΤΟΙ. ὡς εἰ ἔλεγεν, οἶδα ὅτι καὶ αὐτὴ ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς παροῦσι. ΕΙ ΣΘΕΝΟΣ ΛΑΒΟΙΜΙ. τρία γὰρ παρακολουθοῦσιν εἰς τὸ γενέσθαι τι· βούλησις, δύναμις, καὶ ἐπισlήμη.

335. ΝΥΝ Δ' ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. νῦν δὲ ἐν ταῖς δυσlυχίαις δοκεῖ, ἤτοι ἀρέσκει ἐμοὶ πλεῖν ΥΦΕΙΜΕΝΗι, τουτέσlιν ὑφειμένον ἐχούσῃ τὸ ἱσlίον. μεταφορικῶς λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως.

337. ἀλλὰ καὶ σὲ δὲ τοιαῦτα βούλομαι ποιεῖν.

340. ΑΚΟΥΣΤΕΑ. Ατlικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκουσlέον, τουτέσlιν ἄξιόν ἐσlιν ὑπακούειν κατὰ πάντα τῶν ἀρχόντων.

343. ΤΑ'ΜΑ, ἤγουν ἃ ἐμὲ διδάσκεις.

345. ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ΓΕ, εἰ δὲ μή τοι, ἔκλεξαι θάτερον.

348. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ, ὃ τούτους μισεῖς.

350. ἐκτρέπειν, τὸ παρακλίνειν τῆς ὁδοῦ· καὶ ἐκτροπὴ, ὅταν τις ἣν βαδίζει ὁδὸν ἀφεὶς, ἑτέραν βαδίσῃ.

351. ΠΡΟΣ ΚΑΚΟΙΣΙ. ἤγουν πρὸς τὸ εἶναι σὲ κακὴν, ὑπάρχεις καὶ δειλή. κακὴ μὲν, ὅτι οὐ τιμᾷς τὸν πατέρα· δειλὴ δὲ, ὅτι φοβῇ τοὺς κτανόντας τὸν πατέρα.

359. ΤΑ ΣΑ ΔΩΡΑ, ἤγουν ἃ σοὶ δωροῦνται. ΧΛΙΔΑΙΣ, τρυφᾶς.

361. ΥΠΕΙΚΑΘΟΙΜΙ, ὑπείκοιμι, ὑποτασσοίμην. ΠΕΡΙΡΡΕΙΤΩ, πανταχόθεν εὐπορίαν ἐχέτω.

365. ΕΞΟΝ, ἀδείας οὔσης. τὸ ἐξὸν, τὸ παρὸν, τὸ ἐνὸν, καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ, οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ.

368. ΠΡΟΔΟΥΣΑ, καταλείπουσα.

369. ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως· καὶ πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ βιαίως· καὶ πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ τοῦ εὐσεβῶς· καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς· καὶ πολλὰ ἕτερα λέγεται οὕτως ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

372. ἔθος, ἡ συνήθεια· ἦθος δὲ, ὁ τρόπος. ἐνταῦθα οὖν ἐθὰς ὤφειλεν εἶναι. διὰ τὸ μέτρον ἐτέθη τὸ ΗΘΑΣ, ἀπὸ τοῦ ἦθος. καὶ πλησιάζουσι τὸ ἔθος καὶ τὸ ἦθος.

380. ΕΝΤΑΥΘΑ, ἐκεῖσε. τὸ ἐνταῦθα νοεῖται ἐν πρώτῳ προσώπῳ, ἤγουν ἐνταῦθα ἔνθα εἰμὶ ἐγώ. τὸ αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ, οἷον αὐτοῦ ἔνθα εἶ σύ. τὸ ἐκεῖ, ἐν τρίτῳ, οἷον ἐκεῖ ἔνθα ἐστὶν ἐκεῖνος. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε λέγεται, τὸ ἐπίῤῥημα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

382. ΥΜΝΗΣΕΙΣ, θρηνήσεις. ὕμνος, κυρίως ἡ εἰς θεὸν ᾠδή. παρὰ δὲ ποιηταῖς ἁπλῶς ἡ ᾠδὴ, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, ἀφ' οὗ λέγεται ὑμνοπόλος παρ' αὐτοῖς ταυτὸν τῷ ἀοιδοπόλος, εἴτε ἐπὶ μέλους θρηνώδους, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ὑμνήσεις.

385. Η ΤΑΥΤΑ ΔΗ ΜΕ. ἆρα δή μοι καὶ βεβούλευνται; ἤγουν οὐκ ἠπείλουν μόνον ταῦτα, ἀλλ' ἤδη καὶ βουλῇ κυροῦσιν.

393. ΩΣΤΕ ΘΑΥΜΑΣΑΙ. θαυμάζει τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ ἐργάζεσθαι ἀρετήν· καὶ θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ κλῦσθαι λόγους. κατὰ τοῦτο λέγεται κἀνταῦθα τὸ θαυμάσαι. ἤγουν καλὸς γάρ ὁ ἐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι, αὐτὸν δηλονότι, ἤγουν ἀγαπῆσαι βιοῦν αὐτόν.

396. ΑΛΛ' ΟΥ ΔΙΔΑΣΚΩ κακὴν εἶναι τοῖς φίλοις, διδάσκω δὲ εἴκειν τοῖς ἄρχουσιν.

398. ΕΞ ΑΒΟΥΛΙΑΣ, ἐξ αἰτίας τῆς κακοβουλίας, ἤγουν διὰ κακοβουλίαν. ΕΙ ΧΡΗ, εἰ ἀπόκειται. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ τιμωροῦντες. ΠΑΤΗΡ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. οἶδα ὅτι ὁ πατὴρ ἕνεκα τούτων συγγνώμην ἔχει, ἡμῖν δηλονότι.

403. ΟΥ ΔΗΤΑ. οὐδαμῶς. εἴθε μὴ εἴην κατὰ τοσοῦτον λειπομένη γνώσεως.

404. Τ' ΑΡ', τοι ἄρα. ΕΣΤΑΛΗΝ. στέλλομαι, ἀντὶ τοῦ πορεύομαι· ἀποστέλλομαι δὲ ὑφ' ἑτέρου, ἀντὶ τοῦ πέμπομαι. ΟΙΠΕΡ ΕΣΤΑΛΗΝ ΟΔΟΥ. καὶ τὸ ΟΙ μόνον ἱκανόν ἐστιν, οἷον, πορεύσομαι οἷ ἀπεστάλην. ἐπεὶ δὲ ὁδὸς ἄγει ἐκεῖσε, ὅποι ἀπεστάλη, λέγει οἷ τῆς ὁδοῦ.

405. ΕΜΠΟΡΕΥΗι, πορεύῃ. ΤΑΔ' ΕΜΠΥΡΑ, ταύτας τὰς σπονδάς.

406. ΠΑΤΡΙ ΤΥΜΒΕΥΣΑΙ ΧΟΑΣ, σπεῖσαι τῷ τύμβῳ τοῦ πατρὸς χοάς.

409. ΕΚ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝ. ἐκ παρακινήσεως τίνος τῶν φίλων; ΕΚ ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ, ἐκ φόβου τινὸς νυκτερινοῦ. ΔΟΚΕΙΝ ΕΜΟΙ, κατὰ τὸ δοκοῦν ἐμοί.

413. ΤΗΝ ΟΨΙΝ, ἤγουν ὃ εἶδεν. ὄψις, τὸ θεαθὲν, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ πρόσωπον.

415. ΑΛΛΑ ΤΟΥΤΟ, κἂν τοῦτο. ΠΟΛΛΑ ΤΟΙ, ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἐπιῤῥηματικῶς. ἔστι δὲ Ἀττικὸν, ὡς καὶ τὸ πότερα, ἀντὶ τοῦ πότερον. ΕΣΦΗΛΑΝ, ἔσφαλαν, σφαλῆναι ἐποίησαν. ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΝ, ἀνώρθωσαν.

417. ΛΟΓΟΣ ΤΙΣ. οὕτω λέγει, ἐπεὶ οὐκ αὐτὴ παρ' ἐκείνης ἔμαθεν, ἀλλὰ πὰρ ἄλλου διηγουμένου.

418. ὁμιλία ἐπὶ τῶν ἑνουμένων· κοινωνία, ἐπὶ τῶν συμμετεχόντων τινός. ἐπεὶ δὲ ἡ ἕνωσις καὶ διὰ λόγων γίγνεται, καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ δι' ἑτέρων, λέγεται ὁμιλία καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ ἐπὶ διαλέξεως. ὁμιλεῖ γάρ τις τινὶ, ἤγουν διαλέγεται· καὶ ὁμιλεῖ βιβλίῳ, ἀντὶ τοῦ, εἰς λόγους ἔρχεται. λόγους γὰρ τὸ βιβλίον ἐμπεριέχει. ὁμιλεῖ δὲ θανάτῳ, ἀντὶ τοῦ ἑνοῦται· καὶ ὁμιλεῖ συμφοραῖς, ἀντὶ τοῦ ἑνοῦται καὶ συγκιρνᾶται. κοινωνοῦσι δὲ τινὲς οἱ μεταδιδόντες ἀλλήλοις καὶ μεταλαμβάνοντες παρ' ἀλλήλων φιλίας ἢ γνώσεως, ἢ τινὸς τοιούτου τῶν παρ' ἑαυτοῖς, ἢ ἑτέρου τινὸς ἔξω ἑαυτῶν συμμετέχοντες, οἷον τραπέζης, ἢ χωρίων, ἢ τοιούτων τινῶν. ἐφέστιος, ὁ οἰκῶν ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Οδ. η'. 248.)

ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων.

καὶ ὁ ἔχων οἰκίαν, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ· (Ιλ. β'. 125.)

Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν.

ἐφέστιος ἁπλῶς καὶ ὁ ἐν οἰκίᾳ ὢν, ὡς ἐνταῦθα. ὁμέστιος δὲ καὶ συνέστιος, ὁ ἐν μιᾷ οἰκίᾳ μεθ' ἑτέρου ὤν.

425. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ, διηγουμένου. ἑρμηνεία, συνθήκη λόγου δηλοῦσά τι, καὶ ἡ τῶν τυχόντων διασάφησις. ἐξήγησις δὲ, διασάφησις θείων· διήγησις δὲ, ἡ ἁπλῶς ἀφήγησις.

429. ΑΒΟΥΛΙΑι, ἤγουν ὑπὸ κακοβουλίας.

430. ΜΕΤΕΙ, κολακεύσεις, ζητήσεις. μετέρχομαι, τὸ ὑπέρχομαι, καὶ κολακεύω, καὶ τὸ κολάζω.

432. ΘΕΜΙΣ, τὸ ἔννομον· ὅσιον, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφότερα ἐπὶ θεοῦ, δίκαιον δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπου.

434. ΚΤΕΡΙΣΜΑΤΑ, ἐντάφια. ΛΟΥΤΡΑ, χοάς. ΠΝΟΑΙΣΙΝ, ἀνέμοις. ῥίψον δηλονότι. ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΙ, εἰς βάθος ὀρωρυγμένῃ. πρὸς μὲν τὸ ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΙ ΚΟΝΕΙ ἁρμοδίως λέγεται τὸ ΚΡΥΨΟΝ· πρὸς δὲ τὸ ΠΝΟΑΙΣΙΝ οὐ δύναται ἁρμόσαι. δεῖ οὖν συνυπακούειν ἔξωθεν ῥῆμα κατὰ ἀναλογίαν, ἢ τὸ ῥίψον, ἢ τὸ δὸς, ἤ τι τῶν τοιούτων. καὶ ἐν ἑτέροις τοῦτο γίνεται πολλοῖς, ὡς παρ' Ομήρῳ· (Ιλ. γ'. 326.)

ἧχι ἑκάστῳ

ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.

οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἵν' ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔκειτο λέγηται μετεσχηματισμένον, ἀλλ' εἱστήκεσαν.

437. ΠΡΟΣΕΙΣΙ, προσελεύσεται. ΚΕΙΜΗΛΙΑ, ἀπόθετα. ΑΡΧΗΝ. ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ καταρχὰς, ὅλως. ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ, τολμηροτάτη, ἀναιδεστάτη.

442. σκέψαι γὰρ εἰ σοὶ αὐτῇ δοκεῖ ὁ νέκυς δέξασθαι ἐν τοῖς τάφοις προσφιλῶς τάδε τὰ δῶρα.

445. ΚΑΡΑ. κατὰ τὴν κεφαλὴν ἑαυτοῦ δηλονότι.

446. τὸ ΑΡΑ καὶ τὸ ΜΗ ἐκ παραλλήλου. ἆρα νομίζεις φέρειν ταῦτα λύτρωσιν αὐτῇ τοῦ φόνου;

449. ΑΚΡΑΣ ΦΟΒΑΣ, τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν. ΣΜΙΚΡΑ, εὐτελῆ. ΟΥ ΧΛΙΔΑΙΣ, ὑπὸ τρυφῆς οὐ κατεσκευασμένον.

456. ΑΥΤΟΥ, τοῦ Αγαμέμνονος. ΕΠΕΜΒΗΝΑΙ ΠΟΔΙ, λὰξ ἐμπηδῆσαι καὶ ἐπιτεθῆναι. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ χρόνου, ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν. ΑΦΝΕΩΤΕΡΑΙΣ, πλουσιωτέραις χερσὶ τιμῶμεν, ἢ κατὰ τὰ παρόντα δεξιούμεθα.

459. οἶμαι μέλον τι, ἤγουν φροντίδα τινὰ, εἶναι δηλονότι, ἐκείνῳ τοῦ πέμψαι τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ταῦτα τὰ κακὴν ὄψιν ἔχοντα ὀνείρατα. ΥΠΟΥΡΓΗΣΟΝ, ὑπηρέτησον.

464. ΠΡΟΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ, εὐσεβῶς, κατὰ τὸ ἀρέσκον τῷ θεῷ.

466. ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. τὸ γὰρ δίκαιον οὐ παρέχει ἀπολογίαν

δυοῖν ὥστε ἐρίζειν, ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾷν. σπεύδω ἐπὶ τόδε· ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον, ἤγουν ἐπείγω.

470. ΩΣ ΕΙ ΤΑΔ' Η ΤΕΚΟΥΣΑ. ὅτι εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἡ τεκοῦσα, ἀλγεινὴν νομίζω εἰς τὸ ἑξῆς τολμήσειν ἐμὲ τήνδε τὴν πεῖραν, ἤγουν εἰς ἄλγος ἐμὸν τολμήσειν τήνδε τὴν ἐπιχείρησιν, εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἡ τεκοῦσα. ὀφείλει δὲ μᾶλλον οὕτω λέγεσθαι· πικρὰν δοκῶ ἐγὼ τολμήσειν τήνδε τὴν πεῖραν. ὅμοιον δὲ τῷ (65.) ὡς κἀμ' ἐπαυχῶ.

472. ΠΑΡΑΦΡΩΝ, ἀνόητος, οὐκ ὀρθὰ στοχαζομένη εἰς τὸν σκοπὸν τούτων τῶν ὀνειράτων. ΛΕΙΠΟΜΕΝΑ, ἐστερημένη γνώμης σοφῆς, ἀντὶ τοῦ, συνετοῦ νοῦ. ΕΙΣΙΝ Α ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ, ἀφίξεται ὅσον οὔπω ἡ τὴν μαντείαν προπέμψασα διὰ τῶν ὀνείρων.

476. ΔΙΚΑΙΑ ΦΕΡΟΜΕΝΑ. δίκαια φερομένη κράτη χεροῖν, ἤγουν ἰσχὺν δικαίαν ἐπιφερομένη διὰ τῶν χειρῶν. ΜΕΤΕΙΣΙ, κολάσει οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. ΠΑΛΑΙΑ ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ ΑΜΦΑΚΗΣ ΓΕΝΥΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένη. ἤγουν ὁ παλαιὸς πέλεκυς. ἀπὸ τοῦ στόματος λέγει ὅλον τὸν πέλεκυν. παλαιὸν δὲ λέγει, ἀναφέρων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἥ τις πάλαι ἐγένετο. ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ λέγεται ὁ ὑπὸ χαλκοῦ πληγείς. ἐνταῦθα δὲ χαλκόπληκτος γένυς, ἡ ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένη, σφυρήλατος. ΑΙΚΙΑΙΣ, ὕβρεσι. αἰκία, ὕβρις, ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικής.

488. ΠΟΛΥΠΟΥΣ, πολλὰ διερχομένη. ΠΟΛΥΧΕΙΡ, πολλὰ ἐργαζομένη. ΔΕΙΝΟΙΣ ΛΟΧΟΙΣ. κρυπτομένη ἐν δεινῷ λόχῳ, τουτέστι φοβερᾷ ἐνέδρᾳ. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ, ἡ εὔτονος κατὰ τὴν πορείαν. ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ, ἤγουν τῶν ἐπὶ μιαιφονίᾳ γινομένων. τὰ συναλλάγματα γὰρ τῶν γάμων τῶν μιαιφόνων κακόνυμφα ἐπέβη οἷς οὐ θέμις, ἤγουν ἐτελέσθη ὑφ' οἷς οὐκ ἔννομον.

495. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ. ὑπὲρ τῶνδε ἔχει ἐμὲ ἐλπὶς, μήποτε πλησιάζειν ἡμῖν τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν, ἤγουν σοὶ, τῇ ἀχθομένῃ, καὶ ἡμῖν, ταῖς συναχθομέναις, σημεῖον ἀψεγὲς, ἤγουν ἀρεστόν. λέγει δὲ τοὺς ὀνείρους.

498. ΗΤΟΙ ΜΑΝΤΕΙΑΙ. ἡ μαντεῖαι ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶν ἐν ὀνείροις δεινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀληθεύουσιν, οὐδὲ ἐν θεσφάτοις, ἤγουν χρησμοῖς, ἀληθεύουσιν, εἰ μὴ τὸ φάσμα τόδε τῆς νυκτὸς εὖ κατασχήσει, ἀντὶ τοῦ, εὖ ἕξει.

505. ἱππασία, παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἱππεία δὲ καὶ ἱπποσύνη παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

512. ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ, ἀντὶ τοῦ σύρριζος, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν φυτῶν,

ἐφ' ὧν λέγεται κυρίως, οἷον, πρόῤῥιζον ἔπεσε τὸ φυτὸν, ἀντὶ τοῦ σύῤῥιζον.

516. ΣΤΡΕΦΗι, ἀναστρέφῃ. γράφεται τρέφῃ, ἀντὶ τοῦ διάγεις.

517. ΟΣ Σ' ΕΠΕΙΧΕ ΜΗ ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ. ὃς ἐπεῖχέ σε μὴ αἰσχύνειν τοὺς φίλους. ἁρμόζει καὶ χωρὶς τοῦ ΜΗ τοῦτο λέγεσθαι, οἷον, ἐπεῖχέ σε αἰσχύνειν τοὺς φίλους, ἔνθα τὸ ἐπεῖχε τὸ ἐκώλυε μόνον δηλοῖ· ἐν δὲ τῷ ἐπεῖχε μὴ αἰσχύνειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἐκώλυε δηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κωλύων ἐποίει λαμβάνεται. — ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ, ἐξουθενεῖν, ἀτιμάζειν. ΘΥΡΑΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

520. ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. ΑΡΧΩ, τὸ κυριεύω, καὶ τὸ ἀρχὴν ποιῶ, ὡς παρὰ Λιβανίῳ· ἄρχω γραμμάτων, οὗ μάλιστα ἐπεθύμεις. ΚΑΙ ΤΑ ΣΑ, καὶ οἷς σὺ πρόσκεισαι. ΥΒΡΙΝ ΟΥΚ ΕΧΩ, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑβρίζω. ἢ οὕτως· οἴκοθεν οὐκ ἔχω ὕβριν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑβριστικὴ πέφυκα. ΘΑΜΑ, συχνάκις.

525. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, πρόφασις. λέγεται καὶ ὁ καλλωπισμός. πρόσχημα γάρ σοι ἀεὶ ὁ πατὴρ, ὅτι ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν, οὐδὲν ἄλλο. ἀντὶ τοῦ, πρόσχημά σοι τὸ τεθνηκέναι τὸν πατέρα ἐξ ἐμοῦ. τοῦτο καὶ διὰ μετοχῆς δύναται λέγεσθαι, οἷον, πρόσχημά σοι ὁ πατὴρ ἐξ ἐμοῦ τεθνηκώς.

528. ΕΙΛΕ, ἐφόνευσε. εἷλεν, ἀντὶ τοῦ κατέλαβεν, ὡς ἐν τῷ, ζωὴν ἕλον. καὶ, εἷλέ τις τήνδε τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ παρέλαβε. καὶ εἷλεν, ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλε, ποιητικῶς, ἤγουν ἐφόνευσεν. Ηι ΧΡΗΝ, τῇ δίκῃ δηλονότι. ΕΤΛΗ, ὑπέμεινεν. ΟΥΚ ΙΣΟΝ ΚΑΜΩΝ, ἤγουν οὐκ ἴσην λύπην καμὼν ἐμοὶ, ἀντὶ τοῦ ὑπομείνας, ὅτε ἔσπειρεν, ὥσπερ ἐγὼ ἡ τίκτουσα, ἤγουν ὥσπερ ἐγὼ ὅτε ἔτικτον, δηλονότι ὑπέμεινα.

534. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΟΣ. τὸ ΤΟΥ καὶ ΤΙΝΟΣ ἐκ παραλλήλου. Ἄλλως. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΩΝ, ἤγουν τίνος χάριν ἀποδιδοὺς ἐθυσίασεν. τοῦτο δηλοῖ τὸ τίνων, ἤγουν ἀποδιδούς. ἔστι δὲ μετοχὴ, καὶ οὐ γενικὴ πληθυντική. ΑΡΓΕΙΩΝ, ἕνεκα Ἀργείων. ΑΝΤ' ΑΔΕΛΦΟΥ, ἕνεκα τοῦ ἀδελφοῦ.

541. Ο ΠΛΟΥΣ ΟΔ', ἀντὶ τοῦ, ὁ πλοῦς ἐκεῖνος. τὸ οὗτος ἐπὶ τῶν ὁρωμένων λέγεται καὶ δακτυλοδεικτουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν εἰς ὄψιν ἀγομένων ἀπὸ διηγήσεως. ἐνταῦθα γοῦν οὐκ ἐπὶ διηγήσει τῷ ΠΛΟΥΣ ἐπάγει τὸ ΟΥΤΟΣ, ἵνα καλῶς ἀποτείνῃ ἡ δεῖξις πρὸς ἃ διηγήσατο. ἀλλ' ἀναφορὰν θέλει δηλοῦν ὁ λόγος μετὰ δείξεως, ἣν δηλοῖ τὸ ἐκεῖνος.

542. ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων ἔσχεν ὁ Ἁιδης τινὰ ἵμερον, ἤγουν τινὰ ἐπιθυμίαν, ὥστε δαίσασθαι, ἀντὶ τοῦ εὐωχηθῆναι, πλέον, παρὸ τῶν ἐκεί-

νης; ΤΩι ΠΑΝΩΛΕΙ, τῷ ἀξίῳ πάσης ἀπωλείας. ΠΑΡΕΙΤΟ, ἠμελεῖτο, παρεωρᾶτο. ΜΕΝΕΛΕΩ Δ' ΕΝΗΝ, τῶν τοῦ Μενελάου δὲ παίδων πόθος ὑπῆρχεν αὐτῷ. ΚΑΚΟΥ ΓΝΩΜΗΝ, ἤγουν κακοτρόπου.

550. ΔΥΣΘΥΜΟΣ, μετάμελος. — ἐγὼ μὲν ἐφ' οἷς ἐποίησα οὐδὲν μεταμέλομαι· εἰ δὲ φαίνομαί σοι κακῶς φρονεῖν, λαβοῦσα σὺ δικαίαν γνώμην, ἤγουν εἰποῦσα σὺ δίκαια, ψέγε τοὺς πέλας, ἤγουν ἐμέ.

557. ΕΞΗΡΧΕΣ, ἤγουν ἔξαρχον ἐποίεις. ΛΥΠΗΡΑ ΚΛΥΕΙΝ, εἰς τὸ κλύειν τινὰ, σοῦ δηλονότι. λύπην ἐμποιοῦσα τῷ ἀκούοντί σου. ὅμοιον τῷ, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν, ἤγουν εἰς τὸ πιεῖν τινὰ ἐξ αὐτοῦ.

559. ΑΙΣΧΙΩΝ ΕΤΙ. τίς ἂν ποτε λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων τούτου, ἢ μᾶλλον αἰσχρός. λέγεται τὸ ΕΤΙ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντὶ τοῦ ἀκμήν. οἷον, ἔτι νέος ἐστὶ, καὶ, ἔτι ποιῶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τούτῳ, οἷον, εἰπὼν τόδε ἔτι λέγω καὶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, οἷον, οὐ μὴ ἔτι ποιήσω τόδε, ἀντὶ τοῦ, ἑξῆς οὐ μὴ ποιήσω. ἔστι καὶ περισσὸν, ὡς ἐνταῦθα.

563. ΕΡΟΥ, ἐρώτησον. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ, ἕνεκα τίνος ἀντεκτίσεως. ΕΣΧΕ, ἐπέσχε. ΘΕΑΣ ΚΑΤ' ΑΛΣΟΣ, κατὰ σύνδενδρον τόπον ἀνατεθειμένον τῇ θεᾷ. ΚΑΤΑ ΣΦΑΓΑΣ, κατὰ τὴν σφαγήν. ΕΚΚΟΜΠΑΣΑΣ, ἀντὶ τοῦ κομπάσας, ἤγουν καυχησάμενος. ΤΥΓΧΑΝΕΙ ΒΑΛΩΝ, ἔβαλεν, ἔρριψεν.

570. ΚΑΙ'Κ ΤΟΥΔΕ ΜΗΝΙΣΑΣΑ, ἐξ αἰτίας τῆσδε μνησικακήσασα. ΛΗΤΩιΑ ΚΟΡΗ, ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις. αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι δύναμιν ἔχουσι γενικῶν κτητικῶν καὶ πατρικῶν γενικῶν. οἷον ὁ ἐμὸς υἱὸς, καὶ ὁ ἐμὸς οἶκος, καὶ ἡ ἐμὴ πατρίς. τὰ δὲ κτητικὰ ὀνόματα γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν, οἷον Πλατωνικὸν βιβλίον, οὐ μὴν Πλατωνικὸς υἱός· καὶ Ἑκτόρειος ζωστὴρ, οὐ μὴν καὶ Ἑκτόρειος υἱὸς, ἀλλ' ἢ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, ἢ Ἑκτορίδης, χωρὶς τοῦ υἱός. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Ἑκτόρειος υἱὸς λέγουσι, καὶ Λητῴα θυγάτηρ, ὡς ἐνταῦθα. ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΟΝ, ἰσόσταθμον. ΕΚΘΥΣΕΙΕ, ἀντὶ τοῦ θύσειε.

575. ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. ΑΝΤΙΒΑΣ, ἀντιτείνας. ἀντιβαίνειν, ἀντισπᾶν, καὶ ἀντιτείνειν, ταυτὸν, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν. — ΜΟΓΙΣ, μετὰ πολὺν πόνον.

578. ΕΠΩΦΕΛΗΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ὠφελῆσαι. ΕΚ ΣΕΘΕΝ, ἐξ ἐνεργείας σοῦ.

581. ΜΕΤΑΓΝΟΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μετάνοιαν, τουτέστι μεταμέλειαν. ἄνοια, ἡ παντελὴς ἀφροσύνη· ἄγνοια, ἡ ἑνός τινος πράγματος. μετάνοια

καὶ μετάγνοια ταυτὸν, πλὴν ὅτι τὸ μέν ἐστιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, τὸ μετάνοια· τὸ δὲ μετάγνοια παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

584. ΣΚΗΨΙΝ ΟΥΚ ΟΥΣΑΝ, πρόφασιν ψευδῆ.

587. ΠΑΛΑΜΝΑΙΩι, φονεῖ. παλαμναῖος, ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος.

589. ΕΥΣΕΒΕΙΣ, ἐννόμους, ἤγουν ἐξ ἐννόμου γάμου. ΚΑ'Ξ ΕΥΣΕΒΩΝ, τουτέστιν ἐννόμῳ γάμῳ ἡρμοσμένων, ἤγουν ἐννόμων. ΕΚΒΑΛΟΥΣ' ΕΧΕΙΣ, ἤγουν ἐξέβαλες, ἀπέῤῥιψας, ἐδίωξας.

592. ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ, ἀντέκτισιν, ἐκδίκησιν. ΕΧΘΡΟΙΣ ΓΑΜΕΙΣΘΑΙ. ἐχθρὸς γὰρ Αἴγισθος Αγαμέμνονος, ἀνελὼν αὐτόν. ΠΑΣΑΝ ΙΗΣ ΓΛΩΣΣΑΝ, πάντα λόγον πέμπεις, κινεῖς. ἀκρατῶς πάντα λέγεις. ἐπεὶ ὄργανα εἰσὶ τοῦ λόγου ἡ γλῶττα, τὰ χείλη, τὸ στόμα, οἰκείως ἐνίοτε ταῦτα ἀντὶ τοῦ λόγου λαμβάνεται, ὡς ἐνταῦθα ΚΑΚΟΣΤΟΜΟΥΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ κακῶς λέγομεν, καὶ ΠΑΣΑΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ἀντὶ τοῦ πάντα λόγον.

601. ΕΞΩ ΧΕΙΡΑ. ἤγουν τὴν σὴν κατάσχεσιν, κάκωσιν, μετὰ πόνου ἐκφυγών. ΔΥΣΤΥΧΗ ΤΡΙΒΕΙ, μετὰ κατατριβῆς καὶ κακώσεως ἀνύει ζωήν.

603. ΣΟΙ, κατὰ σοῦ. ΜΙΑΣΤΟΡΑ, φονέα. ΕΠΗιΤΙΑΣΩ, ἠτιάσω. ΚΗΡΥΣΣΕ, διαδίδου. ΕΙΤΕ ΧΡΗ, εἴτε σοι ἀρέσκει. ΣΤΟΜΑΡΓΟΝ, φλύαρον.

609. ΣΧΕΔΟΝ ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίον. ΟΥ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΩ, ἐξουθενουμένην οὐ ποιῶ τὴν σὴν φύσιν, ἐπεὶ καὶ αὕτη οὐκ ἀμέτοχος τούτων ἐστίν.

610. ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ, θρασυνομένην. μένος γὰρ τὸ θράσος.

612. ΠΟΙΑΣ Δ' ΕΜΟΙ. ποίας γνώσεως χρεία ἐστὶν ἐμοὶ εἰς τὸ ἰδεῖν, εἰ δίκαια αὕτη λέγει, ἥτις τοιαῦτα ὕβριζε τὴν τεκοῦσαν;

614. ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ τηλικαύτη, ἤγουν φαῦλος.

615. χωρὶς, ἄνευ, καὶ δίχα, κοινά· ΑΤΕΡ δὲ, ποιητικῶς.

618. ΕΞΩΡΑ, ἄκαιρα. ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ, ἔχθρα, ἡ πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς ἡμᾶς. ΕΚΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ. διδάσκεται τὶς ὑπό τινός. καὶ διδάσκεται ὑπό τινος τοιαύτη διδασκαλία, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

624. ΛΕΓΕΙΣ ΝΙΝ, αὐτά, τὰ πολλά. ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ, εὑρίσκει ἑαυτοῖς.

628. τὸ ἐκφέρεσθαι κυρίως ἐπὶ νεκροῦ λέγεται· καὶ ὅταν φέρῃ τινὰ

ἵππος βίᾳ ἔξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ. ἀφ' οὗ κατὰ μεταφορὰν λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ ΕΚΦΕΡΗι. ἡγεμὼν γάρ ἐστιν ὁ λογισμός· ὁ δὲ θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία ὡς ἄλογα τινὰ ζῶα. νικώμενος οὖν ὁ λογισμὸς ὑπὸ τούτων ἐκφέρεται τοῦ προσήκοντος, ὥσπερ ὑπὸ ἵππων. ΧΡΗιΖΟΙΜΙ, θέλοιμι. χρήζω, τὸ χρείαν ἔχω, καὶ τὸ θέλω. ὧν τὸ μὲν συντάσσεται γενικῇ, τὸ χρείαν ἔχω· τὸ δὲ θέλω, αἰτιατικῇ.

635. ΠΑΓΚΑΡΠΑ, τὰ ἐκ παντοίων καρπῶν. ἐκ διαφόρων καρπῶν· ὑπερβολικῶς δὲ λέγεται. ΛΥΤΗΡΙΟΥΣ ΕΥΧΑΣ, ἤγουν δυναμένας λυτροῦσθαι καὶ ἐλευθεροῦν τῶν δειμάτων. ΑΝΑΣΧΩ, ἀναπέμψω. ἀνέχω ἐπὶ εὐχῆς, τὸ ἀναπέμπω· ἀνέχω ἐπὶ χειρῶν, τὸ ὑψῶ· ἀνέχω ἐπὶ βάρους, τὸ βαστάζω. ἀνίσχει ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει· καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνει. ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπομένω.

637. ἐπὶ τῶν μεγάλων προσώπων, ἐφ' ὧν ἐδόκει βαρὺ τὸ φανερῶς προστάττειν, ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ εὐκτικῷ μετὰ τοῦ ἂν, ὡς ἐνταῦθα ἔχει τὸ ΚΛΥΟΙΣ ΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπάκουε.

639. ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ, ἀνακαλύψαι. ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΩι, πολυλόγῳ. ΜΑΤΑΙΑΝ ΒΑΞΙΝ, ψευδῆ φήμην.

643. ΩΔΕ, τούτῳ τῷ τρόπῳ, κεκρυμμένως. ΤΗιΔΕ. οὕτως γὰρ φράσω.

648. ΚΑΙ ΜΗ ΕΦΗιΣ, ἤγουν ἐάσῃς ἐκβαλεῖν ἐμὲ τοῦ πλούτου τοῦ παρόντος, εἴ τινες σὺν δόλῳ βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν με δηλονότι· ἀλλ', ἔασον ἀπὸ κοινοῦ, διέπειν με τοὺς δόμους τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τὰ σκῆπτρα τάδε, ζῶσαν οὕτως ὡς ζῶ ἀεὶ ἐν ἀβλαβεῖ βίῳ, καὶ συνοῦσαν φίλοις, οἷς σύνειμι νῦν μετὰ εὐημερίας, καὶ ἐκείνοις δηλονότι συνοῦσαν ἀπὸ τῶν τέκνων, ὅσων ἐμοὶ μὴ πρόσεστι δύσνοια ἢ λύπη πικρά. ΑΜΦΕΠΕΙΝ, ἤγουν διέπειν, τὸ διευθετεῖν· περιέπειν δὲ, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ σκέπειν.

656. ΕΞΑΙΤΟΥΜΕΘΑ, ἀντὶ τοῦ αἰτούμεθα, δεόμεθα.

658. ΕΠΑΞΙΩ, ἀντὶ τοῦ ἀξιῶ, παρακαλῶ. ἀξιῶ ποιεῖν τάδε· καὶ ἀξιῶ σε τοῦδε. καὶ ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ ἄξιον κρίνω. καὶ τὸ παρακαλῶ· καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ μόνῃ. — ΕΞΕΙΔΕΝΑΙ, ἤγουν εἰδέναι.

660. ΞΕΝΑΙ. πρὸς τοὺς μὴ γνωρίμους λέγεται τοῦτο, ὦ ξένε, προσφιλῶς. ξένος, ὃν ἐν τῇ οἰκείᾳ πατρίδι φιλοφρονήσεταί τις ἀπὸ ξένης ἐλθόντα, καὶ ἁπλῶς ὁ ἀπ' ἀλλοτρίου τόπου. τὸ δὲ ὦ ξένε φιλοφρόνως λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ γνωρίμων.

662. ΑΥΤΟΣ, ἀπὸ σαυτοῦ. ΕΙΚΑΣΑΣ, ἔγνως ἀπὸ στοχασμοῦ.

663. ἆρα καὶ τήνδε γυναῖκα ἐκείνου εἰκάζω, ἤγουν ἀπὸ στοχαστικοῦ καταλαμβάνω; ΕΠΕΙΚΑΖΩΝ ΚΥΡΩ. ἡ ἐπὶ περιττή. ἤγουν ὑπάρχω εἰκάζων. ἀντὶ τοῦ εἰκάζω. ΩΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΙΣΟΡΑιΝ, ὡς βασιλὶς, εἰς τὸ ὁρᾷν αὐτὴν δηλονότι.

668. ΕΔΕΞΑΜΗΝ, ἀπεδεξάμην. ΤΟ ΡΗΘΕΝ, ὅτι ἡδεῖς μοι λόγους φέρεις παρὰ φίλου.

670. ΠΟΡΣΥΝΩΝ, μηνύων. πόρω, τὸ παρέχω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, πόρσω, καὶ ἀπὸ τούτου πορσύνω, τὸ παρέχω, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ μηνύω.

676. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ'. νῦν τε λέγω, καὶ τότε εἶπον δηλονότι.

681. ΤΟ ΚΛΕΙΝΟΝ ΠΡΟΣΧΗΜΑ. τὸν ἔνδοξον καλλωπισμὸν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλάδος. ἀγῶνα δὲ λέγει νῦν τὸν τόπον, ἔνθα ἐγίνετο ὁ ἀγών. πρόσχημα τῆς Ἀσίας, ἀντὶ τοῦ καλλωπισμός· καὶ πρόσχημα, ἡ πρόφασις. ΑΘΛΩΝ, ἀγώνων. ΗιΣΘΕΤ', ἤκουσεν. ΟΡΘΙΩΝ, ὑψηλῶν, μεγάλων. λέγεται γὰρ ἐπὶ φωνῆς. κυρίως ὄρθιος, ὁ ἱστάμενος ὀρθὸς, καὶ μὴ συγκεκυφώς. ΣΕΒΑΣ, σεβάσμιος.

690. ΒΡΑΒΕΙΣ καὶ βραβευταὶ, οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἆθλα διδόντες· ἀφ' οὗ καὶ βραβεῖον, τὸ ἆθλον. ΕΝΕΓΚΩΝ, ἤγουν ἀπενεγκάμενος. ΤΑ'ΠΙΝΙΚΙΑ, τὰς ἐπὶ νίκῃ ἀνακηρύξεις. ΩΛΒΙΖΕΤ', ἐμακαρίζετο. ΑΝΑΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ, ἀνακηρυττόμενος.

697. ΒΛΑΠΤΗι, ἐμποδίζῃ. βλάπτω, τὸ βλάβην ποιῶ, καὶ τὸ ἐμποδίζω, ὡς ἐνταῦθα. ΑΛΛΗΣ ΗΜΕΡΑΣ, κατὰ ἄλλην ἡμέραν. ΙΠΠΙΚΩΝ, τῶν ἱππικὴν μεταχειριζομένων.

702. ΖΥΓΩΤΩΝ, ἤγουν ζευγνυμένων.

707. ΕΝΑΤΟΣ. ἐννέα, δύο ν· ἔνατος, ἕν.

708. ὄχος ἀρσενικῶς, τὸ ἅρμα· ὄχεα δὲ πληθυντικῶς παρ' Ὁμήρῳ οὐδετέρως. ὄχημα δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς τὸ αὐτὸ, ὡς παρὰ Λουκιανῷ· Καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ.

710. ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ, κατὰ τάξιν ἔστησαν. ΗιΞΑΝ, ὥρμησαν. ΟΜΟΚΛΗΣΑΝΤΕΣ, ἀπειλήσαντες, ἐξάρχοντες, ἐπικελευσάμενοι. ΕΝ ΔΕ ΠΑΣ. περισσὴ ἡ ἐν· ἀποτείνει δὲ εἰς τὸ ΕΜΕΣΤΩΘΗ, ἤγουν ἐπληρώθη ὁ τόπος, ἔνθα ἔτρεχον. ΚΡΟΤΗΤΩΝ, κρότον ποιούντων.

715. περισσὸν τὸ ΟΜΟΥ. — ΧΝΟΑΣ, ἤγουν σύριγγας. σύριγξ δὲ, ἡ ὀπὴ, ἔνθα ἐμβάλλεται τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὸ τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον. Φρυάττεσθαι καὶ Φρι-

μάσσειν, ἐπὶ ἵππων. καὶ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ, τὰ φυσήματα τῶν ἵππων. ΤΡΟΧΩΝ ΒΑΣΕΙΣ, καὶ περὶ τοὺς κύκλους τῶν τροχῶν.

720. στῆλαι, κυβοειδεῖς λίθοι, ἐπιγράμματα τινῶν ἔχοντες. ΕΣΧΑΤΗΝ δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἄλλαι ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου. — ΕΧΩΝ, ἐλαύνων.

727. ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ, Λιβυκοῖς. Βάρκη πόλις τῆς Λιβύης περὶ τὴν πεντάπολιν, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. ΚΑι'ΝΕΠΙΠΤΕ. ἄλλος ἄλλῳ δηλονότι, ἤγουν ἐπάνω ἄλλου ἔπιπτε. ΠΑΝ, ἀντὶ τοῦ ὅλον. ΝΑΥΑΓΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ πτωμάτων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν. ΓΝΟΥΣ, ἰδών. ΠΑΡΑΣΠΑι, παρέσυρεν. ΚΑι'ΝΑΚΩΧΕΥΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἠρέμησεν. τὸ ἀνακωχεύειν κυρίως ἐπὶ τῆς νηὸς λέγεται, ὅταν στᾶσα ἐν τῷ πελάγει διά τινα χρείαν ἠρεμῇ. ΚΛΥΔΩΝ' ΕΦΙΠΠΟΝ, τὴν ἱππικὴν ταραχὴν ἐν μέσῳ ταραττομένην.

734. ΥΣΤΕΡΑΣ ΠΩΛΟΥΣ. πῶλος λέγεται ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.

735. ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ, θάῤῥος ἔχων. ΕΛΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΝ, ἐναπολελειμμένον. ΖΥΓΑ, ἀντὶ τοῦ ἅρματα. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

745. ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ, ἀντὶ τοῦ, κατὰ μέσον ἔθραυσε τὰς χνόας τοῦ ἄξονος· ἀντὶ ἑνικοῦ. ἤγουν τὸ μέρος τοῦ ἄξονος τὸ ἐν τῇ ὀπῇ τοῦ τροχοῦ. ΑΝΤΥΓΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἅρματος. ΣΥΝ Δ' ΕΛΙΣΣΕΤΑΙ, ἐντετύλικται τοῖς ῥυτῆρσι. ΕΣ ΜΕΣΟΝ ΔΡΟΜΟΝ, ἐς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. ΑΝΩΛΟΛΥΞΕ, ὑψηλῇ φωνῇ ἐθρήνησεν. ΟΙΑ ΛΑΓΧΑΝΕΙ, ἤγουν οἵων τυγχάνει.

755. ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ, ᾑμαγμένον. αἱματηραὶ σταγόνες, αἱ ἀπὸ αἵματος στάζουσαι· ᾑμαγμένον δὲ, τὸ αἵματι μεμιγμένον. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ, ἐν μικρῷ. ἡ εὐθεῖα, ὁ βραχύς. ΧΑΛΚΩι, ἀγγείῳ ἐκ χαλκοῦ. χαλκὸς δηλοῖ τὴν οὐσίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ τὴν ὕλην. ἀπὸ δὲ τῆς ὕλης ἐνταῦθα δηλοῦται τὸ ἀγγεῖον τὸ ἐκ τῆς ὕλης.

760. ΕΚΛΑΧΟΙ, ἤγουν λάχοι. ΟΠΩΠΑ, ἑώρακα. ΔΕΣΠΟΤΑΙΣΙ, ἤγουν τῶν πάλαι δεσποτῶν. ΠΡΟΡΡΙΖΟΝ, σύῤῥιζον, πανωλεθρίως.

767. ΔΕΙΝΑ, ὅτι υἱὸς ἦν. ΚΕΡΔΗ, διότι ἀπηλλάγην τοῦ παρ' ἐκείνου φόβου. ΕΙ ΤΟΙΣ ΕΜΑΥΤΗΣ, ἐὰν ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς ἐμαυτῆς σώζω τὴν ζωήν. καλὸν γὰρ αὐτῇ ἦν τὸ τεθνηκέναι τὸν Ορέστην, εἰ ἔσωζε τὸν βίον αὐτῆς.

769. ΤΩι ΝΥΝ ΛΟΓΩι, ἐπὶ τῇ νῦν ἀγγελίᾳ. ΕΙ ΜΟΙ ΘΑΝΟΝΤΟΣ, εἰ προσῆλθες ἐμοὶ ἔχων ἀσφαλῆ τεκμήρια ἐκείνου θανόντος. ΨΥΧΗΣ, ἤγουν φύσεως.

776. Φυγάδες, κυρίως οἱ διωχθέντες ἀπὸ τῆς οἰκείας πατρίδος. ἐνταῦθα δὲ ΦΥΓΑΣ ἀντὶ τοῦ φυγὼν ἐστίν. — ΑΠΕΞΕΝΟΥΤΟ, ἐν ξένῃ ἀπεδήμει.

781. ΣΤΕΓΑΖΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἔχειν. ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ, ἤγουν ὁ ἐνιστάμενος. ΩΣ ΘΑΝΟΥΜΕΝΗΝ, ὡς μέλλουσαν τεθνήξεσθαι. ΤΟΥΜΟΝ ΨΥΧΗΣ, ἐκπίνουσα τὸ αἷμα τῆς ἐμῆς ζωῆς ἄκρατον. ΕΚΗΛΑ, ἡσύχως.

787. ΗΜΕΡΕΥΣΟΜΕΝ, διημερεύσομεν, βιώσομεν. διημερεύω, τὸ τὴν ἡμέραν διαβιβάζω· καὶ διανυκτερεύω, τὸ τὴν νύκτα διαβιβάζω. ἐνταῦθα δὲ τὸ διημερεύσομεν, ἀντὶ τοῦ βιώσομεν, τουτέστι τὴν ζωὴν διαβιβάσομεν.

793. ΚΑΙ'ΠΕΚΥΡΩΣΕΝ, ἤγουν ἀσφάλειαν ἐπέθηκεν. ΥΒΡΙΖΕ, θρασύνου. ΠΑΥΣΕΤΟΝ ΤΑΔΕ, ἤγουν τοῦτο τὸ εὐτυχεῖν ἐμέ.

797. ΠΟΛΛΩΝ ΑΝ. ἄξιος ἂν εἴης, ὦ ξένε, διὰ τὴν ὁδὸν ἣν ἦλθες, τυχεῖν πολλῶν ἀγαθῶν. — ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΥ, πολυλόγου.

799. οὐκοῦν ἀπεχοίμην, ἀπέλθοιμι ἄν, ἐπειδὴ ταῦτα καλῶς ἔχει. ΗΚΙΣΤΑ, οὐδαμῶς. ΚΑΤΑΞΙΩΣ, ἤγουν ἀξίως.

801. ΠΟΡΕΥΣΑΝΤΟΣ, ἀποστείλαντος. πορεύομαι ἐγώ, καὶ πορεύω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἄγω, ὡς παρὰ Πλάτωνι· Ω. δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. ἀντὶ τοῦ ἀγαγεῖν. ἐνταῦθα δὲ πορεύσαντος, οὐκ ἀντὶ τοῦ ἀγαγόντος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πέμψαντος λέγεται. ΕΙΣΙΘ' ΕΙΣΩ. περισσὸν τὸ εἴσω. τὸ γὰρ εἴσιθι τὸ εἴσω ἐλθὲ δηλοῖ. εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν λέγεται κατὰ λόγον. τὸ γὰρ εἰσῆλθε δηλοῖ μὲν τὸ εἴσω ἦλθεν, οὐ μὴν καὶ ὅποι εἰσῆλθεν ὡρισμένως· διὸ ἐπάγεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ εἰς τὴν πόλιν, ἢ τοιοῦτό τι, καὶ οὐ δοκεῖ φορτικόν.

805. ΚΑΙ'ΠΙΚΩΚΥΣΑΙ, καὶ ἐπὶ τούτῳ θρηνῆσαι. ΑΠΟΣΠΑΣΑΣ ΟΙΧΗι. ἔφθαρσαι γὰρ ἀφελόμενος τῆς ἐμῆς φρενὸς τὰς ἐλπίδας, αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἔτι· τὸ ἥξειν σὲ λέγω ἐκδικητὴν τοῦ πατρὸς ἐσόμενον, καὶ ἐμοῦ τῆς ταλαίνης. ΤΟΙΣΙΝ ΕΧΘΙΣΤΟΙΣΙΝ, τοῖς μάλιστα μεμισημένοις. ΑΥΑΝΩ, ξηρανῶ. ἤτοι μετὰ σκληρότητος διαβιβάσω.

823. ΠΟΥ ΠΟΤΕ. ὡς ἀγανακτῶν ὁ Χορὸς τοῦτο λέγει, καὶ ἀμφιβάλλων εἰ εἰσὶν οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διὸς καὶ ὁ Ηλιος, εἶτα ἡσυχίαν ἄγουσι, τῶν τοιούτων γενομένων. ΦΑΕΘΩΝ, ἐπίθετον ὄνομα ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάμπων. καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ηλίου, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἵππων αὐτοῦ.

825. ΕΦΟΡΩΝΤΕΣ. ὁρῶ, τὸ βλέπω. ἐφορῶ δὲ, τὸ ἐπισκέπτομαι. ΚΡΥΠΤΟΥΣΙΝ ΕΚΗΛΟΙ, τουτέστιν ἡσύχως φέρουσιν, οὐ δεικνύουσιν ἀγανάκτησιν. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΑΥΣΗΣ, ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς θεούς.

849. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ, ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ ματαιότης ματαιοτήτων, καὶ ἑορτὴ ἑορτῶν. τουτέστιν ἀθλιωτάτη, καὶ ἀποκρύπτουσα τὴν ἀθλιότητα τῶν ἄλλων, ὡς μόνην αὐτὴν ἐν ταῖς ἀθλίαις δοκεῖν ἀθλίαν. ΚΥΡΕΙΣ, ἤγουν ὑπάρχεις.

850. ΤΟΥΔ' ΙΣΤΩΡ. καὶ ἐγὼ ἴδρις εἰμὶ τοῦ εἶναί με ὑπερβολικῶς ἀθλιωτάτην.

868. ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ, οὔτε τινὸς ἐνταφιασμοῦ ἀπολαύσας, τυχών.

871. ΔΙΩΚΟΜΑΙ, ἐπείγομαι. ΤΟ ΚΟΣΜΙΟΝ, τὴν εὐταξίαν, τὸ εὔτακτον τοῦ βαδίσματος. ΑΝΑΠΑΥΛΑΝ, ἀνάπαυσιν. ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις λέγεται· ἀνάπαυλα δὲ μόνον, οὐχὶ καὶ κατάπαυλα.

879. ΑΛΛ' Η, ὄντως, ἤγουν, ὡς ἔστι συλλογίσασθαι, κατὰ ἀλήθειαν μέμηνας.

881. ΟΥΧ ΥΒΡΕΙ, οὐ σὺν γέλωτι. ΤΙΝΑ ΠΙΣΤΙΝ, τί σημεῖον ἀσφαλές; τίνα ἀσφάλειαν; ἐς τί βλέψασα ἔχεις τὸ ἀμήχανον τοῦτο θάῤῥος; ψυχρὸν Ομηρος λέγει τὸ δέος· Ψυχρὸν δέος εἷλεν. οὗ τὸ ἐναντίον θάλπει. καὶ θαλπωρὴ ἀπὸ τούτου, τὸ θάῤῥος.

894. ΚΟΛΩΝΗΣ ΕΞ ΑΚΡΑΣ, ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ τύμβου. ΝΕΟΡΡΥΤΟΥΣ, χύσεις γάλακτος νεωστὶ ῥυείσας. ΠΕΡΙΣΤΕΦΗ, περιεστεμμένην. περισσὸν δὲ τὸ ΚΥΚΛΩι.

897. ΕΣΧΟΝ ΘΑΥΜΑ, ἐθαύμασα. ἔχω θαῦμα, καὶ θαῦμά με ἔχει. ὥσπερ ἐλπίδα ἔχω, καὶ ἐλπίς με ἔχει. ΠΕΡΙΣΚΟΠΩ, περιεσκόπησα, κύκλῳ εἶδον. ΕΝ ΓΑΛΗΝΗι, ἐν ἡσυχίᾳ, ἤγουν ἐρημίᾳ ἀνθρώπων. ΕΜΠΑΙΕΙ. ἐμπίπτει τῇ ψυχῇ μου τεκμήριον τοῦτο τοῦ ὁρᾷν τὸ σύνηθες ὄμμα, ἤγουν τὴν συνήθη καὶ συγγενικὴν καὶ γνησίαν ὄψιν τοῦ φιλτάτου πάντων βροτῶν, τοῦ Ορέστου.

905. ΔΥΣΦΗΜΩ ΜΕΝ ΟΥ, ἤγουν οὐκέτι ἐλεεινολογοῦμαι. ΤΩι ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΤΟΔΕ. τίνι ἁρμόζει τὸ σπεῖσαι τῷ τάφῳ καὶ ἀναθέματα ἀναθεῖναι;

915. ΕΠΙΤΙΜΙΑ, αἱ τιμωρίαι, καὶ αἱ τιμαὶ, ὡς ἐνταῦθα. ΘΑΡΣΥΝΕ σαυτὴν, ἤγουν θάῤῥει. θαῤῥῶ ἐγώ· θαρσύνω ἕτερον. ΟΥΧ Ω'ΥΤΟΣ, ἤγουν οὐχ ἡ αὐτὴ τύχη ἀεὶ σύνεστιν.

921. πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας, ὥσπερ πρὸς λύραν ᾄδειν, ἀντὶ τοῦ μετὰ λύρας. πρὸς ἀργύριον δὲ διαλέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ λαβεῖν ἀργύριον. ΟΥ ΠΡΟΣ ΗΔΟΝΗΝ ΛΕΓΩ ΤΑΔΕ, ἀντὶ τοῦ, οὐ λέγω τούτους τοὺς λόγους πρὸς τέρψιν ἀποβλέποντας;

924. ΤΑ'ΚΕΙΝΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ, ἡ ἐκείνου σωτηρία, ἣν ἔμελλε σώσειν ἡμᾶς. ΟΡΑ, ἔλπιζε. ΘΑΥΜΑ ΤΟΙ, ἤγουν θαυμάζω κατ' ἐμαυτήν.

929. κατ' οἶκόν ἐσῖιν, ἡδὺς, ἤγουν τερπνὸς τῇ μητρὶ, οὐδὲ βαρύς.

931. τὰ πολλὰ πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς ἐντάφια.

944. ΕΙ ΤΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑ ἔσῖι ταῖς παραινέσεσιν, οὐκ ἀποπέμψομαι αὐτὰς δηλονότι. ΕΥΤΥΧΕΙ, ἐπιτετυχημένως γίνεται.

953. εἶχον ἐλπίδας ἀφίξεσθαι αὐτὸν ποτὲ ἀπαιτητὴν τοῦ φόνου τοῦ πατρός. πράκῖωρ, ὁ ἀπαιτητὴς, ἀπὸ τοῦ εἰσπράτῖομαι τὸ ἀπαιτῶ.

957. οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα ἐστὶ πρέπον κρύπῖειν ἐμὲ σέ. ἤγουν οὐδὲν πρᾶγμα ἐστὶ πρέπον ἵνα κρύψω ἐγὼ σέ. κρύπῖω σε τόδε, καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ πρᾶγμα κατ' αἰτιατικήν. ΕΤΙ, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀκμήν. ΠΟΙ ΓΑΡ. μέχρι τίνος ῥαθυμήσεις; ΚΤΗΣΙΝ ΕΣΤΕΡΗΜΕΝΗ. ἐσῖέρημαι τοῦδε, καὶ ἐσῖέρημαι τόδε, ὡς ἐνταῦθα.

962. ΑΛΕΚΤΡΑ ΑΝΥΜΕΝΑΙΑ ΤΕ. ἐπιῤῥήματα. χωρὶς συναφείας ἀνδρὸς, καὶ χωρὶς τῶν ἐπιθαλαμίων ὕμνων. ὑμὴν, τὸ λεπῖότατον δέρμα τῆς παρθενίας· ὑμέναιος δὲ, ὁ ἐπιθαλάμιος ὕμνος. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ, τῶν λέκτρων καὶ τῶν ὑμεναίων. ΑΒΟΥΛΟΣ, κακόβουλος, ἀνόητος. ΕΠΙΣΠΗι, ἀκολουθήσῃς. ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ, δόξαν εὐσεβείας ἀποίσῃ ἐν τῷ Αἰδῃ ἐκ τοῦ πατρὸς θανόντος.

972. ΦΙΛΕΙ, εἴωθε. ΑΣΤΩΝ, πολιτῶν. ἀσῖοὶ, οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως· ξένοι, οἱ ἀπὸ ἀλλοτρίου τόπου. ΔΕΞΙΩΣΕΤΑΙ, ἤγουν φιλοφρονήσεται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς δεξιὰς ἐμβαλλόντων ἀλλήλοις μετὰ φιλοφρονήσεως.

978. Ω ΤΟΙΣΙΝ. αἳ κατὰ τῶν ἐχθρῶν εὐτυχούντων καὶ ἀσφαλῶς ἱσῖαμένων, τῆς ζωῆς ἀμελήσασαι, προσῖάται ἐγένοντο φόνου. ΕΝ ΠΑΝΔΗΜΩι ΠΟΛΕΙ, ἐν ἠθροισμένῳ πλήθει πόλεως.

984. τοιαῦτα πᾶς τις ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥσῖε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσαις καὶ θανούσαις.

990. ΠΡΟΜΗΘΙΑ, προμήθεια, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ πράγματος σκέψις.

998. ΧΕΡΙ, ἤγουν κατὰ χεῖρα, κατὰ δύναμιν. ΕΥΤΥΧΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ, ἤγουν εὐτυχεῖ, αὔξει, προκόπῖει. ΕΛΕΙΝ, ἀνελεῖν, ἤγουν φονεῦσαι. ΑΛΥΠΟΣ ΑΤΗΣ, ἔξω τῆς ἐν βλάβῃ λύπης ἀπαλλαγήσεται.

1009. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΥΣ, παντελεῖ ὀλέθρῳ. ΤΟ ΠΑΝ, ἀντὶ τοῦ παντάπασιν. περισσὸν δέ ἐσῖιν ἐνταῦθα. ΕΞΕΡΗΜΩΣΑΙ, ἔρημον ποιῆ-

σαι τὴν γενεάν. ΚΑΤΑΣΧΕΣ ΟΡΓΗΝ, χαλιναγώγητον. ΑΡΡΗΤ', ἀνέκφορα. ΑΤΕΛΗ, ἄπρακτα. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποτάσσεσθαι.

1018. ΑΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ, ἤγουν ἐπήγγελλον, ἤτουν. ἐπαγγέλλω, αἰτῶ· ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπισχνοῦμαι. ΚΕΝΟΝ Γ' ΑΦΗΣΟΜΕΝ, ἄπρακτον καταλείψομεν.

1023. ἀλλ' ἦν τότε κατὰ τὴν φύσιν τοιαύτη, κατὰ δὲ τὴν φρόνησιν ἐλάσσων ἦν.

1024. ἐπιτήδευε τοιαύτη κατὰ τὴν φρόνησιν διὰ βίου μένειν, οἵα ὑπῆρχες τότε.

1029. ΜΗ ΠΑΘΗΙΣ ΤΟΔΕ. τὸ ἀκοῦσαι ἃ ἐπαινέσεις.

1035. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΕΠΙΣΤΩ. εἰ μὴ ἐχθαίρεις με, ἀλλὰ ἐπίστασο:

1037. ΤΩι ΣΩι ΔΙΚΑΙΩι, τῷ νομιζομένῳ ὑπὸ σοῦ δικαίῳ. ΗΓΗΣΗι ΣΥ ΝΩιΝ, ἡγεμονεύσεις ἡμῖν, ἡμεῖς δὲ δηλονότι ἀκολουθήσομεν. ἡγοῦμαι, τὸ ἡγεμονεύω καὶ ὁδηγῶ, ἔχει τὴν σύνταξιν ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, οἷον ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν.

1041. ΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΑΥΤ', ἤγουν ἃ βούλει. ΕΠΑΙΝΕΣΕΙΣ ΕΜΕ, ἀπὸ πείρας δηλονότι γνοῦσα τὸ ἀποβησόμενον κακόν.

1047. οὐδαμῶς. οὐδὲν γάρ ἐστι μᾶλλον μεμισημένον βουλῆς κακῆς, ὥστε δηλονότι καλῶς βουλευομένη, οὐ βουλεύσομαι ἑτέραν βουλὴν κακήν. ΦΡΟΝΕΙΝ, στέργειν. φρονῶ, τὸ νοῶ· καὶ φρονῶ τὰ τοῦ δεῖνος, τουτέστι στέργω καὶ ἀποδέχομαι.

1053. ΙΜΕΙΡΟΥΣΑ ΤΥΓΧΑΝΗιΣ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῇς. ἱμείρομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ ἱμείρω ποιητικῶς τὸ αὐτό.

1056. ΦΡΟΝΕΙ ΤΟΙΑΥΘ'. φρονῶ, τὸ φρόνησιν ἔχω, ἀμεταβάτως. καὶ φρονῶ τόδε, ἀντὶ τοῦ νοῶ, μεταβατικῶς.

1058. ΤΟΥΣ ΑΝΩΘΕΝ, τοὺς ἄνω, τουτέστι τοὺς ἐν ἀέρι. ΤΡΟΦΑΣ ΚΗΔΟΜΕΝΟΥΣ, φροντίζοντας ἐκείνοις, ΑΦ' ΩΝ αὐτοί τε ΒΛΑΣΤΩΣΙΝ, ἤγουν γεννηθῶσι, ἀφ' ὧν τε ὠφέλειαν εὕρωσι. ΑΠΟΙΝΗΤΟΙ, ἀτιμώρητοι, ἐσόμεθα δηλονότι. Ω ΧΘΟΝΙΑ. ὦ φήμη βροτῶν καταβόησον. ΧΘΟΝΙΑ, ἀντὶ τοῦ καταχθονία. τὸ δὲ καταχθονία αὐτὸ ἐπιῤῥηματικῶς, ἤγουν ἐν τοῖς καταχθονίοις, ὥσπερ, ταχὺς ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τάχους. ΤΟΙΣ ΕΝΕΡΘ', τοῖς κάτω. τὸ ἔνερθεν, τὸ κάτωθεν δηλοῖ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν εἰς θεν ἐπιῤῥημάτων. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ κάτω λαμβάνεται.

1072. ΕΞΙΣΟΥΤΑΙ, ἤγουν συμβαίνει, συμφωνεῖ, ὁμογνωμονεῖ. ΠΡΟ-

ΔΟΤΟΣ, *προδεδομένη, καταλελειμμένη.* ΣΑΛΕΥΕΙ, *κινεῖται. τὸ σαλεύειν κυρίως ἐπὶ νεὼς λέγεται, ὅταν ἐπ' ἀγκύρας κινεῖται καὶ ἀστατεῖ.* ΤΟΝ ΑΕΙ *χρόνον δηλονότι.* ΠΑΝΟΔΥΡΤΟΣ, *διὰ παντὸς ὀδυρομένη.* ΜΗ ΒΛΕΠΕΙΝ, *ἤγουν μὴ ζῆν.* ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ, *ἤγουν δύο ἐπικαταράτους καὶ ἀποτροπαίους ἀνθρώπους, τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν.*

1082. *οὐδεὶς ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν διὰ τὸ ζῆν δυστυχῶς θέλει ἄτιμον ποιῆσαι τὸ κλέος τῆς εὐγενείας ἀνωνύμως, ἤγουν ἐν ἀφανείᾳ. αἰσχύνω σε, προφέρων σοι τὰ ἐγκλήματα. καὶ αἰσχύνω τινά, ὅταν αἰσχρὰ ποιῶ ἐγώ, ὁ δὲ συμμετέχει τῆς αἰσχύνης αὐτῶν, ὡς πατὴρ καὶ υἱός, ἢ συγγενὴς ἁπλῶς, ἢ τοιοῦτό τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ* ΕΥΚΛΕΙΑΝ ΑΙΣΧΥΝΑΙ ΘΕΛΕΙ, *ἤγουν οὐ θέλει ἀνοίκεια τῆς εὐγενείας ποιεῖν, ὡς ἄτιμον γίνεσθαι τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ καὶ ἐλαττοῦσθαι.* ΠΑΓΚΛΑΥΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ, *διηνεκῆ θρῆνον ἔχουσαν ζωήν.* ΔΥΟ ΦΕΡΕΙΝ, *ὥστε ἀποφέρεσθαι.*

1090. *εἴθε ζῴης ἐπάνω τῶν ἐχθρῶν κατὰ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ ἰσχύν, καὶ κατὰ πλοῦτον, καθ' ὅσον νῦν ὑπ' ἐξουσίαν ἐκείνων ναίεις.* ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ ΑΡΙΣΤΑ, *τούτων ἀποφερομένην τὸ κράτος, τουτέστι τὸ ἐπὶ τούτοις κράτος.*

1104. ΚΟΙΝΟΠΟΥΝ. *τὴν ἐπιθυμητὴν παρουσίαν ἡμῶν, τῶν ὁμοῦ ὁδοιπορησάντων.*

1105. ΗΔ' ΕΙ ΤΟΝ. *αὕτη ἡ Ἠλέκτρα, εἰ τὸν ἀγχιστέα, τὸν συγγενῆ, εἰσαγγέλλειν πρέπον ἐστί.*

1110. ΤΗΝ ΣΗΝ ΚΛΗΙΔΟΝ', *ἣν ἤκουσας σὺ φήμην.*

1113. *τὸ* ΦΕΡΟΝΤΕΣ *ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς βαστάζοντας δηλοῖ· τὸ δὲ κομίζειν, τὸ τὸν ἀπεσταλμένον διασώζειν.*

1116. ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ, *ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ χειρῶν.*

1119. Ω ΞΕΙΝΕ. *τὸ ἑξῆς· εἴπερ τόδε τὸ ἀγγεῖον κρύπτει αὐτόν, δός μοι νῦν, πρὸς θεῶν, ὥστε λαβεῖν εἰς χεῖρας.*

1126. *ὦ ὑπόλοιπον μνημεῖον τῆς ζωῆς τοῦ Ὀρέστου, τοῦ φιλτάτου ἀνθρώπων παρ' ἐμοί, ὥς σε ἐδεξάμην ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ὧν ἤλπιζον δηλονότι, οὐ τῶν αὐτῶν ἐφ' αἷς σε ἐξέπεμπον. δέχομαι ἁπλῶς, τὸ τὸν ἐρχόμενον εἰς ἐμὲ λαμβάνω· εἰσδέχομαι δέ, ἐπὶ οἰκίας, ἢ λιμένος, ἢ τοιούτου τινός.*

1143. ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΠΑΛΑΙ ΤΡΟΦΗΣ. *ἕνεκα τῆς τροφῆς, ἧς ἔτρε-*

φον ἐγώ σε πάλαι. ΑΝΩΦΕΛΗΤΟΥ, μὴ ὠφελείας τινὸς ἀπολαυσάσης. ἀνωφέλητος, ὁ μὴ ὠφελημένος· ἀνωφελὴς δὲ, ὁ μὴ ὠφελήσας.

1146. ΦΙΛΟΣ λέγεταί τις τινὸς, ἢ ὅτι φιλεῖ αὐτὸν, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα, ἢ ὅτι φιλεῖται ὑπ' αὐτοῦ. ἀμφότερα γὰρ δηλοῖ ἡ λέξις, ὡς ἐν τούτοις· (Λουκιανοῦ. 38.)

μὴ πλαίων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσιν·
ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος.

ἤγουν οὐδεὶς ἔτι φιλίως διάκειται πρὸς σέ. ΟΙ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΗΣΑΝ σοι φίλοι μᾶλλον ἢ ἐγώ. ΤΡΟΦΟΣ, ἐπιμελητὴς τῆς ἀνατροφῆς. ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΥΔΩΜΗΝ, ὑπὸ σοῦ ὠνομαζόμην.

1151. ΘΥΕΛΛΑ, ἡ κοινῶς ἀνεμοζάλη. ΜΑΙΝΕΤΑΙ ΥΦ' ΗΔΟΝΗΣ, ὑπερβολικὴν ἡδονὴν ἔχει. ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ.

1158. ΠΡΟΥΠΕΜΨΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. προπέμπω γὰρ, τὸ ἔμπροσθεν πέμπω, ἢ πρότερον, καὶ τὸ ὀψικεύω. ὃς ἔπεμψεν ἐμοὶ σποδὸν καὶ σκιὰν μηδὲν ὠφελοῦσαν ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς.

1162. Ω ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ. ὦ φίλτατε, ὁ πεμφθεὶς χαλεπωτάτας ὁδοὺς, ἀντὶ τοῦ χαλεπωτάτην ὁδόν. ταύτην δὲ λέγει, ἣν ἐπέμφθη νεκρός. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ ΚΑΡΑ, ἀδελφικὸν κάρα, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφέ.

1174. ΛΟΓΩΝ ΑΜΗΧΑΝΩΝ, ἤγουν τῶν ἀμηχανούντων, τῶν ἀπόρων.

1176. ΤΙ Δ' ΕΣΧΕΣ ΑΛΓΟΣ, πρὸς τί ἤλγησας; ἀπὸ κοινοῦ ἡ πρόθεσις.

1177. Η ΣΟΝ. τὸ πᾶν οὕτως· ἆρα σὺ ὑπάρχεις ἡ ἔνδοξος Ἠλέκτρα;

1180. ΤΙ ΔΗ, διὰ τί δή. ΣΤΕΝΕΙΣ ΤΑΔΕ, στενάζεις τούτους τοὺς στεναγμούς. ΑΘΕΩΣ, ἔξω τῶν θείων νόμων.

1182. ΔΥΣΦΗΜΕΙΣ, σχετλιάζεις, ἐλεεινολογῇ, κακολογεῖς. ἤτοι τὰ δύσφημα ταῦτα, ἃ λέγεις, ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἁρμόζει.

1183. ΦΕΥ ΤΗΣ ἀγάμου καὶ δυστυχοῦς ἀνατροφῆς, ἣν ἀνετράφης. ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, ἐμβλέπων, με δηλονότι.

1186. ἐν τίνι τῶν ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένων λόγων διέγνως τοῦτο, ἤγουν ὅτι οὐδὲν ἐγίγνωσκες ἀπὸ τῶν σῶν δυστυχιῶν; ΕΜΠΡΕΠΟΥΣΑΝ, ἐναρμοσμένην, περιφανῆ οὖσαν ἐν πολλαῖς λύπαις. διαπρέπει, ἀντὶ τοῦ διαλάμπει· ἐμπρέπει δέ τις τινὶ, ἀντὶ τοῦ περιφανής ἐστιν ἐν ἐκείνῳ. ΠΑΥΡΑ, ὀλίγα ἀπὸ τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. ΕΧΘΙΩ, μᾶλλον μεμισημένα.

1190. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ'. τοῦτο τὸ ἔχθιον, ὅτι εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος, ἤγουν συνδιαιτωμένη.

1193. ΤΙΣ ΓΑΡ. ὁ ΓΑΡ ἀντὶ τοῦ δέ. τίς δὲ διὰ τῆσδε τῆς ἀνάγκης παρακινεῖ, ἕλκει σε; ΟΥΔΕΝ ΕΞΙΣΟΙ ἑαυτὴν μητρί. κατ' οὐδὲν ἐξισοῦται, ἤγουν ὁμοιοῦται μητρί. ΧΕΡΣΙΝ Η ΛΥΜΗι ΒΙΟΥ. κακώσει χειρῶν, ἤγουν διὰ κακώσεως χειρῶν, ἢ διὰ κακοπαθείας φθειρούσης τὴν ζωήν;

1197. Ο ΕΠΑΡΗΞΩΝ, ἤγουν ὁ ἀρήξων, ὁ βοηθήσων.

1200. ΙΣΘ' ΕΠΟΙΚΤΕΙΡΑΣ, γίγνωσκε . . ήσας. ΞΥΓΓΕΝΗΣ ΠΟΘΕΝ, ἀπό τινος μέρους, οὐ τόπου, ἀλλὰ γ . ους.

1208. ΜΗ 'ΞΕΛΗι, ἤγουν ἀφέλῃ, στερήσῃς.

1214. ΑΤΙΜΟΣ, ἤγουν ἀναξία.

1229. ΜΗΧΑΝΑΙΣ ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΝ. ἡνωμένον τοῦτο δηλοῦται σαφέστερον. οἷον, διὰ μηχανῆς καὶ ἀποθανεῖν δόξαντα καὶ ζῶντα. διῃρημένον δὲ, τὸ μὲν διὰ μηχανῶν δόξαντα ἀποθανεῖν, τὸ δοκεῖν ἔχει, οὐ μὴν καὶ τὸ διὰ μηχανῶν σεσωσμένον. σώζω τινὰ, ἀντὶ τοῦ σωτὴρ αὐτοῦ γίνομαι, καὶ ῥύομαι αὐτὸν, ὅτε καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ ῥύομαι. οἷον, σώζω σε φόνου, ἀντὶ τοῦ ῥύομαί σε ἀπὸ φόνου. σώζω, καὶ τὸ φυλάσσω· καὶ σώζεταί τις ὑπό τινος σώζοντος αὐτόν· καὶ σώζεται, ἀντὶ τοῦ φυλάσσεται· καὶ ἔτι σώζεται, ἀντὶ τοῦ ζῇ, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

1230. ΚΑι'ΠΙ ΣΥΜΦΟΡΑΙΣΙ, ἤγουν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι. ΓΕΓΗΘΟΣ ΕΡΠΕΙ ΔΑΚΡΥΟΝ, χαρᾶς δάκρυον χεῖται.

1232. ΙΩ ΓΟΝΑΙ. ὦ γονὴ σώματος φιλτάτου παρ' ἐμοί. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ γέννημα φιλτάτου παρ' ἐμοὶ, ἤγουν Αγαμέμνονος.

1239. ΤΑΝ ΑΕΙ ΑΔΜΗΤΑΝ, τὴν ἀεὶ ἄφθορον, ἤγου παρθένον. ΑΞΙΩΣΩ ΤΡΕΣΑΙ, ἄξιον νομίσω φοβηθῆναι.

1246. ΑΝΕΦΕΛΟΝ, φανερὸν, ἀνακεκαλυμμένον. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μὴ ὑπὸ νεφελῶν κεκαλυμμένου ἀέρος. ΕΠΕΒΑΛΕΣ, ἀνέμνησας. ἐπιβάλλω, τὸ ἐπιτυγχάνω· ἐνταῦθα δὲ ἐπέβαλες, ἀντὶ τοῦ εἰς γνῶσιν ἤγαγες, τουτέστιν ἀνέμνησας. ΚΑΤΑΛΥΣΙΜΟΝ, ἀφανισθῆναι δυνάμενον. ΛΗΣΟΜΕΝΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθησόμενον, τουτέστιν ἐπιλησθῆναι δυνάμενον.

1255. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ, τούσδε τοὺς δικαίους λόγους. τὸ πᾶν οὕτως· ὁ παρὼν χρόνος πᾶς ἁρμόζοι ἂν ἐμοὶ ἐννέπειν τούσδε τοὺς δικαίους λόγους.

1257. ΣΩΖΟΥ ΤΟΔΕ, ἤγουν σῶζε, φύλασσε. τουτέστι διατήρει σαυτῇ τὴν ἐλευθερίαν.

1265. ΥΠΕΡΤΕΡΑΝ, ὑψηλοτέραν, ἀμείνω χάριν, ἀπὸ κοινοῦ, τῆς πρώην χάριτος, ἤγουν τῆς ἐπιδημίας σου. ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ, εὐτυχές. ΕΙΡΓΑΘΕΙΝ, εἴργειν, κωλύειν.

1282. ΑΥΔΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἀγγελίαν. τὴν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ορέστου λέγει. ΕΣΧΟΝ ΟΡΓΑΝ ΑΝΑΥΔΟΝ, τουτέστιν ἄφωνος ἐγενόμην. ΟΥΔΕ ΣΥΝ ΒΟΑι, καὶ κωφὴ ἐγενόμην, ὡς μηδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν. ΠΡΟΣΟΨΙΝ, ὄψιν, ἐμφάνειαν, ἧς οὐδ' ἂν ἐν κινδύνοις ἐπιλαθοίμην.

1291. ΑΝΤΑΕΙ, κενοῖ. ΕΚΧΕΙ, ἔνθα οὐ δεῖ ἀναλίσκει. ΔΙΑΣΠΕΙΡΕΙ ΜΑΤΗΝ σκορπίζει ἀκαίρως. ἐπὶ ὕδατος λέγεται τὸ ἀντλεῖν καὶ ἐκχεῖν, οἷον, ἀντλεῖ τις ἀπὸ τοῦ φρέατος ὕδωρ καὶ ἀρύεται καὶ ἀνέλκει· ἐκχεῖ δὲ τὸ ἀντλούμενον. ὥστε καὶ αὐτὸ συνάγεται, ὥσπερ λῆμμα καὶ δῶρον.

1292. ΧΡΟΝΟΥ. ὁ λόγος γάρ σου κωλύει τὸ ἔγκαιρον τοῦ χρόνου.

1293. ΤΩι ΠΑΡΟΝΤΙ ΝΥΝ. περισσὸν ἢ τὸ ΝΥΝ ἢ τὸ ΠΑΡΟΝΤΙ. ὁ παρὼν γὰρ χρόνος λέγεται καὶ ὁ νῦν χρόνος· ὁμοῦ δὲ ὁ παρὼν νῦν χρόνος οὐ λέγεται. ἀρκεῖ γὰρ τὸ ἕτερον αὐτῶν, ἢ τὸ παρὼν, ἢ τὸ νῦν, δηλῶσαι τὸ ἐνεστῶτα εἶναι τὸν χρόνον, ὃ βούλεται δηλοῦν ὁ λόγος· ὥστε καὶ, ἀμφοτέρων λεγομένων, ἀδολεσχίαν ὁ λόγος ἔχει.

1294. ΣΗΜΑΙΝ', δήλου. σημαίνω σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ δηλῶ· καὶ σημαίνω, τὸ ἄρχω παρ' Ομήρῳ. ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, τὸ γελᾶν παύσομεν τοὺς ἐχθρούς. ΜΗ 'ΠΙΓΝΩΣΕΤΑΙ, ὄψεται. περισσὴ ἡ ἐπί. ΦΑΙΔΡΩι ΠΡΟΣΩΠΩι. οἱ χαρὰν ἔχοντες λέγονται φαιδροὶ, ἐπεὶ τῶν χαιρόντων αἱ ὄψεις φαιδραὶ γίνονται· καὶ ἀντιστρόφως τὰ λαμπρὰ γελᾶν λέγεται, ὡς παρ' Ομήρῳ· (Ιλ. τ'. 362.)

γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς.

καὶ γεγανωμένον, ἀπὸ τοῦ γάνος ἡ χαρὰ, τὸ λαμπρὸν καὶ φαιδρόν.

1306. ΥΠΗΡΕΤΟΙΜΗΝ, ὑπουργοίην. ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετοῦμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ὧν τὸ μὲν λέγεται κοινῶς· τὸ δὲ ὑπηρετοῦμαι παρὰ τοῖς Αττικοῖς. ΤΑ'ΝΘΕΝΔΕ, τὰ ἐνταῦθα. ΓΕΛΩΤΙ ΦΑΙΔΡΟΝ, ὑπὸ γέλωτος διακεχυμένον, χαροπόν. ΜΙΣΟΣ ΤΕ ΓΑΡ. καὶ γὰρ μῖσος πολυχρόνιον ἐμπέφυκέ μοι, ἄλλως τε καὶ ἐπεί σε εἶδον, οὐ παύσομαι ἐξ αἰτίας τῆς χαρᾶς δακρυρροοῦσα. ΑΣΚΟΠΑ, ἀπροσδόκητα. ΤΕΡΑΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ ΑΥΤΟ. εἰ πατὴρ ἀφίκοιτό μοι ζῶν, οὐκ ἔτ' ἂν παρὰ φύσιν πρᾶγμα νομίζειν τὴν ἄφιξιν.

1323. ΧΩΡΟΥΝΤΟΣ, τινὸς δηλονότι ἀπὸ τῶν ἔνδον ἐρχομένου.

1324.

1324. ΟΙ' ΑΝ, *τοιαῦτα, οἷα ἄν.*

1326. ΦΡΕΝΩΝ ΤΗΤΩΜΕΝΟΙ, *φρονήσεως ἐστερημένοι.* ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ, *οὐδαμῶς.* ΕΓΓΕΝΗΣ, *ἔμφυτος, γνήσιος.* ΟΤ' ΟΥ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΙΣ, *ὅτε οὐ πλησίον αὐτῶν, ἀλλ' ἐντὸς αὐτῶν τῶν κινδύνων τῶν μεγίστων ὄντες.*

1331. ΑΛΛ' ΕΙ ΣΤΑΘΜΟΙΣΙ. *ἀλλ' εἰ μὴ ἐκ μακροῦ ἐφύλασσον ἐγὼ ἐν ταῖς παραστάσιν. σταθμά, ἐπὶ ζυγοῦ. σταθμοὶ, καὶ οἱ οἶκοι ἔνθα ἑστήκασιν οἱ ἵπποι ἢ οἱ βόες, οἱ κοινῶς σταῦλοι, οἳ καὶ οὐδετέρως λέγονται τὰ σταθμά. σταθμοὶ, καὶ αἱ παραστάδες.*

1344. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ. *πέρας εἰληφότων τῶν κατ' αὐτοὺς πραγμάτων, εἴποιμ' ἂν ὅπως ἔχουσι, εἴτε χαίρουσιν, εἴτε λυποῦνται· καθὰ δὲ νῦν διάκειται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἤγουν καὶ ἃ σκευωροῦνται κατ' αὐτῶν, ἔτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρας εἰληφότα.*

1352. ΠΡΟΣΕΥΡΟΝ, *ἤγουν εὗρον.* ΜΗ Μ' ΕΛΕΓΧΕ, *μὴ ἀνάκρινε διὰ πλειόνων λόγων.*

1354. ΦΩΣ, *ἐμὸν δηλονότι.*

1359. ΟΥΔ' ΕΦΑΙΝΕΣ, *οὐδ' ἐδείκνυς, σαυτὸν δηλονότι.*

1362. *ἐπὶ τοῦ* ΗΧΘΗΡΑ ΚΑ'ΦΙΛΗΣΑ *λέγεται τὸ* ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. *ἤγουν μάλιστα ἀνθρώπων ἐμίσησά σε, καὶ μάλιστα ἀνθρώπων ἐφίλησά σε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.*

1365. ΚΥΚΛΟΥΣΙ, *κατὰ κύκλον στρέφονται.* ΗΜΕΡΑΙ Τ' ΙΣΑΙ, *καὶ ἰσάριθμοι ἡμέραι.* ΕΙ Δ' ΕΦΕΞΕΤΟΝ, *ἤγουν εἰ κωλυθήσεσθε νῦν.* ΣΟΦΩΤΕΡΟΙΣ, *φρονιμωτέροις* ΜΑΧΟΥΜΕΝΟΙ, *μέλλοντες μαχήσεσθαι.*

1374. ΠΑΤΡΩιΑ. *προσκύσαντας τὰ ἀγάλματα τῶν πατρῴων θεῶν.*

1378. ΛΙΠΑΡΕΙ ΧΕΡΙ, *ἤγουν ἐπιμόνῳ δόσει χειρῶν, τουτέστι δι' ἐπιμόνου δόσεως.* ΠΡΟ'ΥΣΤΗΝ, *παρεκάλεσα.* ΕΞ ΟΙΩΝ ΕΧΩ, *προσφέρουσα δηλονότι.*

1387. ΜΕΤΑΔΡΟΜΟΙ, *τιμωροὶ, ἀπὸ τοῦ μετέρχομαι τὸ κολάζω.* ΩΣΤ' ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. *ὥστε οὐκ ἔτι ἐπὶ πολὺ ἀναμένει προσδοκώμενον τὸ ὄνειρον τῶν ἐμῶν φρενῶν, τουτέστιν ἡ φαντασία ἣν ἐφαντάζοντο αἱ ἐμαὶ φρένες.* ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΟΝ, *προσδοκώμενον.* ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ. *παραγίνεται γὰρ βοηθὸς τῶν νεκρῶν δολίᾳ πορείᾳ, λέγει δὲ τὸν Ορέστην, εἴσω τοῦ οἴκου, εἰς τὰς ἐξ ἀρχῆς πλουσίας καθέδρας τοῦ πατρὸς, αὐτοῦ δηλονότι, κρατῶν ταῖς χερσὶν αἷμα νεακόνητον, ἀντὶ τοῦ, ξίφος εἰς ἔκχυσιν αἵματος*

ἠτοιμασμένον, ἤγουν νεωστὶ ἠκονημένον. ΕΡΜΗΣ ΣΦ' ΕΠΑΓΕΙ. ὁ Ἑρμῆς ἐπάγει αὐτὸν, δηλονότι τὸν Ὀρέστην, πρὸς αὐτὸ τὸ τέλος.

1400. ΠΩΣ ΔΗ; ἔχει τὸ πρᾶγμα δηλονότι. ΤΑΦΟΝ, ἐπιτάφιον θυσίαν. ΚΟΣΜΕΙ, εὐτρεπίζει.

1408. ΩΣΤΕ ΦΡΙΞΑΙ, ὥστε ἐκ τοῦ φόβου ὀρθίας γενέσθαι τὰς τρίχας μου.

1416. ΕΙ ΓΑΡ ΑΙΓΙΣΘΩι Θ' ΟΜΟΥ γένοιτο ταῦτα δηλονότι. ἐν χρείᾳ ἐστὶ τὸ ΕΙ ἀντὶ τοῦ εἴθε, καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ.

1417. ΤΕΛΟΥΣΙΝ, τελοῦνται αἱ κατάραι τῶν πεφονευμένων δηλονότι. ζῶσιν οἱ ὑποκάτω τῆς γῆς κείμενοι.

1423. ΣΤΑΖΕΙ ΘΥΗΛΗΣ ΑΡΕΟΣ, θυσίας φόνου, ἀντὶ τοῦ αἵματος, ὃ ὁ φόνος εἰργάσατο. ἀμηχανοῦσα ὑπὸ τῆς χαρᾶς τοῦτο λέγει, εἶτα ἐπιστρεφομένη πρὸς τὸν Ὀρέστην λέγει ΟΡΕΣΤΑ ΠΩΣ ΚΥΡΕΙ; πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ὁ Ὀρέστης, ΤΑ'Ν ΔΟΜΟΙΣΙ ΜΕΝ, καὶ τὰ ἑξῆς.

1427. ΜΗΤΡΩιΟΝ ΩΣ ΣΕ ΛΗΜ' ΑΤΙΜΑΣΕΙ. τὸ φρόνημα τὸ μητρῷον. περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἡ μήτηρ ἀτιμάσει σε ποτέ.

1429. ΕΚ ΠΡΟΔΗΛΟΥ, ἐκ τοῦ φανεροῦ.

1431. ΕΦ' ΗΜΙΝ, πλησίον ἡμῶν. ΕΚ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ἐκ τῶν προθύρων τῆς πόλεως. προάστεια, τὰ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἄστεος, ἃ καὶ προπύλαια λέγονται.

1433. ΒΑΤΕ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΘΥΡΩΝ, πορεύθητε κατὰ τῶν ὄπισθεν τῆς θύρας μερῶν. ἀντίθυρα, τὰ ὄπισθεν τῆς θύρας, ὥσπερ ἀντικνήμια, τὰ ὄπισθεν τῶν κνημῶν.

1435. ΤΕΛΟΥΜΕΝ Ηι ΝΟΕΙΣ, ἤγουν χωροῦμεν κατ' ἀντιθύραν.

1437. ΠΑΥΡΑ, ὀλίγα. ΩΣ ΗΠΙΩΣ, λίαν πρᾴως. συμφέροι ἂν λέγειν πρὸς τόνδε τὸν ἄνδρα ὀλίγα διὰ τοῦ ὠτὸς λίαν πρᾴως, ἵνα ὁρμήσῃ πρὸς τὸν λάθρα ηὐτρεπισμένον ἀγῶνα τῆς τιμωρίας.

1442. Τίς ἀφ' ὑμῶν οἶδεν, ποῦ ποτ' εἰσὶν οἱ Φωκεῖς ξένοι, οὕς φασιν ἀγγεῖλαι ἡμῖν τὸν Ὀρέστην ἀποθανόντα ἐν θραύσει ἁρμάτων ἱππικῶν; ΚΡΙΝΩ, ἀνακρίνω, ἐρωτῶ. ΣΟΙ ΜΕΛΕΙΝ ΟΙΜΑΙ, καθὰ ὑπολαμβάνω σοι μάλιστα διὰ φροντίδος εἶναι εἰδέναι περὶ αὐτῶν.

1449. ΤΗΣ ΦΙΛΤΑΤΗΣ, τῆς γνησιωτάτης. ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ, κατηνέχθησαν, κατῆραν. ἤνυσα τὴν ὁδὸν ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσα. κατήνυσα δὲ εἰς λιμένα ἢ εἰς καταγώγιον, ὅμοιον τῷ κατάγομαι καὶ καταίρω.

1453. ΟΥΚ. ΑΛΛΑ. οὐ μόνον ἤγγειλαν, ἀλλὰ καὶ ἐπέδειξαν. ΟΥ ΛΟΓΩι ΜΟΝΟΝ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ δηλονότι.

1456. Η ΠΟΛΛΑ. ὄντως πολλὰ εἶπας, ὥστε χαίρειν ἐμέ.

1460. ΕΙ ΤΙΣ ΑΥΤΩΝ. εἴ τις ἀπ' αὐτῶν, ἤγουν τῶν Μυκηναίων καὶ τῶν Αργείων, ἐπ' ἐλπίσι ματαίαις τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς, τουτέστιν ἃς εἶχεν εἰς τόνδε τὸν ἄνδρα, πρότερον ἐξήρετο, ἤτοι ἐμεγαλαύχει, νῦν ὁρῶν νεκρὸν, αὐτὸν δηλονότι, δέχηται τὰ ἐμὰ στόμια, ἤγουν τὰ ἐμὰ χαλινὰ, μηδὲ βιαίως καὶ μετὰ ἀνάγκης φύσῃ φρένας, τουτέστι σωφρονήσῃ, ἐμοῦ τυχὼν κολαστοῦ. ΦΥΣΗι, γεννήσῃ.

1464. ΤΑΠ' ΕΜΟΥ, τὰ ἀπὸ τῆς ἐμῆς γνώμης. ΝΟΥΝ ΕΣΧΟΝ, γνῶσιν ἐκτησάμην. ΣΥΜΦΕΡΕΙΝ, συμφέρεσθαι.

1470. ΒΑΣΤΑΖ', αἶρε τὸ κάλυμμα. ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΙΝ ΦΙΛΩΣ, προσαγορεύειν. γράφεται καὶ ΦΙΛΟΣ, ἤγουν φίλε. ΑΛΛ' ΕΥ ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ, καὶ μὴν εὖ συμβουλεύεις.

1473. εἴ που κατ' οἶκον ἡ Κλυταιμνήστρα ἐστὶ, κάλει μοι αὐτὴν δηλονότι.

1477. ΟΥ ΓΑΡ ΑΙΣΘΑΝΗι. οὐ γὰρ γινώσκεις ὅτι πάλαι, ἤγουν ἐκ μακροῦ, ζῶν ἀνταυδᾷς, τουτέστι διαλέγῃ, ἴσα τοῖς θανοῦσιν, ἤγουν ὡς τεθνηκὼς, οὐδὲν διαφέρων τοῦ τεθνηκότος.

1485. Τί γὰρ κέρδος ἀποφέροιτο ἀπὸ τοῦ χρόνου, ἤγουν ἀπὸ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου, ὁ μέλλων θνήσκειν ἀπὸ τῶν βροτῶν τῶν συμμεμιγμένων κακοῖς, τουτέστι τῶν δυστυχούντων.

1489. ΑΠΟΠΤΟΝ ΗΜΩΝ, ἀπὸ τῆς ὄψεως ἡμῶν.

1494. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ, ἕτοιμος. ΧΩΡΕΙ Δ' ΕΝΘΑΠΕΡ. πορεύου ἐκεῖσε δηλονότι ἔνθα ἔκτανες ἐμὸν πατέρα, ἵνα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ θάνῃς. ΑΚΡΟΣ, ἄριστος, ἔξοχος.

1501. βραδύνω ἀμεταβάτως, τὸ βραδὺς γίνομαι· ἐνταῦθα δὲ ΒΡΑΔΥΝΕΤΑΙ ἀντὶ τοῦ βραδύτητα λαμβάνει ἀφ' ἡμῶν, ὡς ἀπὸ μεταβατικοῦ τοῦ βραδύνω.

1502. ΥΦΗΓΟΥ, προηγοῦ. τὸ ὑφηγεῖσθαι ἐπὶ παρακινήσεως λέγεται, ἐφ' οὗ καὶ τὸ ὑποτίθεσθαι. τὸ δὲ προηγεῖσθαι, ἐπὶ ὁδοῦ, ὃ βούλεται δηλοῦν ἐνταῦθα ὁ λόγος.

1507. ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΝΟΥΡΓΟΝ, ἤγουν ἡ πανουργία. πολλάκις τοῦτο γίνεται, τὸ ἀντὶ προσηγορικοῦ ὀνόματος θηλυκοῦ μονογενοῦς τίθεσθαι οὐ-

δέτερον, οἷον τὸ αὐτεξούσιον ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτεξουσιότης, καὶ τὸ σοφὸν ἀντὶ τοῦ ἡ σοφία.

1509. ΔΙ' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΜΟΛΙΣ ΕΞΗΛΘΕΣ, μόλις ἠλευθερώθης. ΤΗι ΝΥΝ ΟΡΜΗι, ἤγουν κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν. ΤΕΛΕΩΘΕΝ, ἀντὶ τοῦ διατέλους, ἐπιῤῥηματικῶς. τὸ πᾶν οὕτως· ὦ σπέρμ' Ατρέως πλεῖστα παθὸν, μόλις διατέλους ἠλευθερώθης κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

---

10. ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ, Πολυνείκην.

20. ΚΑΛΧΑΙΝΟΥΣΑ, κρύπτουσα.

30. ΕΙΣΟΡΩΣΙ ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΒΟΡΑΣ, ἤγουν τίς αὐτοῖς βορὰν χαρίσεται. ἢ τὸ πρὸς χάριν ἀντὶ τοῦ πρὸς ἡδονήν.

39. ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ ΠΛΕΟΝ; ὥσπερ εἰ λέγοι, μηδὲν προσθείμην.

41. ΕΙ ΞΥΜΠΟΝΗΣΕΙΣ ἐμοὶ δηλονότι.

42. ΠΟΙΟΝ ΤΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΜΑ ξυμπονήσω σοι;

43. ΞΥΝ ΤΗ͂ΙΔΕ, τῇ ἐμῇ. ΚΟΥΦΙΕΙΣ, βαστάσεις καὶ θάψεις.

47. Ω ΣΧΕΤΛΙΑ, νοεῖς θάπτειν, Κρέοντος ἀντειπόντος, ἤτοι ἀπηγορευκότος;

51. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΦΩΡΩΝ, ἐμφανεστάτων. καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη.

53. ΔΙΠΛΟΥΝ ΠΑΘΟΣ. ἤγουν φόνος πατρὸς, ἓν πάθος· τὴν δὲ μητέρα πεπνίχθαι, ἕτερον. γράφεται καὶ ΔΙΠΛΟΥΝ ΕΠΟΣ, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ μήτηρ καὶ γυνὴ ἦν.

56. ΑΥΤΟΚΤΕΝΟΥΝΤΕ, αὐτοὶ ἑαυτοὺς φονεύειν σπεύδοντες. ἡ γὰρ κατ' ἀλλήλων ὁρμὴ, καθ' ἑαυτῶν ἦν. τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν, ἀδελφοὶ τυγχάνοντες.

59. ΝΟΜΟΥ, τοῦ περὶ τῆς ταφῆς ὄντος, ἢ τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τῶν οἰκείων πρὸς τοὺς συγγενεῖς γενέσθαι.

60. ΠΑΡΕΞΙΜΕΝ, παρεξέλθωμεν, καὶ ἀθετήσομεν.

66. ΤΑΔΕ. ἤτοι τὸ μὴ θάπτειν.

67. ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΕΛΕΙ· ΒΕΒΩΣΙ, ἤγουν τοῖς βασιλεῦσι. τέλος γὰρ τιμῶν ἡ βασιλεία, μεθ' ἣν οὐκ ἔστι περαιτέρω χωρῆσαι. ἰστέον δὲ, ὅτι πάντες οἱ λογοποιοὶ τοὺς ἐν τέλει βαίνοντας λέγουσι, τοὺς περὶ τὸν βασιλέα.

68. ΠΕΡΙΣΣΑ, τολμηρὰ καὶ ὑπὲρ δύναμιν·

78. ΟΥΚ ΑΤΙΜΑ, τὰ τῶν θεῶν.

79. ΒΙΑι, ἀνάγκῃ, ἢ ἀκουσιότητι τῶν πολιτῶν.

114. ΣΤΕΓΑΝΟΣ, λευκαῖς καὶ λαμπραῖς ἀσπίσι πεφραγμένος.

122. ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ, τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος.

124. ΑΜΦΙ ΝΩΤ' ΕΤΑΘΗ, *τὰ ἡμέτερα ἐπέπεσε.* ΔΥΣΧΕΙΡΩΜΑ ΔΡΑΚΟΝΤΙ, *δυσκατέργαστος τῷ ἐκ τῶν δράκοντος ὀδόντων πεφυκότι Καδμείῳ λαῷ.*

134. ΑΝΤΙΤΥΠΑ, *ἐναντίως.* ΤΑΝΤΑΛΩΘΕΙΣ, *κολασθεὶς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κολαζομένου Ταντάλου.*

139. ΕΠΕΝΩΜΑ ΣΤΥΦΕΛΙΖΩΝ, *ἐπέφερε ταράσσων.*

143. ΤΡΟΠΑΙΩι, *τῷ τροπὴν αὐτῶν ποιήσαντι Διΐ. ἡμεῖς γὰρ σκυλεύσαντες αὐτοὺς, ἀνεθήκαμεν αὐτῷ τὰ ὅπλα αὐτῶν.*

154. ΑΡΧΟΙ, *ἀρχέτω τῆς ἡμῶν χορείας.*

158. ΕΡΕΣΣΩΝ, *ἀναλογιζόμενος, στρέφων.* ΛΕΣΧΗΝ, *βουλήν.*

164. ΠΟΜΠΟΙΣΙΝ, *κήρυξιν.* ΕΣΤΕΙΛΑ, *μετεκαλεσάμην.*

170. ΟΤ' ΟΥΝ, *ἐπεί.*

190. ΟΡΘΗΣ, *εὐτυχοῦς καὶ σωζομένης.*

196. ΕΦΑΓΝΙΣΑΙ, *ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι.*

198. ΛΕΓΩ. *τοῦτο τὸ λέγω πρὸς τὸ ἐκκεκηρύχθαι συναπτέον.*

208. ΠΡΟΕΞΟΥΣ' ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΤΩΝ ΕΝΔΙΚΩΝ, *ἕξουσι πρὸ τῶν δικαίων. ἐνταῦθα γὰρ τὴν πρὸ σύναπτε.*

218. ΑΛΛΟ. *οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ* ΑΛΛΟ, *μεγάλως ἀγνοοῦντες ληρεῖν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν.*

221. Ο ΜΙΣΘΟΣ. *ὁ μισθὸς τῆς ἀπειθείας, τὸ θανεῖν.* ΥΠ' ΕΛΠΙΔΩΝ. *ἐλπίζουσι γὰρ, ὡς ἴσως ἂν λάθοιεν.* ΔΙΩΛΕΣΕΝ. *φωραθέντων τῶν πανούργων.*

223. ΟΠΩΣ, *ὅτι.* ΔΥΣΠΝΟΥΣ, *ἀσθμαίνων.*

230. ΑΛΓΥΝΗι, *λυπηθήσῃ τιμωρηθείς.* ΕΛΙΣΣΩΝ, *κατὰ νοῦν στρέφων.*

233. ΕΝΙΚΗΣΕΝ, *ἄριστον ἐφάνη.*

234. ΤΟ ΜΗΔΕΝ, *ὅπερ αὐτὸς οὐκ ἀποδέχῃ.*

247. ΚΑΦΑΓΙΣΤΕΥΣΑΣ, *περὶ ἐκεῖνον καθοσιώσας.*

251. ΕΠΗΜΑΞΕΥΜΕΝΗ, *τετριμμένη.*

253. ΟΠΩΣ, *ἐπεί.* Ο ΠΡΩΤΟΣ, *ὃν κατ' ἀρχὰς προὐβαλόμεθα φυλάσσειν.*

262. ΕΙΣ ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ, *ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ὑπονοίαις.*

275. Τ'ΑΓΑΘΟΝ, *κατ' εἰρώνειαν.*

281. ΑΝΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΓΕΡΩΝ. *οὐ γὰρ προσήκει τοῖς γέρουσι μωραίνειν.*

285. ΕΚΡΥΠΤΟΝ, ἐν τάφῳ. ΑΜΦΙΚΙΟΝΑΣ, τοὺς ἐν κύκλῳ κίοσι περιειλημμένους.

287. ΝΟΜΟΥΣ, τοὺς περὶ τὰς θυσίας ὕμνους. ΔΙΑΣΚΕΔΩΝ, συγχύσων.

292. ΛΟΦΟΝ, τὸν τράχηλον. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΕΜΕ, ὑπομένειν ἐμὲ, ἤγουν ἃ ἐγὼ θεσπίζω.

297. ΕΞΑΝΙΣΤΗΣΙΝ, ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ἐξελαυνομένους. ἢ ἐξάγει εἰς ἐμπορίας.

317. ΕΝ ΤΟΙΣΙΝ ΩΣΙΝ. ἐπιπολαίως λυπῇ, ἢ εἰς βάθος;

319. Σ' ΑΝΙΑι ΤΑΣ ΦΡΕΝΑΣ. μέρος καὶ ὅλον.

324. ΚΟΜΨΕΥΕ, σεμνολόγει γνωματεύων.

326. ΤΑ ΔΕΙΛΑ, τὰ κακὰ καὶ ἀπρεπῆ.

332. ΔΕΙΝΑ, σοφὰ καὶ πανοῦργα. ΔΕΙΝΟΤΕΡΟΝ, σοφώτερον.

336. ΠΕΡΙΒΡΥΧΙΟΙΣΙ, περισσῶς ἢ κύκλῳ ἠχοῦσι.

341. ΙΠΠΕΙΩι ΓΕΝΕΙ. οὐ γὰρ μόνον βουσὶν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις ἐν ἑτέροις τόποις ἀροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἀλοῦσιν. ΠΟΛΕΥΟΝ, στρέφον, βωλοκοποῦν.

343. ΚΟΥΦΟΝΟΩΝ, κούφως καὶ ταχέως φερομένων.

348. ΠΕΡΙΦΡΑΔΗΣ, σοφὸς καὶ περίνους.

354. ΦΘΕΓΜΑ, τὴν ῥητορικήν. ΗΝΕΜΟΕΝ ΦΡΟΝΗΜΑ, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν, ἀέρος δίκην, τοῖς πολλοῖς ἀκατάληπτον. ΑΣΤΥΝΟΜΟΥΣ ΟΡΓΑΣ, τὰς ἐν τῇ πόλει τῶν νόμων δίκας. ΕΔΙΔΑΞΑΤΟ, ἐφεῦρεν. χρῶνται δὲ οἱ ῥήτορες αὐτῷ ἀντὶ τοῦ, εἰς διδασκάλου ἔπεμψε.

357. ΔΥΣΑΥΛΩΝ, εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις. ΠΑΓΩΝ, χαλάζης, χιόνος, ὑετοῦ, πάχνης. τὸ δὲ ΑΙΘΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς οἴκου.

359. ΠΑΝΤΟΠΟΡΟΣ, παμμήχανος. ΕΠ' ΟΥΔΕΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. ἃ γὰρ ὕστερον βλάψει αὐτὸν, προασφαλίζεται.

364. ΞΥΜΠΕΦΡΑΣΤΑΙ, κατενόησε καὶ ἐφεῦρε.

368. ΠΑΡΕΙΡΩΝ, ὁ φυλάττων τοὺς ἐν τῇ γῇ ὄντας νόμους, καὶ τὴν θείαν δίκην σεβόμενος. ΕΝΟΡΚΟΝ δὲ λέγει τὴν δίκην, ἣν εἰς ὅρκον πάντες προβαλλόμεθα.

372. ΤΟΛΜΑΣ, ἀναιδείας καὶ κακογνωμοσύνης.

374. ΠΑΡΕΣΤΙΟΣ, σύνοικος. ΙΣΟΝ ΦΡΟΝΩΝ. ὅμοιον ἐμοί. ὁμοδίαιτος. ΤΑΔ' ΕΡΔΕΙ, τὰ περὶ τῆς ταφῆς.

386. ΑΨΟΡΡΟΣ, ὀπισθόρμητος.

387. ΞΥΜΜΕΤΡΟΣ, μετρία καὶ συμφέρουσα. ἤγουν τί παρὰ τὰ πρόσθεν νέον γέγονε καλόν;

389. ΨΕΥΔΕΙ. ψευδοποιεῖ ἡ ἐπελθοῦσα διάνοια τὴν πρόσθεν γνώμην.

390. ΣΧΟΛΗι, οὐδαμῶς.

391. ΤΟΤΕ, ὅτε τὴν ταφὴν ἐμήνυον.

392. ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡ' ΕΛΠΙΔΑΣ. τὸ ἐκτὸς καὶ τὸ παρὰ ἐκ παραλλήλου.

430. ΕΥΚΡΟΤΗΤΟΥ, σφυρηλάτου.

431. ΤΡΙΣΠΟΝΔΟΙΣΙ. μέλιτι, γάλακτι, οἴνῳ.

436. ΗΔΕΩΣ ΕΜΟΙΓΕ. ὡμολόγει δηλονότι.

454. ΑΓΡΑΠΤΑ, τὰ τετυπωμένα καὶ νενομοθετημένα. παρ' ὅσον οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἄγραφοί εἰσιν.

485. ΑΝΑΤΕΙ, χωρὶς βλάβης.

487. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΗΜΙΝ. ἤγουν καὶ πάσης ἡμῖν συγγενείας, ἧς συνοχεύς ἐστι Ζεύς. ἢ γνησιωτέρας τοῦ Ζηνὸς, ὄντος πάντα ἡμῖν.

509. ΥΠΙΛΛΟΥΣΙ, συγκλείουσι.

514. ΔΥΣΣΕΒΗ ΧΑΡΙΝ. δι' ὧν Πολυνείκην θάπτεις.

515. ΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΙ ΤΑΥΘ', ὅτι δυσσεβὲς ἡγεῖται τὸ θάπτειν με Πολυνείκην.

535. ΕΞΟΜΗι, ἀπαρνήσῃ μεθ' ὅρκου.

545. ΑΓΝΙΣΑΙ, καθοσιῶσαι καὶ τιμῆσαι.

546. ΚΟΙΝΑ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κοινῶς.

548. ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗι, στερηθείσῃ.

549. ΚΗΔΕΜΩΝ, φροντιστής. τὰ γὰρ αὐτοῦ θεσπίσματα περὶ πλείονος τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν πεποίηκας τιμῆς.

552. ΑΛΛΑ ΝΥΝ, εἰ καὶ μὴ πρώην.

554. ΑΜΠΛΑΚΩ ΤΟΥ ΣΟΥ ΜΟΡΟΥ, ἁμαρτήσω τοῦ σὺν σοὶ θανεῖν.

558. Η 'ΞΑΜΑΡΤΙΑ, ἡ ἀποτυχία τῆς ταφῆς. ὥσπερ γὰρ ἐγὼ ταύτην οὐκ ἔπραξα, οὕτω καὶ σὺ ποιήσασα ταύτην καὶ γνωσθεῖσα, οὐδὲν πλέον ἐποίησας.

563. ΟΣ ΑΝ ΒΛΑΣΤΗι, ὃς ἐκ γεννήσεως ἐστί.

565. ΞΥΝ ΚΑΚΟΙΣ, ἤτοι τῇ ἀδελφῇ.

567. ΑΛΛ' ΗΔΕ. ἀλλὰ μέν τοι μὴ λέγε τὸ ΗΔΕ.

570. ΗΡΜΟΣΜΕΝΑ, ἁρμόδια καὶ προσήκοντα.

571. οὐ βούλομαι κακαῖς γυναιξὶ τοὺς παῖδας ἁρμόζειν.

577. ΜΗ ΤΡΙΒΑΣ ΕΤ'. μὴ ἀργίας ἔτι ποίει.

579. ΜΗΔ' ΑΝΕΙΜΕΝΑΣ, μηδ' ἐλευθέρας καὶ ἀπολελυμένας, ἀλλὰ δεσμίους.

589. ΥΦΑΛΟΝ, τὸ ὑποκάτω τῆς ἁλός.

605. ΥΠΕΡΒΑΣΙΑ, ὑπερφρόνησις.

606. ΑΙΡΕΙ, κατισχύει. ΑΚΑΜΑΤΟΙ ΜΗΝΕΣ. οὐδὲ αἱροῦσι ἀκατάπαυστοι θεῶν μῆνες. ἤγουν οὐδ' ὑπὸ χρόνου κυριεύεται.

608. ΑΓΗΡΩι, ἀϊδίῳ, διηνεκεῖ. γράφεται καὶ ΑΓΗΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑΣΤΑΣ, ἤγουν δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

610. ΜΑΡΜΑΡΟΕΣΣΑΝ, φαεινοτάτην.

612. ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ. λάμβανε τὴν ΕΠΙ ἀπὸ τοῦ ἐπαρκέσει ἐνταῦθα, ἤγουν ἐπί τε τὸ ἔπειτα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον.

614. ΠΑΜΠΟΛΙΣ, πάγκοσμος.

615. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΣ, ἡ πολλοὺς πλανῶσα.

618. ΕΙΔΟΤΙ Δ' ΟΥΔΕΝ. οὐδεὶς εἶδεν, ἃ αὐτὸν καταλήψεται, πρὶν βλάβῃ καὶ πάθει λυπηρῷ πόδα τις ἐμβάλῃ, προσαρμόσῃ.

620. ΕΚ ΤΟΥ. ἔκ τινος τῶν παλαιῶν σοφῶν. ΠΕΦΑΝΤΑΙ, ἐφάνη, ἐξηνέχθη.

635. ΣΟΣ ΕΙΜΙ. ἤγουν τῷ σῷ θελήματι ὑπείκω. καὶ σὺ τὰ βέλτιστα ἐμοὶ καὶ λυσιτελοῦντα διανοούμενος ἀπευθύνεις.

639. ναὶ καλῶς λέγεις. ΟΥΤΩ ΓΑΡ —

640. ΠΑΝΤ' ΟΠΙΣΘΕΝ ΕΣΤΑΝΑΙ, ἤγουν κατὰ πάντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκολουθεῖν γνώμῃ. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀκολουθῶν ὄπισθεν ἵσταται, ὄπισθεν ἱστάναι τῆς πατρῴας γνώμης εἶπεν.

644. ΕΞ ΙΣΟΥ ΠΑΤΡΙ, ὥσπερ ὁ πατὴρ τιμᾷ τὸν φίλον. ἢ ὥσπερ τὸν πατέρα τιμῶσι.

645. ΑΝΩΦΕΛΗΤΑ, μὴ παρέχοντα αὐτῷ ὠφέλειαν.

646. ΠΟΝΟΥΣ, λύπας.

657. ΨΕΥΔΗ. ἐκήρυξα γὰρ τὸν ἁλόντα θάπτειν τεθνήξεσθαι.

658. ΕΦΥΜΝΕΙΤΩ, ἐπιβοάτω, προβαλλέσθω. ΞΥΝΑΙΜΟΝ, τὸν ἔφορον τῆς συγγενείας.

660. ΚΑΡΤΑ ΤΟΥΣ. λίαν ἀκόσμους θρέψω τοὺς ἔξω γένους.

662. ΧΡΗΣΤΟΣ. ἤγουν τὰ δίκαια ποιῶν.

666. ΣΤΗΣΕΙΕ, ἄρχοντα ἐαυτῇ.

668. ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ, τὸν κλύοντα τοῦ ὑπὸ τῆς πόλεως σταθέντος ἄρχοντος.

675. ΚΑΤΑΡΡΗΓΝΥΣΙ, ἐξαίφνης ποιεῖ. ΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ, ἀρχομένων ὀρθῶς. ΤΑ ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ, ἡ πρὸς τὸν ἄρχοντα ὑπακοή.

677. ΤΟΙΣ ΚΟΣΜΟΥΜΕΝΟΙΣ, τοῖς κοσμίως ἀρχομένοις.

687. ΧΑΤΕΡΩι, οὐ μόνον ἐμοί. ΚΑΛΩΣ ΕΧΟΝ, τοῦτο, τὸ μὴ τοῖς πατράσιν ἀνταίρειν.

690. ΔΕΙΝΟΝ, φοβερόν. ΛΟΓΟΙΣ, ἐν λόγοις.

692. ΥΠΟ ΣΚΟΤΟΥ, κρύφα, κεκρυμμένως.

699. ΧΡΥΣΗΣ, λαμπρᾶς, ὑπερβολικῆς.

700. ΕΡΕΜΝΗ, κεκρυμμένη. ΕΠΕΡΧΕΤΑΙ παρὰ τῶν πολιτῶν.

703. ΘΑΛΛΟΝΤΟΣ, εὐτυχοῦντος. Η ΤΙ ΠΡΟΣ ΠΑΙΔΩΝ ΠΑΤΡΙ. ἤγουν οὐδὲ ὁ πατὴρ μείζονα ἄλλην χάριν παρὰ τῶν παίδων δέχεται, ἢ εὐτυχοῦντας τούτους ὁρῶν.

715. ΠΟΔΑ, τὸ τοῦ ἱστίου σχοινίον. ΥΠΕΙΚΕΙ, ὑποχαλᾷ, ἐνδίδωσι τῇ φορᾷ τοῦ πνεύματος. τὸ ΥΠΤΙΟΙΣ λέγει, ἐπειδὴ οἱ τὰς κώπας ἐλαύνοντες, πρηνεῖς νεύοντες ἐλαύνουσιν· ἀνατραπείσης οὖν τῆς νεὼς, ἐξαίφνης ὕπτιοι γίγνονται.

718. ΕΙΚΕ, ὑποχάλα.

721. ΦΥΝΑΙ, ἐκ φύσεως εἶναι.

726. ΤΗΛΙΚΟΙΔΕ, οἱ γέροντες. ΤΗΛΙΚΟΥΔΕ, νέου.

728. ΜΗΔΕΝ διδάχθητι ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΝ.

739. ΚΑΛΩΣ, κατ' εἰρώνειαν.

742. ΔΙΑ ΔΙΚΗΣ ΙΩΝ, δικολογήσας, ἤγουν δικαζόμενος, καὶ λόγοις ἐναντιούμενος.

744. ΤΑΣ ΕΜΑΣ ΑΡΧΑΣ ΣΕΒΩΝ, ἤγουν τῆς ἐμῆς βασιλείας ὑπερμαχῶν, οὐκ ἐῶν αὐτὴν καταφρονεῖσθαι.

745. ΠΑΤΩΝ, παραβαίνων. οὐκ ἔστι τοιοῦτον. οὐ γὰρ σέβεις τὰς σὰς ἀρχὰς, τοὺς θείους παραβαίνων νόμους. δεῖ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἔννομον εἶναι, καὶ μὴ κατὰ θεῶν φέρεσθαι.

746. ΥΣΤΕΡΟΝ, ἔλαττον.

751. ΟΛΕΙ ΤΙΝΑ, ἤγουν ἐμέ.

756. ΔΟΥΛΕΥΜΑ, ἀνδράποδον. ΜΗ ΚΩΤΙΛΛΕ ΜΕ. μὴ ἀπάτα με, λέγων ὑπὲρ αὐτῆς ἐμοὶ δυσχεραίνειν τὴν πόλιν.

758. ΑΛΗΘΕΣ; κατ' εἰρώνειαν. ΤΟΝΔ' ΟΛΥΜΠΟΝ. λείπει ΜΑ.

814. ΕΠΙΝΥΜΦΙΔΙΟΣ, ὁ πρέπων ἐπὶ τοὺς νυμφίους ᾄδεσθαι. ΝΥΜΦΕΥΣΩ, νυμφευθήσομαι.

817. ΚΛΕΙΝΗ. ἐπεὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν θνήσκεις. ΚΕΥΘΟΣ, τὸ ὄρυγμα, ἔνθα κρυβεῖσα εἰς Αἴδην ἀφίξῃ.

819. ΦΘΙΝΑΣΙ, φθαρτικαῖς.

827. ΚΑΙ ΝΙΝ ΟΜΒΡΩι. τουτέστι, λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται.

832. ΔΕΙΡΑΔΑΣ, τὰς τοῦ ὄρους ἐξοχάς.

834. ΘΕΟΓΕΝΝΗΣ. Τάνταλος γὰρ ὁ ταύτης πατὴρ, ἐκ Διός.

840. ΟΛΟΜΕΝΑΝ, ἀποθανοῦσαν. ΕΠΙΦΑΝΤΟΝ, ὁρωμένην καὶ ζῶσαν.

857. ΕΨΑΥΣΑΣ, ἐμνημόνευες.

859. ΤΡΙΠΟΛΙΣΤΟΝ, πολυθρύλλητον, καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς θρηνεῖ.

871. ΕΤ' ΟΥΣΑΝ ΚΑΤΗΝΑΡΕΣ. ζῶσαν ἐφόνευσας. διὰ γὰρ τὴν σὴν ταφὴν ζῶσα κατορύττομαι.

872. ΣΕΒΕΙΝ, τοὺς θανόντας. ΚΡΑΤΟΣ, τὸ τοῦ κρατοῦντος θέσπισμα.

875. ΟΡΓΑ, ἀντὶ τῆς ὁρμῆς.

877. ΤΑΛΑΙΦΡΩΝ, ἀθλία. ΕΤΟΙΜΑΝ, πρόχειρον.

892. ΑΙΕΙΦΡΟΥΡΟΣ, ἐν ᾗ ἀεὶ διάξω φρουρουμένη.

903. ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΟΥΣΑ, ἐνταφιάζουσα. ΑΡΝΥΜΑΙ, λαμβάνω.

923. ΑΥΔΑΝ, ἐπικαλεῖσθαι.

924. ΔΥΣΣΕΒΕΙΑΝ ΕΚΤΗΣΑΜΗΝ, τουτέστιν, εὐσεβῆ πράξασα ἔργα, ἀσεβὴς ἔδοξα.

929. ΑΝΕΜΩΝ, ἤγουν τῆς πρὶν ὑπεροψίας καὶ τύφου. ΡΙΠΑΙ, ὁρμαὶ, κινήσεις. τὸ ΑΝΕΜΩΝ πρὸς τὸ ΨΥΧΗΣ σύναπτε, ἵν' ᾖ, ἔτι αὐτῇ αἱ αὐταὶ κινήσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὑπεροψίας τῆς ψυχῆς εἰσίν.

933. ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΓΓΥΤΑΤΩ ΑΦΙΚΤΑΙ, θάνατον ἀπειλεῖ.

935. ΟΥΔΕΝ ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΜΑΙ αὐτὴν δηλονότι. ἤγουν, παρηγορίαν οὔ τινα δίδωμι αὐτῇ, μὴ τὰ κεκυρωμένα γενέσθαι.

972. ΕΙΔΕΝ. ἐπειδὴ ὁ Σαλμιδισσὸς ποταμὸς εἰς τὰς Βοσπορίους ἀκτὰς εἰσβάλλει, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸν τὴν σύνταξιν ἀπέδωκε, τὸ ΕΙΔΕΝ.

974. ΑΛΑΣΤΟΡΟΙΣΙΝ. δέον εἰπεῖν ἀλαστόρως, ἀλαστόροις εἶπε πρὸς τὸ κύκλοις. ΑΙΜΑΤΗΡΑΙΣ ΧΕΙΡΕΣΣΙ, ἀντὶ τοῦ, χερσὶ ξίφη ἐχούσαις αἱματηρά.

982. ΑΝΤΑΣ', ὑπῆρξε.

987. ΕΣΧΟΝ, ἐπέθεντο. ἤγουν, καὶ ταύτην τὸ μεμοιρασμένον κατέσχεν.

988. ΗΚΟΜΕΝ, ἐγώ τε καὶ ὁ ἐμὸς παῖς.

993. ΑΠΕΣΤΑΤΟΥΝ, ἐχωριζόμην. ἀλλ' ὅπερ ἔλεγες, ἡδέως ἐδεχόμην, ὥστε καὶ νῦν πείσομαί σοι.

996. ΒΕΒΩΣ ΕΠΙ ΞΥΡΟΥ ΤΥΧΗΣ, ἤγουν εἰς κίνδυνον καθιστάμενος.

997. ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΙΣΣΩ ΣΤΟΜΑ. φοβοῦμαι μή τι καθ' ἡμῶν λέξῃς.

999. ΟΡΝΙΘΟΣΚΟΠΟΝ, ἐφ' οὗ καθήμενος σκοπῶ τοὺς ὄρνιθας.

1002. ΟΙΣΤΡΩι, μανίᾳ. ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΜΕΝΩι, ἀτάκτῳ.

1003. ΣΠΩΝΤΑΣ, σπαράττοντας ἀλλήλους φονικοῖς ὄνυξι.

1004. ΡΟΙΒΔΟΣ ΟΥΚ ΑΣΗΜΟΣ. ἦχος οὐχ ἥσυχος, ἀλλὰ σφοδρὸς καὶ ψοφώδης.

1005. ΕΜΠΥΡΩΝ ΕΓΕΥΟΜΗΝ, θυμάτων ἡπτόμην.

1006. ΠΑΜΦΛΕΚΤΟΙΣΙΝ, ἐν οἷς πάντα θύματα φλέγεται.

1008. ΚΗΚΙΣ, ὑγρὰ καὶ λιπώδης ἀνάδοσις. ΕΤΗΚΕΤΟ, κατέρρει. ΚΑ'ΤΥΦΕ, χωρὶς ἀνάψεως ἐκαίετο. ΚΑ'ΝΕΠΤΥΕ, ἤγουν ἐξέπιπτε τῶν μηρῶν ἡ κεκαλυμμένη πιμελή.

1010. ΔΙΕΣΠΕΙΡΟΝΤΟ, ἀτάκτως εἰς ἀέρα ἐφέροντο. ΕΞΕΚΕΙΝΤΟ, ἐγυμνοῦντο.

1013. ΑΣΗΜΩΝ, κακοσήμων, ἢ ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τ' ἦν σημειώσασθαι.

1016. ΕΣΧΑΡΑΙ, τόποι, ὅπου τὰ θύματα καίονται.

1017. ΒΟΡΑΣ, σπαράξεως εἰς βοράν.

1049. ΤΟΥΤΟ ΠΑΓΚΟΙΝΟΝ. τὸ ΤΙΣ. ἐπειδὴ γὰρ ἀορίστως ἐλέχθη, ἕκαστος ἑαυτὸν ὑποπτεύει εἶναι.

1053. ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ ΚΑΚΩΣ, ἐξ ἐναντίας κακολογήσειν.

1063. ΕΜΠΟΛΗΣΩΝ, κερδήσων, ἤγουν καταπείσων καὶ πρὸς τὸ σὸν θέλημα ἄξων.

1065. ΤΡΟΧΟΥΣ, περιόδους. ΑΜΙΛΛΗΤΗΡΑΣ, ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιϊόντας. λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας. περιστρέφοντος γὰρ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἥλιον ἀεὶ, ἡμέρα καὶ νὺξ γίγνεται.

1068. ΑΝΘ' ΩΝ, διότι. ΤΩΝ ΑΝΩ, ἀπὸ τῶν ἄνω.

1107. ΜΗΔ' ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣΙ ΤΡΕΠΟΥ, ἤγουν μὴ μεταβουλεύου.

1150. ΝΑΞΙΑΙΣ, ταῖς ἐκ Νάξου. κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο, συμμιγεὶς Ἀριάδνῃ.

1154. ΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ, τὸν χορηγὸν καὶ δοτῆρα τῆς αὐτῶν μανίας.

1159. τὸ ΑΕΙ πρὸς τὸ ΟΡΘΟΙ καὶ τὸ ΚΑΤΑΡΡΕΠΕΙ συναπτέον.

1160. ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ, τῶν συμβαινόντων, γινομένων. ὁποῖα ἔσται, ἢ εἰ ἀεὶ ὡσαύτως ἕξουσι. ΖΗΛΩΤΟΣ, μακαριστός.

1165. ΑΦΕΙΤΑΙ, ἀπολέλυται πάντα τὰ ποιοῦντα αὐτὸν μακαριστόν.

1169. ΤΥΡΑΝΝΟΝ, βασιλικόν.

1172. ΑΧΘΟΣ, συμφοράν.

1177. ΜΗΝΙΣΑΣ ΦΟΝΟΥ, ὀργισθεὶς ἕνεκα τοῦ φόνου τῆς Ἀντιγόνης.

1178. ΟΡΘΟΝ, ἀληθές.

1183. ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΕΠΗΙΣΘΟΜΗΝ. τῶν λόγων τοῦ ἀγγέλου ἤκουσα. ἔμαθον.

1186. βιαίως τὰ κλεῖθρα τῶν πυλῶν ἀνέσπασα. οὐ γὰρ ἠδυνάμην φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀνασπαστῶς, ΑΝΑΣΠΑΣΤΟΥ πρὸς τὸ ΠΥΛΗΣ εἶπεν.

1187. ΟΙΚΕΙΟΥ, τοῦ περὶ τοῦ παιδός.

1199. ΕΝΟΔΙΑΝ ΘΕΟΝ, τὴν Περσεφόνην, τὴν ἐν ταῖς τριόδοις πορευομένην. αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ Ἑκάτη, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι.

1219. ΑΘΥΜΟΥ, ὀλιγοψύχου. τὸ ΕΞ πρὸς τὸ ΗΘΡΟΥΜΕΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ΕΝ ΛΟΙΣΘΙΩι, ἐν ἐσχάτῳ τόπῳ τοῦ τάφου.

1224. ΑΠΟΙΜΩΖΟΝΤΑ, ἀποκλαιόμενον πῶς, θανούσης αὐτῆς, τοῦ ταύτης λέχους ἐστέρηται. ἢ ΦΘΟΡΑΝ ΕΥΝΗΣ λέγει τὴν ἐν Ἅιδου αὐτῆς οἴκησιν.

1231. ΠΑΠΤΗΝΑΣ, προσβλέψας.

1232. ΠΡΟΣΩΠΩι, τῷ ἐκείνου. ΑΝΤΕΙΠΩΝ, ἀνταποκριθείς. ΞΙΦΟΥΣ ΔΙΠΛΟΥΣ ΚΝΩΔΟΝΤΑΣ, ἤτοι τὸ δίστομον ξίφος.

1234. ΗΜΠΛΑΚΕ, ἀπέτυχε.

1236. ΥΓΡΟΝ, ἐξ αἵματος. ΑΓΚΩΝ', τὸν αὐτοῦ. ΠΡΟΣΠΤΥΣΣΕΤΑΙ, περιπλέκεται.

1238. ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΡΟΗΝ, ἐκπέμπει τῶν ῥινῶν καὶ τοῦ στόματος αἷμα πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς παρθένου.

1249. ΔΜΩΑΙΣ ΠΡΟΘΗΣΕΙΝ, δούλαις προβαλέσθαι.

1258. ΜΝΗΜ' ΕΠΙΣΗΜΟΝ, τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα φανερόν.

1259. ΟΥΚ ΑΛΛΟΤΡΙΑΝ. αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῷ παιδὶ τοῦ θανάτου ἐγένετο. τὸ δὲ ΕΙ ΘΕΜΙΣ ΕΙΠΕΙΝ λέγει, διότι βασιλεὺς ἦν, καὶ ᾐδεῖτο αὐτόν.

1270. ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ, τὸ δίκαιον. λέγει δὲ τὸ μὴ χρῆναι πρὸς Αντιγόνην τοιαῦτα ποιεῖν.

1279. ΠΡΟ ΧΕΙΡΩΝ ΤΑΔΕ ΦΕΡΕΙΣ, ἤτοι τὸν παῖδα. ΤΑ Δ' ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ, τὰ ἐνεστῶτα τῆς γυναικός.

1307. ΑΝΕΠΤΑΝ, ἐξέστην, καὶ πόῤῥω ἐμαυτοῦ γέγονα. ΑΝΤΑΙΑΝ, πληγήν.

1309. ΑΜΦΙΘΗΚΤΩι, διστόμῳ. οὐ γὰρ δύναμαι φέρειν τὸ τῶν συμφορῶν πέλαγος, ὥστε θανὼν ἀναισθησίαν ἔσχον ἀεὶ τούτων.

1312. ΤΩΝΔΕ ΚΑι'ΚΕΙΝΩΝ, τῶν τοῦ Αἵμονος μόρων, καὶ τῶν τοῦ Μενοικέως, διότι εἴασας αὐτὸν ἀπολέσθαι, καὶ οὐκ ἐκώλυσας.

1313. ΕΠΕΣΚΗΠΤΟΥ, πρόφασιν καὶ κατηγορίαν ἐδέχου.

1315. ΟΠΩΣ, ἐπεί.

1324. ΑΓΕΤΕ Μ' ΕΚΠΟΔΩΝ. καλῶς εἶπεν ἀναχωρῆσαι. τὰ γὰρ ἐκποδὼν κακὰ, καὶ μεγάλα ὄντα, ἐλάχιστα φαίνεται· ὥσπερ οὖν ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἐν ποσὶ καὶ μικρὰ ὄντα, μείζω φαίνεται.

1326. ΚΕΡΔΗ. τὸ ἀπαχθῆναι ἐντεῦθεν, ἵνα τῆς τούτων θέας ἀπὼν ὀλίγην ὀδύνην ἔχῃς. ΒΡΑΧΙΣΤΑ ΓΑΡ ΚΡΑΤΙΣΤΑ, ἤγουν ἔλαττον λυποῦσιν, εἰ πόῤῥω τις τούτων γένοιτο.

1335. ΟΤΟΙΣΙ, οἷστισιν, ἤγουν σοί. σὲ γὰρ ἄξιον φροντίζειν, ὅπως Εὐρυδίκη καὶ Αἵμων τεθάψεται.

1337. ΜΗ ΝΥΝ ΚΑΤΕΥΧΟΥ ΜΗΔΕΝ. μηδὲν εὔχου κατὰ σοῦ. τουτέστι τὸ θανεῖν. οὐδεὶς γὰρ αὐτὸ ἐκφεύξεται.

1340. ΟΥΧ ΕΚΩΝ. οὐ γὰρ ᾔδειν ὡς διὰ τὸν τῆς Ἀντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸς τεθνήξῃ.

1345. ΛΕΧΡΙΑ, ἀνατετραμμένα. ἤγουν καὶ ἡ πρᾶξις καὶ ὁ νοῦς μου ἐξησθένησε.

1348. ΤΟ ΦΡΟΝΕΙΝ, τὸ φρόνιμον εἶναί τινα. ΠΡΩΤΟΝ ΥΠΑΡΧΕΙ, προτιμώτερον καὶ κρεῖττόν ἐστιν. ἡ γὰρ ἀρχὴ κρείττων τῶν μετ' αὐτὴν, ἐπειδὴ αἰτία ἐστίν.

1351. ΥΠΕΡΑΥΧΩΝ, τῶν ὑπερηφάνων.

1353. ΓΗΡΑι, ἤγουν ὕστερον.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

8. **ΕΙ ΤΙΣ**, ἤγουν ὡς οὐδέ τις ἄλλη.

15. **ΠΡΟΣΔΕΔΕΓΜΕΝΗ**, προσδοκῶσα.

27. **ΚΡΙΤΟΝ**, προκεκριμένον.

38. **ΕΚΤΑ**, ἔκτεινε.

53. **ΤΟΣΟΝ**, τοσοῦτον, ἤγουν ὀλίγον.

70. **ΛΑΤΡΙΝ ΠΟΝΕΙΝ**, ὡς λάτριν καὶ δοῦλον πονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τῇ Ομφάλῃ.

71. **ΠΑΝ ΤΟΙΝΥΝ.** πᾶν ὄνειδος ἀκούσομεν, εἰ καὶ ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ομφάλῃ ὁ Ηρακλῆς.

73. **ΠΟΥ ΔΗΤΑ.** ἔλεγέ μοι, φησὶν, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι, ἢ σωθεὶς εὐδαιμονήσω τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. ποῦ οὖν ἀγγέλλεται ἢ ζῶν εἶναι, ἢ θανών; φασὶ δὲ καὶ ἐν Θετταλίᾳ εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲν οὖν ἄτοπον συνωνυμεῖν.

94. **ΑΙΟΛΑ**, κατάστερος. **ΕΝΑΡΙΖΟΜΕΝΑ**, φθειρομένη. **ΚΑΡΥΞΑΙ**, εἰπεῖν ἐμοί.

103. **ΠΟΘΟΥΜΕΝΑι**, ἀντὶ τοῦ ποθούσῃ.

120. **ΑΜΠΛΑΚΗΤΟΝ**, ἡμαρτημένον.

122. **ΩΝ ΕΠΙΜΕΜΦΟΜΕΝΑ.** περὶ δὲ ὧν, φησὶ, μεμφομένη τυγχάνεις, ἡδέα μὲν οἴσω σοι, ἐναντία δέ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἀποθανόντα αὐτὸν ὀδύρῃ· ἐγὼ δέ φημι μὴ χρῆναι ἀποβάλλειν την ἀγαθὴν ἐλπίδα. οἱ γὰρ θεοὶ σώζουσιν αὐτόν. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ θεὸς πεποίηκε τὰ πράγματα· ἀλλὰ συμμιγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις ἐν πήματι καὶ χαρᾷ, καὶ στρέφουσιν ὀξέως αὐτὰ, ὥσπερ Ἄρκτου στροφάς. τὰς Ἄρκτους δὲ παρέλαβεν, ἐπεὶ διαφανεῖς τε εἰσὶ, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἑκάστη στρέφεται.

129. **ΑΛΛ᾽ ΕΠΙ ΠΗΜΑ.** τὸ ἑξῆς· ἀλλ᾽ ἐπὶ πᾶσι πῆμα καὶ χαρὰ κυκλοῦσιν.

132. **ΜΕΝΕΙ ΓΑΡ.** ἤγουν, οὐκ ἀεὶ νὺξ ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλὰ καὶ ἡμέρα ἔρχεται. **ΚΗΡΕΣ**, φθοραί. **ΑΦΑΡ ΒΕΒΗΚΕ**, εὐθέως ἀπέρχεται τούτων ἕκαστον.

146. **ΚΛΟΝΕΙ**, φθείρει, ταράττει.

195. ΚΡΙΝΕΙ, ἐρωτᾷ.

205. ΑΝΟΛΟΛΥΞΑΤΕ, εὐχὴν μετὰ βοῆς ποιήσατε.

226. ΣΤΟΛΟΝ, ἤτοι τὰς αἰχμαλώτους.

238. ΕΓΚΑΡΠΑ, ἀπαρχάς.

247. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ. γράφεται ἀρίθμιον.

250. ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ Δ' ΟΥ ΧΡΗ ΦΘΟΝΟΝ. οὐ χρὴ ἀηδῶς ἀκούειν τὸν λόγον, ὅ ἐστιν, εὐτελίζειν καὶ ψέγειν.

252. ΟΜΦΑΛΗι, τῇ Ιαρδάνου θυγατρί.

254. ΕΔΗΧΘΗ, ἐλυπήθη.

258. Κ'ΟΥΧ ΗΛΙΩΣΕ, οὐκ ἐματαίωσεν, οὐ μάταιον εἶπε τὸ ἔπος.

263. ΞΕΝΟΝ, φίλον.

268. ΡΑΙΟΙΤΟ, φθείροιτο.

273. ΗΚΕ, ἔρριψεν, ἐδίσκευσεν.

279. ΧΕΙΡΟΥΜΕΝΩι, φονεύοντι τὸν ἐχθρόν.

283. ΠΟΛΙΣ, Οἰχαλία.

286. ΕΦΕΙΤΟ, ἐκέλευσεν, ἐνετείλατο.

289. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ, τὸ ἥξειν ἐκεῖνον.

295. ΤΗιΔΕ, οὕτω. ΤΟΙΣΙΝ ΕΥ ΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΙΣ, τοῖς φρονίμοις.

304. ΤΟΥΜΟΝ ΣΠΕΡΜΑ, ἤγουν τὰ τέκνα μου.

327. Η ΤΥΧΗ, ἡ ἀφωνία.

333. ΟΙ ΘΕΛΕΙΣ, ὅποι, πρὸς Ηρακλέα δηλονότι.

341. ΜΑΤΗΝ, ψευδῶς.

342. ΕΚΕΙΝΟΥΣ, τὸν Λίχαν καὶ τὰς αἰχμαλώτους. ΤΑΙΣΔΕ ΤΕ, καὶ ταῖς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ.

350. ΑΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ ὡς ἓν μέρος λόγου συνταχθέν, ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ.

379. Η ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΜΠΡΑ. λείπει, δηλοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν.

392. ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ, αὐθόρμητος.

396. ΑιΣΣΕΙΣ, ὁρμᾷς.

473. ΑΓΝΩΜΟΝΑ, ἀσύνετα.

489. ΗΣΣΩΝ ΕΦΥ, ἡττᾶται τῷ ταύτης ἔρωτι.

516. ΡΑΒΔΟΝΟΜΕΙ, ἠγωνοθέτει.

521. ΟΛΟΕΝΤΑ, φθαρτικά.

523. ΑΒΡΑ, τρυφῶσα, κεκαλλωπισμένη.

529. ΑΦΑΡ. ὀξέως. ἀπὸ τοῦ ἅπτω ἅψω, τὸ ἄφαρ γίνεται.

565. ΜΑΤΑΙΑΙΣ, ἀδίκοις, ἀκολάστοις.

567. ΚΟΜΗΤΗΝ, ἐπτερωμένον.

570. ΕΑΝ ΠΥΘΗι, ἐὰν ἀκούσῃς.

597. ΠΡΑΣΣΗιΣ, ἀντὶ τοῦ πράσσῃ τις. ΣΚΟΤΩι δὲ, ἀντὶ τοῦ λάθρα.

601. ΗΓΟΡΩ, ὡμίλεις.

602. ΕΥΥΦΗ, καλοϋφαντον.

610. ΗΥΓΜΗΝ, ηὐξάμην.

675. ΕΥΕΙΡΩι, εὐπλόκῳ.

678. ΨΗ, διεφθάρη, ἔκλινεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψηνῶν, ἤτοι τῶν κραδῶν.

682. ΘΕΣΜΩΝ, διδαχῶν. ΔΥΣΝΙΠΤΟΝ, δυσαπόνιπτον.

692. ΖΥΓΑΣΤΡΩι, θήκῃ, κιβωτίῳ.

693. ΦΑΤΙΝ, φαντασίαν. ΑΦΡΑΣΤΟΝ, ἄρρητον. **ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ,** ἣν οὐ δύναταί τις ἄνθρωπος συμβαλεῖν καὶ νοῆσαι.

702. ΘΡΟΜΒΩΔΕΙΣ ΑΦΡΟΙ, πομφόλυγες.

770. ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ, ἀποσπῶν ἀπ' ἐκείνου τὰς σάρκας.

783. ΑΠΑΣ Δ' ΑΝΕΥ ΦΩΝΗΣ ΕΝ ΟΙΜΩΓΗι. ἤγουν σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστέναζε, φοβούμενος τὸν Ηρακλέα.

794. ὅτε, φησὶν, ἀπεῖπε καὶ ἐπαύσατο κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κεχυμένης τοῖς ὄμμασι λιγνύος, εἶδέ με δακρυῤῥοοῦντα. λιγνὺν δὲ, τὴν περικεχυμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτου ἀχλὺν λέγει ἀπὸ τῆς νόσου. ΠΡΟΣΕΔΡΟΥ, ἐπιπολαζούσης.

892. ΣΑΦΗΝΗ, ἀληθῆ.

895. ΕΡΙΝΝΥΝ, φθοράν.

905. ΕΡΗΜΗ, χήρα.

964. ΕΞΟΜΙΛΟΣ, ἀήθης.

1010. ΠΟΘΕΝ ΕΣΤΕ. ἤτοι ποῦ ἐστέ;

1014. ΟΝΗΣΙΜΟΝ, ὠφέλιμον, σωτήριον.

1017. ΣΤΥΓΕΡΟΥ, μοχθηροῦ, μισητοῦ.

1020. ΕΜΠΛΕΩΝ, ὀξύτερον.

1021. ΛΑΘΙΠΟΝΟΝ Δ' ΟΔΥΝΑΝ. *τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, φησὶν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων.*

1033. ΑΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ, *ἄμεμπτον.*

1065. ΠΡΕΣΒΕΥΣΗΙΣ, *τιμήσῃς.*

1072. ΒΕΒΡΥΧΑ, *ἀνaβοῶ.*

1084. ΔΙΑΒΟΡΟΣ, *ἡ κατεσθίουσα καὶ διαφθείρουσά με.*

1089. ΗΝΘΗΚΕΝ, *ἤκμασεν.* ΕΞΩΡΜΗΚΕΝ, *ἀνεκάχλασεν, ἐξεγήγερται.*

1135. ΔΕΙΝΟΥ, *θαυμαστοῦ.*

1136. ΜΝΩΜΕΝΗ, *ζητοῦσα.*

1138. ΣΤΕΡΓΗΜΑ, *φιλίαν πρὸς αὐτήν.*

1157. ΣΥ Δ' ΟΥΝ. *γράφεται, σὺ νῦν.*

1206. ΕΚΚΑΛΗι, *καταναγκάζεις.* ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΝ, *ἀλάστορα, αὐτόχειρα.*

1212. ΦΟΡΑΣ, *ἤγουν τοῦ φέρειν σε.*

1227. ΚΗΔΕΥΣΟΝ, *οἰκονόμησον, οἰκείωσον.*

1248. ΤΟΥΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΑΣ. *οὐκ ἄδικον τοῦτο ἡγούμενος, τὸ συναφθῆναί σε τῇ Ἰόλῃ.*

1255. ΑΙΡΕΣΘΕ, *ἀνακουφίσατέ με.*

1272. ΑΙΣΧΡΑ Δ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ, *τοῖς γεννήτασιν.*

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΕΙΣ ΑΙΑΝΤΑ
ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ.

---

1. ΑΕΙ ΜΕΝ. ὦ υἱὲ τοῦ Λαερτίου, ἀεὶ ὁρῶ σε μετιόντα τοὺς ἐχθροὺς πείρᾳ καὶ βλάβῃ. τοῦτο δὲ καλῶς ἔφη, ὅτι καὶ μετὰ Διομήδους κατάσκοπος ἐγένετο ἐπὶ τοὺς Τρῶας. ἰστέον δὲ, ὅτι δι' οὐδὲν ἄλλο δυσχεραίνει ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τοῦ Αἴαντος, ἢ διότι ἀπώσατο τὴν συμμαχίαν αὐτῆς, ὡς προϊὼν ὁ λόγος δηλώσει. ΔΕΔΟΡΚΑ. δέρκω. ὁ μέλλων, δέρξω. ὁ παρακείμενος, δέδορχα· ὁ μέσος, δέδορκα. λαμβάνεται δὲ ὡς πλατὺς ἐνεστώς. οἰκείως ἔχουσιν οἱ παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεστώτων λαμβάνεσθαι. οὐ μὴν πάντες παρακείμενοι οὕτω λαμβάνονται. ἀλλ' εἰσὶ μὲν οἳ ἐπὶ συμπασίας ἐνεστῶτος ἀεὶ λαμβάνονται, ὡς ὁ δέδορκα, δέδοικα, πέφρικα, καὶ ἕτεροι· εἰσὶ δὲ οἳ οὐδέποτε ἐπὶ ἐνεστῶτος λαμβάνονται, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ παρεληλυθότος, ὡς ὁ πέπονθα, πεποίηκα, καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ οἳ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ παρεληλυθότος λαμβάνονται, ὡς ὁ πεποίημαι, οἷον πεποίημαί τινα φίλον, ἢ ἀντὶ τοῦ ποιοῦμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐποιησάμην.

2. ΠΕΙΡΑΝ, προσβολὴν, ἐπιχείρησιν. πειρῶμαί σου καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, διὰ πείρας σε καταλαμβάνω καλόν. καὶ, πειρῶμαι τῆς γνώμης σου εἰ μὴ μεταβέβληται, ἀντὶ τοῦ, θέλω διὰ πείρας καταλαβεῖν αὐτήν. καὶ, πειρῶμαι βλάπτειν σε, ἀντὶ τοῦ, ἐπιχειρῶ. ἀφ' ὧν πεῖρα, ἣν δίδωσί τις τινὶ, ἢ λαμβάνει· καὶ ἡ προσβολὴ, καὶ ἐπιχείρησις, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

3. ΕΠΙ ΣΚΗΝΑΙΣ, παρὰ ταῖς σκηναῖς. σκηνὴ, ἡ πρόσκαιρος κατοικία, ἣν Ὅμηρος κλισίην λέγει, καὶ ἡ τῶν δραματουργῶν σκευὴ, ἤγουν τὰ προσωπεῖα, οἱ ἐμβάται, καὶ αἱ τοιαῦται στολαὶ, καὶ τἄλλα. καὶ ἀπὸ τούτων σκηνὴ, πᾶσα ὑπόκρισις καὶ ὑπουλότης.

4. ΕΝΘΑ ΤΑΞΙΝ ΕΣΧΑΤΗΝ ΕΧΕΙ. ταῦτα διὰ μέσου. ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΝ, στοχαζόμενον. ΝΕΟΧΑΡΑΧΘ', νεωστὶ κεχαραγμένα, ἢ σεσημασμένα.

7. ΕΥ ΔΕ Σ' ΕΚΦΕΡΕΙ. καλῶς δὲ εἰς τέλος ἐξάγει σε, ἡ βάσις ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν πορεία, ὥς τις εὐστρεπτος βάσις Λακαίνης κυνός.

10. ΧΕΡΑΣ ΞΙΦΟΚΤΟΝΟΥΣ. ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀνθρωποκτόνος, καὶ ἀνθρωποκτόνος, (ἀνθρωποκτόνος γὰρ, τὸ προπαροξύτονον, ὁ

ὑπὸ ἀνθρώπου φονευθείς· ἀνθρωποκτόνος δὲ, ὁ ἄνθρωπον φονεύσας.) ξιφοκτόνος ὤφειλεν εἶναι ὁ ὑπὸ ξίφους φονευθείς· ξιφοκτόνος δὲ ὁ ξίφος φονεύσας, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. ἐνταῦθα δὲ ξιφοκτόνους λέγει χεῖρας, τὰς διὰ ξίφους φόνον ἐργασαμένας.

11. ΠΑΠΤΑΙΝΕΙΝ, ἀτενίζειν, ὁρᾷν. ἀπὸ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω γίνεται παπταίνω ποιητικῶς, καὶ σημαίνει τὸ ἐπιτηρῶ, καὶ στοχάζομαι, καὶ περισκοπῶ.

12. ΕΡΓΟΝ ΕΣΤΙΝ, χρεία ἐστίν. τὸ ἔργον τρία δηλοῖ, τὸ πρᾶγμα, τὴν χρείαν, τὴν δυσκολίαν, ἤγουν τὴν ἐνόχλησιν. ΕΡΓΟΝ, ἡ πρᾶξις, καὶ ἡ δυσκολία, καὶ ἡ χρεία, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. καὶ, ἔργον λιμοῦ ἐγενόμην, ἤγουν ἀγώνισμα, ἀφ' οὗ καὶ, πάρεργον λιμοῦ ἐγενόμην, ἤγουν πάρεργον ἀγώνισμα, ὡς τοῦ λιμοῦ δηλονότι δραστηριωτέρου ὄντος, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν. κατὰ τοῦτο λέγεται καὶ τὸ παρανάλωμα, ἤγουν πάρεργον ἀνάλωμα.

17. ΩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΣ. ὡς, ἀπὸ κοινοῦ φώνημα, σάλπιγγος.

19. ΒΑΣΙΝ ΚΥΚΛΟΥΝΤ', περιερχόμενον.

22. ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΝΑΣ. περαίνειν, τὸ τελειοῦν, καὶ τὸ συνουσιάζειν. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἔχει περάνας ἐστὶ κατὰ συνηθὲς Ἀττικόν. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπέρανε, εἰς τὸ ῥῆμα διαλυομένης τῆς μετοχῆς. τὸ ὅλον οὕτως· ἐπὶ γὰρ τῆς νυκτὸς τῆσδε εἰργάσατο ἡμᾶς πρᾶγμα ἄσκοπον, τουτέστιν ἀπροσδόκητον. ΕΙΠΕΡ ΕΙΡΓΑΣΤΑΙ, τουτέστιν, εἰ πέποιηκε ταῦτα τὰ ἔργα ὁ Αἴας, ὡς ἐδόθη φήμη.

23. ΤΡΑΝΕΣ, φανερὸν, σαφές. ΑΛΩΜΕΘΑ. ἀλῶμαι, τὸ πλανῶμαι, ἀφ' οὗ ἄλη, ἡ πλάνη, καὶ ἀλύειν, τὸ ἔν τινι χρείᾳ γενόμενόν τινα ἀπορεῖν. καὶ ἀλύουσα κόμη, ἡ ἀτακτοῦσα καὶ πλανωμένη.

29. ΟΠΤΗΡ, κατάσκοπος. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, νεωστὶ ἐῤῥαντισμένῳ, ὑπὸ αἵματος δηλονότι. ΦΡΑΖΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἔφρασε. ΚΑΤ' ΙΧΝΟΣ ΑιΣΣΩ, κατὰ πόδας ἧξα. ΣΗΜΑΙΝΟΜΑΙ, στοχάζομαι, συμβάλλω. ΕΚΠΕΠΛΗΓΜΑΙ, ἐξίσταμαι, θαυμάζω.

33. ΟΤΟΥ. οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν τοῦ οὗ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ τῆς δοτικῆς τοῦ ᾧ, τὸ ὅτου λέγουσι, καὶ τὸ ὅτῳ, συντιθέντες τὰ προτακτικὰ ἄρθρα τὸ τοῦ καὶ τὸ τῷ μετὰ τοῦ ὁ. τούτοις ἀκολουθήσαντες οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τοῦτο ποιοῦσι. λέγουσι γὰρ ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὧν τινων, ὃ μόνον καὶ παρὰ ῥήτορσι, καὶ ὁτέοις, ἀντὶ τοῦ οἷς τισιν. ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιατικῶν οὐδέποτε τὸ τοιοῦτο γίνεται, οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οὔτε παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

34. **ΚΑΙΡΟΝ**, *κατὰ καιρὸν, τουτέστιν εὐκαίρως.*

35. **ΕΓΝΩΝ**, *ὅπως ἀκήκοας δηλονότι, καὶ ἐξῆλθες ζητῶν ἃ ἔπραξεν ὁ Αἴας.* **ΤΗι ΣΗι ΚΥΝΗΓΙΑι**, *ἀντὶ τοῦ τῆς σῆς κυνηγίας.*

40. **ΠΡΟΣ ΤΙ**, *βλέπων, ἀφορῶν δηλονότι. πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφορῶν* **ΗιΞΕΝ**, *ἀντὶ τοῦ ἦξε, καὶ ἐκίνησεν οὕτω χεῖρα* **ΔΥΣΛΟΓΙΣΤΟΝ.** *ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος, ἀντὶ τοῦ δυσλογίστως. ὥσπερ ταχὺς ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ταχέως.*

42. **ΤΙ ΔΗΤΑ.** *πῶς δὴ κατὰ τῶν ποιμνίων βαρεῖαν ἐποιήσατο τήνδε βάσιν;* **ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΕΠΕΜΠΙΠΤΕΙ**, *ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ποίμναις, τουτέστι κατὰ τῶν ποιμνίων· βάσιν ἐποιήσατο ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ θέλων δηλῶσαι, ἐμπίπτει λέγει. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἔκειρε φόνον, καὶ τὸ, κυκλοῦντα βάσιν.*

44. **ΩΣ.** *συνυπακούεται τὸ οὕτως. ὁ δὲ* **ΚΑΙ** *αὔξησιν ἔχει τῆς ὑποθέσεως. τὸ πᾶν οὕτως· ἆρα καὶ αὕτη ἡ βουλὴ κατὰ τῶν Αργείων ἦν, οὕτω μεγάλη δηλονότι οὖσα;*

46. **ΠΟΙΑΙΣΙ ΤΟΛΜΑΙΣ ΤΑΙΣΔΕ.** *ποῖαι εἰσὶν αἱ τόλμαι αὗται, αἷς ἔμελλε τοῦτο ποιήσειν; ὅμοιον τῷ, Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; ἐρωτᾷ ὁ Οδυσσεὺς, πῶς μόνος ὢν πρὸς πλῆθος ἐδύνατο μάχεσθαι, ἤγουν τίνες ἦσαν αἱ τόλμαι, αἷς ἐθάῤῥει, τί ἦν τὸ θράσος τῶν φρενῶν, δι' οὗ ἐθάῤῥει ποιῆσαι τοῦτο.*

50. **ΕΠΕΣΧΕ.** *ἐκώλυσε τοῦ φόνου τὴν χεῖρα μανικῶς ὁρμῶσαν. ἐπέχω, τὸ κωλύω· καὶ ἐπέχει ἡ οἰκία τοσοῦτον διάστημα, ἀντὶ τοῦ ἐπικρατεῖ· καὶ ἐπέχει τις τοῦ διδασκάλου τάξιν.*

51. **ΕΓΩ ΣΦ' ΑΠΕΙΡΓΩ.** *ἤγουν ἐγὼ αὐτὸν ἀπεῖρξα ἀπὸ τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς, ἐμβαλοῦσα τοῖς νοητοῖς αὐτοῦ ὄμμασι γνώμας, ὑπολήψεις δυσφόρους. εὔφορον, τὸ ἐλαφρόν· δύσκολον δὲ, τὸ δυσκόλως φερόμενον. ἀπὸ τοῦ μὲν, εὐφόρως, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς, παρ' Ιπποκράτει· ἀπὸ τούτου δὲ, εὐκόλως φέρειν, ᾧ ἐναντίον τὸ δυσφόρως, ἤγουν δυσβαστάκτως. ἐνταῦθα δὲ* **ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ΓΝΩΜΑΣ** *λέγει, τὰς κακῶς φερομένας, καὶ μὴ εὐοδουμένας, ἤγουν παραφόρους.*

54. **ΒΟΥΚΟΛΩΝ ΦΡΟΥΡΗΜΑΤΑ**, *βουκόλια, περιφραστικῶς. τὸ δὲ πᾶν τῆς συντάξεως· σύμμικτα βουκόλια τῆς λείας, τὰ* **ΑΔΑΣΤΑ**, *ἤγουν τὰ ἀμέριστα.*

55. **ΕΚΕΙΡΕ.** *ἀντὶ τοῦ, κείρων ἐποίησε φόνον πολλῶν κερασφόρων ζώων.*

59. ΦΟΙΤΩΝΤ', ὁρμῶντα. φοιτᾷν λέγεται τὸ ἐπί τι συχνῶς πορεύεσθαι, καὶ τὸ μαίνεσθαι.

62. ΣΥΝΔΗΣΑΣ. συνδεῖν, τὸ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεσμεῖν.

63. ΚΟΜΙΖΕΤΑΙ. κομίζω, τὸ φέρω· κομίζομαι δὲ, τὸ λαμβάνω.

64. ΕΥΚΕΡΩΝ ΑΓΡΑΝ, ἤγουν εὐφυῶς ἔχουσαν ἐπὶ τοῖς κέρασι, τουτέστι κερασφόρον. καὶ εὔκερως ταῦρος, ὁ καλὰ κέρατα ἔχων. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ, μαστίζει.

67. ΘΡΟΗΙΣ. θροῶ, τὸ λέγω ποιητικῶς· καὶ θροῶ, τὸ θορυβῶ, κοινῶς.

68. ΣΥΜΦΟΡΑΝ ΔΕΧΟΥ. τουτέστι, μὴ ἰδὼν τὸν Αἴαντα, δέξῃ συμφορὰν οἰκείαν. ἤγουν βλέπων αὐτὸν τοιῶσδε διακείμενον, μὴ λυπηθῇς ἐπ' αὐτῷ. ἄλλοι δὲ οὕτως ἐξηγοῦνται· μὴ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα, τουτέστι μὴ οἰηθῇς παθεῖν τι κακὸν ἐξ αὐτοῦ.

69. ΑΠΟΣΤΡΟΦΟΥΣ, εἰς τοὐπίσω ἐστραμμένους. διάστροφοι ὀφθαλμοὶ, οἱ τοῦ μαινομένου, καὶ οἱ ἐπ' ἄλλο βλέποντες, εἶτα κατ' ἄλλο δοκοῦντες βλέπειν. ἀπόστροφοι δὲ, οἱ ὄπισθεν ἐστραμμένοι.

ΕΓΩ ΓΑΡ. ἐγὼ γὰρ διεστραμμένας ποιήσασα τὰς αὐγὰς τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, ἀπείρξω θεάσασθαι τὴν σὴν πρόσοψιν.

72. ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑ. εὐθύνω, τὸ κατ' εὐθεῖαν ἄγω, καὶ κυβερνῶ, καὶ τὸ κολάζω. καὶ ἀπευθύνω ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁμοίως. καὶ τὸ ΠΡΟΣΜΟΛΕΙΝ οὐκ ἀπὸ τοῦ μολέω, μολῶ γίνεται· ἄχρηστον γὰρ τοῦτο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μόλω.

75. ΟΥ ΣΙΓ' ΑΝΕΞΗι. σίγα, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ σιώπα· καὶ σῖγα, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς, ὅπερ ἔχει βραχεῖαν τὴν λήγουσαν.

77. ΠΡΟΣΘΕΝ ΟΥΚ ΑΝΗΡ. πρότερον μὲν οὐκ ἦν οὗτος ἐκεῖνος ὅς ἐστι καὶ τανῦν;

78. ναὶ, αὐτὸς ἐκεῖνός ἐστιν· ἀλλ' ὅμως ἐχθρὸς ἦν ἐμοὶ καὶ πρότερον, καὶ τανῦν ἔτι μᾶλλον ἐχθρός ἐστί μοι.

81. ΟΚΝΕΙΣ. ὀκνῶ, τὸ φοβοῦμαι, καὶ τὸ ῥαθυμῶ.

88. ΤΥΧΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ εἶναι. τὸ τυχεῖν καὶ τὸ τυγχάνειν μετὰ μετοχῆς τάττονται. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ κατὰ τύχην. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων εἰς τὸ ῥῆμα τῆς μετοχῆς ἀεὶ συνάγεται ὁ λόγος· οἷον, ἔτυχε ποιήσας, ἀντὶ τοῦ ἐποίησε, καὶ, ἔτυχεν ἀναλώσας, ἀντὶ τοῦ κατανάλωσε. ἐνταῦθα δὲ, ἤθελον ἂν εἶναι ἐκτός.

90. ΒΑΙΟΝ, τὸ μικρόν. λέγει δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ οὐδέν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως· τί οὐδ' ὅλως ἐντρέπῃ, ἤγουν ἐπιστρέφῃ οὕτως, ἐμοῦ δηλονότι, τῆς συμμάχου;

96. Κ'ΟΥΚ ΑΠΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ ΜΗ. ὤφειλεν εἰπεῖν, οὐ λέγω τὸ οὐχί. ἐπεὶ δὲ ἄρνησιν ἔχει τὸ οὐχὶ, λέγει τὸ ἀρνοῦμαι, οἷον ἀρνούμενος λέγω. τοῦτο δὲ σύνηθες καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς.

98. ΑΤΙΜΑΣΟΥΣ', καταφρονήσουσι. ἀτιμάζω, τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ δὲ, τὸ ἄτιμον ποιῶ.

100. ΤΑΜ', τὰ ἀνήκοντα ἐμοὶ ἀφαιρείσθωσαν ὅπλα. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀφαιρείσθωσαν τὸ ἀφαιρείσθων κατὰ συγκοπὴν, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ λεγέτωσαν, τὸ λεγόντων, καὶ ὅτα τῆς ἀκολουθίας ταύτης.

102. ΠΟΥ ΣΟΙ ΤΥΧΗΣ. ἐν ποίῳ μέρει τῆς τύχης, ἤγουν ἐν ποίᾳ τύχῃ ἐτάχθη ὑπὸ σοῦ;

103. ΤΟ'ΥΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ. τὸ ἐπίτριπτον κίναδος ὡς ἐπίθετον λαμβάνεται, ἤγουν τὸ πανοῦργον καὶ ἐπιτριβῆς ἄξιον θηρίον.

104. ΕΓΩΓ' ΟΔΥΣΣΕΑ. οἱ Ἀττικοὶ ἐν τοῖς λόγοις τοῖς δεομένοις ἀποκρίσεως διὰ τοῦ ναὶ, λέγουσι τὸ ΕΓΩΓΕ, ἢ ΜΑΛΙΣΤΑ, ἢ τοιοῦτόν τι, καὶ ἀρκοῦνται τούτοις. ἐν οἷς δὲ τὸ οὐχ ἁρμόζει ἐν τῇ ἀποκρίσει, λέγουσι τὸ ΜΑ ἀπωμοτικὸν, καὶ ἀρκοῦνται τούτῳ.

ΕΝΣΤΑΤΗΝ, τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἀντίπαλον, τὸν ἐμποδὼν σοι ἱστάμενον.

108. ΠΡΟΣ ΚΙΟΝ'. πρὸς τῷ κίονι τοῦ δώματος. ὁ κίων ἀρσενικῶς· παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἡ κίων θηλυκῶς. καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα, θηλυκῶς οὗτοι προφέρουσιν.

109. ΤΙ ΔΗΤΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ ΕΡΓΑΣΗι ΚΑΚΟΝ. ταῦτα διὰ μέσου. ἐκκόπτει γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Αἴαντα τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἕως ἂν δεθεὶς πρότερον πρὸς τὸν κίονα τοῦ ἑρκίου τῆς στέγης, μάστιγι φοινιχθεὶς τὰ νῶτα θάνῃ. ἐργάζομαί σε κακὸν μετὰ δύο αἰτιατικῶν, καὶ ποιῶ σε κακόν· καὶ μετὰ ἐπιῤῥήματος, ποιῶ σε κακῶς, καὶ ἐργάζομαί σε κακῶς.

111. ΩΔΕ Γ' ΑΙΚΙΣΗι, τοιῷδε τρόπῳ μαστίξῃς.

112. ΧΑΙΡΕΙΝ ΑΘΑΝΑ. ἐγώ σοι ἐφίεμαι, ὦ Ἀθάνα, χαίρειν κατὰ τὰ ἄλλα, ὅσα με κελεύεις· κατὰ τοῦτο δὲ μόνον οὐχ ὑπακούσομαί σοι. κατὰ τὰ μὲν ἄλλα ὑπείκω σοι, ὥστε χαίρειν, ἀντὶ τοῦ ἵνα χαίρῃς. ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ· καὶ ἐφίεμαι, τὸ ἐντέλλομαι, ποιητικῶς, ἀφ' οὗ ἐφετμὴ, ἡ ἐντολή. ἐφίεμαι χαίρειν σε, ἀντὶ τοῦ εὐνοῶ σοι, καὶ ὑπείκω σοι. σύμβολον γὰρ ἡ προσαγόρευσις τῆς εὐνοίας.

115. ΦΕΙΔΟΥ ΜΗΔΕΝ. μηδενὸς φείδου ἀπὸ πάντων ὧν ἐννοεῖς. ἢ καὶ οὕτως· χρῶ τῇ σῇ χειρὶ, μηδαμῶς φείδου, καὶ ἀκριβολογοῦ τῶν ἔργων ὧνπερ ἐννοεῖς.

116. ΧΩΡΩ, πορεύομαι. χωρεῖν, καὶ τὸ δέχεσθαι, οἷον, χωρεῖ τὸ ἀγγεῖον τοσοῦτον ὕδωρ.

117. ΠΑΡΕΣΤΑΝΑΙ. παρίσταται δοῦλος δεσπότῃ, καὶ παρίσταταί τις τινὶ, ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖ, ἀφ᾽ οὗ παραστάτης. προΐσταται δὲ ὁ ἔμπροσθεν ἱστάμενος καὶ βοηθῶν τοῖς ὄπισθεν, ἀφ᾽ οὗ προστάτης.

119. ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ. ἀπὸ τοῦ εὖ μορίου καὶ τοῦ νοῦς, γίνεται εὔνους· καὶ ἀπὸ τῆς ἐν καὶ τοῦ νοῦς, ἔννους, ὁ φρόνιμος, ἢ ὁ ἔχων νοῦν· καὶ ἀπὸ τοῦ α καὶ τοῦ νοῦς, ἄνους, ὁ ἀνόητος, ἢ ὁ μηδ᾽ ὅλως ἔχων νοῦν. ἀπὸ δὲ τῆς πρὸ καὶ τοῦ νοῦς, πρόνους ἄχρηστον, ἀφ᾽ οὗ προνούστερος, συγκριτικὸν, ὁ μᾶλλον προνοούμενος, ἢ ὁ προνοητικώτερος.

122. τὸ ΕΜΠΗΣ καὶ τὸ ΚΑΙΠΕΡ σύνδεσμοί εἰσιν ἐναντιωματικοὶ, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. ὁμοίως καὶ τὸ ΟΤΙ, καὶ τὸ ΟΥΝΕΚΑ σύνδεσμοί εἰσιν αἰτιολογικοὶ, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. ΞΥΓΚΑΤΕΖΕΥΚΤΑΙ, συνεζεύχθη. ἀπὸ τῶν ἐν ἑνὶ ζυγῷ ζώων.

126. ΕΙΔΩΛΑ, τὰ φαινόμενα ἐν τῷ ἀέρι φαντάσματα ἅπερ ἅμα τῷ φανῆναι ἀφανίζονται, ἄστατα ὄντα καὶ ἀβέβαια.

127. ΥΠΕΡΚΟΠΟΝ. ἤγουν ὑπέρκομπον. ἀφεῖλε δὲ τὸ μ διὰ τὸ μέτρον. ὑπερηρμένον.

129. ΜΗΔ᾽ ΟΓΚΟΝ ΑΡῌΣ, ἀντὶ τοῦ μηδὲ ἐπαρθῇς. ὄγκος δηλοῖ δύο, τὴν ἔπαρσιν, ἤγουν ὑπερηφανίαν, καὶ τὸ βάρος.

130. ΒΡΙΘΕΙΣ. τὸ βρίθω κοινῶς τὸ βαροῦμαι σημαίνει· ἐνταῦθα δὲ, ὑπερέχεις.

131. ΗΜΕΡΑ, μία δηλονότι. ΚΛΙΝΕΙ, κατάγει, κάμπτει ἅπαντα τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, καὶ ἀνάγει. ΤΟΥΣ ΔΕ ΣΩΦΡΟΝΑΣ. τοὺς τὴν ἀρετὴν μεταχειριζομένους (τὸ σωφρονεῖν γὰρ ἐπὶ πάσης ἀρετῆς λέγεται.) οἱ θεοὶ φιλοῦσι, καὶ εἰσὶν ἀκλινεῖς δηλονότι, καὶ βέβαιοι. λέγεται οὖν τὸ σωφρονεῖν, ὡς εἴπομεν, ἐπὶ πάσης ἀρετῆς, ἐπεὶ τὸ σωφρονεῖν ἐναντίον ἐστὶ τῷ μαίνεσθαι. τὸ μαίνεσθαι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀμέτρως χρημάτων ἐρώντων, καὶ ἐπὶ τῶν φιλοδόξων καὶ φιληδόνων· ὥστε τὸ σωφρονεῖν οὐ τῷ φιληδονεῖν μόνον ἐστὶν ἐναντίον, ἀλλὰ καὶ τῷ φιλοδοξεῖν καὶ τῷ φιλοχρηματεῖν. τὸ δὲ τούτοις ἐναντίον, ἐφ᾽ οἷς πᾶσα κακία παρίσταται, ἐπὶ πάσης ἀρετῆς οἰκείως ἂν λέγοιτο.

136. ΕΥ ΠΡΑΣΣΟΝΤ'. καλῶς διακείμενον. πράττω γὰρ, τὸ διάκειμαι, καὶ τὸ ἐνεργῶ.

139 ΠΕΦΟΒΗΜΑΙ, φοβοῦμαι. τὸ σχῆμα ἀλλοίωσις κατὰ χρόνον, ὃ καὶ ἀντιχρόνισμος καλεῖται. ΟΜΜΑ ΠΕΛΕΙΑΣ, ἤγουν ὡς περιστερά. περίφρατις, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφ' οἷς μάλιστα δείκνυται ἡ δειλία.

141. ΤΗΣ ΝΥΝ ΦΘΙΜΕΝΗΣ, ἐπὶ τῆς ἀρτίως παρελθούσης νυκτός. ΘΟΡΥΒΟΙ, ταραχαί. ΔΥΣΚΛΕΙΑι, κακὴ φήμη. ΤΟΝ ΙΠΠΟΜΑΝΗ, τὸν ἵπποις χαίροντα. ἤγουν ἱπποσίοις. λειμὼν, ὁ ὕδασι κατάῤῥυτος τόπος· ἀπὸ τοῦ λείβω, ἀφ' οὗ καὶ λιβάδιον. λειμωνία δὲ, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη.

148. ΨΙΘΥΡΟΥΣ, κρυφίως, ἠρέμα λεγομένους.

155. ΑΜΑΡΤΟΙ, ἁμαρτάνω, τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ, ἀμεταβάτως· ἁμαρτάνω δὲ, τὸ ἀποτυγχάνω, μεταβατικῶς, καὶ συντάσσεται γενικῇ.

157. φθόνος, νόσημα ψυχῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἐσθίον ψυχὴν, ἣν ἂν καταλάβῃ, ὥσπερ ἰὸς τὸν σίδηρον. καὶ φθονερὸς, ὁ λυπούμενος ἐπὶ ταῖς τῶν ἐπιεικῶν εὐπραγίαις. ἀλλότριον δὲ τῶν σπουδαίων, τὸ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν ἀγαθῶν εὐπραγίαις. ὅσον δέ ἐστι κακὸν ὁ φθόνος, καὶ ἰαμβεις τις ἐδήλωσεν·

> τὸ δεύτερον δὲ τοῦ φθόνου γράμμα ξύσας,
> εὕρῃς ἐν αὐτῷ τὸν φόνον γεγραμμένον.

159. ΣΦΑΛΕΡΟΝ. ἐπισφαλὴς φυλακὴ πόλεως ὑπάρχουσιν.

164. ΥΠΟ ΤΟΙΟΥΤΩΝ. τοιοῦτοι ἄνδρες θορυβοῦσι κατὰ σοῦ, λοιδοροῦντί σε.

169. αἰγυπιὸς, εἶδος ἀετοῦ, ὅν φασιν ἐν μεθορίῳ εἶναι ἀετοῦ καὶ γυπὸς, ὡς καὶ τὸ ὄνομα μαρτυρεῖ.

173. Ω ΜΕΓΑΛΑ — ΕΜΑΣ. διὰ μέσου οἱ δύο στίχοι οὗτοι. τὸ δὲ ἑξῆς· ἦ ῥά σε Ἄρτεμις ὥρμησε πανδήμους ἐπὶ βοῦς. τὸ πᾶν τοιοῦτόν ἐστιν· ὄντως δὴ ἡ Ἄρτεμις τοῦ Διὸς, θυγάτηρ δηλονότι, παρώρμησέ σε ἐπὶ τὰς πανδήμους βοῦς τὰς ἀγελαίας, ἢ διὰ χάριν τινὸς νίκης ἀκερδῆ, καὶ ἀχάριστον, καὶ ἀθυσίαστον, ἢ ψευσθεῖσα, ἤγουν μὴ τυχοῦσα ἐν τοῖς δώροις καὶ κέρδεσι τῶν ἐνδόξων σκύλων, ἢ ἐν ταῖς ἐλαφηβολίαις, ἤγουν μὴ μετέχουσα θυσιῶν ἐκ τῶν γενομένων ἐλαφηβολιῶν, ἢ ὁ χαλκοθώραξ Ἄρης, ποιὰν μομφὴν ἔχων κατὰ σοῦ ἕνεκα κοινῆς συμμαχίας, ἀπέδωκέ σοι βλάβην νυκτεριναῖς μηχαναῖς. οὐ γὰρ οἴκοθεν ἔβης ἐπὶ τὰ ἀριστερά.

183. ΦΡΕΝΟΘΕΝ, ἤγουν οἴκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως. ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ἄτοπα, καὶ ἀπρεπῆ, μωρά.

185. ΕΝ ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΠΙΤΝΩΝ, ἐμπίπτων, ἐπιτιθέμενος ταῖς ποίμναις. τὸ δὲ πιτνῶν ἔμφασιν ἔχει καταφορᾶς.

186. τὸ δὲ ΗΚΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἦλθεν ἄν.

188. ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ, ὑποσπείραντες. ΚΛΕΠΤΟΥΣΙ, λανθάνουσι. ἤγουν εἰ δολίως καὶ λάθρα σπείρουσι λόγους Αγαμέμνων καὶ Μενέλαος, ἢ ὁ τῆς γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν τῆς ἀσώτου, τουτέστι τῆς φαύλης, τῆς ἐξώλους, ἤγουν ὁ Οδυσσεύς.

194. ΑΝΑ, ἀνάστηθι. ΑΓΩΝΙΩι ΣΧΟΛΑι, ἀγωνίαν ἐμποιούσῃ ἀνέσει· ΑΤΑΝ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΦΛΕΓΩΝ, εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην.

197. ΕΧΘΡΩΝ Δ' ΥΒΡΙΣ, ἡ κατὰ σοῦ φήμη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν λεγομένη. ΚΑΓΧΑΖΟΝΤΩΝ, ἐπιγελώντων, βλασφημούντων. ΑΧΟΣ, λύπη.

201. ΑΡΩΓΟΙ, ἐπιμεληταί. ΧΘΟΝΙΩΝ, αὐτοχθόνων. ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΝ, τουτέστι τῶν Αθηναίων. Ερεχθεῖδαι δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ερεχθέως. ΣΤΟΝΑΧΑΣ, στεναγμούς. ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ, φροντίζοντες. ΩΜΟΚΡΑΤΗΣ, ὁ ἐν τοῖς ὤμοις κράτος ἔχων. ΘΟΛΕΡΩι, τεθολωμένῳ.

208. ΤΙ Δ' ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. κατὰ τί βάρος ἐνήλλακται ἥδε νὺξ τῆς ἡμέρας; ΛΕΧΟΣ ΔΟΥΡΙΑΛΩΤΟΝ, γυναῖκα αἰχμάλωτον. ΣΤΕΡΞΑΣ, ἀγαπήσας. ΑΝΕΧΕΙ, τιμᾷ. ΘΟΥΡΙΟΣ, ὁ ὁρμητικός· Θούριον δὲ οὐδετέρως, πόλις, ἡ καὶ Σύβαρις. ΑΙΔΡΙΣ, ἀγνοοῦσα, μὴ εἰδυῖα. ὥστ' ἀκριβῶς ἂν εἴποις, τὸ πᾶν εἰδυῖα.

214. ΑΡΡΗΤΟΝ, τὸ μὴ δυνατὸν ῥηθῆναι, καὶ τὸ μὴ ἄξιον ῥηθῆναι. ΜΑΝΙΑι ΑΛΟΥΣ, ὑπὸ μανίας κρατηθείς. ΝΥΚΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ νύκτωρ. ὅμοιον τῷ, ἤτυχοι θάσσουσιν, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ, ἐφυβρίσθη ἔπαθε. ἐνυβρίσθη, καὶ λωβητὸς γέγονε. ΧΕΙΡΟΔΑΙΚΤΑ, χειρὶ κατατετμημένα. ΑΙΜΟΒΑΦΗ, ὑφ' αἵματος βεβαμμένα, ἃ ἐκεῖνος ἐσφαγίασε.

222. ΑΝΔΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΝ. ἀγγελία τινὸς λέγεται, ἣν ἂν ἀγγείλῃ τις ὑπ' ἐκείνου πεμφθείς, καὶ ἣν εἴπῃ τις περὶ ἐκείνου, οὐχ ὑπ' αὐτοῦ ἀποσταλείς. ΑΙΘΟΠΟΣ, διαπύρου. ΑΤΛΑΤΟΝ, ἀνυπομόνητον, ἀφόρητον. Ο ΜΕΓΑΣ ΜΥΘΟΣ, ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα φήμη. ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ, τὸ ἀκόλουθον, τὸ ἑπόμενον. ΠΕΡΙΦΑΝΤΟΣ, φανερός. ΘΑΝΕΙΤΑΙ ΠΑΡΑΠΑΗΚΤΩι ΧΕΡΙ, ἤγουν διὰ τῆς αὐτοῦ ἰδίας χειρὸς τῆς μανικῆς. ἔμπληκτος, καὶ ἀπόπληκτος, καὶ παραπλὴξ ταὐτόν.

235. ΩΝ ΤΑ ΜΕΝ ΕΙΣΩ. μὴ ξενισθῇς, εἰ πρὸς τὸ ΠΟΙΜΝΗΝ, ἑνικὸν ὄν, ΤΑ ΜΕΝ καὶ ΤΑ ΔΕ ἀποδίδωσιν. ὥσπερ γὰρ λέγομεν, αἰτίαν ἐπάγει ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τὰ μὲν ὡς προδότῃ, τὰ δὲ ὡς συκοφάντῃ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γίνεται καὶ ἐνταῦθα. καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα εὑρήσεις πανταχοῦ. μαρτυρεῖ δὲ καί τις τῶν λογοποιῶν λέγων οὕτω· καὶ ζημίας, τῆς μὲν ἀπὸ τοῦ τὴν χεῖρα ἀργεῖν, τῆς δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κακεξίας. ἄλλως τε καὶ ΠΟΙΜΝΗΝ εἶπεν, ὅ ἐστιν εἶδος περιληπτικόν, καὶ πάλιν ἐν τῇ διαιρέσει, τὸ ΩΝ προσέταξε, δεικνὺς ὅτι ἡ ποίμνη πλῆθος δηλοῖ, ὥσπερ γένος τῶν ὕστερον. λέγει δὲ καὶ ὁ Λιβάνιός που κατὰ τὸ σχῆμα τοῦτο· Εἰ φίλῳ τῷ μὲν χαριοῦμαι, τὸν δὲ προσλήψομαι. ΔΙΧ' ΑΝΕΡΡΗΓΝΥ. δίχα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς δύο μοίρας. ΑΡΓΙΠΟΔΑΣ, ταχύποδας, ἢ λευκόποδας. ΑΝΕΛΩΝ, ἀνελόμενος, βαστάσας. ΓΛΩΣΣΑΝ ΑΚΡΑΝ, τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης. ὅμοιον τῷ, μέσος κατέχῃ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέσον. ΡΙΠΤΕΙ. ῥίπτειν, τὸ ἁπλῶς ῥίπτειν. ῥιπτεῖν δὲ, τὸ μετὰ σφοδρότητος. ΡΥΤΗΡΑ, τὸ κοινῶς λωροκάπιστρον. ῥυτῆρες κυρίως οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ, οἷς τοὺς ἵππους χερσὶ κατέχουσιν οἱ ἱππεύοντες. ΛΙΓΥΡΑι, λιγυρὸν ἦχον ἀποτελούσῃ. ΔΕΝΝΑΖΩΝ. μετὰ δεινοπαθείας λέγων, ἀπὸ τοῦ δεινός. βλασφημῶν.

245. ΩΡΑ ΤΙΝ' ΗΔΗ. καιρός ἐστιν ἤδη τινὰ, τουτέστιν ἕκαστον ἡμῶν, κρυψάμενον καλύμματι τὴν κεφαλὴν, ἀρέσθαι κλοπὴν διὰ τῶν ποδῶν, ἤγουν φεύγειν διὰ ξηρᾶς· ἢ ἑζόμενον κατὰ τὸν ταχὺν ζυγὸν τῆς κωπηλασίας, μεθεῖναι ἑαυτὸν, καὶ ἀπολύται διὰ νηὸς ποντοπόρου. ΖΥΓΟΝ ΕΖΟΜΕΝΟΝ. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΖΥΓΟΝ ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' οὕτω λέγε· ἑζόμενον ζυγόν. καθῆσθαι γὰρ καθέδραν φαμέν. ζυγὸς, ἔνθα καθήμενοι κωπηλατοῦσι. ΠΟΝΤΟΠΟΡΩι ΝΑΙ ΜΕΘΕΙΝΑΙ, διὰ ποντοπόρου νηὸς εἰς θάλατταν ἀφεῖναι ἑαυτόν. ΛΙΘΟΛΕΥΣΤΟΝ ΑΡΗ, λιθόβλητον φόνον.

256. ἀπέλαστος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπλαστος, ἢ ἀπλητίαστος, τουτέστι κακὴ, ἡ μὴ παραχωροῦσα πλησιάζειν αὐτῇ.

257. ΟΥΚ ΕΤΙ ἔχει δηλονότι αὐτὸν κακὴ μοῖρα. ἔληξε γὰρ ὥσπερ ὀξὺς νότος ὁρμήσας χωρὶς ἀστραπῆς. ΠΑΡΑΠΡΑΞΑΝΤΟΣ, παραπλήτια παθόντος. ΥΠΟΤΕΙΝΕΙ, αἴρει, ἐγείρει, ὑποβάλλει. ἐξέτεινεν, ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήρωσεν. ὑπέτεινεν, ἀντὶ τοῦ κάτωθεν εἰς ὕψος ἔτεινεν. διατείνεσθαι δὲ, τὸ διϊσχυρίζεσθαι.

263. εἰ πέπαυται ὁ Αἴας τῆς μανίας, κομιδῆ νομίζω εὐτυχήσειν. ἀφανοῦς γὰρ ὄντος τοῦ κακοῦ οὐδεμία φροντίς.

265. ΑΙΡΕΣΙΝ, πρόκρισιν. ΑΝΙΩΝ. ἀνιῶ τινα, τὸ κακῶς ποιῶ

αὐτόν. καὶ ἀνιῶ τινα, ὅταν κακῶς ἔχω, ὁ δὲ συναλγεῖ τῷ ἐμῷ πάθει, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Η ΚΟΙΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, κοινῇ λυπεῖσθαι ἐν φίλοις κοινῇ λυπουμένοις, τουτέστιν ὁμοῦ τοῖς φίλοις λυπεῖσθαι.

268. ΤΟ ΤΟΙ ΔΙΠΛΑΖΟΝ, τουτέστι τὸ λυπεῖν καὶ τὸ λυπεῖσθαι, μεῖζον κακόν, δηλονότι τοῦ ἁπλοῦ.

269. ΗΜΕΙΣ. τοῦτο λέγει ἡ Τέκμησσα, ὡς ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ Αἴαντος. ΑΤΩΜΕΣΘΑ, βλαπτόμεθα.

273. ΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ, σωφρονοῦντας. ΑΝΕΠΝΕΥΣΕ, ἄνεσιν ἔσχε. ΛΥΠΗι ΕΛΗΛΑΤΑΙ, ἐλαύνεται ὑπὸ λύπης. ΗΜΕΙΣ Θ' ΟΜΟΙΩΣ ἐλαυνόμεθα κακῇ λύπῃ.

278. συνομολογῶ σοι, καὶ φοβοῦμαι μή τις ἦλθεν ἐκ θεοῦ πληγή. πῶς γὰρ, ἐπεὶ πεπαυμένος ὁ Αἴας τῆς μανίας μηδέν τι μᾶλλον εὐφραίνεται, ἢ ὅτε ἦν μαινόμενος, ἀλλ' ἔτι ἐν μεγάλῃ λύπῃ διάγει;

283. ΞΥΝΑΛΓΟΥΣΙΝ ΤΥΧΑΣ, συναχθομένοις κατὰ τὰς δυστυχίας.

285. ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. ἐπὶ τῆς ἄκρας νυκτὸς, τουτέστι κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. ΗιΘΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἤθουστο, ἔφαινον. ΑΜΦΗΚΕΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον λαβὼν ξίφος, ἐζήτει ἐξελεύσεις βαδίζειν ματαίας. ἔξοδος, ἡ ἐξέλευσις· ἐκφορὰ δὲ ἐπὶ νεκροῦ.

288. ΕΠΙΠΛΗΣΣΩ ΚΑΙ ΛΕΓΩ, ἀντὶ τοῦ ἐπέπληξα, ἐπετίμησα καὶ ἔλεξα.

292. ΒΑΙΑ, ὀλίγα. ΥΜΝΟΥΜΕΝΑ, ᾀδόμενα. ΚΟΣΜΟΝ, καλλωπισμόν.

294. ΜΑΘΟΥΣΑ, ἀκούσασα.

296. ΣΥΝΔΕΤΟΥΣ, πόδας καὶ χεῖρας δεδεσμημένους. ΗΥΧΕΝΙΖΕ, ἐλαιμοτόμει, τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν. ΑΝΩ ΤΡΕΠΩΝ, ἀνατρέπων, ἤγουν ὑπτίους τιθείς. ΚΑιΡΡΑΧΙΖΕ, καὶ ἐδίχαζε. ΗιΚΙΖΕΘ', ἐμάστιζε. ΕΝ ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΠΙΤΝΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ἐμπιτνῶν ταῖς ποίμναις, ἐπιτιθέμενος.

301. ΥΠΑΙΞΑΣ, κρυφίως ὁρμήσας. ΑΝΕΣΠΑ, σφοδρῶς, μετὰ βίας καὶ δεινοπαθείας ἀνέπεμπε. ΕΚΤΙΣΑΙΤ', ἀπέλαβεν.

306. ΕΜΦΡΩΝ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ, ἐν καταστάσει φρονήσεως ἐγένετο. ΜΟΛΙΣ ΞΥΝ ΧΡΟΝΩι, σὺν βίᾳ, βραδέως. ΠΩΣ, κατά τινα τρόπον.

308. ΕΡΕΙΠΙΟΙΣ, πτώμασι. ΕΡΕΙΦΘΕΙΣ, πεσών.

310. ΑΠΡΙΞ, ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ σύμφυσιν.

ΑΠΡΙΞ ΟΝΥΞΙ, τὸ διὰ τῶν ὀνύχων στεῤῥῶς κρατεῖν, καὶ μὴ ἀπολύειν.

311. ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΕΝ. κατὰ μὲν τὸν πλεῖστον χρόνον ἐκάθητο ἄφωνος.

313. ΕΙ ΜΗ ΦΑΝΟΙΗΝ, εἰ μὴ δείξαιμι, ἐξείποιμι.

319. ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ. οἱ λέγοντες τὸ βαρυψύχου ἀντὶ τοῦ γενναίου, καὶ διὰ τοῦτο προστεθέντες τὸ οὐ, τἀληθὲς ἠγνοήκασι. βαρύψυχος γὰρ, ὁ βαρεῖαν καὶ λιθώδη καὶ ἀκίνητον ἔχων ψυχὴν, ἀλλὰ μὴ πρὸς πόλεμον ὁρμητικὴν καὶ πρόθυμον.

320. ΕΞΗΓΕΙΤ' ΕΧΕΙΝ, ἡρμήνευεν εἶναι. ἤγουν τοὺς τοιούσδε γόους ἀεί ποτε ἡρμήνευεν εἶναι, ἰδίους δηλονότι, ἀνδρὸς κακοῦ καὶ βαρυψύχου.

321. ΑΨΟΦΗΤΟΣ ΟΞΕΩΝ ΚΩΚΥΜΑΤΩΝ, ἤγουν ὑψηλῶν. ὅμοιον τῷ, (Ηλεκ. 36.) ἄσκευον ἀσπίδος τε καὶ στρατοῦ. τὸ ὀξὺ ἐπὶ μὲν φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὸ βαρύ· ἐπὶ δὲ ὀφθαλμοῦ καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ. — ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΣ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων κυρίως λέγεται.

326. ΔΡΑΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ θέλων καὶ μέλλων ποιῆσαι. τὸ γὰρ δρασείω, τυψείω, πολεμησείω, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων τινῶν ἄλλων ῥημάτων παράγονται. ἐκ μὲν τοῦ δράσω μέλλοντος, τὸ δρασείω. καὶ ἐκ τοῦ τύψω, τὸ τυψείω. καὶ ἐκ τοῦ πολεμήσω, τὸ πολεμησείω. ἐκ δὲ τοῦ χρῶ ἐνεστῶτος, τὸ χρείω· καὶ ἐκ τοῦ κίχω, τὸ κιχείω. καλοῦνται δὲ ἐφεκτικὰ, καὶ σημασίαν ἔχουσιν ἀεὶ μέλλοντος.

328. ΕΣΤΑΛΗΝ, ἐπορεύθην.

334. ΜΑΛΛΟΝ, ἀλγεῖ δηλονότι. ΘΩΥΣΣΕΙ, βοᾷ.

342. ΤΕΥΚΡΟΝ ΚΑΛΩ. εἰπὼν ΠΑΙ ΠΑΙ, μεταπίπτει εἰς ζήτησιν τοῦ Τεύκρου, ὑπ' ἀμηχανίας, ὥσπερ ἐπιλαθόμενος ἐκείνου. Η ΤΟΝ ΕΙΣΑΕΙ. ἤγουν κατὰ τὸν ἑξῆς χρόνον πάντα. τὸ ἀεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστῶτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ, ἐπὶ μέλλοντος ἀεί. ΛΕΗΛΑΤΗΣΕΙ, λείαν ἐλάσει, λαφυραγωγήσει, λῃστεύσει, πορθήσει, ἁρπάσει.

350. ΟΡΘΩι ΝΟΜΩι, ὀρθότητι, ὥσπερ εἴ τις εἴποι, ἐν εὐθείᾳ στάθμῃ, ἤγουν εὐθύτητι. νόμος ἐστὶν ἔγγραφος συνήθεια· συνήθεια δὲ, ὁ ἄγραφος νόμος.

351. ΙΔΕΣΘΕ. σκοπήσατε ὁποῖον κῦμα περίδρομον ὑπὸ μανίας φονικῆς ΚΥΚΛΕΙΤΑΙ, ἤγουν ποντίζει ἐμὲ ἄρτι. κυκλέω κυκλῶ, τὸ στρέφω· κυκλόω δὲ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω.

354. ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ. κατήγορος ἐστὶ μάρτυς κακῶν. μάρτυς δὲ καὶ μαρτυρεῖν, ἐπὶ καλοῦ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μαρτυρεῖν ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λέγειν λαμβάνεται. ΑΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ ΕΧΕΙ, ἀλόγως, χωρὶς λογισμοῦ διάκειται.

357. ΑΛΙΑΝ ΟΣ ΕΠΕΒΑΣ. ἤγουν ὃς ἐπέβης, τὸν νεῶν δηλαδὴ, ἑλίσσων, ἤγουν ἐλαύνων πλάτην ἁλίαν. ὁμοῦ δὲ ἑλίσσων πλάτην ἁλίαν, ἀντὶ τοῦ κωπηλατῶν· τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ κωπηλάτης· ἵν' ᾖ τὸ πᾶν, ὃς κωπηλάτης ἐπέβης τῶν νεῶν.

361. ΣΥΝΔΑΙΞΟΝ, σφάζετε σὺν τοῖς θρέμμασιν.

362. ΜΗ ΚΑΚΟΝ. μὴ ποίει τὸ πάθος τῆς βλάβης πλέον, διδοὺς ἄκος κακὸν τῷ κακῷ.

369. νέμω τὸ βόσκω, καὶ τὸ δίδωμι, καὶ τὸ διοικῶ ποιητικῶς· νέμομαι δὲ, βόσκομαι, καὶ, νέμεται τὴν ὕλην τὸ πῦρ. ἀπὸ τούτου καὶ νέμομαι, τὸ πορεύομαι, ποιητικῶς.

371. ΥΠΕΙΚΕ, ὑποτάσσου, μαλάσσου, καὶ σωφρόνησον.

372. ΧΕΡΣΙ, ἐν χερσὶν ὄντας.

374. ΕΛΙΚΕΣΣΙ ΒΟΥΣΙ. ἕλικας, τὰ περὶ τοὺς κάρπους ψέλλια, ἢ ἐνώτια λέγουσι· καὶ ἑλικώταλον ὕδωρ, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές, ἑλικῶπις καὶ ἑλίκωψ, εὐόφθαλμος.

381. πίνα, ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν· πίννα, τὸ ὄστρακον, διὰ δύο.

384. ΑΤΩΜΕΝΟΣ. ἀπὸ τῆς ἄτης, τῆς βλάβης, γίνεται ἀτηρὸς, καὶ ἀταρτηρὸς, ὁ βλαπτικός· γίνεται δὲ ῥῆμα ἀτάω, ἀτῶ, τὸ βλάπτω, καὶ τὸ παθητικὸν, ἀτῶμαι, οὗ ἡ μετοχὴ ἀτώμενος.

386. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΕΙΠΗΙΣ, μὴ κομπάσῃς.

387. πρόγονοι, πατὴρ, πάππος, καὶ οἱ ἀνωτέρω. ἀπόγονοι, υἱὸς, ἔκγονος, καὶ οἱ κατωτέρω. πρόγονοι, καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγεννημένοι, ὧν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον. λέγονται δὲ πρόγονοι πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γεννωμένους. ἐπίγονοι δὲ λέγονται οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου. — ἀρχηγὸς τοῦ γένους τοῦ Αἴαντος ὁ Ζεὺς, οὕτως. ὁ Αἰακὸς ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐξ οὗ Πηλεὺς καὶ Τελαμὼν, ὧν Αχιλλεὺς καὶ Αἴας.

392. εὔχομαι τῷ θεῷ· καὶ εὔχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ οὗ τὴν εὐχὴν ποιοῦμαι. κατεύχομαι δὲ, τὸ καταρῶμαι.

395. ΩΣ ΕΜΟΙ, δοκεῖ δηλονότι. παρ' ἐμοὶ, ἤγουν κατ' ἐμέ.

396. ἑλοῦ, ἀντὶ τοῦ προτίμησαι. καὶ εἵλετο νίκην τις, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. ἐνταῦθα δὲ ΕΛΕΣΘΕ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ λάβετε.

402. ΑΙΚΙΖΕΙ, ἀντὶ τοῦ αἰκίζεται, ἤγουν μαστίζει.

405. ΤΑ ΜΕΝ ΦΘΙΝΕΙ, ἤγουν ἡ ἐμὴ εὐτυχία φθείρεται.

407. ΜΩΡΑΙΣ Δ' ΑΓΡΑΙΣ. τὰ βοσκήματα, ἃ λαβὼν μωρῶς διεχρήσατο.

408. ΔΙΠΑΛΤΟΣ, ἀπὸ τοῦ πάλλω, ἀφ' οὗ ἐν ἄλλοις οὗτος παλτὸν λέγει πῦρ, τὸν κεραυνὸν, ὡς ἄνωθεν παλλόμενον.

410. ΑΝΔΡΑ ΧΡΗΣΙΜΟΝ. χρήσιμον, τὸ ἐπιτήδειον εἰς χρείαν. ἤγουν τὸ συντελοῦν εἴς τι. θέλει οὖν ἐνταῦθα δεῖξαι, ὅτι ἀσυντελὲς φωνεῖν τοιάδε ἄνδρα, ἃ οὐδέποτε οὗτος πρότερον ὑπέμεινεν ἂν φωνῆσαι.

413. ΠΑΡΑΛΑ, ἤγουν παράλια, τουτέστι παραθαλάσσια. — ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ, χωρίον παραθαλάσσιον, νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός.

415. ΚΑΤΕΙΧΕΤΕ, εἴχετε. κατέχειν γὰρ λέγεται τὸ κρατεῖν, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ ἀπολλύειν. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΤΙ Μ' ἕξετε δηλονότι.

420. ΕΥΦΡΟΝΕΣ, ἡδεῖς, εὐφροσύνην ποιοῦσαι διὰ τὸ ποτόν.

423. ΟΥ ΤΙΝΑ. οὐδένα, ἄλλον δηλονότι, ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἡ Τροία εἶδεν.

428. ἀπείργω τινὰ βουλόμενον ἐνεργεῖν τι. ἀνείργω δὲ τὸν ἀρξάμενον καὶ ὁσονοῦν τοῦ ἔργου ἀνύσαντα. ἀντὶ τοῦ ἀναστέλλω.

431. ΞΥΝΟΙΣΕΙΝ, συμβήσεσθαι.

435. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ. τὰ τιμιώτατα τῶν γερῶν. εἴληφε γὰρ Ησιόνην παρὰ τοῦ Ηρακλέους. ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ, ἕνεκα ἀριστείων εἰληφώς.

πρεσβεῖον, ἡ διὰ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν. ἀριστεῖον, τὸ ἕνεκα ἀριστείας γέρας. καλλιστεῖον, τὸ ἐκλεγὲν τινὶ γέρας. πρωτεῖα, τὰ τῆς πρώτης τάξεως γέρα· δευτερεῖα, τὰ τῆς δευτέρας.

441. ΕΞΕΠΙΣΤΑΣΘΑΙ ΔΟΚΩ, γιγνώσκειν νομίζω.

444. ΟΥΚ ΑΝ ΤΙΣ, οὐδεὶς ἄλλος κατέσχεν ἂν ταῦτα πρὸ ἐμοῦ ἐν ταῖς ἀριστείαις. — καί τοι τοσοῦτόν γε δοκῶ γιγνώσκειν, ὅτι εἰ ὁ Αχιλλεὺς εἴη ζῶν, καὶ ἔμελλε κρίνειν, ἤγουν κρίσιν καὶ ἀγῶνα ποιῆσαι περὶ τῶν ἰδίων ὅπλων, καὶ διδόναι τινι κράτος καὶ βραβεῖον ἕνεκα ἀριστείας, αὐτὰ τὰ ὅπλα, οὐκ ἄν τις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ ἔμαρψεν αὐτά, τὰ ὅπλα δηλονότι.

448. ΑΠΗΞΑΝ, ἀπήγαγον. γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, ὅ ἐστιν ἐκώλυσαν.

449. ψηφίζω, τὸ λογαριάζω· ψηφίζομαι δὲ, τὸ τοὺς ψήφους τίθημι.

451. ΧΕΙΡ' ΕΠΕΝΤΥΝΟΝΤ', εὐτρεπίζοντα. ΕΣΦΗΛΕΝ, παρέτρεψεν, σφαλῆναι ἐποίησεν. ΒΛΑΠΤΟΙ, ἐμποδίζοι. ὁ δειλὸς φύγοι ἂν τὸν ἐπικρατέστερον. φεύγει τις διωκόμενος ὑπό τινος. φεύγει ὁ φυγαδευόμενος καὶ ἐξοριζόμενος. καὶ φεύγει ὁ κατηγορούμενος. ἐξέφυγε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐξελύσατο ἑαυτόν. διαφεύγει δὲ τὶ, ὅταν παραδράμῃ διωκόμενον, ἢ ὅταν παροραθῇ λαθὸν, ἢ ὅταν κρατηθὲν διολισθήσῃ.

458. ΕΧΘΑΙΡΟΜΑΙ. ἀπὸ τοῦ ἔχθω τὸ μισῶ, ἔχθος, τὸ μῖσος, καὶ ἐχθαίρω, τὸ μισῶ, καὶ ἐχθαίρομαι, τὸ μισοῦμαι.

460. ναύλοχοι λιμένες, ἔνθα δηλονότι αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον, τουτέστι κατὰ τάξιν· καὶ ἀπὸ τούτου ναύλοχοι ἕδραι, αἱ ναυτικαί.

464. τὸ ΓΥΜΝΟΝ καὶ τὸ ΑΤΕΡ ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ, μεμονωμένον καὶ κεχωρισμένον τῶν ἀριστείων, ἤγουν τῶν ἕνεκα ἀριστείας γερῶν.

467. ἔρυμα, καὶ φρούριον, καὶ πολίχνιον, ταὐτόν.

470. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΤΑΥΤΑ. οὐδέν εἰσι ταῦτα, ἤγουν οὔτε τὸ τὰς ἕδρας ναυλόχους λιπεῖν καὶ ἀπιέναι πρὸς τὸν πατέρα, οὔτε μὴν τὸ εἰς μάχην συνελθεῖν, εἶτα τελευταῖον ἀποθανεῖν.

472. σπλάγχνον, ἡ καρδία, ἀφ' οὗ καὶ εὔσπλαγχνος, ὁ εὐκάρδιος καὶ ἀνδρεῖος· ἄσπλαγχνος δὲ, ὁ ἀκάρδιος καὶ δειλός.

473. αἰσχροῦ δὲ εἴδη τέσσαρα, ἄδικον, δειλὸν, ἄκοσμον, ἄμορφον.

475. ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΡ' ΗΜΑΡ. τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν, προσθεῖσα, ἑαυτὴν δηλονότι, ἐπὶ ἤματι, καὶ ἀναθεῖσα τοῦ κατθανεῖν, ἤγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου; ΠΑΡ' ΗΜΑΡ, ἐπ' ἤματι. ΤΕΡΠΕΙΝ, εὐφραίνειν. ΕΧΕΙ, δύναται. ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ, παρατεθεῖσα, προσθήκην ποιήσασα ἑαυτὴν δηλονότι. ΚΑ'ΝΑΘΕΙΣΑ, ἀναβολὴν ποιήσασα, ὅθεν καὶ ἀνάθεσις, ἡ ὑπέρθεσις.

478. ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ, ἤγουν θαῤῥεῖ, καθ' ὃ λέγεται θάλπον παρ' Ὁμήρῳ τὸ θάρσος, κατ' ἐναντιότητα τοῦ δέους, ὃ ψυχρὸν αὐτὸς λέγει· Ψυχρὸν δέος εἷλεν.

480. ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΗ, τὸν μεγαλοπρεπῆ, γενναῖον. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς, ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος, καὶ εὐγενὲς ἦθος, τὸ ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον, καὶ εὐγενὴς ψυχὴ, καὶ εὐγενὴς λόγος.

481. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ, ὑποβολιμαῖον, νόθον.

485. ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ, τῆς δουλικῆς, τῆς ἐξ ἀνάγκης γενομένης.

489. ΘΕΟΙΣ. συνίζησις. τὸ δὲ ΠΟΥ περισσόν.

491. ΞΥΝΗΛΘΟΝ. εἰς ἢ κατὰ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, σοὶ δηλονότι. ΕΥ ΦΡΟΝΩ ΤΑ ΣΑ, ἀντὶ τοῦ εὐνοῶ τοῖς σοῖς, ἤγουν εὐνοῶ σοι, εὔνους σοι εἰμί. τὸ φρονῶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, καὶ τὸ εὖ φρονῶ, ἐπεὶ διαλελυμένον ἐστί· τὸ δὲ εὐφρονῶ, δοτικῇ ἐνίοτε καὶ αἰτιατικῇ.

492. ΑΝΤΙΑΖΩ, ἀντιβολῶ. ΕΦΕΣΤΙΟΥ ΔΙΟΣ, τοῦ τιμωμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἐφορῶντος τὴν συνοίκησιν ἡμῶν. Ἐφέστιον Δία προτείνουσιν οἱ συνοικοῦντες· οἱ δὲ φίλοι, Φίλιον· οἱ δὲ ἐν μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορίᾳ, Εταιρεῖον· οἱ δὲ ξένοι, Ξένιον· οἱ δὲ ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες, Ορκιον· οἱ δὲ δεόμενοι, Ικέσιον· οἱ δὲ ἀδελφοὶ, Ομέγνιον.

494. ΒΑΞΙΝ ΑΛΓΕΙΝΗΝ, κλῆσιν, φήμην λυπηράν.

495. ΥΠ' ΕΧΘΡΩΝ ΧΕΙΡΙΑΝ, ἤγουν ὑποχειρίαν ἀφεὶς τινι τῶν σῶν ἐχθρῶν.

496. ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣ τὸν βίον δηλονότι, ἀποθανών. τελευτῶ τὸ ἔργον, καὶ τελευτῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκω, ἐφ' ᾧ συνυπακούεται τὸν βίον, ἵν' ᾖ, τελευτῶ τὸν βίον. τὸ τελευτῶ, καὶ τὸ καταστρέφω, καὶ ἔτι τὸ μεταλλάττω, τὰ αὐτά. δηλοῖ γὰρ τὸ ἀποθνήσκειν.

501. ΙΑΠΤΩΝ, βάλλων, λοιδορῶν, βλάπτων.

503. ΛΑΤΡΕΙΑΣ, δουλείας. κυρίως λατρεία, δουλεία ἐπὶ μισθῷ. ΖΗΛΟΥ, μακαρισμοῦ, εὐδαιμονισμοῦ.

508. ΠΟΛΛΩΝ ΕΤΩΝ ΚΛΗΡΟΥΧΟΝ, πολυετῆ. κληρούχους, καὶ τοὺς γεωργοὺς φησὶν Ηρόδοτος. κληροῦχοι, καὶ οὓς Αθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις, ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστῳ διανέμοντες.

511. ΤΡΟΦΗΣ, ἀνατροφῆς. λέγει δὲ ἀνατροφὴν, ἣν ἀνατρέφουσιν αὐτὸν ἄλλοι.

ΔΙΟΙΣΕΤΑΙ ΜΟΝΟΣ, ἤγουν κομισθήσεται κεχωρισμένος. ὁ νοῦς οὗτος· σοῦ τοῦ Αἴαντος θανόντος, οἱ ὀρφανισταὶ οὐκ ἐάσουσι τὸν Εὐρυσάκην εἶναι σὺν ἐμοί· ἀλλὰ διοίσουσιν αὐτὸν μόνον.

512. ὀρφανισταὶ, οἱ ἐπίτροποι τῶν ὀρφανῶν· χηρωσταὶ, οἱ τῶν χηρῶν.

515. ΗΙΣΤΩΣΑΣ, ἠφάνισας. ἀνιστῶ, τὸ πεπτωκὸς ἐγείρω· αἰστόω

δὲ αἰστῶ, τὸ ἀφανίζω, ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ ἴσημι ποιητικῶς τὸ γινώσκω, ἄϊστος, ἀφανὴς γεγονὼς, καὶ ἐκπεπτωκὼς τῆς μνήμης, καὶ ἀπὸ τούτου αἰστόω αἰστῶ ῥῆμα. ΑΛΛ' Η ΜΟΙΡΑ, ἡ εἱμαρμένη. τὸ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ δέ.

516. Η ΜΟΙΡΑ, ἤγουν ὁ κοινὸς θάνατος, ἡ τύχη. ΚΑΘΕΙΛ', κατήγαγε, κατεβίβασε, κατέβαλε.

519. ΕΓΩΓΕ ΣΩΖΟΜΑΙ. ὥσπερ ἐὰν ἐσωζόμην ἐν πᾶσι, σώζομαι ἐν σοί. σώζεται δέ τις ἔν τινι, ὅταν ἐν αὐτῷ ἡ σωτηρία αὐτοῦ ᾖ, ὡς σωζομένου ἐκείνου αὐτὸν σώζεσθαι, ἀπολωλότος δὲ, αὐτὸν συναπόλλυσθαι.

521. ΤΕΡΠΝΟΝ, τὸ τέρψιν ποιοῦν· χαροποιὸν δὲ, τὸ χαρὰν ἔχον, οἷον χαροποιὸν ὄμμα.

531. καὶ μὴν ἐξελυσάμην αὐτὸν, εἰς τοῦτο δηλονότι, ἵνα σὺ ὁρᾷς αὐτόν. ΦΟΒΟΙΣΙ, διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον αὐτὸν, ῥύσασθαι θέλουσα.

534. ΠΡΕΠΟΝ. εἰρωνικόν.

535. ΦΥΛΑΞΑ, ἐπετήρησα, εἰς τὸ ἐπαρκέσαι, βοηθῆσαι, ὑπηρετῆσαι.

537. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ. ἤγουν κατὰ τί, ἢ τί δῆτα ἂν ἴσως ἐκ τοῦ φέρειν τὸν παῖδα πρὸς σὲ ὠφέλοιμί σε; τουτέστι τίνα ὠφέλειαν ἕξεις ἐκ τοῦ φέρειν τὸν παῖδα πρὸς σέ; ΕΚ ΤΩΝΔΕ, κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. ΩΦΕΛΟΙΜΙ. ὠφελοίην ἔδει εἰπεῖν· ποιητικῇ δὲ ἀδείᾳ οὗτος οὕτω χρῆται τοῖς εὐκτικοῖς.

538. ΠΡΟΣΕΙΠΕΙΝ, προσφθέγξασθαι, ἀσπάζεσθαι λόγοις.

540. ΜΕΛΛΕΙ, βραδύνει. ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ, ἐμοῦ παρεῖναι.

542. ΑΓ' ΑΥΤΟΝ, δεῦρο ἄγε, ἢ κόμιζε, αὐτὸν, ὅστις ἀπὸ τῶν προσπόλων κυβερνᾷς αὐτὸν ταῖς χερσίν.

543. ΕΡΠΟΝΤΙ, ἐρχομένῳ. ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩι ΛΟΓΟΥ, ἔνδειαν ἔχοντι τοῦ σοῦ λόγου, ἤγουν οὐκ ἀκούοντι.

545. ΑΙΡΕ, κόμιζε, πρόσφερε. ΦΟΝΟΝ, τὰ πτώματα τῶν ἀρτίως πεφονευμένων. ποιμνίων.

547. ΕΙΠΕΡ ΔΙΚΑΙΩΣ. εἴπερ ἐστὶν ὅμοιος ἐμοὶ, καθὰ ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον. ΤΑ ΠΑΤΡΟΘΕΝ, κατὰ τὰ πατρὸς ἰδιώματα, λέγω δὴ ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν, καὶ τὸ γενναῖον ἐν συμφοραῖς. ἤγουν εἴπερ οὐ μόνον κατὰ τὴν σπορὰν ἐμός ἐστιν υἱὸς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα ἐμὸς ἔοικεν ἀληθῶς.

548. ΑΥΤΙΚΑ, ἐκ βρέφους. ΩΜΟΙΣ, σκληροῖς, ἀφόβοις. ΝΟΜΟΙΣ, ἤθεσι.

549. τὸ ΠΩΛΟΔΑΜΝΕΙΝ ἐπὶ ἀλόγων λέγεται κυρίως· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ παιδαγωγεῖν, καὶ παιδοτριβεῖν, ἀφ' ὧν παιδαγωγὸς, καὶ παιδοτρίβης, ὁ λεγόμενος βαΐουλος.

554. ΕΝ ΤΩι ΦΡΟΝΕΙΝ ΜΗΔΕΝ, ἐν τῷ μηδενὸς ἐπαισθάνεσθαι μήτε λυπηροῦ, μήτε ἡδέος.

555. ΜΑΘΗιΣ, εἰς τὴν πρέπουσαν ἡλικίαν ἐλθών. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ. ὅταν δ' ἀφίκῃ εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης.

557. ΟΠΩΣ ΔΕΙΞΕΙΣ. τὸ ὅπως ἐπὶ παραγγελίας κείμενον οὐδέποτε κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ὑποτάσσει. ἀντὶ γὰρ τοῦ πῶς κεῖται. ΟΙΟΣ ΕΞ ΟΙΟΥ 'ΤΡΑΦΗΣ. οὐ πρὸς τὸ ἐξ οἵου λέγεται τὸ ἐτράφης, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἷος. τὸ δὲ ἐξ οἵου, ἀντὶ τοῦ, ἐξ οἵου πατρὸς δηλονότι, γεγονώς. τὸ πᾶν· οἷος ἀνετράφης ἐξ οἵου πατρὸς ὤν.

558. ΚΟΥΦΟΙΣ ΠΝΕΥΜΑΣΙΝ, ἐλαφροῖς. τουτέστιν ἐλαφρῶς καὶ ἐλευθερίως ἀνάπνει τὸν ἀέρα. ΨΥΧΗΝ ΑΤΑΛΛΩΝ, ζωὴν βρεφικῶς διαβιβάζων καὶ τρέφων. ἀτάλλειν γὰρ τὸ νηπιάζειν καὶ σκιρτᾶν. ΟΥ ΤΟΙ Σ' ΑΧΑΙΩΝ. ἤγουν οἶδα ὅτι οὐ μὴ ὑβρίσει σε τις τῶν Ἀχαιῶν.

561. ΣΤΥΓΝΑΙΣΙ ΛΩΒΑΙΣ, λυπηραῖς ὕβρεσι.

562. ΠΥΛΩΡΟΝ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυλασσόντων τὰς πύλας. λέγει νῦν τὸν ἀποσοβοῦντα, καὶ μὴ ἐῶντα προσβαλεῖν κακόν τι. ΤΡΟΦΗΣ ΑΟΚΝΟΝ ΕΜΠΑΚΑ, ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστήν.

564. ΤΗΛΩΠΟΣ ΟΙΧΝΕΙ, μακρὰν διατρίβει, περιέρχεται. τὸ ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. ΔΥΣΜΕΝΩΝ ΘΗΡΑΝ ΕΧΩΝ, δυσμενεῖς θηρῶν.

566. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ ΧΑΡΙΝ. ἐπισκήπτω τήνδε τὴν ἐντολὴν ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ λέγει τήνδε τὴν χάριν, ἐπεὶ ὅπερ ἐντέλλεται, ὡς χάριν τοῦτο αἰτεῖ παρ' αὐτῶν.

570. ΓΗΡΟΒΟΣΚΟΣ, γηρωτρόφος. τὸ δὲ γηροβοσκῷ γράφεται καὶ μικρὸν, ἀπὸ τοῦ γῆρος. καὶ μέγα ἀπὸ τῆς γενικῆς, τοῦ γήρως· ἔστι γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ γῆρας. — ΕΙΣΑΕΙ, διὰ βίου. ΜΕΧΡΙΣ ΟΥ, ἕως ὅτου τὰς καταδύσεις καταλάβωσι τοῦ κάτω θεοῦ, ἤγουν τοῦ Πλούτωνος.

572. ΤΕΥΧΗ. τεῦχος μὲν τὸ ἀγγεῖον, τεύχη δὲ πληθυντικῶς τὰ ὅπλα.

574. ΑΛΛ' ΑΥΤΟ ΜΟΙ. ἀλλὰ σὺ Εὐρύσακες παῖ ἐμοὶ λαβὼν αὐτὸ τὸ σάκος τὸ ἑπτάβοιον, τὸ ἄῤῥηκτον, τὸ ἐπώνυμον, σοῦ δηλονότι, ἔχε

σἶρέφων διὰ τοῦ πολυῤῥάφου πόρπακος. ἔστι δὲ πόρπαξ ὁ λῶρος δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ὃς λέγεται καὶ ὄχανον. σάκος δὲ οὐδετέρως, ὅπλον, ἀσπίς· σάκος δὲ ἀρσενικῶς, καὶ αὐτὸ δι' ἑνὸς κ, ὁ θύλακος· κωρύκιον δὲ, πλέγμα δικτυκὸν ἄρτων.

579. ΑΠΑΚΤΟΥ. ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦκται. ἀκτὸν ὄνομα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀπακτόω, ἀπακτῶ, ῥῆμα. ΕΠΙΣΚΗΝΟΥΣ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἐπιτάφιοί εἰσι, καὶ ἐξόδιοι. ἐπίσκηνοι δὲ θρῆνοι, οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

581. ΘΑΣΣΟΝ, ταχύτερον. λαμβάνεται δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ταχέως. ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΣΟΦΟΥ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴδιον ἰατροῦ σοφοῦ, ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. ΤΟΜΩΝΤΙ, ὡς τὸ θανατῶντι, βασιλειῶντι. τὰ γὰρ τοιαῦτα δευτέρας συζυγίας ὡς ἐπίπαν ἐστίν. ἔστι δὲ γλυκύτατον τὸ λέγειν, τραῦμα τομῆς ἐπιθυμεῖν, ὥσπερ εἰ αἴσθησιν εἶχε.

584. ΟΥ ΓΑΡ Μ' ΑΡΕΣΚΕΙ. οὐκ ἀρέσκουσιν ἐμοὶ οἱ λόγοι σου θρασεῖς ὄντες. τὸ ὄργανον γὰρ λέγει τοῦ λόγου, ἀντί τῶν λόγων. ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ, ἐπιθυμεῖς δράσειν.

588. ΚΑΙ ΘΕΩΝ, συνίζησις. ΙΚΝΟΥΜΑΙ, τὸ παρακαλῶ· ἀφικνοῦμαι δὲ, τὸ παραγίνομαι. ΠΡΟΔΟΥΣ. προδίδωμι, ἐπὶ προδοσίας, ἀφ' οὗ προδότης· καὶ προδίδωμι, τὸ καταλιμπάνω, ὡς ἐνταῦθα. — μὴ προδῷς, μὴ καταλείπῃς.

596. Ω ΚΛΕΙΝΑ ΣΑΛΑΜΙΣ. ἐνταῦθα ἐμιμήσατο τὸ ἦθος τῶν ἀφεστώτων τῆς οἰκείας. ὁπόταν γάρ τι δυσχερές ἀπαντᾷ, μακαρίζειν εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὰς πατρίδας. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις οὕτως. ὦ κλεινὴ καὶ ἔνδοξε Σαλαμὶς ἡ πατρίς μου, σὺ μὲν ἴσως κατῳκισμένη ὑπάρχεις κύκλῳ περικλυζομένη τῇ θαλάσσῃ, εὐτυχὴς, πᾶσιν ἀνθρώποις περιφανὴς διόλου· ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος, μακρὸς καὶ πολύς ἐστιν ὁ χρόνος, ἀφ' οὗ προσμένω τῇ γῇ ταύτῃ τῇ Τρωϊκῇ, λειμῶνας ἐχούσῃ εἰς βοσκημάτων νομὴν ἐπιτηδείους, οὐδενὸς λόγου ἀξιούμενος, διόλου τηκόμενος καὶ δαμαζόμενος τῷ χρόνῳ τῷ εὐκινήτῳ, ἔχων κακὴν ἐλπίδα καὶ φόβον, τελέσειν ποτὲ τὴν ὁδὸν, καὶ διελθεῖν ἐμὲ εἰς τὸν Αιδην τὸν μισητὸν καὶ σκοτεινόν. καὶ ὁ Αἴας συνυπάρχει μοι, δυσίατος, ἤγουν δυσκόλως ἰαθῆναι δυνάμενος, ἐπικαθήμενος ἀεὶ τῇ οἰκίᾳ· ἰώ μοι, διὰ μέσου· ξύνοικος τῇ ἀπὸ θεοῦ γινομένῃ μανίᾳ· ὅντινα ἐξέπεμψας σὺ, ὦ Σαλαμὶς δηλονότι, πρότερον δήποτε ἀριστεύοντα ἐν πολέμῳ τῷ ὁρμητικῷ. νῦν δὲ μόνος ἀποπλανηθεὶς τῆς οἰκείας γνώσεως καὶ διανοίας, εὑρίσκεται μεγάλη λύπη τοῖς φίλοις αὐτοῦ. τὰ δὲ πρότερον αὐτοῦ ἔργα, τὰ διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γενόμενα,

ὄντα μέγιστα τῆς ἀρετῆς, ἀχάριστα συνῆλθον καὶ συνέβησαν παρ' αὐτοῖς ἀχαρίστοις καὶ ἀγνώμοσι καὶ ἀθλίοις υἱοῖς τοῦ Ατρέως.

597. ΝΑΙΕΙΣ, ἐνεργητικὸν, ἀντὶ παθητικοῦ ναίῃ. τὸ δὲ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ, ἤγουν ἐν θαλάσσῃ οὔσῃ ἀταχθούσῃ περὶ σέ.

602. ΛΕΙΜΩΝΙΑι ΠΟΙΑι. ὅμοιον τῷ Τελαμῶνιε παῖ. λειμωνία γὰρ ἡ ἐν λειμῶνι χλόη. ΜΗΛΩΝ. γενικὸν ὄνομα τοῦτο παρ' Ομήρῳ. εἰπὼν γὰρ οὗτος (Οδ. ί. 184.) μῆλα, ἐπάγει ὄϊές τε καὶ αἶγες.

604. ΕΥΝΟΜΑι, εὐκινήτῳ, ἢ τῷ καλῶς μεριζομένῳ χρόνῳ εἰς τέσσαρα, ἔαρ, θέρος, μετόπωρον, καὶ χειμῶνα.

605. ΤΡΥΧΟΜΕΝΟΣ, ὑπὸ τοῦ εὐκινήτου χρόνου ἀεὶ δαμαζόμενος, κακοπαθῶν. ΚΑΚΑΝ ΕΛΠΙΔΑ, ἤγουν φόβον ἔχων, ἀνύσειν ἐμὲ ἔτι ποτὲ τὸν Αιδην, τουτέστι λήψεσθαι σπεύδοντα εἰς τοῦτο. ἀνύω τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ τελειῶ· καὶ ἀνύω τὸ βραβεῖον, ἤγουν σπουδάσας λαμβάνω, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, τὸν ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸν ἀποστροφῆς καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον. ΑΙΔΗΛΟΝ δὲ ΑιΔΗΝ λέγει τὸν σκοτεινόν. ὥσπερ ἄν τις εἴποι ἁλυκὸν ἅλα. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀΐδης γίνεται τὸ ἀΐδηλον κατὰ παραγωγὴν, καθ' ὃν τρόπον ἁλυκὸν ἀπὸ τοῦ ἁλός.

610. ΕΦΕΔΡΟΣ, κυρίως ὁ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίσειν τῷ νικήσαντι.

618. ΤΑ ΠΡΙΝ Δ' ΕΡΓΑ. τὰ δὲ πρότερα αὐτοῦ ἀνδραγαθήματα, φροῦδα παρὰ τοῖς Ατρείδαις.

622. παλαιὸν, τὸ πάλαι ἀρξάμενον, ᾧ ἀντίκειται τὸ νέον. νέον γὰρ τὸ νεωστὶ ἀρξάμενον. ἐνταῦθα οὖν ΕΝΤΡΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΑι ΗΜΕΡΑι, ἀντὶ τοῦ παλαιῷ χρόνῳ, ἤγουν μακρῷ καὶ πάλαι ἀρξαμένῳ. ἤγουν ὄντως ἡ μήτηρ ἡ παλαιῷ μὲν χρόνῳ ἔντροφος, λευκῷ δὲ γήρᾳ, ὅταν ἀκούσῃ αὐτὸν φρενομόρως νοσοῦντα, αἴλινον ἡ δύσμορος οὐκ ἀφήσει, οὐδὲ ἀφήσει γόον οἰκτρᾶς ὄρνιθος ἀηδόνος, ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς, καὶ τὸ ἑξῆς. ΛΕΥΚΩι ΓΗΡΑι. ἐπειδὴ τὸ γῆρας λευκαίνει τὰς τρίχας. διὰ τοῦτο εἶπε ΛΕΥΚΩι, ἀπὸ τοῦ ποιουμένου τὸ ποιούμενον.

628. ΟΙΚΤΡΑΣ ΑΗΔΟΥΣ, τῆς εὐφροσύνης ἐστερημένης ἀηδόνος, διὰ τὸ ἀεὶ θρηνεῖν τὸν υἱὸν Ιτυν. παραβάλλει δὲ τὸν ἀηδόνος θρῆνον καὶ τὸν Εριβοίας, καὶ εἰκάζει μείζω ἐκεῖνον ἔσεσθαι τῆς ἀηδόνος. — ἡ ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, καὶ ἡ ἀηδὼ, τῆς ἀηδόος, ἀηδοῦς.

630. ΟΞΥΤΟΝΟΥΣ, ὀξυφώνους. τόνος, ὁ κοινῶς ἦχος, καθ' ὃ λέγεται Λύδιος τόνος καὶ Φρύγιος.

631. ΧΕΡΟΠΛΗΚΤΟΙ, ὑπὸ πληγῆς χειρῶν. ΑΜΥΓΜΑΤΑ, σπαράγματα. ΚΕΥΘΩΝ, κευθόμενος, κρυπτόμενος. ΚΡΕΙΣΣΩΝ, ὁ ἀμείνων καὶ ἐπικρατέστερος. ΜΑΤΗΝ δὲ ἀντὶ τοῦ ψευδῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ματαίως, ὡς ἐνταῦθα.

643. ΔΥΣΦΟΡΟΝ, δυσβάστακτον, ἀνυπομόνητον. ΑΤΕΡΘΕ ΤΟΥΔΕ, τοῦ αἰῶνος δηλονότι, ἤγουν τοῦ χρόνου.

648. ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ, θηρᾶται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁλισκομένων θηρίων ὑπὸ θηρατῶν.

649. ΔΕΙΝΟΣ, φοβερός. ΕΘΗΛΥΝΘΗΝ ΣΤΟΜΑ. ἐμαλάχθην τὴν σφοδρὰν ὁρμήν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ στόματος τῆς μαχαίρας. τὸ πᾶν δὲ οὕτως· κἀγὼ γὰρ, ὃς ἐδεινοπάθουν τότε, ἐμαλάχθην τὸ στόμα παρὰ τῆσδε τῆς γυναικὸς, ὡς ὑπὸ βαφῆς σίδηρος. Ἄλλως. ἢ πρὸς τὸ ΩΣ στικτέον, ἵν' ᾖ οὕτως· ὃς ἐκαρτέρουν τὰ δεινὰ, ἤτοι σκληρὸς καὶ ἀνένδοτος ἦν, καθάπερ βεβαμμένος σίδηρος. ἢ πρὸς τὸ ΤΟΤΕ, ἀντὶ τοῦ· ἐθηλύνθην τὸ στόμα ὑπὸ τῆσδε τῆς γυναικὸς, ὥσπερ ἐν βαφῇ σίδηρος, ἤτοι βεβαμμένος ὑπὸ ἐλαίου, θηλύνεται. ἔστι δὲ κρεῖττον τὸ πρῶτον. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ στόμα, ἐπειδὴ καὶ τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα διὰ γλώττης ἔφερεν.

654. ΕΙΜΙ, πορεύσομαι. ΠΑΡΑΚΤΙΟΥΣ, παραθαλασσίους. ΑΓΝΙΣΑΣ, καθάρας. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἢ φόνον ἀνθρώπου, ἢ ἄλλας σφαγὰς ἐποίουν, ὕδατι ἀπονίπτειν τὰς χεῖρας εἰς κάθαρσιν τοῦ μιάσματος.

658. ΕΧΘΙΣΤΟΝ ΒΕΛΩΝ. τὸ ἔχθιστον τῶν βελῶν ἐμοῦ. ἀντὶ τοῦ ἀμυντηρίων. βέλη γὰρ τὰ πεμπόμενα. ΓΑΙΑΣ ΟΡΥΞΑΣ. ἐκεῖ τῆς γῆς κατορύξας, τουτέστι κρύψας, ἔνθα οὐδεὶς ὄψεται. μὴ λάβῃς εἰς τὸ γαίας ἔξωθεν τὸ ἐπί· ἀλλ' οὕτω λέγε· κρύψω τὸ ἐμὸν ἔγχος ὀρύξας ἔνθα τῆς γαίας μή τις ὄψεται.

660. τὸ ΝΥΞ καὶ τὸ ΑιΔΗΣ εἶπε κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον, ἀντὶ τοῦ ἀφανεία καὶ φθορά· τὸ δὲ ἀληθὲς, διὰ τὴν μέλλουσαν αὐτὸν καταλήψεσθαι νύκτα καὶ θάνατον, ὧν αἴτιον τὸ ξίφος. ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΟΥ. δυσμενὴς, ὁ κακὰ νοῶν τινι, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐμενής.

668. ΤΙ ΜΗ; διὰ τί οὐχὶ ἄξιον εἴκειν; ΝΙΦΟΣΤΙΒΕΙΣ, τουτέστιν οἱ χιόνας συντιθέντες. στιβάζειν γὰρ καὶ τὸ συντιθέναι. ΕΞΙΣΤΑΤΑΙ. λέγεται τοῦτο καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ, καὶ τάσσεται ἀεὶ ἐπὶ ὁδοῦ· τὸ δὲ ὑπανίστασθαι ἐπὶ καθέδρας. οἷον ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ· ὑπανίσταμαι δέ σοι τῆς καθέδρας. λευκόπωλον δὲ λέγει τὴν ἡμέραν, ἐπεὶ τὸν Ἥλιον,

ὃς ποιεῖ τὴν ἡμέραν, ἐπὶ ἅρματος φασὶν ὀχεῖσθαι δύο ἵππους ἔχοντα λευκούς, ὧν τὸν μὲν Λάμποντα, τὸν δὲ Φαέθοντα ὀνομάζουσιν.

671. ΕΥΚΑΡΠΩι ΘΕΡΕΙ, τῷ καρποφόρῳ. ὅμοιον τῷ εὔκαρπον ἄγραν.

673. ΦΕΓΓΟΣ ΦΛΕΓΕΙΝ, φέγγειν, ἤγουν λάμπειν φέγγος. ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ λάμπειν.

674. ΔΕΙΝΩΝ Τ' ΑΗΜΑ. καὶ πνοὴ μεγάλων ἀνέμων κατεπράϋνεν ἠχοῦντα πόντον, παυσαμένη δηλονότι καὶ ἡσυχάσασα. ἀὴρ, οὗτος ὃν ἀναπνέομεν· πνεῦμα δὲ, ἄνεμος, ἀήτης ποιητικῶς· καὶ αὔραι, ἀὴρ κινηθείς. διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων, τῷ μὲν τὴν αὔραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὑγροῦ ἐκπνοῶν τάττεσθαι· τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν ἀέρι πνευμάτων· τὰ πνεύματα δὲ καὶ τοὺς ἀήτας, ἐπὶ παντὸς ἀέρος κινηθέντος.

677. ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ, εἰρηνεύειν.

678. ΕΓΩ Δ' ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. ἐγὼ δὲ καὶ εἰς τὸν φίλον κατὰ τοσαῦτα βουλήσομαι ὑπουργῶν ὠφελεῖν, ἤγουν ὠφέλιμος γίνεσθαι, ὡς ἀεὶ οὐ μενοῦντα. καὶ γὰρ ἐπίσταμαι ἀρτίως, ὅτι ὅτε ἤμην ἐχθρὸς, μέχρι τοσούτου, ἤμην δηλονότι, ἐχθραντέος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ὡς καὶ αὖθις φιλήσων.

683. ΛΙΜΗΝ, καταφυγὴ, ὑποδοχή.

684. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων καλῶς ἕξει τὰ πράγματα. σὺ δὲ ἐλθοῦσα εἴσω, ὦ γύναι, εὔχου τοῖς θεοῖς διὰ τέλους τελεῖσθαι, ἐκεῖνα δηλονότι, ὧν ἐρᾷ ἡ ἐμὴ ψυχή.

688. ΤΙΜΑΤΕ, ποιεῖτε. τιμᾷ ἀρετήν τις, ἀντὶ τοῦ ἐργάζεται. καὶ ἐπαινεῖ σιωπὴν, ἀντὶ τοῦ σιωπᾷ.

690. ΕΙΜ' ΕΚΕΙΣ', πορεύσομαι ἐκεῖσε, ὅποι ἄξιον πορευθῆναι.

691. τὸ ΤΑΧΑ καὶ τὸ ΙΣΩΣ ἐκ παραλλήλου.

693. ΠΕΡΙΧΑΡΗΣ ΑΝΕΠΤΑΜΑΝ. ὑπὸ περιχαρείας ἀνέπτην, ἤγουν ὥσπερ ὑπόπτερος ἐγενόμην. ἀνεπτάμην, ἀντὶ τοῦ ἀνέπτην. οἱ εἰς ην γὰρ ἀόριστοι τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μι, οὐ χρείαν ἔχουσι τῶν παθητικῶν καὶ τῶν μέσων, ἐπεὶ οὗτοι τὰ αὐτὰ ἐκείνοις δύνανται· οἷον ἵστημι, στήσω, ἔστησα, ἐπὶ ἐνεργείας· ἔστην δὲ ἐπὶ πάθους. ἵπταμαι, πτήσω, ἔπτην. ἀφ' ὧν καὶ σταίην, καὶ πταίην.

695. ἁλίπλαγκτον λέγει τὸν Πᾶνα, διότι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἐτιμᾶτο, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα. Κυλλήνη, ὄρος ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα πόλις ἦν, Κυλλήνη καὶ αὐτὴ ὠνομασμένη. δειρὰς, ἀκρωτήριον, ἀπὸ τῆς δείρης τοῦ τραχήλου. φάνηθι ἀπὸ τῆς δειράδος τῆς Κυλληνίας τῆς χιονοκτύπου, ὦ ἄναξ θεῶν χοροστάτα.

699. ΝΥΣΙΑ ΚΝΩΣΙΑ, ἀπὸ πόλεων, ἔνθα ὀρχήσεις ἐτελοῦντο, Διονυσιακαὶ καὶ Κορυβαντικαί. ἐν μὲν τῇ Νύσῃ Διονυσιακαί· ἐν δὲ τῇ Κνωσσῷ, πόλις δὲ αὕτη τῆς Κρήτης, αἱ Κορυβαντικαὶ, ἐπικρατήσασαι ἀπὸ τῶν Κορυβάντων τοῦ Διός.

701. μέλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦδε τοῦ πράγματος. καὶ μέλει μοι τῶνδε τῶν πραγμάτων, καὶ μέλουσί μοι τάδε τὰ πράγματα.

702. ΙΚΑΡΙΩΝ. ἐν τῇ Ἰκαρίῳ θαλάσσῃ ἐστὶν ἡ Δῆλος, ἐν ᾗ λέγεται ὁ Ἀπόλλων τεχθῆναι. Ἰκάριος δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου. διὰ τῶν Ἰκαρίων δὲ πελαγέων ὁ ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δήλιος ἐλθὼν εὔγνωστος συνείης διὰ παντὸς ἐμοὶ μετὰ ἡδονῆς.

710. ΘΟΩΝ ΩΚΥΑΛΩΝ, ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ ταχειῶν, τουτέστι τῶν διερχομένων ταχέως ἐπὶ θαλάσσης. ΛΑΘΙΠΟΝΟΣ, ἐπιλήσμων τῆς λύπης, ἐγένετο δηλονότι.

718. ΘΥΜΟΝ ΑΤΡΕΙΔΑΙΣ. ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα, πῶς πρῶτον εἰς τὸ μετανεγνώσθη αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε, τὸν ΘΥΜΟΝ, ἔπειτα γενικὴν, τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ ΝΕΙΚΕΩΝ. καὶ φαμὲν, ὅτι τὴν μὲν αἰτιατικὴν οὐ καθὼς ἀπῄτει τὸ μετανεγνώσθη, ἀλλὰ καθ' ὅλον καὶ μέρος συνέταξε, καὶ μετανεγνώσθη λέγων κατὰ τὸν θυμὸν, εἰς δὲ τῶν μεγάλων νεικέων κατὰ φύσιν.

721. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ κυρίως ὁ τόπος ὅς τοῖς στρατηγοῖς ἀφιέρωται, μετὰ τῶν ἄλλων τῶν προὐχόντων βουλεύεσθαι.

727. ΟΥΚ ΑΡΚΕΣΕΙ. ἤγουν οὐκ ἐπαρκέσει, ἐκφύγῃ δηλονότι, ἤγουν οὐ βοηθήσει τὸ μὴ θανεῖν καταξανθεὶς πέτραις, ἤγουν διαλυθεὶς ὑπὸ τῶν πετρῶν. πέτρα κοινὸν, πέτρος Ἀττικόν.

730. ΔΙΕΠΕΡΑΙΩΘΗ, ὥστε καὶ ξίφη διὰ τῶν χειρῶν ἐπεραιώθη ἐρυστά, ἤγουν δόλου ἐξελκύσθη τῶν κουλεῶν.

731. ΛΗΓΕΙ Δ' ΕΡΙΣ, ἔληξε δὲ ἡ φιλονεικία ἐπὶ πολὺ προχωρήσασα τοῦ πρόσω.

740. ΧΡΕΙΑΣ ΤΗΣΔΕ, ἤγουν τῆς σῆς ταύτης χρείας τί ἐστι τὸ ἐλπίς;

741. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΑΠΗΥΔΑ. ἀπηγόρευσεν ὁ Τεῦκρος μὴ παριέναι τὸν Αἴαντα ἐκ τῆς σκηνῆς ἔξω. τοῦ δὲ ΜΗ καὶ παρόντος καὶ ἀπόντος ἡ ἔννοια σώζεται.

743. ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΡΔΙΣΤΟΝ. ἤγουν πρὸς τὴν ἐπικερδῆ καὶ ἐπωφελῆ γνώμην, πρὸς τὴν ἀμείνονα βουλήν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ κέρδιστον τῆς γνώμης. λέγει δὲ τὴν ἐπὶ καθάρσει ἔξοδον.

745. ΠΛΕΑ, ἤγουν πεπληρωμένα. πλέον, τὸ περισσότερον, μικρὸν, καὶ κλίνεται πλέονος. πλέων δὲ, τὸ ἀνάπλεων, μέγα.

749. ΞΥΝΕΔΡΟΥ, συνεδρίου. ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, βασιλικοῦ χοροῦ.

750. ΜΕΤΑΣΤΑΣ, μεταχωρήσας. μεθίστασθαι, τὸ ἀμείβειν στάσιν ἐκ στάσεως. καὶ μεταβαίνειν, τὸ ἀμείβειν τόπον ἐκ τόπου.

752. ΠΑΝΤΟΙΑι ΤΕΧΝΗι, διὰ παντοίας μηχανῆς. εἶρξαι παντοίᾳ τέχνῃ τὸν Αἴαντα ὑπὸ ταῖς σκηναῖς κατὰ τὴν παροῦσαν ταύτην ἡμέραν.

754. ΑΦΕΝΤ' ΕΑιΝ, ἀπολύσαντα ἀφεῖναι. ὅμοιον δὲ τῷ ἔφη λέγων.

759. ΒΑΡΕΙΑΙΣ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βαρέων σωμάτων καὶ δυσβαστάκτων. παρὰ θεῶν δυστυχίαις.

760. ΟΣΤΙΣ. ἅτινα ἔδει εἰπεῖν. ὅστις δὲ εἶπεν, ἀποδοὺς αὐτὸ πρὸς τὸ σημαινόμενον τοὺς ἀνθρώπους, εἰ καὶ μὴ πληθυντικῶς εἶπεν. ἀπλούστερον γὰρ οἵτινες εἰπεῖν ἔδει. τὸ δὲ ὅλον· ὅστις ἄνθρωπος πεφυκὼς ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. ΦΥΣΙΝ. οὐσία φύσεως διαφέρει. οὐσία μέν ἐστιν ἡ ὕπαρξις· φύσις δὲ ἡ ἐνοῦσα τινὶ δύναμις. οἷον φύσις ἐστὶ γῆς τὸ ἀναβλαστεῖν βοτάνας, καὶ φύσις τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν. ἀφ' οὗ εὐφυὴς, ὁ εὖ ἔχων τῆς φύσεως, καὶ εὐφυΐα ἐπὶ τούτου. εἰκότως οὖν εὐφυΐα καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται καὶ φυτῶν καὶ γῆς καὶ τῶν τοιούτων. λέγεται φύσις καὶ ἡ ποιότης, οἷον· ὄρη δὲ προμήκη περιβέβληται φύσεως· οὐ μιᾶς, ἤγουν ποιότητος· φύσις καὶ εὐφυΐα, ἤγουν τὸ κάλλος, ὡς λόγος τὸ εὔλογον. φύσις καὶ τὸ γένος, ἀπὸ τοῦ φύειν· οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν. (v. 1259.)

769. ΕΠΙΣΠΑΣΕΙΝ, ἤγουν ἐπισπάσεσθαι, λήψεσθαι. σπῶ, τὸ μεταλαμβάνω, καὶ συντάσσεται γενικῇ, οἷον ἔσπασε τοῦ ὕδατος· ἐπισπῶμαι δὲ, τὸ μεταλαμβάνω, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ.

770. ΕΙΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ πρὸς τὸ ΑΝΟΥΣ ΚΑΛΩΣ ΛΕΓΟΝΤΟΣ ἀποδίδοται. ἤγουν τοῦ πατρὸς καλῶς λέγοντος ἄνους ἐφωράθη· εἶτα δεύτερον τῆς δίας Αθάνας, λεγούσης δηλονότι, ἄνους εὑρέθη. ΟΤΡΥΝΟΥΣΑ ΝΙΝ, παρορμῶσα αὐτόν. ΑΝΤΙΦΩΝΕΙ, ἀπεκρίνατο. ΑΡΡΗΤΟΝ, οὐκ ἄξιον λέγεσθαι, βλάσφημον. ΕΚΡΗΞΕΙ, σχίσμα ποιήσει.

778. ΕΣΤΙ, περίεστιν, ἤγουν ζῇ.

779. ΞΥΝ ΘΕΩι, μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ. ΣΩΤΗΡΙΟΙ, σωτηριώδεις, χρήσιμοι εἰς τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν.

782. ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ, ὥστε φυλάσσειν, αὐτάς δηλονότι. ΕΙ Δ' ΑΠΕ-

ΣΤΕΡΗΜΕΘΑ, τῶν ἐντολῶν δηλονότι, ἤγουν τῆς φυλακῆς τοῦ Αἴαντος, οὐκ ἐν τοῖς οὖσιν ἤδη τάτἰεται.

785. ΟΡΑ ΜΟΛΟΥΣΑ ΤΟΝΔ'. σκόπει ἐλθοῦσα τόνδε τὸν ἄγγελον. ὅμοιον τῷ (245.) ὥρα τιν' ἤδη κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον.

786. ΞΥΡΕΙ ΕΝ ΧΡΩι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἐν ξυρῷ ἵσἰαται τὸ πρᾶγμα.

788. ΑΤΡΥΤΩΝ, πολυτρύτων, πάνυ κακούντων.

792. ΤΗΝ ΣΗΝ ΠΡΑΞΙΝ, τὸ σὸν πάθος. περὶ τοῦ Αἴαντος δὲ, οἶδα δηλονότι, ὅτι, εἴπερ ἐσἰὶ θυραῖος, ἤγουν ἐκτὸς, οὐ θαῤῥῶ. ΘΥΡΑΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, καὶ δηλοῖ σἰάσιν· θύραζε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔξω, καὶ δηλοῖ κίνησιν ἔνδοθεν εἰς τὰ ἔξω, θύραθεν, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν, καὶ δηλοῖ κίνησιν ἀπὸ τῶν ἐκτὸς εἰς τὰ ἔσω.

794. ΩΔΙΝΕΙΝ, ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν. ἀπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ.

795. ΕΞΕΦΙΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐφίεται, ἤγουν ἐντέλλεται.

799. ΟΛΕΘΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ὀλεθρίως. ΕΛΠΙΖΕΙ ΦΕΡΕΙΝ, νομίζει, μέλλει δέχεσθαι.

803. ΠΡΟΣΤΗΤ'. βοηθοὶ, προσἰάται γένεσθε, ἕνεκα τῆς ἀνάγκην καὶ βίαν ἐχούσης τύχης. ΕΝ ΤΑΧΕΙ, καὶ σὺν τάχει, καὶ κατὰ τάχος, καὶ ὅσον τάχος, καὶ διὰ τάχους, καὶ διὰ ταχέων, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ἤγουν ταχέως. ΑΝΤΗΛΙΟΥΣ, τοὺς ἀντικρὺ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. ἑῴους, αἰγιαλοὺς δηλονότι. ΟΥΧ ΙΔΡΥΤΕΟΝ, οὐκ ἄξιον καθέζεσθαι.

811. ΕΓΚΟΝΩΜΕΝ. τὸ ἐγκονεῖν λέγουσιν ἀντὶ τοῦ σπεύδειν, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευόμενοι, κόνιν ἐγείρουσι. ΟΥΧ ΕΔΡΑΣ ΑΚΜΗ, καθέδρας, ἀναπαύσεως οὐκ ἔσἰι καιρός.

814. ΤΑΧΟΣ ΓΑΡ ΕΡΓΟΥ. ἤγουν ἅμα γὰρ ἕψεται, ἀντὶ τοῦ συνδραμεῖται, τάχος ἔργου καὶ ποδῶν, ἤγουν πορείας· τουτέσἰι καὶ ταχέως ἅψομαι τοῦ ἔργου, καὶ ταχέως ἐργάσομαι αὐτό.

815. Ηι ΤΟΜΩΤΑΤΟΣ. ὥσπερ ἀποδίδοται τὸ ὡς πρὸς τὸ οὕτως, οὕτω καὶ τὸ ᾗ ἐπίῤῥημα πρὸς τὸ ταύτῃ. ΕΙ ΤΩι ΚΑΙ ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ. ὅμοιον τῷ, ἵνα τι καὶ παραθεωρήσω, καὶ, εἰ δεῖ τοῦτο εἰπεῖν, καὶ τοῖς τοιούτοις, ἃ λέγεται, ὅτε ἀνακύψει τι καὶ προαρπάσει τοῦτο ὁ νοῦς. εὐθὺς γὰρ ἐπάγεται ταῦτα, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι καὶ ἕτερόν τι ἀνέκυψεν, ὅπερ οὐκ ἦν ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ προκειμένου σκοποῦ. ἐμφαίνει δὲ ταῦτα εὐπορίαν τοῦ λέγοντος, ὡς μεταξὺ δύνασθαι σχεδιάζειν παρέργως καὶ ἑτέρας ἐπιβολάς.

τοῖς ἐπειγομένοις πρὸς θάνατόν ἐστιν ἴδιον ἀποθνήσκειν ἐν σιωπῇ. ἐκλυφλοῦνται γὰρ καὶ ἀφαιροῦνται τοὺς λογισμοὺς τῷ πάθει τῆς λύπης. ὁμοίως καὶ τοῖς ποιηταῖς ἐστιν ἴδιον, εἰσάγειν ἄλλους διηγουμένους. τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῶν ἀποθνησκόντων. ἐπειδὴ τοίνυν καινόν τι ποιῶν ὁ Σοφοκλῆς, εἰσφέρων τὸν Αἴαντα ἐξαγορεύοντα τὸν τρόπον τῆς αὐτοῦ τελευτῆς, δι' ἑνὸς λόγου, τοῦ ΕΙ ΤΩι ΚΑΙ ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ, οἰκονομεῖ λῦσαι τὸ ἄτοπον, ἤγουν, εἰ σχολὴ καὶ ἄδειά ἐστιν ἐμοὶ καὶ ἄλλῳ τινὶ, λογίζεσθαι λογισμοὺς ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅτι δετόν ἐστι, θνήσκειν ἐν σιώπῃ.

818. ΕΧΘΙΣΤΟΥ Θ' ΟΡΑιΝ, ἐμοὶ δηλονότι, εἰς τὸ ὁρᾷν. ὅμοιον τῷ, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν, ἤγουν εἰς τὸ πιεῖν τινὰ ἐξ αὐτοῦ.

820. ΣΙΔΗΡΟΒΡΩΤΙ, σιδηροβρώτιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ.

824. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΙΚΟΣ, ΑΡΚΕΣΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπάρκεσον, ἤγουν βοήθησον. καὶ γὰρ εἰκός, ἐπαρκέσαι δηλονότι πρῶτον. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ πρόπαππος αὐτῷ ἦν, καὶ ἦν δίκαιον ὑπὸ πρώτου αὐτοῦ τυγχάνειν βοηθείας. ΟΥ ΜΑΚΡΟΝ ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ, οὐ μεγάλου δώρου τυχεῖν. λαχεῖν κυρίως, τὸ ἀπὸ κλήρου τυχεῖν· ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ τυχεῖν. συντάσσεται δὲ τὸ μὲν λαχεῖν αἰτιατικῇ, τὸ δὲ τυχεῖν γενικῇ. ΦΑΤΙΝ, ἀγγελίαν. ΦΕΡΟΝΤΑ, οἴσοντα, κομίσοντα. ΠΕΠΤΩΤΑ, ἀντὶ τοῦ περιπεπτωκότα. γίνεται δὲ κατὰ συγκοπὴν πεπτῶτα. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, τῷ δι' ὀλίγου ῥανθισθησομένῳ ὑπὸ αἵματος. ΟΙΩΝΟΙΣ. οἰωνοὶ κυρίως οἱ γύπες. ΡΙΦΘΩ, ῥιφῶ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅτε εἰσὶν οἱ εἰς ην παθητικοὶ δεύτεροι ἀόριστοι ἐν χρήσει, οἱ παθητικοὶ πρῶτοι ἀόριστοι ἄχρηστοι εἰσὶν, εἰ μὴ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. οἷον ῥίπτω, ῥίψω, ἔρριψα, ἐρρίφην, ἐρρίφθην. φαίνω, φανῶ, ἔφανα, ἐφάνην, ἐφάνθην.

836. ΟΡΩΣΑΣ, ἐφορώσας, ἐκδικούσας τὰ ἀνθρώπινα πάθη.

837. ΤΑΝΥΠΟΔΑΣ, τὰς μακρὰς ὁδοὺς διερχομένας.

839. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ πανωλεθρίους, τουτέστι παντελεῖ καὶ καθολικῷ ὀλέθρῳ. ΞΥΝΑΡΠΑΣΕΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἀναρπάστους ὁμοῦ ποιήσειαν. ἀνάρπαστος δὲ, ὁ αἰφνιδίως ἀποθανών. ΑΥΤΟΣΦΑΓΗ, αὐτοχειρίᾳ σφαγῇ. ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. ΠΙΠΤΟΝΤΑ, ἀποθνήσκοντα.

842. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΣΤΩΝ. γράφεται πρὸ τῶν φιλίστων, ἤγουν ἔμπροσθεν. ΟΛΟΙΑΤΟ, ὄλοιντο, ἀφανισθεῖεν. ΠΟΙΝΙΜΟΙ, τιμωροὶ, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους. ΕΠΙΣΧΩΝ, κωλύσας τῆς πορείας. ΗΝΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἅρμα. ΗΠΟΥ, ὄντως. ΗΣΕΙ, ἀφήσει. ὁ δὲ κωκυτὸς καὶ ὁ γόος ποιαὶ φωναί.

849. ΤΡΟΦΩι, *τῇ ἀναθρεψαμένῃ με, τουτέστι τῇ μητέρι.*

855. ΚΑΙ ΤΟΙ, *ἐναντιωματικῶς.*

858. ΠΑΝΥΣΤΑΤΟΝ, *ὕστατον. τῶν ποιητῶν ἐστὶ τὸ προστιθέναι τοῖς ὑπερθετικοῖς ἑτέρας ἐπιτάσεις, οἷον ὕστατον πανύστατον, ἄριστον πανάριστον.*

860. ΠΑΤΡΩιΟΝ, *ἀντὶ τοῦ πατρῴας. ἤγουν κρηπὶς τῆς πατρῴας οἰκίας.*

863. Ω ΤΡΟΦΗιΣ, *ὦ ἀναθρεψάμενοί με, τουτέστιν οἱ γονεῖς.*

866. ΦΕΡΕΙ, *ἀντὶ τοῦ ἐπιφέρεται.*

872. ΟΜΙΛΙΑΝ, *κλύεις δηλονότι, ἡμῶν τῆς κοινόπλου νηός, ἤγουν τοῦ ναυτικοῦ λαοῦ τοῦ ὁμοῦ ἡμῖν πλεύσαντος.* ΠΑΝ ΕΣΤΙΒΗΤΑΙ. *ἤγουν ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νεῶν διώδευται.* ΕΧΕΙΣ ΟΥΝ; *ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐχόντων τι ἐν ταῖς χερσὶ, καθ' ὃ λέγεται, οὐ κεναῖς χερσὶν ἐπανήκειν, καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ χειρῶν δεομένων.*

876. Κ'ΟΥΔΕΝ *ἔχω δηλονότι.*

877. ΤΗΝ ΑΦ' ΗΛΙΟΥ ΒΟΛΩΝ. *κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τῶν βολῶν τοῦ ἡλίου. ἔστι δὲ καὶ οὕτω. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μολὼν, ἤγουν ἐλθὼν, ὁ ἀνὴρ τὴν ὁδὸν, τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἄγουσαν, δηλοῦται φανεὶς οὐδαμοῦ, τουτέστιν ἐν οὐδενὶ τόπῳ φαίνεται.* ΔΗΛΟΙ, *ἀντὶ παθητικοῦ δηλοῦται.*

880. ΑΛΙΑΔΑΝ. *ἁλιὰς, ἁλιάδος, τὸ ἁλιευτικὸν πλοῖον. ἁλιάδαι δὲ, οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων, ἤγουν οἱ ἁλιεῖς, ὡς* Ασκληπιάδαι, *οἱ ἰατροί.*

882. Η ΤΙΣ. *ἢ τίς ἀπὸ τῶν θεαινῶν τῶν* Ολυμπίων, *τῶν ποταμῶν ἐπιστήμων, τῶν εἰς τὸν* Βόσπορον *ῥεόντων.*

886. ΠΛΑΖΟΜΕΝΟΝ, *πλανώμενον.* ΣΧΕΤΛΙΑ, *σχέτλιον, χαλεπόν.* ΟΥΡΙΩι, *εὐωδωμένῳ μὴ πλησιάσαι δρόμῳ.* ΑΜΕΝΗΝΟΝ, *ἐξησθενηκότα τῷ κόπῳ.* ΑΝΔΡΑ, *ἐμὲ δηλονότι.* ΠΑΡΑΥΛΟΣ, *πλησίον.*

894. ΤΗΝ ΔΟΥΡΙΛΗΠΤΟΝ. *ἤγουν τὴν* Τέκμησσαν *ὁρῶ τὴν δύσμορον καὶ δυστυχῆ, τὴν δορίληπτον, τουτέστι τὴν ἐν αἰχμαλωσίᾳ νυμφευθεῖσαν.*

895. ΟΙΚΤΩι, *τῷ σχετλιασμῷ.* ΣΥΓΚΕΚΡΑΜΕΝΗΝ, *συμμεμιγμένην.* ΟΙΧΩΚ', *ἔφθαρμαι.* ΔΙΑΠΕΠΟΡΘΗΜΑΙ, *ἐκπεπολιόρκημαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑαλωκότων φρουρίων.* ΚΡΥΦΑΙΩι, *λαθραίῳ, ἤγουν λάθρα ἐργασαμένῳ τὸν φόνον.* ΠΕΡΙΠΤΥΧΗΣ, *περικεκλιμένας, περικεκυλισμένος.*

900. ΕΜΩΝ ΝΟΣΤΩΝ, ἕνεκα τῆς ὑποστροφῆς, ἣν μέλλω ὑποστρέψειν χωρὶς σοῦ. ΚΑΤΕΠΕΦΝΕΣ, ἐφόνευσας. ΤΟΝΔΕ ΣΥΝΝΑΥΤΑΝ, ἐμὲ τὸν συμπλεύσαντα.

905. οἱ Ἀττικοὶ το ΑΡΑ, ὅταν μὲν ἐρωτηματικὸν ᾖ, τροχαϊκῶς γράφουσιν· ὅταν δὲ ὡς σύνδεσμος συλλογιστικὸς λέγηται, ἀδιαφόρως ποτὲ μὲν τροχαϊκῶς, ποτὲ δὲ πυῤῥιχικῶς.

ΕΠΡΑΞΕ, τὸν φόνον δηλονότι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπαθε.

907. ΠΗΚΤΟΝ ΤΟΔ'. πηκτὸν γὰρ ὂν ἐν τῇ χθονὶ τόδε τὸ περιπετὲς ἔγχος αὐτοῦ, παρίστᾳ ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἐφονεύθη. κατηγορῶ σου ἀγαθὰ ἢ φαῦλα, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. κατηγορεῖν δὲ, τὸ παριστᾷν καὶ δεικνύειν, μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται.

909. ΑΙΜΑΧΘΗΣ, ἐφονεύθης. ΑΦΡΑΚΤΟΣ ΦΙΛΩΝ, ἔξω τῆς φυλακῆς τῶν φίλων. ΑΙΔΡΙΣ, ἀνόητος, ἀπράγμων. ΔΥΣΤΡΑΠΕΛΟΣ, ὁ σκληρὸς, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐτράπελος. ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ, ὁ δύσφημον ὄνομα ἔχων.

914. λέγεται ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ καὶ οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι δέχονται διὰ τὸ μίσος, ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτὸν, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ἰούδας.

915. ΠΕΡΙΠΤΥΧΕΙ ΦΑΡΕΙ, περιλαμβάνοντι ἐνδύματι. ἀπὸ τοῦ πᾶν, πάμπαν· καὶ ἀπὸ τοῦδε ΠΑΜΠΗΔΗΝ, ἀντὶ τοῦ παντελῶς.

917. ΤΛΑΙΗ. τλῶ, τὸ ὑπομένω καὶ τολμῶ, οὗ ὁ μέλλων τλήσω· δεύτερος ἀόριστος, ἔτλην· ἡ μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος· τὸ εὐκτικὸν, τλαίην. ΜΕΛΑΝΘΕΝ ΑΙΜΑ. χυθὲν ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ γεγονὸς ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς· ὁ δὲ, διὰ τὸ μέλαν εἶναι τὸ αἷμα, μελανθὲν αἷμα λέγει. ΤΙΣ ΣΕ ΒΑΣΤΑΣΗ; ΦΙΛΩΝ; πάντα τὰ ἀπορηματικὰ, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν πρώτων προσώπων τῶν ἑνικῶν ὑποτακτικῶς γράφεται.

922. ΠΕΠΤΩΤΑ, πεπτωκότα, ἀποθανόντα. ΣΥΓΚΑΘΑΡΜΟΣΑΙ, καταστάξαι.

926. ΧΡΟΝΩι, διὰ χρόνου. ΕΞΑΝΥΣΕΙΝ, λήψεσθαι, τελειώσειν.

930. ΠΑΝΝΥΧΑ ΚΑΙ ΦΑΕΘΟΝΤΑ. ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κατὰ πᾶσαν νύκτα καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν. Φαέθων, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου. ΩΜΟΦΡΩΝ μέγα, Ἀττικῶς. οὗτοι γὰρ τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀρθὰς καὶ κλητικάς. οὕτω καὶ Ω δύσμορ' Αἴας, ἀντὶ τοῦ Αἶαν.

934. Μέγας ἄρα ἄρχων, ἤγουν ἐπιστάτης, ἦν πημάτων, ὁ χρόνος

ἐκεῖνος, ἡμος περὶ τῶν ὅπλων ἔκειτο ἀγὼν ἀριστόχειρ, ἤγουν ὑπὲρ τοῦ φανῆναι τὸν ἄριστον ταῖς χερσίν.

935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ, ἤγουν ὁ κρίνων τίς ἐστιν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα.

941. ΑΠΟΒΛΑΦΘΕΙΣΑΝ, σφαλεῖσαν, ἀποτυχήσασαν.

942. Σοὶ μὲν δοξάζειν ἐστὶ ταῦτα· ἐμοὶ δὲ ἄγαν φρονεῖν, ἐστι ταῦτα δηλονότι, ἤγουν ἀκριβῶς γινώσκειν.

944. ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΖΥΓΑ. τὸν δεσμὸν λέγει τῆς δουλείας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν τῶν ζευγνύντων τὰς βοῦς.

947. ΑΝΑΥΔΟΝ ΕΡΓΟΝ, ἀπόῤῥητον, ὡς ἀποτρόπαιον. ἔργον ἄῤῥητον, ὅπερ δηλονότι ἔχουσιν ἐν τῇ γνώμῃ πράττειν, εἴρηκας ἐν τῇδε τῇ λύπῃ τῶν ἀσυμπαθῶν διττῶν Ατρειδῶν. ἄῤῥητον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον ῥηθῆναι, καὶ τὸ μὴ ἄξιον ῥηθῆναι. τὸ δὲ μὴ ἄξιον, ἢ ὡς ἀποτρόπαιον, οὐκ ἔστιν ἄξιον λέγεσθαι, ἢ ὡς αἰσχρὸν, ἢ ὡς μυστηριῶδες. ἄῤῥητον καὶ ὑπερβολικῶς τὸ μέγα ἢ τὸ πολύ.

953. ΠΑΛΛΑΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. τοιαύτης βλάβης ἀφορμὴν ἔδωκεν ἡ Παλλὰς, ἡ μεγάλη θεὸς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς, εἰς χάριν τοῦ Οδυσσέως.

τὸ φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται κυρίως, ἤγουν τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. ἀπὸ τούτου δὲ παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· (Orest. 11.) οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ καταβάλλειν ἀρχὴν ἔν τινι πράγματι, ὡς ἐνταῦθα.

954. Οὕτως ὁ πολύτλας ἀνὴρ, ἤγουν ὁ πολλὰ ὑπομεμενηκὼς Οδυσσεὺς, κατὰ τὴν βαθυγνώμονα ψυχὴν, ἐφυβρίζει ἡμᾶς, καὶ γελᾷ πολὺν γέλωτα ἐπὶ ταῖς ἡμετέραις λύπαις, ταῖς συμβεβηκυίαις διὰ τὴν Αἴαντος μανίαν.

961. ΓΕΛΩΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ γελάτωσαν. ΚΑΠΙΧΑΙΡΟΝΤΩΝ, ἤγουν καὶ ἐπιχαιρέτωσαν.

963. ΟΙΜΩΞΕΙΑΝ. οἰμώζω τὸν τεθνηκότα. καὶ οἰμώζω ἀμεταβάτως.

964. ΟΙ ΓΑΡ. οἱ κακοὶ κατὰ τὰς γνώμας, ἤγουν οἱ ἀνόητοι. ΧΕΡΟΙΝ, ἐν ταῖς χερσίν. ΟΥΚ ΙΣΑΣΙ, οὐ γιγνώσκουσι, πρὶν ἄν τις αὐτοῦ στερηθῇ.

969. ΠΩΣ ΔΗΤΑ. ἐὰν οὖν οὗπερ ἐπεθύμει, τοῦτο ἐτέλεσε δηλονότι, πῶς ἂν ἐπεγγελῷεν αὐτῷ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, ὥσπερ ἂν εἰ εἶδον αὐτὸν παθόντα ὅπερ οὐκ ἤθελεν; ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν τέθνηκεν οὗτος,

οὐχ ὑπ' ἐκείνων. ΕΝ ΚΕΝΟΙΣ, ματαίως. καὶ γὰρ ὁ Αἴας οὐκ ἔτι ἐσὶν αὐτοῖς, ἵν' ἐπαίῃ δηλονότι τῶν ὕβρεων, καὶ ἔχῃ λύπην· ἀλλὰ διοίχεται, ἤγουν διέφθαρται, λιπὼν ἐμοὶ ἀνίας καὶ γόους.

978. ΗΜΠΟΛΗΚΑΣ, ἀπημπόληκας, πέπρακας, ἤγουν προδέδωκας ἡμᾶς. Η ΦΑΤΙΣ ΚΡΑΤΕΙ, ἡ φήμη ἐκπικρατεῖ.

981. ΩΣ ΩΔ' ΕΧΟΝΤΩΝ. τὸ ἑξῆς· ὡς ὧδε ἐχόντων, ἤγουν διακειμένων τῶν πραγμάτων, πάρεστι στενάζειν. ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕΣ, περισπούδαστον, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπεῖγον, ἀπὸ τοῦ περισπέρχεσθαι, τὸ περιστρέφεσθαι. οἱ γὰρ ἐν δεινῷ τινι καταστάντες ἢ χρείᾳ, καὶ μὴ εὑρίσκοντες λύσιν τούτων, ἄνω καὶ κάτω φέρονται πλανώμενοι ὑπ' ἀπορίας, ἐφ' ὧν λέγεται καὶ τὸ ἀλύειν, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄλη, ἡ πλάνη.

988. ΙΘ', ΕΓΚΟΝΕΙ, ἄπιθι, σπεῦδε. ΦΙΛΟΥΣΙ, εἰώθασι. ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ. τὸ κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότως ἰδίως εἰώθασι τάττειν.

992. ὦ ἀλγεινότατον, λυπηρότατον ἐμοὶ, θέαμα δηλονότι, ἁπάντων τῶν θεαμάτων, ὧν εἶδον ἐγὼ τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ὦ ὁδὸς ἀνιάσασα τὸ ἐμὸν σπλάγχνον μάλιστα πασῶν τῶν ὁδῶν, ἣν νῦν ἔβην, ὦ φίλτατ' Αἴας, φθάσαι ζητῶν, καὶ κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, ὡς ἐπῃσθόμην, ἀντὶ τοῦ ἤκουσα, ἐγνώρισα, ἔμαθον, τὸν σὸν θάνατον.

997. ΔΙΩΚΩΝ, φθάσαι ζητῶν. Κ'ΑΞΙΧΝΟΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΣ, κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν.

1000. ΕΚΠΟΔΩΝ, μακρὰν, πόῤῥω. ΥΠΕΣΤΕΝΑΖΟΝ, κατ' ἐμαυτὸν ἐστέναζον ἡσυχῆ. ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ, τοῦ καλύμματος γύμνωσον, αὐτὸν δηλονότι. ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ, δυσκόλως θεαθῆναι δυνάμενον. ΠΙΚΡΑΣ, ἀλγεινῆς. τὸ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τοῦ ἄλγους τῆς ψυχῆς. ὃ γὰρ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως, τοῦτο ἀλγεινὸν ἐπὶ ψυχῆς. λέγεται καὶ πικρόν τι, ὡς πρόξενον πικρίας, οὐχ ὡς πικρὸν αὐτὸ ὂν, ὡς τὸ ξίφος ἐνταῦθα λέγεται πικρόν. ΚΑΤΑΣΠΕΙΡΑΣ, ὅσων λυπῶν ἀφορμὴν δούς.

1008. ΗΠΟΥ, ὄντως. εἰρωνικόν. ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ, χαρίεις, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ. εὐπρόσωπος, ὁ εὐειδὴς, καὶ ἀπὸ τούτου, εὐπρόσωπος αἰτία, ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής. συνάγει δὲ τὸ ἐναντίον ὁ λόγος· ἤγουν οὐκ εὐμενῶς με δέξαιτ' ἂν, πρὸς ὃ ἐπάγεται ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΧ, ΟΤΩι ΠΑΡΑ, ἤγουν ὅτῳ μηδὲν, τουτέστι μηδαμῶς, πάρεστιν οὐδ' εὐτυχοῦντι γελᾷν ἡδέως.

1012.

1012. ΤΙ ΚΡΥΨΕΙ; *τί σιγήσει; κακόν, ἀπὸ κοινοῦ.* ΤΟΝ. *ἐρεῖ, δηλονότι.* ΕΚ ΔΟΡΟΣ. *γεγονότα ἐξ αἰχμαλώτιδος γυναικός. ἐκ μάχης πολεμίας, τουτέστιν ἐκ γυναικὸς μάχῃ πολεμίᾳ κρατηθείσης.*

1014. ΔΕΙΛΙΑι, *διὰ δειλίαν, ἢ ὑπὸ δειλίας.* ΩΣ ΤΑ ΣΑ. *ἵνα, θανόντος σοῦ δηλονότι, τὴν σὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς σοὺς δόμους ἔχοιμι.* ΚΡΑΤΗ, *τὴν ἀνήκουσάν σοι ἀρχήν.* ΔΥΣΟΡΓΟΣ, *πάνυ ὀργίλος. ἔστι μὲν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ δύσοργος· καὶ τὸ εἶναι δὲ ἐν γήρᾳ βαρὺν αὐτὸν ποιεῖ.* ΠΡΟΣ ΟΥΔΕΝ, *πρὸς οὐδεμίαν αἰτίαν.*

1018. ΕΙΣ ΕΡΙΝ, *εἰς μάχην. ἔρις, ὁ ζῆλος, καὶ ἡ μίμησις. καὶ ἔρις, ἡ μάχη.* ΤΕΛΟΣ. *κατὰ τὸ τέλος, ἐπιῤῥηματικῶς.* ΑΠΟΡΡΙΦΘΗΣΟΜΑΙ, *ἐκπεσοῦμαι γῆς, τῆς πατρῴας δηλονότι.*

1022. ΠΑΥΡΑ Δ' ΩΦΕΛΗΣΙΜΟΙ, *κατὰ τὰ ὀλίγα ἐπιτήδειοι εἰς ὠφέλειαν, ἤγουν ὀφέλιμοι.*

1024. *ἀποσπᾷν, τὸ βιαίως χωρίζειν τὰ κεκολλημένα. πῶς, ἤγουν ποίῳ τρόπῳ, ἀποσπάσω σε τοῦ πικρίας αἰτίου κνώδοντος τοῦδε τοῦ αἰόλου; ἀνασπᾷν καὶ κατασπᾷν, τὸ βιαίως ἀνέλκειν καὶ καθέλκειν.*

1025. ΑΙΟΛΟΥ, *τοῦ συνεχῆ κίνησιν πάσχοντος διὰ τὴν λεπτότητα.* ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, *ἤγουν ξίφους.* ΕΚΤΩΡ ΜΕΝ. *τὸ ἑξῆς· Ἕκτωρ μὲν* ΠΡΙΣΘΕΙΣ, *ἤγουν δεθεὶς, τῷ ζωστῆρι, ᾧ παρὰ τοῦδε ἐδωρήθη.* ΙΠΠΙΚΩΝ ΕΞ ΑΝΤΥΓΩΝ, *ἤγουν τοῦ ἅρματος τοῦ ἱππικοῦ.*

1031. ΕΓΝΑΠΤΕΤ', *ἐξαίνετο.* ΑΠΕΨΥΞΕΝ ΒΙΟΝ, *ἤγουν ἀπέθανεν. ἐτελεύτησέ τις, καὶ ἐτελεύτησε τὸν βίον· καὶ κατέστρεψε, καὶ κατέστρεψε τὸν βίον· καὶ ἀπέψυξε τὸν βίον, καὶ μετήλλαξε, καὶ τέθνηκεν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.* ΤΗΝΔΕ ΔΩΡΕΑΝ, *ἤγουν τόδε τὸ ξίφος, ὅπερ ἔλαβε δῶρον παρ' αὐτοῦ.* ΠΡΟΣ ΤΟΥΔ', *παρὰ τοῦδε, τοῦ ξίφους δηλονότι. πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀποδίδοται.*

1033. ΠΕΣΗΜΑΤΙ, *πτώματι.* ΚΑι'ΚΕΙΝΟΝ, *τὸν ζωστῆρα ὁ Ἀιδης ἔπλεξε, κατεσκεύασε, δηλαδή.*

1040. ΜΗ ΤΕΙΝΕ, *ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπέτεινε, λόγον δηλονότι. τὸ ἀποτείνειν γὰρ ἐπὶ λόγου λέγεται, οἷον, ἀπέτεινε λόγον μακρόν.* ΑΛΛΑ ΦΡΑΖΟΥ. *σκόπει ὅπως κρύψεις τὸν ἄνδρα ἐν τάφῳ.* ΟΠΩΣ *ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθά. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ πῶς.* Α ΔΗ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ. *ἤγουν ἐξίκοιτο ἂν ἃ ἀνὴρ κακοῦργος ἐξίκοιτο ἂν δηλαδή.* ΕΞΙΚΟΙΤΟ, *ἐξέλθοι, εἴποι.*

1044. ΤΙΣ Δ' ΕΣΤΙΝ. *ἤγουν τίς δὲ ἀνὴρ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, ὃν*

προσλεύσσεις, ἤγουν βλέπεις. ΕΣΤΕΙΛΑΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἐστειλάμεθα. στέλλω, τὸ κοσμῶ· στέλλομαι δὲ, ἐπὶ τῆς ἐν θαλάσσῃ πορείας, οἷον, ἐστείλατό τις τόνδε τὸν πλοῦν. ΜΑΘΕΙΝ ΓΑΡ ΕΓΓΥΣ. ἤγουν ἐγγὺς γὰρ ὢν οὐ δυσπετής ἐστιν εἰς τὸ θεαθῆναι. δυσπετὴς, ὁ δυσκόλως ὑπείκων, ἤγουν ὁ δυσχερὴς, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐπετὴς, ὁ εὐκόλως ὑπείκων. προπετὴς, ὁ ἔμπροσθεν κείμενος· προπέτης δὲ παροξυτόνως, ὁ προαρπάζων τι, καὶ παρὰ τὸν καιρὸν παῤῥησιαζόμενος· ἀπὸ τῶν στρουθίων τῶν πρὸ τοῦ καιροῦ ζητούντων πέτεσθαι.

1048. ΜΗ ΣΥΓΚΟΜΙΖΕΙΝ. μὴ θέλε θάπτειν. συγκομίζειν, ἀπὸ τῶν συναγομένων καρπῶν εἰς τὰς ἀποθήκας. ἐπ' ἐκείνων γὰρ λέγεται κυρίως τὸ συγκομίζειν καὶ ἡ συγκομιδή.

1052. ΟΘ' ΟΥΝΕΚΑ. ἐκ παραλλήλου. ΟΙΚΟΘΕΝ, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ οἴκου· καὶ ἀπὸ τούτου οἴκοθεν ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ. ΕΞΕΥΡΟΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ εὕρομεν. εὑρίσκει τις τὸ ὂν, καὶ ἐξευρίσκει τὸ μὴ ὂν· ἐφευρίσκει δὲ, οὐ τὸ μὴ ὂν, κἂν διϊσχυρίζωνται τοῦτο τινές· οὐδὲ μὴν τὸ ὄν. ἀλλ' ἐφευρίσκει τις, τουτέστιν ἐπινοεῖ πρός τι καὶ ἕτερόν τι, εἶτα τοῦτ' ἐκείνῳ προστίθησι. καὶ ἔστι μὲν αὖθις, καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ προστεθέντος ἐκείνῳ, ὃ καὶ πρότερον ἦν· ἀλλ' οὖν τι κείνου ἐφευρήσει τε καὶ προσθήκῃ χρησιμώτερον ἀποπέφανται. οἷον λέγεταί τις Θρᾷξ Διονύσιος ἐξευρεῖν τινὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς τῶν Φοινίκων γλώττης, ᾧ προσεφεῦρέ τις τινὰ τῶν διπλῶν, ψαλίδα εἰπὼν τὴν σπαλίδα, ἀντιστρέφως ταυτὶ τὰ σύμφωνα θείς. εὗρε δέ τις ἁπλῶς πλήθη χρημάτων. ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ, ἐξετάζοντες. ζητῶ, τὸ ἐρευνῶ· καὶ ζητῶ· τὸ ἐξετάζω.

1057. ΠΕΙΡΑΝ ΕΣΒΕΣΕΝ, ὁρμὴν ἔπαυσεν. ΤΗΝΔ' ΗΝ ΟΔ'. ἡμεῖς μὲν ἂν κατὰ ταύτην τὴν τύχην, ἣν εἴληχεν ὁ Αἴας, προὐκείμεθα θανόντες λίαν αἰσχήμονι θανάτῳ, τουτέστι δι' αἰσχίστου θανάτου. ΕΝΗΛΛΑΞΕΝ, ἀντέστρεψε, ὥστε τὴν ἄτιμον πρᾶξιν τοῦδε πρὸς βοσκήματα καὶ πρόβατα πεσεῖν. ΜΗΛΑ κοινῶς ἐπὶ τῶν βοσκημάτων λέγεται.

1063. ΣΩΜΑ ΤΥΜΒΕΥΣΑΙ ΤΑΦΩι, κατὰ τὸ σῶμα ἐνταφιάσαι αὐτόν. ΑΥΤΟΝ εἰπὼν, εἶτα ἐπάγει τὸ ΣΩΜΑ· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· (Ιλ. δ'. 350.) ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; ἐφ' οἷς ὅλον τι δείκνυται καὶ μέρος. προαρπάζει δὲ τὸ ὅλον τὴν δύναμιν τοῦ ῥήματος· εἶτα, ὥσπερ ἐκ μεταμελείας, δίδωσιν αὐτὴν τῷ μέρει. συνυπακούεται οὖν ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ μέρους ἡ κατὰ πρόθεσις, ἵν' ᾖ οὕτως· ποῖον ἔπος ἔφυγέ σε; λέγω κατὰ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων. καὶ οὐδείς ἐστιν ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε τυμβεῦσαι τῷ τάφῳ αὐτόν· λέγω κατὰ τὸ σῶμα.

1066. ΔΕΙΝΟΝ ΕΞΑΡΗΣ ΜΕΝΟΣ. *μὴ ἀντάρῃς χαλεπὴν ἔνστασιν. τὸ ἀνταίρειν κυρίως ἐπὶ τῶν ἀντιτασσομένων λέγεται χερσὶν αἰρομέναις, ἢ ῥάβδοις, ἢ τοιούτοις τισί· καὶ ἐπὶ τούτου καὶ ἐπὶ γνώμης καὶ ἐπὶ τοιούτων τινῶν· οἷον ἀνταίρει γνώμην, καὶ ἀνταίρει μένος.* ΠΑΡΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ, *ἐκτρέποντες. ἀπὸ τῶν μὴ ἐώντων τινὰς βαδίζειν τὴν ἑαυτῶν ὁδὸν, ἀλλὰ παρεκκλινόντων αὐτούς.* ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΘ' ΟΠΟΥ. *οὐκ ἔστιν ὅπου, ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ, τουτέστιν, οὐκ ἔστι τόπος ὅπου. οὐκ ἔστιν ὅτε, ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε, ἤγουν οὐκ ἔστι χρόνος ὅτε. οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστι τρόπος ὅπως.*

1070. ΑΚΟΥΣΑΙ, *ὑπακοῦσαι.* ΚΑΚΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ, *ἴδιόν ἐστιν ἀνδρὸς κακοτρόπου.*

1072. ΜΗΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΥΝ, *μηδαμῶς δίκαιον κρίνειν τῶν ἐπιστατῶν, τῶν ἀρχόντων, ὑπακούειν.* ΦΕΡΟΙΝΤ' ΑΝ, *διοικοῖντο.*

1075. ΣΩΦΡΟΝΩΣ, *εὐτάκτως.* ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΟΥ, *ἤγουν μὴ προτείνων φόβον μηδὲ αἰδῶ.* ΠΡΟΒΛΗΜΑ, *φυλακήν.* ΓΕΝΝΗΣΗι, *ἤγουν φύσῃ, ἕξῃ.* ΔΟΚΕΙΝ ΠΕΣΕΙΝ, *νομίζειν καταστραφῆναι.* Α ΒΟΥΛΕΤΑΙ *τις δηλονότι.* ΠΑΡΑ, *πάρεστι.* ΕΞ ΟΥΡΙΩΝ *πνευμάτων δηλονότι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς νεὼς τῆς ἀπὸ τῆς πρύμνης ἐχούσης τὴν φοράν.*

1085. *προλαβὼν τὸ* ΔΡΩΝΤΕΣ, *λαμβάνει τὴν αἰτιατικὴν οἰκείως, εἶτα ἐπάγει τὸ* ΗΔΩΜΕΘΑ *ἀποδεδομένον πρὸς τὴν προηγησαμένην πτῶσιν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐφεξῆς στίχου τὸ αὐτὸ συμβαίνει, καὶ ἐφ' ἑτέρων πλείστων.* ΠΑΡΑΛΛΑΞ, *κατὰ διαδοχήν. ἀλλάττομαι τοῦδε τόδε, ἤγουν διὰ τοῦδε, ὡς τὸ ὠνοῦμαι τοῦδε τόδε. ἐναλλάττειν, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως. ἐξαλλάττειν, τὸ ἀμείβειν καὶ ἀλλοιοῦν, οἷον ἐξαλλάττει τις τὸ χρῶμα, ἤγουν ἀμείβει. συναλλάττειν, ἐπὶ συμφωνίας γάμου, ἀφ' οὗ συνάλλαγμα. καταλλάττειν καὶ διαλλάττειν, εἰς φιλίαν συνάγειν τινάς· καταλλάττεσθαι δὲ καὶ διαλλάττεσθαι, τὸ εἰς φιλίαν συνάγεσθαι. μεταλλάττειν, τὸ μεταβαίνειν ἀπό τινος εἴς τι, καθ' ὃ λέγεται τὸ, μετήλλαξε τὸν βίον, ἀντὶ τοῦ ἐτελεύτησε. παραλλάττειν, τὸ τῇ παραθέσει ἀλλοῖον δείκνυσθαι, ἀφ' οὗ παραλλὰξ ἐπίρρημα, ὅταν ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον κέηται, καὶ ἁπλῶς τὸ ἐφεξῆς ἑτέρῳ ἕτερον κεῖσθαι. ἀπαλλάττειν, τὸ ἐλευθεροῦν καὶ διάγειν. ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ κυρίου λέγειν.*

1091. ΓΝΩΜΑΣ, *γνωμολογίας.*

1094. ΜΗΔΕΝ ΩΝ ΓΟΝΑΙΣΙΝ, *οὐδαμινὸς ὢν κατὰ τὸ γένος, ἤγουν δυσγενής.* ΟΘ' ΟΙ, *ὅτε οἱ. ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ καὶ τὸ ὅπου ἁρμόζει μετὰ τοῦ καὶ, οἷον· ὅπου καὶ οἱ δοκοῦντες.* —

1099. ΑΥΤΟΣ, ἤγουν αὐτοθελῶς. ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις.

1103. ΟΥΔ' ΕΣΘ' ΟΠΟΥ. οὐδ' ἔστι τόπος, ὅπου — ΚΟΣΜΗΣΑΙ, ἤγουν τάξαι, ἀφ' οὗ κοσμήτωρ ποιητικῶς ὁ βασιλεὺς, ὃς καὶ παρ' αὐτοῖς ταγὸς λέγεται, ἀπὸ τοῦ τάττειν. ἔστι δὲ τὸ πᾶν οὕτως· οὐδέ ἐστι τόπος, ὅπου ἔκειτό σοι νόμος ἀρχῆς κοσμῆσαι τοῦτον, πλέον παρ' ὃ ἔκειτο καὶ τῷδε κοσμῆσαί σε. ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑπὸ ἀρχὴν ἄλλων· ἔπαρχος δὲ, ἀξίωμα.

1108. ΚΟΛΑΖΕ. δίδασκε τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγους. κολάζειν, τὸ παιδεύειν, ἀφ' οὗ κεκολασμένα ἤθη, τὰ πεπαιδευμένα· καὶ ἀκόλαστα, τὰ ἀπαίδευτα.

1109. ΑΤΕΡΟΣ, ὁ ἕτερος. ΤΟ ΣΟΝ ΣΤΟΜΑ, τοὺς σοὺς λόγους.

1119. ΚΑΙ'Ν ΥΠΕΡΔΙΚ' Ηι, κἂν ὑπερβολικῶς ὦσι δίκαια. οἱ ἀστεμφεῖς λόγοι καὶ μὴ ἱλαροὶ λυποῦσι, κἂν ὦσιν ὑπερβολικῶς δίκαιοι.

1120. ΣΜΙΚΡΑ ΦΡΟΝΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ταπεινοφρονεῖν, ᾧ ἐναντίον τὸ ὑψηλὰ φρονεῖν, καὶ μεγάλα φρονεῖν, ἢ ὑψηλοφρονεῖν. ΜΕΓΑ ΚΟΜΠΑΣΕΙΑΣ, μεγαλοῤῥημονήσειας. ΑΣΠΙΔ' ΕΙ ΛΑΒΟΙΣ, εἰ συστάδην πολεμήσειας. συστάδην μάχονται οἱ συμβάλλοντες τὴν μάχην ἐγγύθεν· ἀκροβολίζονται δὲ οἱ μακρόθεν βέλεσι μαχόμενοι, ἀφ' οὗ ἀκροβολισμὸς, ὁ κοινῶς ἀνεμοπόλεμος. ΚΤΕΙΝΑΝΤΑ ΜΕ, ὅσον ἐπ' αὐτῷ δηλονότι. ΔΕΙΝΟΝ, μέγα, ἄξιον θαύματος.

1128. ΤΩιΔΕ Δ' ΟΙΧΟΜΑΙ, ὅσον τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπόλωλα. ΑΤΙΜΑ, ἀτίμους ποίει. ἀτιμάζω, τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ δὲ, τὸ ἄτιμον ποιῶ, καὶ ἠτιμωμένος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ.

1133. ΨΕΞΑΙΜΙ, ἀτίμους ποιήσαιμι.

1132. ΤΟΥΣ Γ' ΑΥΤΟΣ. ἤγουν τοὺς πολεμίους αὐτὸς αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ, οὐκ ἐῶ θάπτειν. ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΠΡΟ'ΥΣΤΗ ΠΟΤΕ, ἤγουν προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ. πολέμιος, ὁ ἀπ' ἀλλοτρίας χώρας ἐχθρός· ἐχθρὸς δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς. ΚΛΕΠΤΗΣ ΨΗΦΟΠΟΙΟΣ, ἤγουν δόλιος κριτὴς αὐτοῦ ἐφωράθης.

1136. ΤΟΔ' ΕΣΦΑΛΗ, τὸ τῆς κρίσεως.

1137. ΠΟΛΛ' ΑΝ ΚΑΚΩΣ, ἤγουν πολλὰ ἂν κακὰ κακῶς κλέψειας σὺ, ἤγουν μετὰ κλοπῆς ἐργάσαιο λάθρα.

1140. ΤΟΝΔ' ΕΣΤΙΝ ΟΥΧΙ ΘΑΠΤΕΟΝ, ἤγουν οὐκ ἄξιόν ἐστι

θάπτειν τόνδε. θαπτέον, κοινῶς· θαπτέον ἐστὶν, Ἀττικῶς. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ συνήθους ἀεὶ καὶ χθαμαλοῦ τὸν λόγον ἐπαίροντες, ἐπεὶ εὗρον ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ θαπτέον, τὸ ποιητέον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης χωρὶς προσθήκης τινὸς λεγόμενα, προστιθέασιν αὐτοῖς τὸ ἐστιν, ὃ συνυπηκούετο ἔξωθεν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἵνα καινότερον τὸν λόγον ἐργάσωνται.

1143. ΕΦΟΡΜΗΣΑΝΤΑ ΤΟ ΠΛΕΙΝ, ἤγουν ἐπὶ τὸ πλεῖν ὁρμήσαντα. τὸ δὲ ὁρμήσαντα, ἀντὶ τοῦ παρορμήσαντα ἐπὶ καιρῷ χειμῶνος. ΠΑΡΕΙΧΕ ἑαυτὸν δηλονότι, τῷ θέλοντι ναυτίλῳ, ὥστε καταπατεῖν. ΛΑΒΡΟΝ, σφοδρὸν, θρασύ. ΧΕΙΜΩΝ, μεγάλη ζάλη ἀνέμου. ΚΑΤΑΣΒΕΣΕΙΕ, καταπαύσειε: τὸ πᾶν. οὕτω δὲ ἴσως ἂν καταπαύσειε καὶ σὲ, καὶ τὸ σὸν θρασὺ στόμα κατὰ τὴν πολλὴν βοὴν, μεγάλη ζάλη ἀνέμου ἐκ μικροῦ νέφους πνεύσασα.

1151. ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. ἡ ἐν ἀντὶ τῆς ἐπί. ὃς ἐφύβριζε ταῖς δυστυχίαις τῶν πλησίον. ΕΙΣΙΔΩΝ. ἰδών. ΜΗ ΔΡΑ ΚΑΚΩΣ. δρῶ σε κακῶς, μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ δρῶ σε κακὸν, ὁμοίως. ΑΝΟΛΒΟΝ, ἀνόητον. ὄλβος γὰρ κυρίως ἡ φρόνησις. ΕΝΟΥΘΕΤΕΙ, ἐδίδασκε. ΗΙΝΙΞΑΜΗΝ, εὐστόχως παρείκασα.

1159. ΠΥΘΟΙΤΟ, ἀκούσειε. ΛΟΓΟΙΣ ΚΟΛΑΖΕΙΝ, διὰ λόγων σωφρονίζειν, ἐκεῖνον δηλονότι, ᾧ τινι πάρεστιν ἀναγκάζειν. ΑΦΕΡΠΕ, ἀπέρχου. ΜΑΤΑΙΟΥ, ἀνοήτου. ΦΛΑΥΡ' ΕΠΗ, φλύαρα. ΕΡΙΔΟΣ, φιλονεικίας.

1164. ΣΠΕΥΣΟΝ ΤΑΧΥΝΑΣ. κατ' ἐπίτασιν λέγεται τῆς σπουδῆς. ΕΝΘΑ ΚΑΘΕΞΕΙ, οὗτος δηλονότι, τὸν εὐρώεντα τάφον, τὸν ὑπὸ τῶν βροτῶν, δηλονότι ἐσόμενον, ἀείμνηστον.

1170. ΠΕΡΙΣΤΕΛΟΥΝΤΕ, κοσμήσαντες. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ, πρὸς αὐτὸν τετραμμένος· προστροπὴ δὲ, τὸ μίασμα.

1175. ΙΚΤΗΡΙΟΝ. ἱκτήριοι κλάδοι, δι' ὧν ποιοῦνται τὰς ἱκετηρίας, καὶ ἱκτήριος θησαυρὸς ὁμοίως.

1178. ΕΞΗΜΗΜΕΝΟΣ, ἐκτεθερισμένος, ἀφῃρημένος.

1179. ΑΥΤΩΣ, ὡσαύτως. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ οὗτος γίνεται οὕτως ἐπίρρημα παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ δηλοῖ δύο· λαμβάνεται γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ ἔχει ἀνταποδοτικὸν τὸ ὡς, οἷον, οὕτως ποιῶ, ὡς ἐκέλευσας· καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν. οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτη, τὸ αὔτως παρὰ ποιηταῖς, κατὰ τὰ δύο ταῦτα σημαινόμενα. λέγεται γὰρ τὸ αὔτως

καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἐφ' ᾧ σημαινομένῳ τὸ ὡσαύτως λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς μετὰ τοῦ ὡς, καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν.

ΤΕΜΝΩ ΠΛΟΚΟΝ. σὺν τῷ λόγῳ ἐκκόπτει ὁ Τεῦκρος καὶ τὸν πλόκαμον τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς. ΕΧΟΥ, ἅπτου τοῦ πατρός. ΕΣ Τ' ΕΓΩ ΜΟΛΩ, ἕως ἂν ἔλθω.

1185. ΝΕΑΤΟΣ, ὁ ἔσχατος, καὶ νεάτη, ἡ ἐσχάτη· ἀφ' οὗ νήτη, κατὰ κρᾶσιν, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς μουσικῆς. ΕΣ ΠΟΤΕ ΛΗΞΕΙ. μέχρι πότε παύσεται ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυστρόφων ἐτῶν, ἐπάγων ἐμοὶ τὴν ἀτελεύτητον βλάβην τῶν πολεμικῶν καμάτων, κατὰ τὴν σήπουσαν ἡμᾶς Τροίαν τῷ χρόνῳ; τὴν Τροίαν λέγω, τὴν ἀθλίαν μέμψιν τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ δηλονότι χρονίαν διατριβήν.

1192. ΩΦΕΛΕ. ἀπὸ τοῦ ὀφείλω, ὤφειλον, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι, ὤφελον, ὃ ἐξ ἀνάγκης γράφεται διὰ τοῦ ω. τάσσεται δὲ ἀεὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου. λέγεται καὶ μετὰ τοῦ οὐκ, οἷον, οὐκ ὤφελον, καὶ μετὰ τοῦ ὡς· καὶ τοῦ μὴ, ἢ τοῦ οὐκ, προτατσομένου τοῦ ὡς· οἷον, ὡς μὴ ὤφελον, ἢ οὐκ ὤφελον. οἷον, ἐπεὶ ἐγένετο τόδε, ὡς οὐκ ὤφελεν, γενέσθαι δηλονότι. συνυπακούεται γὰρ ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ, ἐπεὶ παρεγενόμην, ὡς μὴ ὤφελον, παραγενέσθαι δηλονότι. ἀφ' οὗ ὤφελες ἐπὶ δευτέρου, καὶ ὤφειλεν ἐπὶ τρίτου· λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν. ὄφελον δὲ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ εἴθε, διὰ τοῦ ο, καὶ τάσσεται ἀεὶ μετὰ εὐκτικοῦ, ἢ μετὰ παρεληλυθότος χρόνου. λέγεται τοῦτο ἐνίοτε μετὰ τοῦ ὡς, οἷον, ὡς ὄφελόν γε καὶ σὲ κακοδοξίᾳ νενεκρωμένον.

1203. οὔτε ἐννυχίαν, ἤγουν νυκτερινὴν τέρψιν ἔδωκεν ἐμοὶ ἔχειν ἐν τῷ ἰαύειν, τουτέστιν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι· ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐρώτων ἔπαυσεν, ἐμὲ δηλονότι. ΙΑΥΕΙΝ, ὥστε ἀνύειν, διατελεῖν.

1211. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΜΕΝ. καὶ πρότερον μὲν ἦν ἐμοὶ ὁ θούριος Αἴας φυλακτήριον τοῦ νυκτερινοῦ δείματος καὶ τοῦ πολέμου. ΑΝΕΙΤΑΙ, δέδοται, συγκεχώρηται.

1217. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. εἴθε γενοίμην, ὅπου ἐστὶν ἐπὶ τοῦ πόντου τὸ σύνδενδρον ἀκρωτήριον, τὸ κλυζόμενον ὑπὸ τῆς ἁλὸς, λέγω ὑπὸ τὴν ἄκραν πλάκα, ἤγουν γῆν, τοῦ Σουνίου, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸ ἄκρον τῆς γῆς τοῦ Σουνίου. ἔστι δὲ τὸ Σούνιον ὄνομα ἀκρωτηρίου.

1225. ΣΚΑΙΟΝ ΕΚΛΥΣΩΝ ΣΤΟΜΑ, ἀντὶ τοῦ σκαιοὺς λόγους, ἤγουν κακοὺς, ἀφήσων. σκαιὸν, τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀπαίδευτον, καὶ τὸ ἀριστερόν. ΤΛΗΝΑΙ, τολμῆσαι. ΑΝΟΙΜΩΚΤΕΙ, χωρὶς οἰμωγῆς, ἀτι-

μωρήτως. ΧΑΝΕΙΝ, εἰπεῖν. — σὲ δὴ ἀγγέλλουσιν ἐμοὶ τολμῆσαι εἰπεῖν οὕτως ἀνοιμωκτεὶ τὰ χαλεπὰ ῥήματα.

1287. ΣΤΑΝΤΟΣ, συστάδην μαχεσαμένου.

1239 ΠΙΚΡΟΥΣ, πικροποιοὺς, εἰς πικρίαν ἡμῶν. πικροὺς ἀγῶνας ἐοίκαμεν κηρύξαι τοῖς Ἀργείοις τότε ἕνεκα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, εἰ πανταχοῦ φανείμεθα κακοὶ ἐκ Τεύκρου. ἐν μὲν τῷ ΕΟΙΓΜΕΝ τρέπεται τὸ κ εἰς γ ἀπὸ τοῦ ἐοίκαμεν· ἐν δὲ τῷ στύξω, τὸ γ εἰς κ, ἀπὸ τοῦ στυγήσω, ὅθεν στύξαι.

1244. ΚΑΚΟΙΣ λόγοις δηλονότι. ΒΑΛΕΙΤΕ, λοιδορήσετε.

1245. ΞΥΝ ΔΟΛΩι ΚΕΝΤΗΣΕΘ', λάθρα σφάξετε. ΟΙ ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ, οἱ νικηθέντες, ἀπολειφθέντες· ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν δρομέων.

1247. ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ, εὐταξία, ἣν ὁ νόμος ποιεῖ.

1249. ΤΟΥΣ ΟΠΙΣΘΕΝ, τοὺς ἀπολειπομένους, τοὺς νικωμένους. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομέων ταῦτα λέγεται. ΑΛΛ' ΟΙ ΦΡΟΝΟΥΝΤΕΣ ΕΥ, ἤγουν οἱ φρόνιμοι κρατοῦσιν, καὶ πρὸς τοῦτο ἐπάγεται τὸ ΜΕΓΑΣ ΔΕ βοῦς ὢν τὴν πλευρὰν, καὶ τὸ ἑξῆς. ΟΡΘΟΣ, ἤγουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ὁδὸν πορεύεται, οὐ παρακλίνων.

1257. ΑΛΛ' ΗΔΗ ΣΚΙΑΣ. ὑπὲρ ἀνδρὸς οὐκ ἔτι ζῶντος, ἀλλὰ ὄντος σκιᾶς, τουτέστιν ἀνυποστάτου.

1258. ΥΒΡΙΖΕΙΣ, ὑβριστικὰ λέγεις. ΕΞΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΙΣ, θρασυλογεῖς, λαβραγορεῖς. ΟΣ ΕΙ ΦΥΣΙΝ, κατὰ φύσιν, ἤγουν κατὰ τὸ γένος. ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ. νόμος ἦν Ἀθήνησι, τοὺς ἐξ ἑταίρας ἢ δούλης τεχθέντας μὴ δημηγορεῖν. ΜΑΘΟΙΜ', νοήσαιμι. ΟΥΚ ΕΠΑΙΩ, οὐ νοῶ.

1266. ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ ΧΑΡΙΣ, ἤγουν ἡ ὀφειλομένη τῷ τεθνηκότι. ΤΑΧΕΙΑ ΤΙΣ, ἀντὶ τοῦ τάχιστα. τὸ μὲν ΤΙ ζητεῖ οὐσίαν πράγματος, οἷον, τί τόδε ἐστὶν, ἄνθρωπος τυχὸν, ἢ ἵππος; τὸ δὲ ΤΙΣ, ὑπόστασιν καὶ πρόσωπον, οἷον, τίς ὅδε ἐστὶ, Σωκράτης τυχὸν, ἢ Πλάτων; καὶ, τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; ἐν τούτῳ γὰρ ὁ ἐρωτῶν οἶδε μὲν, ὅτι ἀνὴρ, πρὸς ὃν τὴν ἐρώτησιν ποιεῖται, ζητεῖ δὲ τοὔνομα, ᾧ ἂν οὗτος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν χωρίζοιτο. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ τις οὐκ ὄνομα μόνον ἀπαντᾷ κύριον, ἀλλὰ καὶ σὺν ἐπιθέτῳ ἐνίοτε κύριον, οἷον, τίς ὅδ' ἐστὶν ὁ ἡδὺς Λουκιανός; διὰ τοῦτο οὐκ ὀνόματι μόνον κυρίῳ τὸ τις ὑποτάσσεται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπιθέτῳ, οἷον, Λουκιανός τις ἐποίησε τόδε, καὶ, ὁ Λουκιανὸς ἡδύς τις ἐστίν. ἐνταῦθα οὖν ἡ ΧΑΡΙΣ ἐπίθετον ἔχει τὸ ΤΑΧΕΙΑ ὄνομα, εἰ

καὶ ἄλλως τοῦτο ἐπιῤῥηματικὴν ἔχει σημασίαν, διὸ μετὰ του ΤΙΣ αὐτὶ ἐπάγεται, καὶ ταχεῖά τις αὕτη λέγεται διαῤῥεῖν. κατὰ ταῦτα λέγεται, καὶ τὸ ὅστις, καὶ τὸ ὁποῖός τις. καὶ τὸ μὲν ὅστις νοεῖται ἐπὶ κυρίου ὀνόματος· τὸ δὲ ὁποῖός τις, ἐπὶ ἐπιθέτου· ὡς παρὰ Λουκιανῷ· Τὸ δὲ ὅλον οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες τίς ἐστιν ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστηκώς· εἴτε καλὸς δηλονότι, εἴτε τὸ ἐναντίον, ἅπερ ἐπιθετικῶς λέγεται. ΠΡΟΔΟΥΣ' ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ, καταλαμβάνεται προδιδομένη, ἢ προδοῦσα, τὸν τεθνηκότα δηλαδή. ΕΙ ΣΟΥ Γ' ΟΔ' Ω'ΝΗΡ. εἰ σοῦ γε, ὦ Αἴας, ὅδε ὁ ἀνὴρ οὐκ ἔτι ἔχει μνήμην.

1270. ΠΡΟΥ'ΚΑΜΕΣ, προηγωνίσω.

1274. ΕΡΚΕΩΝ. ἐντὸς τῶν ἑρκέων, ἤγουν τείχους, ΕΓΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΟΥΣ. ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντός. ΕΝ ΤΡΟΠΗ: ΔΟΡΟΣ, ἐν ἥττῃ τοῦ πολέμου. τρόπαιον, ἡ νίκη· τροπὴ δὲ, ἡ ἧττα. τρόπαιον, ἐπὶ τῶν διωκόντων· τροπὴ, ἐπὶ τῶν διωκομένων. ΑΚΡΟΙΣΙΝ ΗΔΗ, ἐπὶ μὲν τοῖς ἄκροις ναυτικοῖς ἐδωλίοις, ἤγουν ὑποστρώμασι, σανιδώμασι τῶν νεῶν, τοῦ πυρὸς ἤδη ἀναπτομένου καὶ ἀναφλεγομένου. ΑΡΔΗΝ. αἴρω, τὸ ἀφανίζω, καὶ τὸ ὑψῶ· ἀφ' οὗ ἄρδην, ἀντὶ τοῦ μετεώρως καὶ κούφως, ὡς ἐνταῦθα. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανιστικῶς καὶ ὁμοῦ.

1281. ΣΥΜΒΗΝΑΙ, συνελθεῖν. βαίνω, τὸ πορεύομαι, ἀφ' οὗ τὸ συμβῆναι ἐνταῦθα· καὶ ἵσταμαι, ἀφ' οὗ βάσις ἀνδριάντος. ΛΑΧΩΝ, κληρωθείς· ἀφ' οὗ λαχμὸς, ὁ κλῆρος, ποιητικῶς.

ΚΑ'ΚΕΛΕΥΣΤΟΣ, καὶ αὐθόρμητος. τὸ πᾶν· καὶ οὐ μνημονεύεις, ὅτε αὖθις ὁ Αἴας κληρωθεὶς, αὐθόρμητος, οὐ περιμένων τὸν προστάξοντα, ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Εκτορος.

1285. ΔΡΑΠΕΤΗΝ, ἐπιτήδειον εἰς τὸ διαφεύγειν. κλῆρος, δι' ὃν ἐκληροῦντο· καὶ κλῆρος, αὐτὸ τὸ κληροῦσθαι. ΑΡΟΥΡΑΣ. χέρσος, ἡ ξηρὰ γῆ· ἄρουρα, ἡ ἠροτριασμένη· λήϊον, τὸ ἔχον ἀστάχυας χωράφιον. ΑΛΜΑ ΚΟΥΦΙΕΙΝ, πήδημα κοῦφον ποιήσειν. ἅλμα, πάλμα, καὶ πήδημα, ταυτόν. ΠΟΙ ΒΛΕΠΩΝ. ἤγουν εἰς ποίαν εὐγένειαν τὴν ἀφορῶν ταῦτα λέγεις;

1291. ΟΥΚ ΟΙΣΘΑ. οὐ γιγνώσκεις Πέλοπα τὸν σὸν πρόπαππον ὄντα ἀρχαῖον, βάρβαρον Φρύγα, ὃς τοῦ σοῦ πατρὸς προϋπῆρξε πατήρ· Ατρέα δὲ, ὄντα δηλονότι, δυσσεβέστατον, προθέντα τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον ἀπὸ τῶν σαρκῶν τῶν ἰδίων τέκνων, ὃς ἔσπειρέ σε;

1296. ΕΠΑΚΤΟΝ, ἐπείσακτον μοιχόν. Ο ΦΙΤΥΣΑΣ, ὁ γεννήσας. φυτεύειν, τὸ τῇ γῇ φυτὸν ἐνθεῖναι. ψιλὸν τὸ φυ καὶ βραχύ. φιτύειν, τὸ σπείρειν, ποιητικῶς, ὃ παράγεται ἀπὸ τοῦ φῖτυς, ὁ πατήρ. ι καὶ

μακρὸν, ὃ καὶ ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ τέτακται. τοῖς δὲ ὕστερον ἡμαρτήθη. ΕΦΗΚΕΝ, ἐπέταξε δοθῆναι εἰς διαφθοράν. ΤΑ ΠΡΩΤ' ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ, τὰς τῆς πρώτης μοίρας ἀνδραγαθίας ἀνδραγαθήσας.

1301. ΦΥΣΕΙ, γένει. ἐπὶ γένους λέγεται κυρίως τὸ φύσει· ἐπὶ δὲ τῶν υἱοθετουμένων, τὸ θέσει. καὶ ἀπὸ τούτων μετάγεται ταῦτα καὶ ἐφ' ἕτερα.

1302. ΒΑΣΙΛΕΙΑ, βασιλὶς, Λαομέδοντος θυγάτηρ. ἐκλελεγμένον δὲ αὐτὴν δῶρον Τελαμῶνι ἔδωκεν Ἡρακλῆς. ΒΛΑΣΤΩΝ, βλαστήσας, εἰς φῶς προαχθείς. ΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ, τοὺς ἀπὸ γένους. ΤΟΙΟΙΣΔ' ΕΝ ΠΟΝΟΙΣΙ, τοιαύταις ἐν συμφοραῖς.

1309. ΒΑΛΕΙΤΕ Χ'ΗΜΑΣ. ἑαυτὸν λέγει, καὶ τὴν Τέκμησσαν, καὶ τὸν Εὐρυσάκην.

1310. ἐπεὶ καλόν μοι προδήλως ὑπὲρ τοῦδε πονουμένῳ μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικὸς, ἢ καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς λέγω τοῦ σοῦ ἀδελφοῦ.

1315. δειλὸς καὶ θρασὺς ἐναντία κακὰ ὑπερβολὴν ἔχοντα καὶ ἔλλειψιν. μέσον δὲ τούτων ἡ ἀνδρεία. Η'Ν ΕΜΟΙ, ἤγουν ἢ ἐν ἐμοί.

1316. ΚΑΙΡΟΝ, εἰς καιρὸν, ἐγκαίρως. ΞΥΝΑΨΩΝ, αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην, ἀλλὰ διαλύσων, χωρίσων, παρεγένου.

1320. ΟΥ ΓΑΡ ΚΛΥΟΝΤΕΣ. ἆρα γὰρ οὐ πάνυ αἰσχροὺς λόγους ἀκούομεν, ὦ ἄναξ Ὀδυσσεῦ, ὑπὸ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς ἀρτίως;

1324. λόγῳ ἤκουσεν αἰσχρὰ, καὶ γὰρ αὐτὸς ἔργῳ ἐποίησεν ἐμὲ αἰσχρά.

1325. ΤΙ ΓΑΡ Σ' ΕΔΡΑΣΕΝ. τί δέ σε ἐποίησεν τοιοῦτον, ὥστε καὶ ἐπέχειν σοι βλάβην;

1326. ΟΥ ΦΗΣ' ΕΑΣΕΙΝ, διατείνεται οὐκ ἐάσειν. ΑΜΟΙΡΟΝ, ἀμέτοχον. ἀλλὰ διατείνεται θάψειν αὐτὸν πρὸς βίαν ἐμοῦ. ΒΙΑΝ λέγει, ἣν βιάζεται αὐτόν.

1328. ἔξεστιν οὖν φίλῳ εἰπόντι τἀληθῆ, οὐδὲν ἔλαττον ἢ πρότερον συνηρετμεῖν σοι, τουτέστιν, ὥσπερ πρότερον συμφωνεῖν σοι, φίλῳ εἶναι. ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὴν αὐτὴν εἰρεσίαν ἐρεσσόντων καὶ μὴ ἐναντιουμένων. ΕΙΗΝ ΟΥΚ ΑΝ ΕΥ ΦΡΟΝΩΝ, εἰ μὴ φίλου ἀκούσαιμι, σοῦ δηλονότι, ΝΕΜΩ, ἀντὶ τοῦ ἔχω.

1334. Η ΒΙΑ, ἡ δυναστεία. ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΠΑΤΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν τοῦ δικαίου. ΕΧΘΙΣΤΟΣ, πάνυ ἐχθρὸς, μάλιστα μεμισηgg 5

μένος. ΕΚΡΑΤΗΣΑ, ἐγκρατὴς ἐγενόμην. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΝ ΕΜΠΑΣ. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ ὄντα αὐτὸν ἐμοὶ ἔχθιστον οὐκ ἂν ἀπαξιώσαιμι, ὥστε μὴ ὁμολογεῖν, καὶ τὸ ἑξῆς. ΑΤΙΜΑΖΟΙΤΟ ΣΟΙ, ὑβρίζοιτο ὑπὸ σοῦ.

1344. ΑΝΔΡΑ Δ'. οὐ δίκαιον δὲ βλάπτειν σε τὸν ἄνδρα τὸν ἀνδρεῖον εἰ θάνοι, οὐδ' ἐὰν μισῇς. ΤΟΥΔ' ΥΠΕΡΜΑΧΕΙΣ ΕΜΟΙ, ἤγουν ὑπὲρ τούτου μάχῃ ἐμοί.

1348. ΟΥ ΓΑΡ ΘΑΝΟΝΤΙ. ἤγουν θανόντι δὲ οὐ χρή σε προσεπεμβῆναι; τουτέστι, πρὸς τῷ μισεῖν ἐπεμπηδῆσαι. ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων λέγεται τὸ ἐπεμβῆναι. ΜΗ ΧΑΙΡΕ, ἤγουν μὴ πρόσκεισο.

1352. ΚΛΥΕΙΝ. χρὴ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ὑπακούειν τῶν βασιλέων. τουτέστι, πρέπει σε εἴκειν ἐμοί. ἐσθλός, ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος, ἤγουν ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀγαθός.

1353. ΚΡΑΤΕΙΣ, νικᾷς τοι, ὑπὸ τῶν φίλων νικώμενος.

1354. ΜΕΜΝΗΣ', ἀναλογίζου.

1357. Η 'ΡΕΤΗ. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ δηλονότι, ἤγουν ἡ ἀνδρεία. ΠΟΛΥ, ἀντὶ τοῦ πλέον. ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ ΒΡΟΤΟΙΣ, παραπλῆγες παρὰ τοῖς βροτοῖς. οἱ τοιοίδε φῶτες, οἷος ἦν ὁ Αἴας δηλονότι εἰς μάχην ῥᾳδίως μεταβαλλόμενος, ἔμπληκτοί εἰσι παρὰ τοῖς βροτοῖς. πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ὁ Ὀδυσσεύς· Ὄντως πλεῖστοι, καὶ ἄλλοι δηλονότι, νῦν εἰσι φίλοι, καὶ κατὰ τὸ ἑπτὸν ἄλγους πρόξενοι. ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, καὶ παραπλὴξ, ταὐτό. λέγεται δὲ ταῦτα ἐπὶ τῶν ἐκτετραμμένων τὴν ψυχήν.

1361. ΕΠΑΙΝΕΙΝ ΟΥ ΦΙΛΩ, ἀποδέχεσθαι οὐκ εἴωθα, ἤγουν οὐκ εἴωθα σκληρὸς εἶναι. ΦΑΝΕΙΣ, δείξεις.

1363. μᾶλλον μὲν οὖν ὑμᾶς δείξω πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἄνδρας δικαίους. ΑΝΩΓΑΣ, συμβουλεύεις.

1365. ΕΓΩΓΕ ἄνωγα δηλονότι. καὶ γὰρ αὐτὸς ΕΝΘΑΔ', ἤγουν εἰς τὸν θάνατον, ἀφίξομαι. ἐπειδὴ μέλλω καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖν, θέλω τὸν θανόντα θάπτειν.

1366. Η ΠΑΝΘ' ΟΜΟΙΑ. ὄντως πᾶς ἀνὴρ συμφέροντα ἑαυτῷ πάντα πονεῖ. τὸ γὰρ ΟΜΟΙΑ, ἀντὶ τοῦ συμφέροντα, ἁρμόδια. ΠΟΝΕΙ, ἐργάζεται. ΤΩι ΓΑΡ ΜΕ ΜΑΛΛΟΝ. τίνι γὰρ ἄλλῳ δηλονότι, ἤγουν τίνος ἄλλου χάριν εἰκός ἐστι πονεῖν ἐμὲ, μᾶλλον ἢ χάριν ἐμαυτοῦ; ΣΟΝ ΑΡΑ. τὸ ἄρα ἀντὶ τοῦ δή. ΩΣ ΑΝ ΠΟΙΗΣΗιΣ. καθὰ, ἤγουν καθ' ὁποῖον δή τινα τρόπον ἂν ποιήσῃς. ΠΑΝΤΑΧΗ, ἐν πᾶσι.

1370. συγκατάθεσις συνυπακούεται, πρὸς ἣν ἐπάγεται τὸ ΑΛΛ' ΕΥ

Γ' ΕΠΙΣΤΑΣΟ. τοῦτο μὲν ποιήσω· ἀλλ' εὖ γε τοῦτο ἐπίστασο, καὶ τὸ ἑξῆς.

1372. ΚΑΙ'ΚΕΙ ΚΑΙ'ΝΘΑΔ' ΩΝ, ἐν τῷ Αἰδῃ καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, τουτέστι καὶ ζῶν καὶ ἀποθανὼν ὁμοίως.

1376. ΤΑ'ΠΟ ΤΟΥΔ', κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦδε, κατὰ τὸ ἑξῆς. ΑΓΓΕΛΛΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι.

1378. ΣΥΝΘΑΠΤΕΙΝ ΘΕΛΩ, σὺν ὑμῖν δηλονότι θέλω θάπτειν. σὺν σοὶ θάπτω τόνδε. διττῶς δύναται νοεῖσθαι οὗτος ὁ λόγος. ἢ ὅτι καὶ σὲ θάπτω μετὰ τοῦδε· ἢ ὅτι τοῦτον ἐγὼ καὶ σὺ θάπτομεν.

1382. Μ' ΕΨΕΥΣΑΣ ΕΛΠΙΔΟΣ, ψευσθῆναι ἐποίησας προσδοκίας, τῆς πρός σε δηλαδή.

1384. ΠΑΡΕΣΤΗΣ ΧΕΡΣΙΝ, συνεμάχησας ἔργῳ, οὐ λόγῳ. τοῦτο δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς ἐργαζομένων τι.

1386. Ο'ΥΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ, ὁ ὑμβρόντητος, ὁ ἐκπεπατεὶς τῶν φρενῶν ἀπὸ ἤχου βροντῆς. ΛΩΒΗΤΟΝ, ἐφύβριστον. ΤΟΙΓΑΡ ΣΦ' ΟΛΥΜΠΟΥ. δι' ὃ αὐτοὺς τῶν ἐν Ολύμπῳ θεῶν τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεύς, μνήμων τε, τῶν ἀδικημάτων δηλονότι, ἡ Εριννύς, ἡ ταμιεύουσα τὰς τιμωρίας, καὶ τελεσιουργὸς Δίκη, καὶ τὸ ἑξῆς. Εριννῦς εἰσιν αἱ κατάραι, καὶ ἔφοροι τῶν καταρῶν θεαί.

1393. ΣΕ Δ' Ω. σὲ δὲ, ὦ σπέρμα πατρὸς τοῦ γεραιοῦ Λαέρτου, ἕνεκα μὲν τάφου, ἤγουν ἐνταφιασμοῦ, δέδοικα ἐᾶν ἐπιψαύειν τοῦδε. ὄκνος, ὁ φόβος, καὶ ἡ ἀναβολή.

1396. Κ' ΕΙ ΤΙΝΑ ἄλλον δηλονότι ἀπὸ τοῦ ΣΤΡΑΤΟΥ.

1398. ΠΟΡΣΥΝΩ, πράξω. ΑΛΛ' ΗΘΕΛΟΝ ΜΕΝ, συνεργῆσαι δηλονότι εἰς τὴν ταφήν. μάλιστα καινόσχημον τοῦτό γε. ΕΙΜΙ, ἀπέρχομαι, ἐπαινέσας. ΤΟ ΣΟΝ, ἤγουν ὃ σὺ λέγεις.

1402. ΑΛΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα. ΚΟΙΛΗΝ ΚΑΠΕΤΟΝ, τάφρον. ΧΕΡΣΙ ΤΑΧΥΝΕΤΕ, διὰ τῶν χειρῶν ταχέως ποιεῖτε. ΤΟΙ Δ'. οἱ δὲ θέστε, ἐπὶ τοῦ πυρὸς δηλαδή, ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρως, ἤγουν ἐγκαίρως, ΤΡΙΠΟΔ' ΑΜΦΙΠΥΡΟΝ, ἤγουν χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον, ἕνεκα ἐπιταφίων λουτρῶν. ΥΨΙΒΑΤΟΝ δὲ, ὑψηλὴν βάσιν ἔχοντα. χυτρόπους, ὁ κοινῶς πυροστάτης, ὃ καὶ λάσανον λέγεται. ἀπὸ δὲ τῆς θέσεως τοῦ χυτρόποδος νοεῖται ὁ λέβης, καὶ τὸ θερμαινόμενον ὕδωρ.

1409. ΠΑΙ ΣΥ ΔΕ. σὺ δὲ, ὦ Εὐρύσακες, σὺν φιλοφροσύνῃ θιγὼν,

ἤγουν ψαύσας σὺν ἐμοὶ τῆς πλευρᾶς τῆσδε τοῦ πατρὸς, ὅσον ἰσχύεις ἐπικούφιζε, ἀντὶ τοῦ ἀνακούφιζε, ἀνάβάσταζε.

1412. ΣΥΡΙΓΓΕΣ, αἱ ὀπαὶ τῆς πληγῆς ἀναφυσῶσιν, ἀναπέμπουσι μέλαν αἷμα μετὰ ἰσχύος.

1413. ΑΛΛ' ΑΓΕ ΠΑΣ. ἀλλ' εἶα πᾶς, ὅστις φησὶν εἶναι φίλος τῷ ἀνδρὶ τῷδε, τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, ὁρμάτθω πονῶν, ὑπὲρ τοῦδε, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς ἄλλου ἀπὸ τῶν θνητῶν κρείττονος τοῦδε τοῦ Αἴαντος, ὅτε ἦν, ἤγουν ὑπῆρχε, τότε φωνῶ, τουτέστι λέγω. ΣΟΥΣΘΩ, παρακινείσθω. ΒΑΤΩ, πορευέτω.

1420. Ο ΤΙ ΠΡΑΞΕΙ, ὅπως διακείσεται. ἢ εὐπραγήσει λέγω, ἢ δυσπραγήσει. ἀμφότερα γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΙΑΝΤΑ

ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

---

2. ΑΣΤΙΠΤΟΣ, ἄβατος.

38. ΘΑΛΠΕΤΑΙ, ξηραίνεται.

79. ΦΥΣΕΙ, ἐκ φύσεως. ΚΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ, αὐτὴν τὴν νίκην.

82. ΤΟΛΜΑ. προστακτικόν.

91. ΕΞ ΕΝΟΣ ΠΟΔΟΣ, ἤγουν χωλὸς ὤν.

98. ΕΙΣ ΕΛΕΓΧΟΝ, εἰς πεῖραν τῶν πραγμάτων.

116. ΘΗΡΑΤΕΑ, δυνατὴ ληφθῆναι, ἤγουν ἡ Τροία.

134. ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ. οὕτως Νίκη Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Ἀττικῇ.

136. ΥΠΟΠΤΑΝ, τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς, ὡς ἐπιβούλους.

139. ΚΑΙ ΓΝΩΜΑ. ἡ γνώμη τῶν βασιλέων κρατεῖ.

153. ΕΝΕΔΡΟΣ, ἔνοικος.

180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ, εὐγενῶν.

208. ΤΡΥΣΑΝΩΡ, ἡ τρύχουσα τοὺς ἄνδρας.

216. ΤΗΛΩΠΟΝ, μεγάλην.

221. ΚΑΤΕΣΧΕΤ', προσωρμίσατε.

231. ΤΟΥΤΟ Γ'. ἤτοι τῆς προσηγορίας ὑμῶν.

251. ΚΛΕΟΣ, φήμην.

275. ΟΙ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ, ἢ καταρᾶται αὐτοῖς. ἢ οἷα αὐτοῖς ἔτυχεν. ΠΟΙΑΝ Μ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ, τίνα ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

293. ΠΑΓΟΥ, παγετοῦ.

305. ΕΣΧΕ, προσέσχε.

313. ΑΔΗΦΑΓΟΝ, βρωστικήν.

320. ΣΥΝΤΥΧΩΝ, οὐχ ἁπλῶς τυχών. ἐκεῖνο γὰρ δοτικῇ συντάσσεται· ἀλλὰ σὺν σοὶ τυχὼν τῶν κακῶν Ἀτρειδῶν.

324. ΘΥΜΩι, ὀργῇ. ΧΕΙΡΑ, πρᾶξιν.

351. ΑΘΑΠΤΟΝ, ζῶντα. ζῶντα γὰρ οὐκ εἶδον.

355. ΠΙΚΡΟΝ. διὰ τὸ ἐκεῖ τεθάφθαι τὸν Ἀχιλλέα.

363. ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΟΝ, λυπηρότατον.

371. ΠΛΗΣΙΟΝ ΓΑΡ ΩΝ ΚΥΡΕΙ. ἔοικε μὲν ἐσχηματίσθαι ὁ λόγος.

καὶ γὰρ ἀληθῶς Ὀδυσσεὺς νῦν πλησίον αὐτῶν ἐστὶν ἐν τῇ Λήμνῳ. ὅμοιον καὶ τὸ Ο Δ' ΕΝΘΑΔ' ΗΚΩΝ. δηλοῖ μὲν γὰρ τὸ εἰς ὀργὴν ἥκων· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ εἰς Λῆμνον ἥκων.

388. ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ, βασιλέων ἢ συμβούλων.

399. ΠΑΡΕΔΙΔΟΣΑΝ, ἡ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ ἄδικον δηλοῖ. τὸ δὲ ἑξῆς· παρεδίδοσαν τῷ Λαερτίου.

423. ΕΞΗΡΥΚΕ, ἐκώλυσεν.

429. ΟΔΥΣΣΕΥΣ Δ' ΕΣΤΙΝ ΑΥ ΚΑΝΤΑΥΘ'. ἐν τοῖς ζῶσι. ἐσχημάτισται ὁ λόγος, εἰ καὶ ἄκοντος Φιλοκτήτου. ἵν' ᾖ ἐνταῦθα, ἐν τῇ Λήμνῳ.

437. ΑΙΡΕΙ ΠΟΝΗΡΟΝ, ὡς φεύγοντα δηλονότι.

448. ΠΑΛΙΝΤΡΙΒΗ, ἐπίτριπτα.

455. ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ, ὡς κακούς.

467. ΕΞ ΑΠΟΠΤΟΥ, μακρόθεν τῆς θαλάσσης.

474. ΦΟΡΗΜΑΤΟΣ, βάρους.

477. ΟΝΕΙΔΟΣ, φήμη.

494. ΒΕΒΗΚΟΙ, τεθνήκοι.

497. ΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΩΝ, ἀντὶ τοῦ οἱ διάκονοι.

509. ΟΣΣΑ ΤΥΧΟΙ, ὅσων τύχοι.

561. ΦΡΟΥΔΟΙ, ἀφανεῖς, κρυπτοί.

568. ΑΥΤΑΓΓΕΛΟΣ, ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος.

572. ΠΡΟΣ ΠΟΙΑΝ ΑΝ ΤΟΝΔ'. καὶ τὸ ΤΟΝΔΕ ἐσχημάτισται. ἤτοι τὸν παρεστάμενον Φιλοκτήτην.

579. ΔΙΕΜΠΟΛΑι, πωλεῖ.

618. ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΝ. τὸ ἑξῆς· καὶ τούτων μὴ τυχὼν ἐφεῖτο καὶ ὑπέσχετο τῷ θέλοντι τὸ κάρα τέμνειν.

627. ΣΥΜΦΕΡΟΙ, συνενέγκοι.

639. ΑΓΗι, πέσῃ, θραυσθῇ.

668. ΔΟΥΝΑΙ, ἀποδοῦναι. ΚΑΞΕΠΕΥΞΑΣΘΑΙ, καυχήσασθαι.

678. ΑΜΠΥΚΑ ΔΡΟΜΑΔΑ, τροχὸν περιφερόμενον.

684. ΟΥΤ' ΕΡΞΑΣ ΤΙΝ', βλαβερὸν δηλονότι.

685. ΙΣΟΣ, δίκαιος.

691. ΠΡΟΣΟΥΡΟΣ, κάτοικος. ἢ ὑπ' ἀνέμων βαλλόμενος. ἢ πρὸς ἄνεμον τετραμμένος.

694. ΒΑΡΥΒΡΩΤ', τὸν ἐσθίοντα βαρέως τὸ σῶμα αὐτοῦ.

696. ΑΙΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ, τὸ αἷμα ἀναδιδόμενον.

700. ΦΟΡΒΑΔΟΣ, τῆς πάντας τρεφούσης.

708. ΑΙΡΩΝ, λαμβάνων.

712. ΑΝΥΣΕΙΕ, περιποιήσαιτο.

812. ΣΟΥ ΜΟΛΕΙΝ ΑΤΕΡ. ἐσχημάτισται.

830. ΟΜΜΑΣΙΝ. ἐναντιωθεὶς τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, μὴ ἐάσης αὐτὸν βλέψαι τανῦν.

845. ΒΑΙΑΝ, μικρὰ καὶ ἥσυχά μοι διαλέγου, μή ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος.

865. ΑΦΕΣΤΑΝΑΙ ΦΡΕΝΩΝ, παραφρονεῖν.

871. ΜΕΙΝΑΙ, ὑπομεῖναι.

919. ΚΑΚΟΥ ΤΟΥΔΕ, τῆς νόσου.

925. ΤΩΝ ΕΝ ΤΕΛΕΙ, τῶν βασιλέων.

930. ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ, ΤΟΝ ΙΚΕΤΗΝ. ἐκ δισσοῦ τὸ αὐτό.

948. ΩΔ' ΕΧΟΝΤ', νοσοῦντα.

950. ΕΝ ΣΑΥΤΟΥ ΓΕΝΟΥ, ἀντὶ τοῦ, φρόνησον.

968. ΕΚΚΛΕΨΑΣ, ἀπατήσας.

974. ΤΙ ΔΡΩΜΕΝ. ταῦτα λέγων, βούλεται δοῦναι τὰ τόξα ὁ Νεοπτόλεμος.

1001. ΤΙ Δ' ΕΡΓΑΣΕΙΕΙΣ, τί ἐργάσασθαι βούλει;

1016. ΝΟΕΙΣ, διανοῇ. ΠΡΟΥΒΑΛΟΥ, ἔῤῥιψας.

1019. ΟΛΟΙΟ ΚΑΙ ΣΥ. γράφεται· ὄλοιο. καὶ σοί.

1039. ΚΕΝΤΡΟΝ, ἐρεθισμός.

1085. ΣΥΝΟΙΣΗι, συνελεύσῃ.

1093. ΠΤΩΚΑΔΕΣ, Αρπυιαι. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, βοῆς.

1122. ΜΗ ΦΙΛΟΤΗΤ' ΑΠΩΣΗι, ἣν ἔχομεν πρὸς σέ.

1125. ΓΕΛΑι ΜΟΥ, ὁ Ὀδυσσεύς. ΤΑΝ ΕΜΑΝ ΤΡΟΦΑΝ, τὰ τόξα. ΕΚΒΕΒΙΑΣΜΕΝΟΝ, ἐξηρπασμένον.

1131. ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, τὸν Ηρακλέους διάδοχον. ΑΘΛΙΟΝ. γράφεται ἆθλον. ΜΕΤΑΛΛΑΓΑι, μεταβολῇ. ΕΡΕΣΣΗι, στρέφῃ.

1141. ΜΗ ΦΘΟΝΕΡΑΝ, μὴ πικραίνεσθαι.

1146. ΧΑΡΟΠΩΝ, φοβερῶν.

1153. ΕΡΥΚΕΤΑΙ, κατέχεται.

1167. ΒΟΣΚΕΙΝ, βόσκεσθαι, διοικεῖσθαι.

1184. ΜΕΤΡΙΑΖΕ, ἡσύχαζε, ταπεινοῦ.

1205. ΓΕΝΥΝ, πέλεκυν, ἢ ἀξίνην.

1218. ΟΜΟΥ, ἐγγύς.

1252. ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ πεισθήσομαι ποιεῖν ταῦτα τῇ σῇ χειρί. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐπιτρέψω σοι.

1257. ΚΑΙ ΤΟΙ Σ' ΕΑΣΩ, σὺ πολεμήσω.

1286. ΜΗ 'ΠΕΥΞΗι, μὴ καταράσῃ.

1305. ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ, τοὺς βασιλέας. ΨΕΥΔΟΚΗΡΥΚΑΣ, ψευδῶς κηρυσσομένους, καὶ ἐγκωμιαζομένους.

1314. ΕΥΛΟΓΟΥΝΤΑ, εὐφημοῦντα. ΣΟΥ ΤΥΧΕΙΝ, παρὰ σοῦ.

1327. ΑΚΑΛΥΦΗ, ἀσκεπῆ. ΠΑΥΛΑΝ, ἀνάπαυσιν, θεράπειαν.

1343. ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΘΕΛΩΝ, ἑκὼν, βουλόμενος, σὺν ἡμῖν χώρει. ΠΑΙΩΝΙΑΣ, ἰασίμους, θεραπευτικάς.

1353. ΤΩι ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ, τίς με προσαγορεύσει; ΕΞΑΝΑΣΧΗΣΕΣΘΕ, ἀνέξεσθε. ΠΑΝΩΛΕΙ, ἀξίῳ ἀπωλείας.

1371. ΠΑΤΡΟΣ, τοῦ Ποίαντος.

1385. ΧΩι ΛΟΓΟΣ ΤΟΙΟΣΔ', περὶ τοῦ σοι συμφέροντος.

1404. ΑΙΤΙΑΝ, κατηγορίαν.

1421. ΠΑΘΕΙΝ, γενέσθαι. ΕΚΚΡΙΘΕΙΣ, νομισθείς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΥ ΣΧΟΛΙΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

3. ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ. ὅτι οὐ μόνον ἐστεφανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐστι καὶ ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει, (143.) τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ἐστεφανωμένους πρὸς ἱκετείαν χωρεῖν, ἵν' αἰδέσιμοι δοκοῖεν τοῖς οὓς ἱκέτευον.

11. ΔΕΙΣΑΝΤΕΣ, φοβηθέντες τι, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς βοήθειαν ἐκκαλούμενοί με, Η ΣΤΕΞΑΝΤΕΣ καὶ παθόντες καὶ ὑπομείναντές τι κακὸν, καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦντες ἐκδίκησιν παρ' ἐμοῦ.

12. ΠΡΟΣΑΡΚΕΙΝ. τὸ ΠΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΝ ἔχει τὴν δύναμιν.

15. ΗΛΙΚΟΙ, ὁποῖοι τήν τε ἡλικίαν, καὶ τῷ ἐκ τοῦ λοιμοῦ πάθει προσκαθήμεθα τοῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων βωμοῖς. ἢ τὸ ΒΩΜΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΣΟΙΣ ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ πρὸς σὲ ἱκετείᾳ. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς ναοῖς βωμῶν, εἰς οὓς, ὅτε συμφορὰ καταλάβοι, προσεδρεύοντες ἄνθρωποι, θυσίαις τὸ θεῖον ἐξιλεοῦνται.

18. ἀπατώμενοί τινες ἐκ τοῦ ΕΓΩ ΜΕΝ ΖΗΝΟΣ, φασὶ τὸ ΟΙ ΔΕ Τ' ΗΙΘΕΩΝ ἀντὶ τοῦ, οὗτοι τῶν Διοσκούρων ἱερεῖς. τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' εἰπὼν ἄνω τὸ ΗΛΙΚΟΙ ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ, καὶ διελὼν τοῦτο εἰς τὸ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ καὶ εἰς τὸ ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑι ΒΑΡΕΙΣ ΙΕΡΕΙΣ, ἑρμηνεύει πάλιν αὐτὰ, τὸ μὲν ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑι ΒΑΡΕΙΣ ΙΕΡΕΙΣ ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ μὲν ὑπάρχων γέρων ἱερεὺς τοῦ Διὸς, τὸ δὲ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ, οἱ

δὲ τῶν ἠϊθέων καὶ τῶν νέων ὄντες, ἀντὶ τοῦ νέοι λεκτοὶ καὶ ἔκκριτοι. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ τῶν τῆς πόλεως ἐκκρίτων νήπιοι παῖδες ἦσαν μετὰ μόνου τοῦ ἱερέως. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄνω λέγει τὸ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ΝΕΑ ΤΡΟΦΗ. διὰ τοῦτο δὲ τούτους ἔλαβε, διὰ τὸ εἰσακουσθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Οἰδίποδος, ἐλεήσαντος τὸ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἄωρον, καὶ τὴν εὐγένειαν αἰδεσθέντος.

21. εὕρηται καὶ ΜΑΝΤΕΙΑΣ καὶ ΜΑΝΤΕΙΑ, καὶ τοῦτο πάλιν τὸ ΜΑΝΤΕΙΑ διπλοῦν. εἴτε γὰρ περισπάσεις τὸ τει, αἰτιατικὴ πληθυντικῶν ἐστι τὰ μαντεῖα· εἴτε ὀξυνεῖς, δοτικὴ ἐστι τῇ μαντείᾳ. εἰ μὲν οὖν ΜΑΝΤΕΙΑΣ γράψεις, οὕτως ἐρεῖς· καὶ ἐν σποδῷ Ἰσμήνου μαντείας, τουτέστιν, οἱ μὲν Ἀθηνᾶς ἐν τοῖς ναοῖς κάθηνται, οἱ δὲ θυσίαν ἐν τῷ Ἰσμηνῷ ποιοῦσι, μαθεῖν ἐκ τῆς ἀνάψεως τοῦ πυρὸς τὸ μέλλον βουλόμενοι. εἰ δὲ ΜΑΝΤΕΙΑι, οὕτως· ἐπὶ σποδῷ μαντείᾳ καὶ μαντικῇ. τὸ δ' ἕτερον ΜΑΝΤΕΙΑ, οὕτως· ἐν σποδῷ τοῦ Ἰσμηνοῦ ἐπὶ μαντεῖα καὶ μαντεύματα. ὅπως δ' ἐποίουν τὴν μαντείαν διὰ πυρὸς, ἐν Αἰσχύλῳ ἐῤῥέθη εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

24. ΦΟΙΝΙΟΥ ΣΑΛΟΥ, ἤτοι τοῦ θανάτου παρεκτικοῦ λοιμοῦ. ἔστι δὲ τὸ ΒΥΘΩΝ καὶ τὸ ΦΟΙΝΙΟΥ ΣΑΛΟΥ ὥσπερ ταυτὸ, οὕτως· καὶ οὐχ οἵα τέ ἐστιν ἀνακουφίσαι καὶ ἄνω τῶν βυθῶν ἐνέγκαι τὸ κάρα τοῦ φονίου, λέγω σάλου, τουτέστιν, οὐ δύναται τῶν κατασχόντων αὐτὴν ἀπαλλαγῆναι κακῶν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὕδασι κινδυνευόντων. γίγνωσκε δ' ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις τότε καὶ πεῖνα καὶ λοιμικὴ νόσος ἦν, ὡς καὶ οὗτος προϊὼν δείξει, πρῶτον μὲν τῆς γῆς πρὸς τὰ φυτὰ δυστυχίαν διεξιὼν, δι' ἧς τὰ θρέμματα ἐφθείρετο· ἔπειτα δὲ καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον προσθείς.

35. ἡ σύνταξις. ὃς ΜΟΛΩΝ καὶ ἐλθὼν ἐκ Κορίνθου ΕΞΕΛΥΣΑΣ καὶ ἠλευθέρωσας τὸ ἄστυ τῶν Καδμείων τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ. δέον δὲ εἰπεῖν, τοῦ δασμοῦ καὶ τοῦ φόρου, ὃν ἑκάστοτ' αὐτῇ παρείχομεν διὰ τὴν τῶν αἰνιγμάτων ἄγνοιαν, ὁ δὲ πρὸς τὸ ΟΝ ἐποίησε ΔΑΣΜΟΝ.

44. ὅτι καὶ ΤΟΙΣ ΕΜΠΕΙΡΟΙΣ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ, ἤγουν τοῖς ἄριστα βουλευομένοις, ΟΡΩ καὶ βλέπω οὐ μόνον τὰ καλὰ καὶ τὴν περὶ τούτων ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ ΖΩΣΑΣ, τουτέστιν, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὥσπερ νεκρά ἐστι τὰ συμβάντα καλὰ ἢ κακὰ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταλαμβάνειν αὐτὰ, καὶ ὅθεν ἐπῆλθε φράζειν· τοῖς δὲ καλῶς βουλευομένοις, καὶ τὰ καλὰ ζῶσιν, ἤγουν ἄριστα καταλαμβάνεται δι' ἣν αἰτίαν συνέβη· καὶ μάλιστα αἱ ἐπερχόμεναι δυστυ-

χίαι τῷ κόσμῳ. οὗτοι γὰρ δύνανται καὶ ὅθεν ἐπῆλθον ἐξηγεῖσθαι, καὶ μηχανήν τινα φράζειν δι' ἧς τάχιστα παύσονται.

46. τοῦτο, βουλόμενος παρακινῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν αὐτῶν βοήθειαν, λέγει· αἰδέσθητι καὶ βοήθησον ἡμῖν, ἐπεὶ σὲ σωτῆρα ἀνακαλεῖται ἡ πόλις, τῆς πρότερον ἐπιθέσεως τῆς Σφιγγὸς ἐλευθερωθεῖσα· ὥστε μηδαμῶς ἔχωμεν μνημονεύειν τῆς σῆς ἀρχῆς, πρότερον μὲν κειμένους ἀνορθωσάσης ἡμᾶς, ὕστερον δὲ, ἤτοι νῦν, ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ καταλιπούσης ἡμᾶς πεσεῖν. ἀλλ' ἀνόρθωσον τὴν πόλιν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἤγουν ποίησον ἀσφαλῶς στῆναι, καὶ μὴ ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ πεσεῖν καὶ κινδυνεῦσαι.

52. ἐξ ὧν τὰ Σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα, ἃ μηδεὶς ἀνθρώπων, ὡς κατὰ ῥοῦν ἔτι χωρήσομεν ἐποίησας ἡμῖν εὔδηλον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΟΡΝΙΘΙ ΑΙΣΙΩι.

67. ΠΟΛΛΑΣ ΟΔΟΥΣ, ἤγουν πολλὰς φροντίδας πλανηθέντα, ζητοῦντα τὸ τοῦ κακοῦ αἴτιον. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος· ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ἰσοκράτους· Τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους.

70. ἀποροῦσί τινες, πῶς ὁ Κρέων τῇ μὲν ἀληθείᾳ θεῖος ὢν Οἰδίποδος, τῷ δὲ φαινομένῳ γυναικάδελφος, γαμβρὸς νῦν παρὰ τούτου καλεῖται. καὶ φαμὲν, ὅτι ἀντὶ τοῦ συγγενὴς ἐνταῦθα τὸ γαμβρὸς κεῖται, ἐπειδὴ κηδεστὴς οὐ μόνον ὁ πενθερὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ γαμβρὸς καὶ ὁ γυναικάδελφος εὕρηται.

73. ΧΡΟΝΩι, τῷ ὁρισθέντι παρ' ἐμοῦ αὐτῷ εἰς ἀπάντησιν ἐκεῖσέ τε, καὶ πάλιν ἐκεῖθεν δεῦρο.

74. τοῦτο λέγει, ὅτι εἰκὸς ἦν καὶ μετὰ τὸν τεταγμένον χρόνον αὐτῷ παρ' ἐμοῦ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀργῆσαι. νῦν δὲ ΠΕΡΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΤΟΣ βραδύνει.

78. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΚΑΛΟΝ. καὶ μὴν καλῶς κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης καὶ ἀνεζήτησας αὐτὸν, καὶ οὗτοι μηνύουσί μοι.

80. ΕΝ ΤΥΧΗι ΤΕ ΤΩι. τοῦθ' ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ· (Ἑπτ. ἐπ. Θηβ. 474.)

πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ.

δέον γὰρ εἰπεῖν ἐν τύχῃ τῇ καὶ τινὶ, πρὸς ἀρσενικὸν Ἀττικῶς ἔτρεψεν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ (Αἰ. 290.) οὔτε τευ κλύων σάλπιγγος, ἀλλά. ὡς ἔφαμεν εἰς τὸ αὐτό.

83. μὴ λάθῃς εἰς τὸ ΠΑΓΚΑΡΠΟΥ ΔΑΦΝΗΣ ἔξωθεν τὸ ἀπό· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΠΟΛΥΣΤΕΦΗΣ ἐστὶν ἡ γενική.

89. τὸ ΘΡΑΣΥΣ εἶπε διὰ τὸ ΕΣΘΛΗΝ καὶ τὸ ΠΑΝΤ' ΑΝ ΕΥΤΥΧΕΙΝ· τὸ δὲ ΠΡΟΔΕΙΣΑΣ, διὰ τὸ ΔΥΣΦΟΡΑ.

93. τὸ ΤΩΝΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΝΘΟΣ συνακτέον, οὐ πρὸς τὸ ΠΛΕΟΝ. τὸ γὰρ ΠΛΕΟΝ πρὸς τὸ Η ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτω· φέρω γὰρ τῶνδε τὸ πένθος, ἤγουν ὑπὲρ τούτων πενθῶ πλέον, ἢ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. ἄξιος δὲ βασιλέως καὶ προστάτου ὁ λόγος οὗτος.

95. Ιστέον, ὅτι Κρέων παρ' Απόλλωνος μαθὼν ἀκριβῶς, ὅτι Οἰδίπους ἦν ὁ τοῦ λοιμοῦ αἴτιος, φονεύσας τὸν πατέρα Λαΐον, καὶ ἀνόμως συνὼν τῇ μητρὶ, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτῷ ἐπαχθὴς, κατὰ πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ ἅμα δεδιὼς τὸ τῆς ἀρχῆς μέγεθος, ἵνα μή τι κακὸν ἐξ αὐτοῦ πάθῃ, ἐγκαταμεμιγμένως ταῦτά φησι. μαρτύριον δὲ, ὅτι σύνοιδε, τὸ ΛΕΓΩ ΓΑΡ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΦΟΡ', ΕΙ ΤΥΧΟΙ.

98. ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ, ἀθεράπευτον. λέγει δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι τὸ μίασμα θεραπείας ἐδεῖτο, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῦδ' ἀπέλασις θεραπείαν τοῖς ἄλλοις εἶχεν.

100. τὸ ΑΝΔΡΗΛΑΤΟΥΝΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΛΑΥΝΕΙΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ἀπορεῖται δὲ, πῶς ἄνω ΕΛΑΥΝΕΙΝ εἰπὼν, νῦν ἄμφω λέγει ΑΝΔΡΗΛΑΤΟΥΝΤΑΣ, Η ΦΟΝΩι ΦΟΝΟΝ ΠΑΛΙΝ ΛΥΟΝΤΑΣ. καὶ φαμὲν, ὡς καὶ τὸ φονεῦσαι τὸν τοῦ Λαΐου φονέα, ἀπέλασις τοῦ μιάσματος ἦν. ΩΣ ΤΟΔ' ΑΙΜΑ, ἤγουν δι' οὗ τὸ μίασμα γέγονε. λέγει δὲ τὸν φόνον τοῦ Λαΐου. τὸ δὲ ΧΕΙΜΑΖΟΝ ἀντὶ τοῦ κλυδωνίζον καὶ διαφθεῖρον Αττικῶς τίθειται, ἀντὶ τοῦ χειμάζοντος καὶ διαφθείροντος τοῦ αἵματος καὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου τὴν πόλιν.

107. τὸ ΤΙΝΑΣ οὐ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΕΙΝ, ὥς φασί τινες, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτως· ἐπιστέλλει ὁ Απόλλων τιμωρεῖν καὶ κολάζειν τοὺς αὐτοέντας χειρὶ, ἤγουν τοὺς αὐτόχειράς τινας. εἰ δ' εἴποις, πῶς τὸ μὲν ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ ὡρισμένον εἰπὼν, μετὰ τοῦτο τίθησι τὸ ΤΙΝΑΣ ἀόριστον, φαμὲν ὅτι διὰ τοῦτο οὕτω λέγει, διότι τὸ μὲν ὑπὸ τινῶν ἀνῃρῆσθαι Λαΐον, φανερὸν ἦν, τίνες δ' οἱ φονεῖς ἦσαν, τοῦτ' ἦν ἀφανές.

112. τὸ ΠΟΤΕΡΑ οὐ πρὸς τὸ ΣΥΜΠΙΠΤΕΙ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΟΙΚΟΙΣ καὶ τὸ ΑΓΡΟΙΣ καὶ τὸ ΓΗΣ ΕΠ' ΑΛΛΗΣ. τὸ δὲ πότερα, ἀντὶ τοῦ πότερον.

114. Θεωροὺς φασι τοὺς εἰς τὰ μαντεῖα ἀπιόντας, τοῦ μαθεῖν ἕνεκα,

περὶ ὧν αὐτοῖς ἐστὶ ζήτησις. ἀπῆλθεν οὖν ὁ Λαΐος εἰς Ἀπόλλω, χρησόμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδὸς, εἰ ἄρα ζῴη· ὅστις οὐκ ἀφίκετο ὡς ἀπεστάλη, ἤγουν οὐχ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, ὥσπερ ἀπεδήμησεν.

117. ΕΧΡΗΣΑΤ' ΑΝ. ἤγουν οὐκ εἶδέ τις τῶν συνόντων τότ' ἐκείνῳ, ἀφ' οὗ τις ἐκμαθὼν καὶ ἀκούσας, εἶχεν ἂν χρήσασθαι τῷ ἀκουσθέντι, ἤγουν κατενόησεν ἂν τὸν πράξαντα τὸν φόνον.

121. ΑΡΧΗΝ ΒΡΑΧΕΙΑΝ. ἤγουν εἰ λάβοιμεν μικρὰν ἀρχὴν ὡς ἐλπίζειν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΕΛΠΙΔΟΣ. ἡ γὰρ μικρὰ ἀφορμὴ μειζόνων ἐλπίδα παρίστησιν.

124. ΞΥΝ ΑΡΓΥΡΩι ΕΠΡΑΣΣΕΤ'. ἤγουν, εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτὸν, χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου φόνον.

136. ΤΩι ΘΕΩι, τῷ Ἀπόλλωνι. βοηθήσω γὰρ καὶ τούτῳ, εἰ τὴν μαντείαν αὐτοῦ βεβαιώσαιμι, ζητήσας καὶ ἐξευρὼν τὸ μίασμα.

137. ΤΩΝ ΑΠΩΤΕΡΩ ΦΙΛΩΝ, ἤγουν τοῦ πόῤῥω ἀφ' ἡμῶν γεγονότος Λαΐου. φίλον δὲ τοῦτον εἶπε, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἔχειν ἀρχὴν, ἣν ἐκεῖνος.

142. ΒΑΘΡΩΝ. ἰστέον, ὅτι ὁ τόπος ἔνθα ἡ ἐκκλησία ἐγίνετο, βαθμῖσιν ἦν κύκλῳ διειλημμένος ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ καὶ συμβουλεύοντος.

145. ΩΣ ΠΑΝ ΕΜΟΥ. ὅσον συμβάλλεται εἰς τὴν περὶ τοῦ μιάσματος ζήτησιν καὶ ἀπέλασιν, πᾶν μέλλω δράσειν. τὸ δὲ ΕΥΤΥΧΕΙΣ Η ΠΕΠΤΩΚΟΤΕΣ λέγει, ὅτι εἰ μὲν εὑρήσομεν τὸ μίασμα καὶ ἀπελάσομεν, πεπαύσεται ὁ λοιμός· εἰ δ' οὖν προχωρήσει ἀεὶ, καὶ ἡμᾶς ἐκτρίψει τελείως.

151. Φασὶν Ελληνες τὴν Φάτιν θυγατέρα Διὸς, ὅθεν καὶ τὴν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐλθοῦσαν αὐτοῖς μαντείαν περὶ τοῦ λοιμοῦ, Φάτιν Διὸς καλεῖ. ἡδυεπῆ δὲ ταύτην ὠνόμασεν, ὡς συντελοῦντα αὐτοῖς φέρουσαν. πολύχρυσον δὲ τὴν Πυθῶνα καλεῖ, διὰ τὸ ἐκ πλίνθων χρυσῶν δεδομῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, ἃς χιλίας αὐτῷ Κροῖσος πέπομφεν, ἢ διὰ τὴν τῶν ἀναθημάτων πολυτέλειαν. τὸ δὲ ΤΙΣ ἀντὶ τοῦ ποδαπή· ταχέως ποιήσουσα ἀπαλλαγὴν τοῦ λοιμοῦ, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον; τὸ δ' ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαι, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες ἔκλασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν, ἐν ὅσῳ χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχουσι. τὸ δὲ ΑΜΦΙ ΣΟΙ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΩΝ ἔχει τὴν δύναμιν, οὐ πρὸς τὸ ΑΖΟΜΕΝΟΣ, οὕτως· ἐκτέταμαι

καὶ ἐκπέπληγμαι, πάλλων καὶ κινῶν ἀμφὶ σοὶ, ὦ Δήλιε ἰήϊε Παιὰν, τὴν φρέν' ἐν δείματι φοβερὰν, ἀζόμενος καὶ σεβόμενός σε, τουτέστιν, ἐκπλήττομαι τῇ σῇ μαντείᾳ, καὶ μετὰ φόβου πρὸς σὲ τείνω τὸν νοῦν μου, δεόμενος ἀπαλλάξαι με τοῦ λοιμοῦ. εἰπέ μοι, ὦ ἄμβροτε καὶ θεία φάτις καὶ μαντεία, τέκνον τῆς χρυσέας καὶ λαμπρᾶς ἐλπίδος, τί χρέος καὶ χρείαν ἐξανύσεις καὶ τελέσεις ἐμοί· καὶ γὰρ χρεία πολλὴ ἦν τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ λοιμοῦ· ἢ νέον, ἢ ἐν περιτελλομέναις καὶ ἐπελθούσαις ὥραις, τουτέστι, νῦν παύσεις τὸν λοιμὸν, ἢ ὕστερον. δέον δ' εἰπεῖν νῦν, ΝΕΟΝ εἶπε πρὸς τὸ ΧΡΕΟΣ. ἐλπίδος δὲ τέκνον τὴν μαντείαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Απόλλωνα, ὡς φράσειε τί δεῖ ποιεῖν, εἶτα τὰς μαντείας δέχονται. κεκλόμενος καὶ ἐπικαλούμενος πρῶτά σε, ὦ θεὰ Αθηνᾶ θύγατερ τοῦ Διὸς, (τὸ δὲ ΚΕΚΛΟΜΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΩΝ καὶ τὸ ΑΖΟΜΕΝΟΣ ἐστὶ, διὰ μέσου ῥηθέντος τοῦ ΤΙ ΜΟΙ ΝΕΟΝ μέχρι τοῦ ΦΑΜΑ. οἱ πολλοὶ δ' ἀγνοοῦντες ΚΕΚΛΟΜΕΝΩι πρὸς τὸ ΤΙ ΜΟΙ γράφουσι.) καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν Αρτεμιν· ἐκ Διὸς γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς σύ· τὴν γαιάοχον καὶ τὴν συνέχουσαν τήνδε τὴν γῆν, ἥτις θάσσει καὶ κάθηται εὐκλεᾶ καὶ ἔνδοξον θρόνον κυκλόεντ' ἀγορᾶς, τουτέστιν, ἥ τις ἐν ἀγορᾷ ναὸν ἔχει κυκλοτερῆ· καὶ ἑκηβόλον καὶ τοξικὸν Φοῖβον, κεκλόμενος ἀπὸ κοινοῦ. νοεῖται δὲ τὸ ΑΔΕΛΦΕΑΝ καὶ πρὸς τὸν Απόλλωνα, εἰ καὶ πρὸ τοῦ εἰπεῖν ἐκεῖνον, αὐτὴν προέθηκεν.

163. ὦ Αθηνᾶ καὶ Αρτεμι καὶ Απολλον προφάνητέ μοι ΤΡΙΣΣΟΙ ΑΛΕΞΙΜΟΡΟΙ καὶ βοηθοὶ, εἰ καί ποτε φλόγα πήματος ἠνύσατε καὶ ἐτελέσατε τῇ πόλει ἐκτοπίαν καὶ ποῤῥωτάτην, τῆς πρότερον ἄτης καὶ βλάβης ὀρνυμένης καὶ κινυμένης ΥΠΕΡ, ἤγουν ὑπεράνω, τῆς πόλεως, ἔλθετε καὶ νῦν, ὦ πόποι καὶ θεοὶ, εἰς βοήθειαν. ἢ πρὸς τὸ ΝΥΝ στικτέον, τὸ δὲ Ω ΠΟΠΟΙ ἀντὶ τοῦ φεῦ. νόει δὲ καὶ τὸ ΠΡΟΤΕΡΑΣ ΑΤΑΣ ΟΡΝΥΜΕΝΑΣ αἰτιατικῶς, οὕτως· φλόγα πήματος, λέγω προτέρας ἄτας ὀρνυμένας. καλῶς δ' εἶπε τὸ ΦΛΟΓΑ. τὰ γὰρ πήματα δίκην φλογὸς, εἰς οὓς ἐπέλθῃ καθίσταται. φέρω γὰρ πήματ' ἀνάριθμα καὶ πολλά· νοσεῖ δὲ ὁ πρόπας καὶ ὅλος στόλος ἐμοὶ, ἤγουν ὁ βίος καὶ ἡ ζωή μου μετὰ φορᾶς διέρχεται πάτης. στόλον γὰρ ἐνταῦθα καλεῖ, τὴν ἐν τῷ βίῳ πορείαν καὶ δίαιταν. οὐδ' ἔνι καὶ ὑπάρχει ἔγχος καὶ δύναμις φροντίδος, ἐν ᾧ ἔγχει ἀλέξεται καὶ βοηθήσει τις ἑαυτῷ, τουτέστιν, εἰς τοσοῦτον ἀπορίας τὰ παρόντα ἡμῖν ἐλήλυθε πράγματα, ὥστε φροντίδα καὶ μηχανὴν ἥντινα οὐκ ἔστι πορίσασθαι πρὸς ἀπαλλαγήν. οὔτε γὰρ αὔξεται καὶ ἀναφύεται ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς, τουτέστιν, οὔτε ἡ γῆ ἀναδίδωσι σπέρματα καὶ

τὴν ἄλλην πόαν, ὅπερ ἐνδόξου γῆς ἐστίν· οὔτε αἱ γυναῖκες ἀνέχουσι καὶ ἀναφέρουσι καὶ ἐλευθεροῦνται τῶν ἰηΐων καὶ θρηνητικῶν καμάτων καὶ πόνων ἐν τόκοις καὶ ἐν γενέσεσι, τουτέστιν, οὔτε αἱ γυναῖκες δύνανται τίκτειν καὶ εἰς φῶς ἄγειν τὰ ἔμβρυα, φθειρόμενα ἐντὸς ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐξιόντα. ἄλλον δ' ἄνθρωπον σὺν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἴδοις ἂν ὁρμενον, ἐλλιμενίζοντα καὶ φερόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ ἑσπέρου καὶ σκοτεινοῦ θεοῦ, ἤτοι τοῦ Αἵδου, κρεῖσσον καὶ κάλλιον ἀμαιμακέτου πυρὸς, ἤγουν ταχύτερον τοῦ τῆς ἀστραπῆς πυρὸς, ἅπερ καὶ ἅτε καὶ καθὰ εὔπτερον ὄρνιν. ταῦτα δὲ λέγει, ἵνα δηλώσῃ τὸ τάχος τῶν συμβαινόντων τότε θανάτων, ὧν ἀνάῤῥυθμος καὶ ἀσύντακτος ἡ πόλις ὄλλυται. διὰ τούτων γὰρ συνίσταται.

180. κεῖται δὲ πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ ἀνοίκτως ΝΗΛΕΑ καὶ ἀνηλεῶς γένεθλα. τουτέστιν, ἐκπίπτουσι τῶν γαστέρων τῶν γυναικῶν τὰ ἔμβρυα, πρὶν ἢ τυχεῖν τοῦ προσήκοντος τῷ τοκετῷ καιροῦ, ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενα. ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἀώροις γεννήμασιν αἱ ἄλοχοι, καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν σὺν ταύταις, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ καὶ αἱ πολιαὶ μητέρες αὐτῶν.) ἐπιστενάχουσι καὶ θρηνοῦσιν, ἄλλοθεν ἄλλαι παρὰ τὴν βώμιον ἀκτὴν, ἤγουν παρὰ τοῖς ναοῖς ἐν θυσίαις, ἱκτῆρες καὶ παρακλήτορες τῶν λυγρῶν πόνων. τουτέστιν, αἱ μὲν ἄλοχοι διὰ τὰ ἄωρα γεννήματα ἱκετεύουσαι, δι' αὐτὰς δὲ, αἱ μητέρες αὐτῶν. καλῶς δὲ εἶπε τὸ ΒΩΜΙΟΝ ΑΚΤΑΝ. ὥσπερ γὰρ τοῖς ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύουσιν αἱ ἀκταὶ σωτήριον, οὕτω καὶ αὐταῖς οἱ βωμοί. ἐνταῦθα γὰρ θύουσαι, ἀπαλλαγῆναι εὔχονται. παιὰν δὲ, ὅς ἐστιν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπ' ἀφέσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, λάμπει καὶ διὰ πυρσοῦ εἰς ὕψος αἴρεται ἐξ ἡμῶν· καὶ γῆρυς καὶ βοὴ στονόεσσα καὶ θρηνητικὴ ὅμαυλος καὶ συμμιγὴς καὶ ὁμόθρους, ὑπὲρ ὧν καὶ ὧντινων, τοῦ παιᾶνος καὶ βοῆς, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς Ἀθηνᾶ εὐῶπα καὶ εὐόφθαλμος πέμψον ἡμῖν ἀλκὴν καὶ βοήθειαν, καὶ τὸν μαλερὸν καὶ καυστικὸν Ἄρεα, ἤγουν τὸν λοιμὸν, (εἰκότως δὲ τὸν λοιμὸν Ἄρει παρεικάζει, ὡς φθορᾶς αἴτιον, ὥσπερ ἐκεῖνος.) ὃς νῦν φλέγει καὶ καίει με ἄχαλκος ἀσπίδων, ἤγουν δίχα ξιφῶν καὶ ἀσπίδων· τούτοις γὰρ ἐπέρχεται Ἄρης· φλέγει με ἀντιάζων καὶ ἐμπίπτων, περιβόητος καὶ μέγας καὶ σφοδρός. περιβόητον δὲ τοῦτον καλεῖ, διὰ τὸ καὶ ἐν τούτῳ πολλὰς γενέσθαι, ὥσπερ ἐν πολέμοις, βοάς. δὸς νωτίσαι καὶ παλινδρομῆσαι, καὶ ποιήσασθαι δράμημα καὶ πορείαν παλίσσυτον καὶ ὀπισθόρμητον, ΠΑΤΡΑΣ ΑΠΟΥΡΟΝ, ἤγουν ἀπὸ τῶν ὅρων ἐλθόντα τῆς πατρίδος, ἢ ΕΠΟΥΡΟΝ, ἤγουν ἐπουρίσαντα καὶ ὁρμήσαντα εἴτ' εἰς τὸν μέγαν θάλαμον καὶ οἶκον τῆς Ἀμφιτρίτης, ἤγουν τὸν ὠκεα-

νὸν, εἶτ' εἰς τὸν Θρηΐκιον κλυδῶνα, τὸν ἀπόξενον ὅρμον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Εὐξείνου ὁ Θρᾳκικός ἐστι Βόσπορος· καλεῖται δ' Εὔξεινος κατ' εὐφημισμόν. δηλοῖ δὲ καὶ οὗτος, ΑΠΟΞΕΝΟΝ ΟΡΜΟΝ εἰπών. πολλῶν γὰρ φθορῶν τοῖς ἐκπλέουσιν αἴτιος. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος· (Προμ. 733.)

ἐχθρόξενος ναύτῃσι μητρυιὰ νεῶν.

ἐάν τι γὰρ κακὸν ἀφῇ ἡ νὺξ ἐν τῷ τέλει, τοῦτ' ἐφ' ἡμέραν ἔρχεται. τὸν καὶ ὅντινα λοιμὸν φθίσον καὶ ἀφάνισον ὑπὸ τῷ σῷ κεραυνῷ, ὦ Ζεῦ ὁ νέμων καὶ ἄρχων καὶ διεξάγων ἐν κράτει καὶ ἐξουσίᾳ τῶν πυρφόρων καὶ καυστικῶν ἀστραπῶν.

203. ΛΥΚΕΙ' ΑΝΑΞ, θέλοιμ' ἂν ἐνδατεῖσθαι καὶ ὁρμᾶσθαι κατὰ τοῦ λοιμοῦ ἀπὸ τῶν χρυσοστρόφων ἀγκυλῶν καὶ τόξων καὶ τὰ σὰ ἀδάμαστα καὶ ἀΐδια βέλη, προσταχθέντα ἀρωγὰ, τουτέστι πρὸς αὐτὸν πεμφθέντα εἰς ἐμὴν βοήθειαν, καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυστικὰς αἴγλας τῆς Αρτέμιδος, ἤτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαΐσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη λύκεια, ἤγουν ἔνθα οἱ λύκοι διατρίβουσι. κυνηγετικὴ γὰρ ἡ θεός. καὶ κικλήσκω καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸν Βάκχον καὶ Διόνυσον, τὸν ἐπώνυμον τῆσδε τῆς γῆς, τὸν εὔϊον, τὸν χρυσομίτραν καὶ τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχοντα, τὸν οἴνωπα καὶ τὸν κωμαστικὸν, τὸν μονόστολον, τὸν μόνον μετὰ τῶν μαινάδων πορευόμενον, πελασθῆναι καὶ πλησιάσαι φλέγοντα καὶ καίοντα ἐν πεύκῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυστικῇ, ἐπὶ τὸν θεὸν, ἤγουν τὸν λοιμὸν, τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς, ἤγουν ὃν μόνον ἐκ θεῶν οὐδεὶς τῶν θεῶν, οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε. καλῶς δὲ εἶπε τὸ ΕΠΩΝΥΜΟΝ, ἤτοι Θηβαῖον. ἐκ Θηβῶν γὰρ ὁ Διόνυσος. εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς Αρτέμιδος τόξα ΑΙΓΛΑΣ καλεῖ. ἀλληγορεῖται γὰρ αὕτη πρὸς τὴν σελήνην. ΠΥΡΦΟΡΟΥΣ δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυγχάνειν, ἢ διότι χρυσᾶ ἦν.

216. τὸ Α Δ' ΑΙΤΕΙΣ πρὸς τὸ ΛΑΒΟΙΣ συναπτέον, οὕτως· ἃ δ' αἰτεῖς λάβοις ἂν, ἀλκὴν καὶ ἀνακούφισιν τῶν κακῶν, εἰ τόδε καὶ τόδε ποιήσεις. τουτέστιν, ἡ σὴ ζήτησις, λέγω τὸ τὸν φονέα εὑρεθῆναι, τελεσθήσεται, εἰ ὅσα σοὶ λέγω ποιήσεις.

220. ΤΟΥ ΠΡΑΧΘΕΝΤΟΣ οὐδέτερόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ, τῆς πράξεως. τὸ δὲ ΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΜΑΚΡΑΝ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ ΤΑ'Μ' ΕΑΝ ΘΕΛΗΙΣ ΕΠΗ ΚΛΥΩΝ ΔΕΧΕΣΘΑΙ, καὶ τὰ ἑξῆς. οὐκ ἀληθῶς δὲ τοῦτο λέγει, ἀλλ' ἵνα ἐντεῦθεν ἀπατᾷ τὸν ποιήσαντα καὶ ἀκούσαντα, ὁμολογῆσαι τὴν πρᾶξιν.

222. εὕρηται καὶ ΤΕΛΩ καὶ ΤΕΛΩΝ. καὶ τὸ μὲν τελῶ διὰ μέσου

εἴποις· εἰ δὲ τελῶν γράφεις, τὸ μὲν ΝΥΝ ΔΕ οὐκ ἀποδώσεις· πρὸς δὲ τὸ ΤΕΛΩΝ ἅπαντα τὸν ἑξῆς λόγον συνάψεις. καὶ γὰρ ὅμοιον, ὡς πρώην ἔφαμεν, τῷ· (Αι. 678.) ἐγὼ δ᾽ ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι ὅτ᾽ ἐχθρὸς ἤμην.

232. ΚΕΡΔΟΣ ΤΕΛΩ. ἤγουν πρὸς τῷ χάριν αὐτῷ ἔχειν με, καὶ πλείστας ἕξει δωρεὰς τοῦ μηνύματος.

241. δέον εἰπεῖν, ὡς ὄντος μίασμα, πρὸς τὸ ΤΟΥΔ᾽ ἐποίησε ΜΙΑΣΜΑΤΟΣ.

255. τὸ ΓΑΡ πρὸς τὸ ΟΥΔΕ συναπτέον, εἰ καὶ τὸ ΕΙ διὰ μέσου ἡ βία τοῦ μέτρου τεθῆναι ἠνάγκασεν.

261. τὸ ΕΚΕΙΝΩι καὶ τὸ ΓΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΚΟΙΝΩΝ ΤΕ ΠΑΙΔΩΝ συναπτέον· τὸ δὲ ΚΟΙΝ᾽ ΑΝ πρὸς τὸ ΗΝ ΑΝ ΕΚΠΕΦΥΚΟΤΑ· τὸ δὲ ΕΙ πρὸς τὸ ΜΗ ᾽ΔΥΣΤΥΧΗΣΕΝ, οὕτως· ἔχων γένος παίδων κοινῶν ἐκείνῳ, κοινὰ ἂν ἦν τὰ τέκνα ἐκπεφυκότα ἐκείνου, εἰ μὴ ἐδυστύχησε καὶ ἀπέθανεν. ἀποροῦσι δ᾽ ἐνταῦθα πῶς λέγει ΚΟΙΝΑ. εἰ γὰρ ἔζη ὁ Λάϊος, μόνος ἂν εἶχεν Ιοκάστην, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτῷ ἐκοινώνει τῆς τῶν τέκνων σπορᾶς. καὶ φαμὲν, ὡς τὸ μὲν ἀληθὲς οὕτως ἀπαιτεῖ· λέγει δὲ νῦν Οἰδίπους τὸ ΚΟΙΝΑ, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα ἔχειν. ἔστι δ᾽ ὥσπερ παρακεκινδυνευμένον, καὶ οὐ κατὰ τὴν πρέπουσαν ἀκολουθίαν. δέον δ᾽ εἰπεῖν, κοινὰ γὰρ ἂν ἦν, ἀσυνδέτως εἶπε ΚΟΙΝΑ ΑΝ ΗΝ.

269. τινὲς μὴ δυνάμενοι τὸ ΘΕΟΥΣ συντάξαι, ΘΕΟΙΣ γράφουσι πρὸς τὸ ΕΥΧΟΜΑΙ. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· καὶ τοῖς μὴ δρῶσι, ταῦθ᾽ ἃ εἴρηκα, λέγω τὸ μήτ᾽ εἰσδέχεσθαι, καὶ τὰ ἑξῆς, εὔχομαι μήτ᾽ ἀνιέναι καὶ ἀναπέμπειν τοὺς θεοὺς αὐτοῖς γῆν τιν᾽ ἀροτὸν καὶ ἠροτριασμένην, τουτέστι, μὴ εὐοδοῦν τοὺς θεοὺς τὰ σπέρματα αὐτοῖς. δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, μὴ ἀνιέναι τοὺς θεοὺς αὐτοῖς ἐκ γῆς ἠροτριασμένης σπέρματα, ΓΗΝ ΑΡΟΤΟΝ εἶπεν, ἐπειδήπερ ἡ ἠροτριασμένη γῆ δεχομένη τὰ σπέρματ᾽ ἀνίησι· τὸ δὲ ΤΙΝΑ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἵνα δείξῃ, ὡς οὐ μόνον ταύτην τὴν γῆν λέγει, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἣν ἂν οἰκοῖεν.

279. τὸ ΤΟΔΕ οὐ πρὸς τὸ ΖΗΤΗΜΑ συναπτέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΟΣΤΙΣ, οὕτω· τοῦ δὲ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, τὸ περὶ τοῦ φόνου, ἦν εἰπεῖν ΤΟΔΕ, ὅστις ἄρα εἴργασται τὸν φόνον.

280. ΑΛΛ᾽ ΑΝΑΓΚΑΣΑΙ. ὁ γὰρ Ἀπόλλων εἰ ἐβούλετο, αὐτίκ᾽ ἂν ἐδήλου τὸν φονέα, καὶ οὐ ζητεῖν ἡμᾶς τοῦτον εἴα.

282. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡ᾽. πρῶτον μὲν καὶ ἐξαίρετον ἦν ἐρωτᾷν Ἀπόλλωνα περὶ τῶν παρόντων· ἐπεὶ δὲ, ὡς αὐτὸς φὴς, οὐχ οἷόν τε, τὰ δεύτερα

ἐκ τῶνδ᾽, ἅ μοι δοκεῖ, λέγοιμ᾽ ἄν. τουτέστιν, ἅπερ εἰς βοήθειαν λόγων τὰ δευτερεῖα Ἀπόλλωνος ἔχειν μοι φαίνεται, φράσω.

290. ΤΑ Γ᾽ ΑΛΛΑ ΚΩΦΑ. ἤτοι ὅτι μὲν ἀπέθανε Λάϊος, ὁμολογεῖται· τὰ δὲ ᾀδόμενα περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅπως γέγονε, μάταιά ἐστι καὶ ἀσύστατα. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὡς ὑφ᾽ ὁδοιπόρων τέθνηκεν· οἱ δὲ, ὡς ὑπὸ λῃστῶν· ὥστε, τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ Τειρεσίου, ἵνα τἀληθὲς εἴπῃ.

294. ΔΕΙΜΑΤΟΣ Γ᾽ ΕΧΕΙ ΜΕΡΟΣ, ἤγουν εἰ φοβεῖται καὶ ὑποπτεύει ὁ ἰδὼν, μὴ ὕστερον γνωσθήσεται. τὸ δὲ ΓΕ πρὸς τὸ ΕΙΤΙ συναπτέον, οὕτω· ἀλλὰ μὴν καὶ εἴ γέ τι μέρος ἔχει δείματος, καὶ τὰ ἑξῆς.

296. πῶς ἄνω εἰπὼν ὁ Οἰδίπους ΤΟΝ Δ᾽ ΙΔΟΝΤ᾽ ΟΥΔΕΙΣ ΟΡΑι, νῦν φησὶν, Ωι ΜΗ ᾽ΣΤΙ ΔΡΩΝΤΙ ΤΑΡΒΟΣ; καὶ φαμὲν, ὡς τὸν ΙΔΟΝΤΑ οὐ θεατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπράκτορα νοεῖ.

298. ΘΕΙΟΝ καλεῖ τὸν Τειρεσίαν, ὡς τἀφανῆ γιγνώσκοντα, ὅπερ ἐστὶ θεῶν.

300. τὸ μὲν ΔΙΔΑΚΤΑ πρὸς τὸ ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ ἔχει τὴν δύναμιν. τὰ γὰρ γήϊνα (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ) γνώσει καὶ διδαχῇ ὑποπίπτει. τὸ δ᾽ ΑΡΡΗΤΑ, πρὸς τὸ ΟΥΡΑΝΙΑ. οὐδεὶς γὰρ οἶδε τὰ ἐν οὐρανῷ, πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων θεῶν, καὶ ὅσοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τούτων ἐπιπνεόμενοι μαντεύονται. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα χιαστόν.

316. ΕΝΘΑ ΜΗ ΤΕΛΗ. ἤγουν ἔνθα τὸ φρονεῖν μὴ λυσιτελεῖ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν φόροις ὑποκειμένων, οὓς εἴ τις τῶν φορείων ἐξέλοι, λυσιτελεῖ. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Τειρεσίας δι᾽ ἑαυτὸν σχετλιάζων ὡς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος λέγειν τὸν αἴτιον τοῦ λοιμοῦ. δέδιε γὰρ μή τι κακὸν παρ᾽ αὐτοῦ τοῦ Οἰδίποδος λάβῃ, ἐλέγχων αὐτὸν ὡς αἴτιον.

324. οὕτως ἔδει εἰπεῖν, νῦν σιωπῶ, ἵνα μὴ δόξω καὶ αὐτὸς ἄκαιρος· ὁρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν φώνημα οὐδέ σοι ἐρχόμενον πρὸς καιρόν. νῦν δὲ προὐπέθηκε τὴν κατασκευὴν, ἐφ᾽ ἧς νοεῖται ἔξωθεν τὸ, ναὶ σιωπῶ, ὅπερ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὸ ΩΣ ΟΥΝ ΜΗΔ᾽ ΕΓΩ ΤΑΥΤΟΝ ΠΑΘΩ. τὸ δὲ ΣΟΙ εἰς τὸ ΠΡΟΣ ΚΑΙΡΟΝ συναπτέον.

329. ΜΗ ΤΑ Σ᾽ ΕΚΦΗΝΩ ΚΑΚΑ, ἤγουν φανερώσω. λάμβανε δὲ καὶ πρὸς τὸ ΤΑ᾽ΜΑ τὸ ΕΚΦΗΝΩ κατὰ συνεκδοχὴν, πλὴν ἐκεῖ μὲν χωρὶς τοῦ ΚΑΚΑ ἐρεῖς, οὕτως· ἐγὼ δ᾽ ὡς ἂν εἴπω, οὐ μή ποτ᾽ ἐκφήνω τὰ ἐμὰ, ἤγουν οὔ ποτε ὃ νοῶ περὶ τῶν παρόντων εἴπω, μήπως ἐκφήνω τὰ σὰ κακὰ, ἤγουν τὴν σὴν ἀνομίαν.

332. μὴ λάβῃς ἕτερον ΟΥ ἔξωθεν εἰς τὸ ΕΓΩ Τ' ΕΜΑΥΤΟΝ, ὥσπερ τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λεγε· ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ σὲ οὐκ ἀλγυνῶ. εἰ γὰρ ἐθελήσω τὸ τοῦ λοιμοῦ αἴτιον λέγειν, αὐτός τε δόξω θρασὺς, βασιλέα ἐλέγχων, καὶ ἴσως ἂν καὶ κακόν τι λάβω, σύ τ' αὖ λυπηθήσῃ, τῶν παρόντων ἀποφανεὶς αἴτιος.

344. σύναπτε τὸ ΟΥΚ πρὸς τὸ ΕΞΕΡΕΙΣ. τὸ δ' ΟΡΓΑΝΕΙΑΣ ΦΥΣΙΝ ΠΕΤΡΟΥ ἀντὶ τοῦ, κινήσειας οὐ μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ πέτραν, εἰς ὀργήν. λέγει δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτὸν κάκιστον. τὸ δὲ ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ μὴ τέλος τοῖς ζητουμένοις διδούς.

337. ΟΡΓΗΝ ΕΜΕΜΨΩ, ἢ ἣν ἔχω πρὸς τὰ παρόντα, μὴ βουλόμενος λέγειν ὅθεν παύσονται, ἢ εἰς ἣν ἐγὼ ἄλλους κινῶ, ὃ καὶ κρεῖττον· διὸ καὶ ἐπάγει· οὐκ οἶδας τὴν συνναίουσάν σοι ὀργὴν, ᾗ χρησάμενος εἶπας ἐμοὶ, ΚΑΚΩΝ ΚΑΚΙΣΤΕ.

340. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Α ἔξωθεν τὴν διά· ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ ἀτιμάζω σε τόδε.

345. ΩΣ ΟΡΓΗΣ ΕΧΩ, ἤγουν ὡς δυνατὸς ὀργίζεσθαι, οὐδὲν ἐκείνων παρήσω, ἅπερ ξυμβάλλω ἱκανὰ εἶναι πρὸς κόλασίν σοι.

450. ΑΛΗΘΕΣ. τοῦτο οὕτως εἴποις· ἀληθές ἐστιν ὃ λέγεις, ὅτι ἔφης ἂν εἶναι τὸ ἔργον ἐμοῦ. εἶτα συνδεδεμένως τὸν ἑξῆς λόγον ὀφείλων ἐκφέρειν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε λέγων· ἐννέπω καὶ λέγω ἐμμένειν καὶ ὑπάρχειν σὲ τῷ κηρύγματι καὶ τῷ ὀνείδει τῷ τοῦ φόνου, ᾧπερ καὶ ᾧτινι προεῖπας ἐμμένειν, δηλονότι ἐμέ. ἤγουν λέγω ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ φονεὺς, οὐκ ἐγὼ, ὡς σὺ εἶπες, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ἡμέρας λέγω μήτε τούσδε τοὺς παρεστῶτας προσαυδᾷν καὶ προσφωνεῖν καὶ ὁμιλεῖν σοι, ὡς ὄντι καὶ ὑπάρχοντι μιάστορι ἀνοσίῳ τῆσδε τῆς γῆς, ἤγουν ὡς μιάναντι ἀνοσίως τήνδε τὴν γῆν.

355. ΚΑΙ ΠΟΥ. ἤγουν ποῦ φυγὼν οὐχ ἕνεκα τούτου δώσεις ἐμοὶ δίκην;

361. ΟΥΧ ΩΣΤΕ Γ' ΕΙΠΕΙΝ. ἤγουν οὐ προτρέπω σε, ὥστ' εἰπεῖν ὅπερ λέγεις γνωστὸν καὶ νοούμενον, ἤγουν ἵνα τοῦτο σαφέστερον εἴπῃς, ὥστε νοηθῆναι, ἐπεὶ πάλαι τοῦτο νενόηκα· ἀλλ' ὥστ' αὖθις καὶ πάλιν φράσαι. οὕτω δ' ὀφείλων εἰπεῖν κατὰ ἀκολουθίαν τοῦ λόγου, ὁ δὲ ἑτέρως τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν, ΑΛΛ' ΑΥΘΙΣ ΦΡΑΣΟΝ εἰπών.

362. δέον εἰπεῖν, ὃν ζητεῖς, πρὸς τὸ ΑΝΔΡΟΣ ἐπήνεγκεν ΟΥ ΖΗΤΕΙΣ.

364. ἢ τὸ ΔΗΤΑ ἐρωτηματικόν ἐστι διὰ μέσου τιθὲν, οὕτω· τί δῆτα εἴπω καὶ ἄλλο, ἵνα ὀργίζῃ πλέον; ἢ τὸ μὲν ΔΗΤΑ ἀργὸν, τὸ δὲ ΤΙ ἀόριστον, ἵνα καὶ ἐρωτηματικὸς ᾖ καὶ ἀποφαντικὸς ὁ λόγος, ὥσπερ κἀκεῖ.

365. τὸ ΟΣΟΝ πρὸς τὸ νοούμενον ἔξωθεν εἶπε, οὐ πρὸς τὸ ΧΡΗΙΖΕΙΣ. εἰ γὰρ ἦν οὕτω, τὸ ὅσων μέγα ἐγράφετ' ἄν.

370. δέον εἰπεῖν ΣΟΥ πρὸς τὸ ΠΛΗΝ, πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην εἰς τὸ ΕΣΤΙ δοτικὴν ἐπήνεγκε τὸ ΣΟΙ.

374. ΜΙΑΣ ΤΡΕΦΗι ΠΡΟΣ ΝΥΚΤΟΣ. τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τύφλωσις σώζει σὲ, καὶ οὐδεὶς βούλεται βλάψαι σὲ, κατοικτίζων τοῦ πάθους. καλεῖ δὲ τὴν τύφλωσιν, νύκτα, διὰ τὸ σκοτεινόν· ΜΙΑΣ δὲ λέγει, διὰ τὴν συνέχειαν, καὶ τὸ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχειν, καὶ μηδέποτε λήγειν. ἢ οὕτως, ἡ κατέχουσα τύφλωσις ἀρκεῖ σοι πρὸς τιμωρίαν, ὡς μηδ' ἂν ἄλλης δεῖσθαι κολάσεως. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

380. ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ ΤΕΧΝΗΣ. ἤγουν φρόνησις καὶ σοφία κρείττων οὖσα τῆς τῶν ἄλλων φρονήσεως· λέγει δὲ τὴν αὐτοῦ. οὐδεὶς γάρ πω τῶν τόθ' Ἑλλήνων οὕτω τεθαύμασται, ὥσπερ αὐτὸς τὰ Σφιγγὸς εὑρὼν αἰνίγματα.

388. ΑΓΥΡΤΗΝ, ἤγουν τὸν περὶ τὰς ἀγυιὰς βαίνοντα, ἤγουν χυδαῖον, ἵν' οὕτως εἴπω, καὶ τῆς φαυλοτάτης τυγχάνοντα μοίρας, ὃν πᾶς τις ἄγει καὶ φέρει ῥᾷον διὰ τὸ τῆς τύχης ταπεινόν.

395. ΗΝ ΟΥΤ' ΑΠ' ΟΙΩΝΩΝ. ἤγουν πρὶν ἐμὲ ἀφῖχθαι, ἐδείχθης οὐ γινώσκων τινὰ μαντείαν, οὔτ' ἀπὸ ὀρνέων, οὔτ ἀπὸ θεῶν τινός. οὕτω τὸ ΕΧΩΝ ΓΝΩΤΟΝ τινὰ μαντείαν νόει.

397. Ο ΜΗΔΕΝ ΕΙΔΩΣ. τοῦτο ἢ ταπεινοφρονῶν Οἰδίπους λέγει, ἢ ὁ μηδὲν εἰδὼς, ἀντὶ τοῦ, ὁ μηδὲν πώποτε περὶ τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων ἀκούσας, ἢ ὁ μηδὲν εἰδὼς περὶ τῶν μελλόντων, καθὰ σύ γε κομπάζεις τῇ μαντικῇ.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, ἤγουν ὡς ἄγος ἐξελαθήσεσθαι τῆς πόλεως παρ' ἐμοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρξειν νόει. ἀγηλατῶ γὰρ, τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω λαόν· ὅπερ εἰ εἴποις, κατ' εἰρωνείαν καὶ γέλωτα ἔσται ὁ λόγος, οὕτω· δοκεῖς μοι καὶ σὺ καὶ ὁ συνθεὶς ταῦτα Κρέων κλαίων ἀγηλατήσειν καὶ δεσπόσειν τῆς χώρας· ἤγουν ἧς ἐπιθυμεῖτε ἀρχῆς, πολλῶν πληγῶν ἂν αἰτία ὑμῖν ἐξ ἐμοῦ γένοιτο. κρεῖττον δέ ἐστι τὸ ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄγος ἐλαθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον.

418. ἰστέον ὅτι τὸ ΠΟΤΕ εἶπε, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς Οἰδίποδος ἀπέλασιν παρὰ Λαΐου καὶ Ἰοκάστης, ὅτε γεννηθέντα αὐτὸν εἰς Κιθαιρῶνα ἐξέθηκαν πρὸς ἀπώλειαν· τὸ δ' ΕΛΑι, ἐπειδὴ τῶν γονέων ἐκείνου καὶ νῦν ἡ ἀρὰ τοῦτον διώκει, ἣν ἠράσαντο αὐτὸν ἐφθάρθαι. λέγει οὖν τὴν ἀρὰν ἀμφιπλῆγα, ὡς ἐξ ἀμφοτέρων τοῦ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς γεγονυῖαν. δεινόπουν δὲ, διὰ τὸ κακῶς ἐπέρχεσθαι πρὸς οὓς ἂν πεμφθῇ. τὸ δὲ ΠΟΙΟΣ ΟΥΚ ΕΣΤΑΙ ΛΙΜΗΝ καὶ ΠΟΙΟΣ ΚΙΘΑΙΡΩΝ τοῦτο βούλεται, ὅτι εἰ τῆς παρανομίας τῆς σῆς αἴσθησιν λάβοις, οὐδεὶς τόπος ἔσται ἀνήκοος τοῦ κατὰ σὲ δράματος. σύμφωνος γὰρ καὶ ὁ Κιθαιρὼν καὶ συνᾴδων τῷ ἡμετέρῳ λόγῳ. ἃ γὰρ ἐγὼ νῦν περὶ σοῦ λέγω, ταῦτα οὗτος βεβαιώσει, ἐπειδὰν ἀποφανῇ, ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν γονέων εἰς αὐτὸν ἐξετέθης.

423. ΑΝΟΡΜΟΝ, ἤγουν κακολιμένιστον, εἰς ὃν οὐδεὶς ὥρμισεν. οὐδεὶς γὰρ τῇ μητρὶ συνῆλθεν ἢ σύ.

425. Α Σ' ΕΞΙΣΩΣΕΙ. τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τῆς ἀνομίας τῆς σῆς αἴσθησις σὲ ὁμοιώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. σοὶ μὲν, ὅτι υἱὸς ὢν Ἰοκάστης τῇ ἀληθείᾳ, ἀνὴρ αὐτῆς ἀνίσως καὶ παρανόμως γέγονας. αὕτη οὖν σε ἡ ἀνισότης εἰς ἰσότητα τότε ἄξει· καὶ ὥσπερ τῇ ἀληθείᾳ υἱὸς τυγχάνεις, οὕτω καὶ τότε τοῖς πᾶσιν ἐπιδειχθήσῃ· τοῖς δὲ τέκνοις, ὅτι τούτων ὢν νῦν δοκεῖς πατὴρ, ἀδελφὸς ὢν φανήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὸς γεννηθείς.

438. ΗΔ' ΗΜΕΡΑ. ἤγουν ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἀποφανῇ Ἰοκάστης ὤν, καὶ ἀπολέσεις τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τἄλλα πείσῃ.

422. ΑΥΤΗ ΓΕ, ἤγουν αὕτη ἡ εὐδοκίμησις, ἤγουν τὸ τὰ αἰνίγματα σαφηνίζειν διολέσει σέ. εἰ γὰρ μὴ τὰ τῆς Σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα, οὐκ ἂν εἰς τόδε τύχης ἀφίκου.

443. τὸ ΕΞΕΣΩΣΑ διπλῶς νοητέον. εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς, οὔ μοι μέλει τῆς ἐμῆς σωτηρίας. ἢ εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐπικειμένου λοιμοῦ, οὔ μοι φροντὶς, εἰ αὐτὸς ἀπολοίμην.

445. ΩΣ ΠΑΡΩΝ ΤΑ Γ' ΕΜΠΟΔΩΝ. τοῦτο οὕτω λέγει, ὅτι ὀχλεῖς ἡμῖν τὰ ὑπάρχοντα ἐμποδὼν καὶ ἐμπόδιον, τουτέστι παρὼν εἰς ὄχλον καὶ ταραχὴν εἰσάγεις ἡμᾶς, καὶ ἐμποδίζεις τὸ προκείμενον ζήτημα. εὕρηται δὲ καὶ ΣΥ Γ' ΕΜΠΟΔΩΝ.

460. ΙΩΝ ΕΙΣΩ. τοῦτο διπλῶς νοητέον. ἢ ἐλθὼν εἴσω τοῦ οἴκου, καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος· ἢ ἰὼν εἴσω, ἀντὶ τοῦ εἰς αὐτὸν γεγονὼς, καὶ συνάξας τὸν νοῦν.

464. ἐπειδήπερ ὁ Παρνασὸς ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι μαντεῖον, διὰ τοῦτο ΔΕΛΦΙΣ ΠΕΤΡΑ λέγει, ἀντὶ τοῦ, ὁ Ἀπόλλων ἐν Παρνασῷ οἰκῶν. ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ὁ Χορὸς πρὸς τοὺς Τειρεσίου λόγους ἀηδῶς διάκειται, τῷ δ' Οἰδίποδι βοηθεῖ, διὰ τοῦτο καὶ ἀπορηματικῶς τὸν λόγον ἐκφέρει, τίς ἐστιν ὃν λέγει Ἀπόλλων τελέσαι τὸ ἔργον.

472. ΑΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ χρὴ γράφειν, ἵν' ᾖ τὸ μέτρον ἁρμόζον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ. εὕρηται γὰρ ἔν τινι τῶν παλαιῶν οὕτω βιβλίων. δεινὰς δὲ Κῆρας λέγει, τὰ δύο ἀνομήματα, ἃ Τειρεσίας ἔφη κατ' Οἰδίποδος· λέγω δὴ τὴν τῆς μητρὸς συνέλευσιν, καὶ τὸν τοῦ πατρὸς φόνον. τὸ δὲ ΑΜ' ΕΠΟΝΤΑΙ ἀντὶ τοῦ σὺν Ἀπόλλωνι ἔρχονται, οὐχ ὅτι ὁ Ἀπόλλων οὕτως ἐθέσπισεν· ἐκεῖνος γὰρ ἐξελεῖν τὸ μίασμα μόνον τῆς χώρας εἶπεν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἅμα αὐτῷ ταύτας ἕπεσθαι λέγει, διὰ τὸ Τειρεσίαν ταύτας ἐκφῆναι ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείᾳ.

485. ΟΥΤΕ ΔΟΚΟΥΝΤ'. οὔτ' ἀρέσκοντά μοι, οὔτ' ἀποφάσκοντα, καὶ ἀπόφασιν καὶ ἀπιστίαν δεχόμενα. ἤγουν μὴ οἷά τε ἀπιστεῖσθαι, διὰ τὸ μάντιν εἶναι τὸν εἰπόντα.

489. ἀπορήσειεν ἄν τις, διὰ τί οἱ δύο διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι, τὸ Η ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ καὶ τὸ Η ΤΩι ΠΟΛΥΒΟΥ κεῖνται, δέον οὕτως εἰπεῖν, τί γὰρ Λαβδακίδαις καὶ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο. καὶ φαμὲν ὅτι τοῦτο δύνανται οὗτοι οἱ σύνδεσμοι δηλοῦν, ὡς οὔτε τῷ Λαΐῳ διαφορά τις ἦν ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος, οὔτε τῷ Οἰδίποδι ἀπὸ τοῦ Λαΐου.

496. ἰστέον ὅτι διότι μὲν τὸ ἐπίκουρος δοτικῇ συντάσσεται, τὸ μὲν ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ πρὸς τὸ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ εἶπεν· ἡ δὲ γενική, τὸ ΑΔΗΛΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ, πρὸς τὸ ὄνομ' ἐστὶ τὸ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. ἐπίκουρος γὰρ τῷ δεῖνι τῶν κακῶν φαμέν.

507. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ΕΠ' ΑΥΤΩι, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. οὐ γὰρ ἦν ἴσον τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς.

516. ΠΡΟΣ Γ' ΕΜΟΥ. εὕρηται ΠΡΟΣ Τ' ΕΜΟΥ, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἕτερον ἀλλ' ἤ, πρὸς ἐμοῦ τι. ὥσπερ γὰρ φαμέν, τῶν τις ἀνθρώπων, τὸ τις διὰ μέσου τιθέντες, οὕτω καὶ τοῦτο. ὅτι δ' ἐστί τι, καὶ οὐ σύνδεσμος τε, ὥς φασί τινες, μαρτυρεῖ τὸ ΦΕΡΟΝ.

526. ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ, οὓς περὶ τῶν παρόντων λέγει. ὡς γὰρ ὁ Οἰδίπους ἔφη, οἱ τοῦ Τειρεσίου λόγοι, οὓς κατ' αὐτὸν ἔφη, πρὸς ψεῦδος συντέθεινται, καὶ οὐκ ἐν ἀληθείᾳ λελεγμένοι εἰσίν.

528. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ. ἤγουν ἀπὸ ἀνθρώπου σώφρονος, καὶ ὑγιῆς

φρένας ἔχοντος· ἢ ἀπ' ἀκριβοῦς συνειδήσεως καὶ καθεστηκυίας γνώμης. εἰκότως δ' εἶπε τὸ ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΟΡΘΩΝ. οἱ γὰρ σώφρονες καθεστηκὸς ἔχουσι τὸ ὄμμα· οἱ δὲ μαινόμενοι, παραλετραμμένον.

531. ἴσως ἄν τις ἐνταῦθ' ἐλθὼν κακίσειε τὴν δευτέραν ἔννοιαν, ἣν πρώην ἔφαμεν εἰς τὸ ΚΑΙ ΤΑΥΤ' ΙΩΝ ΕΙΣΩ ΛΟΓΙΖΟΥ. ἐλέγομεν γὰρ τὸ ΕΙΣΩ, ἐντὸς τῶν οἴκων ἐλθών, ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος. ἀμφότερα οὖν ταῦτ' ἔχεται λόγου, καὶ οὐδὲν κωλύει τὸ δεύτερον μὴ εἶναι ἄριστον, εἰ καὶ νῦν ὁ Χορός φησιν, ΑΥΤΟΣ Δ' ΟΔ' ΗΔΗ ΔΩΜΑΤΩΝ ΕΞΩ ΠΕΡΑι. ὁ γὰρ ἡσυχίας δεόμενος ἐντὸς οἴκου, ἢ εἰς ἐρημίαν χωρεῖ· ὥστε οἱ πειρασόμενοι ἡμᾶς αἰτιᾶσθαι, σφᾶς αὐτοὺς εἰς αἰτίαν ἐμβαλοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὡς δεῖ τὰ πράγματα λογίζεσθαι.

545. ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ Δ' ΕΓΩ ΚΑΚΟΣ. ἤγουν κακὸν ἡγοῦμαι τὸ ἀπὸ σοῦ τι μανθάνειν. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΣΟΥ ἔξωθεν τὸ ἀπό, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συντάξει, χάριν σαφηνείας, εἰρήκαμεν. ὥσπερ γὰρ φαμεν, κακοῦ ἀνδρὸς ἡγοῦμαι τοῦτο, καὶ πάλιν, βαρβάρου τὴν ὕβριν γινώσκω, οὕτω καί, μανθάνω σοῦ σόδε.

561. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΛΑΙΟΙ πρὸς τὸ ΜΑΚΡΟΙ. οἱ γὰρ μακροὶ χρόνοι καὶ παλαιοί εἰσιν.

570. ΤΟΣΟΝ. ἀλλὰ τοσοῦτον γοῦν οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν αὐτό, εἰ καλῶς φρονεῖς. ἤ, εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ ΤΟ ΣΟΝ γινώσκεις, εἰ καλῶς φρονεῖς.

572. τὸ ΤΑΣ πρὸς τὸ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ τινὲς συνάπτουσιν, οὕτως· οὐκ ἄν ποτε εἶπε τὰς διαφθορὰς τοῦ Λαΐου ἐμάς. σὺ δ' ἐκείνους ἐάσας, τὸ ΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΜΑΣ, ὥσπερ συντέθειται, σύναπτε, οὕτως· οὐκ ἄν ποτ' εἶπε τὰς ἐμὰς ὡς αὐτὸς οἴεται διαφθορὰς τοῦ Λαΐου. πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνου ὑπόληψιν ΤΑΣ ΕΜΑΣ ὡρισμένως εἶπε, καὶ οὐ πρὸς τὴν οἰκείαν. εὑρήσεις δ' ὅμοιον καὶ προϊών, ὅταν λέγῃ, (656.) Τὸν ἐναγῆ φίλον ποτὲ ἐν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ. ἐκεῖ γὰρ τὸ ΕΝΑΓΗ πρὸς τὴν τοῦ Οἰδίποδος ὑπόληψιν κεῖται. τὸ δὲ πᾶν· εἰ μὴ μετὰ σοῦ ἐβουλεύσατο, οὐκ ἄν ποτέ με φονέα Λαΐου εἶπεν.

574. εἰ μὲν φονέα σὲ τοῦ Λαΐου ἐκεῖνός φησιν, αὐτὰς οἶσθα· ἐγὼ δὲ παρὰ σοῦ βουλοίμην ἂν μαθεῖν, ὥσπερ καὶ σὺ παρ' ἐμοῦ νῦν.

577. γαμεῖ τις ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ, γάμον ἔχει, τουτέστι, συνημμένος ἐστὶ γυναικί, ὡς ἐν τῷ· (Μητροδώρου ἐπιγρ.) οὐ γαμέεις, ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον. καὶ γαμεῖ τις τήνδε μεταβατικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβὼν ἔχει, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΓΗΜΑΣ ΕΧΕΙΣ.

580. *μὴ λάθῃς εἰς τὸ ἐμοῦ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ὅνπερ ἄνω ἔφαμεν λόγον εἰς τὸ* ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ Δ' ΕΓΩ ΚΑΚΟΣ ΣΟΥ, *ὁ αὐτός ἐστι κἀνταῦθα. πάντα γὰρ λαμβάνει ἐμοῦ, τουτέστιν ἡμέτερα ὄντα αὐτὴ δέχεται.*

583. *οὐδαμῶς φαίνομαι κακὸς φίλος,* ΕΙ ΔΙΔΟΙΗΣ ΣΑΥΤΩι ΛΟΓΟΝ, *ἤγουν σκέψιν καὶ διαγνωστικὴν κρίσιν,* ΩΣ ΕΓΩ, *δηλονότι ἐμαυτῷ δίδωμι. ἤγουν σκέψαι, ὡς ἐγὼ σκέπτομαι.*

584. ΣΚΕΨΑΙ ΔΕ. *λόγισαι δὲ καὶ τοῦτο πρῶτον, εἰ νομίζεις τινὰ, εἰ τὰ αὐτὰ ἕξει κράτη, προκρῖναι ἂν μᾶλλον ἄρχειν σὺν φόβῳ, ἢ ἄρχειν δηλονότι ὑπνώττοντα ἀφόβως. τὸ* ΑΝ *πρὸς τὸ* ΕΛΕΣΘΑΙ *συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ* ΔΟΚΕΙΣ, *ὥς τινές φασι, δοκῇς γράφοντες διὰ τοῦ η.*

586. *εἰκότως εἶπε τὸ* ΕΥΔΟΝΤΑ, *καὶ οὐ διαλέγοντα. ὁ γὰρ ἀμερίμνως ζῶν, πρὸς ὕπνον ἐγείρεται. τὸ δὲ* ΕΙ ΤΑ Γ' ΑΥΘ' ΕΞΕΙ ΚΡΑΤΗ *πρὸς τὸ* ΦΟΒΟΙΣΙ *συναπτέον· τὸ δὲ* Η ΑΤΡΕΣΤΟΝ ΕΥΔΟΝΤΑ *διὰ μέσου.*

591. ΑΚΩΝ ΕΔΡΩΝ. *τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τοὺς αὐτὴν ἔχοντας ἀναγκάζει πολιτεύεσθαι.*

592. *ἡ σύνταξις· πῶς οὖν ἡ τυραννὶς καὶ ἡ βασιλεία ἔφυ καὶ ὑπάρχει ἔχειν ἐμοὶ ἡδίων καὶ ἡδυτέρα ἀρχῆς καὶ δυναστείας ἀλύπου, ἐφ' ἧς νῦν εἰμί;*

595. ΩΣΤ' ΑΛΛΑ ΧΡΗιΖΕΙΝ. *ἡ γὰρ ἀρχὴ καλὸν μέν ἐστιν, ἀλλὰ παρακεκινδυνευμένον καὶ ὕποπτον· ἡ δ' ἐμὴ, καλὸν περισπούδαστον. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ χρῄζω οὐ μόνον γενικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. καὶ ὅτε μὲν γενικῇ συντάσσεται, φυσικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν. χρῄζω γὰρ, τὸ χρείαν τινὸς ἔχω· ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, πρὸς τὸ σημαινόμενον. οὗ γάρ τις ἔχει χρείαν, θέλων αὐτὸ ἔχει χρείαν.*

596. ΠΑΣΙ ΧΑΙΡΩ. *ἀντὶ τοῦ πᾶσιν ἀνθρώποις πληροφοροῦμαι καὶ θαῤῥῶ, καὶ εἰς οὐδένα ὑποψίαν ἔχω· ὃ τυραννίδος ἔξω καθέστηκεν. ἐκείνη γὰρ καὶ συγγενέσι αὐτοῖς καὶ φίλοις ἀπιστεῖ. ἢ τὸ* ΠΑΣΙ ΧΑΙΡΩ, *ἀντὶ τοῦ, πᾶσι πράγμασιν ἥδομαι, καὶ οὐδεμία φροντὶς καὶ μέριμνα περὶ οὐδενός ἐστί μοι, ἀμβλεῖαν ποιοῦσα ἡδονήν.*

598. *ἡ σύνταξις. ἔνι γὰρ καὶ ὑπάρχει αὐτοῖς ἅπανθ' ἃ βούλονται ἐνταῦθα, ἤγουν ἐν ἐμοὶ, τὸ τυχεῖν τούτων. τουτέστι, λογίζονται δι' ἐμοῦ ἁπάντων, ὧν χρῄζουσι καὶ δέονταί σου, τεύξεσθαι. δέον δ' εἰπεῖν οὕτως, τὸ γὰρ τυχεῖν ἁπάντων ἐνταῦθ' αὐτοῖς ἔνι, ὁ δὲ* ΑΠΑΝΤΑ *εἶπε πρὸς*

τὸ

τὸ ΕΝΙ· τὸ δὲ ΤΥΧΕΙΝ ἔξωθεν συντάσσει, τὸ τυχεῖν τούτων δηλονότι.

603. ἡ σύνταξις· ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ ΙΩΝ καὶ ἐλθὼν ΠΥΘΩΔΕ καὶ εἰς τὴν Πυθίαν, ΠΕΥΘΟΥ καὶ μάνθανε ΤΑ ΧΡΗΣΘΕΝΤΑ καὶ τὰ μαντευθέντα σοι, ΕΛΕΓΧΟΝ καὶ δοκιμασίαν ΤΩΝΔΕ, ΕΙ ΣΑΦΩΣ καὶ ἀληθῶς ΗΓΓΕΙΛΑ ΣΟΙ ταῦθ' ἅ ἔφην σοι. οὕτω καὶ τὸ ΕΛΕΓΧΟΝ λέγε, καὶ μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, μανθάνω τὸν διδάσκαλον περὶ ἐμὲ εὔνουν, οὕτω καὶ τοῦτο, μάνθανε τὰ χρησθέντα ἔλεγχον τῶνδε.

605. ἐὰν εὕρῃς με κοινῇ τι βουλευσάμενον περὶ τούτου Τειρεσίᾳ ΤΩι ΤΕΡΑΣΚΟΠΩι καὶ τῷ τὰ τέρατα καὶ σημεῖα τῆς μαντείας σκοποῦντι καὶ σφηνίζοντι, κόλασόν με.

607. ΤΗι Τ' ΕΜΗι ΚΑΙ ΣΗι. τοῦτο λέγει, καὶ τῇ ἐμοὶ προσηκούσῃ, ἤγουν ἣν ἄξιός εἰμι παθεῖν, κακὸς φανείς· καὶ τῇ σοὶ προσηκούσῃ, ἤγουν ἣν ἄξιον βασιλέα ποιεῖσθαι κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων αὐτῷ· ἣ ἣν καὶ ἐγὼ κατ' ἐμαυτοῦ, καὶ αὐτὸς ψηφίσαιο κατ' ἐμοῦ.

616. ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΩι ΠΕΣΕΙΝ. ἤγουν φοβουμένῳ σοι πεσεῖν τῆς ἀρχῆς καλῶς ἔλεξε Κρέων, ὡς οὐκ ἐκ τοῦ εὐθέως δίκαιον καταψηφίζεσθαι, οὓς ἂν κατὰ σοῦ ὑπονοήσῃς, ἀλλὰ πρῶτον ἐξετάζειν παντὶ τρόπῳ περὶ αὐτῶν, καὶ καταδίκους αὐτοὺς εὑρόντα, τότε κολάζειν. οἱ γὰρ ταχεῖς φρονεῖν, ἤγουν οἱ ταχέως καὶ μὴ μετὰ σκέψεως ποιοῦντές τι, οὐκ ἀσφαλεῖς, ἀλλ' ἀβέβαιοι, καὶ πρὸς κίνδυνον ἔσθ' ὅτε πίπτουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἢ μερικὸν τὸ ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΩι νοεῖ διὰ τὸν Οἰδίποδα, ἢ καθόλου διὰ πάντα φοβούμενον.

622. τὸ Η, εἰ μὲν καθ' ὑποστιγμὴν ἐρεῖς τὸ ἑξῆς, ἀντὶ τοῦ ὄντως ἄρα νοήσεις· εἰ δὲ κατὰ ἀποφαντικὴν ἐρώτησιν τὸ ἑξῆς εἴποις, ἀντὶ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου νοήσεις, στίζων καὶ ἐν ἀμφοτέροις εἰς τὸ ΧΡΗιΖΕΙΣ. ἰστέον δὲ ὅτι ποτὲ μὲν καθ' ὑποστιγμὴν τὴν ἐρώτησιν ποιούμεθα, ὡς τό, (Αι. 75.)

οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

καὶ τό, (Αι. 81.)

μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ποτὲ δὲ κατ' ἀπόφασιν, ὡς τό, (Αι. 107.)

πρὶν ἄν τι δράσῃς, ἢ τι κερδανεῖς πλέον.

628. ἐγὼ μὲν οὐ κακός εἰμι· ΕΙ ΔΕ ΞΥΝΙΗΣ ΜΗΔΕΝ, ἤγουν εἰ ψευδῶς τοῦτο νοεῖς, τί λοιπόν; πρὸς ὃ Οἰδίπους ἀποκρίνεται ΑΡΚΤΕΟΝ

Γ' ΟΜΩΣ, καὶ εἰ οὕτως ἔχεις. τούτεστι, καὶ εἰ οὕτως ἔχεις, ὅμως ἀρκτέον καὶ κυριευτέον ἐμοί σου· πρὸς ὃ πάλιν ὁ Κρέων, ΟΥΤΟΙ ΚΑΚΩΣ ἄρξεις, ἐμοῦ ΑΡΧΟΝΤΟΣ, ὥσπερ καὶ σὺ, ὅπερ ἀπιθὲς δοκοῦν εἰς θυμὸν ἐξάγει Οἰδίποδα.

630. ΚΑἈΜΟΙ ΠΟΛΕΩΣ. τοῦτο διπλῶς νοητέον. ἢ καὶ ἐμοὶ μέτεστι τῆς πόλεως, ἤγουν τοῦ βοᾷν Ω ΠΟΛΙΣ ΠΟΛΙΣ, ὥσπερ σοί· ἢ κἀμοὶ μέτεστι τῆς πόλεως, ἀντὶ τοῦ, οὐ τῶν ἰδιωτῶν εἷς εἰμὶ, ἀλλὰ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων, ὥστε οὐχ ἧττον ἐμοὶ ἢ σοὶ ὑπακούσεται.

641. Ψεύδεται Κρέων ἐνταῦθα. Οἰδίπους γὰρ ἄνω εἶπεν ἀποκτεῖναι αὐτὸν, καὶ οὐκ ἐξελάσαι τῆς χώρας.

647. ΤΟΝΔ' ΟΡΚΟΝ, ἤγουν ὃν αὐτὸς ὤμοσε. λέγει δὲ τοῦτο, διότι πρόσθεν εἶπε τὸ ΜΗ ΝΥΝ ΟΝΑΙΜΗΝ, καὶ τὸ ΑΡΑΙΟΣ ΟΛΟΙΜΗΝ.

660. ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ πρόμαχον λέγει τὸν Ηλιον, ὥσπερ ἰόντα τὸν οὐρανὸν, ἔνθ' οὗτοί εἰσι, καὶ ὥσπερ φύλακος τάξιν ἔχοντα· εἰ δὲ τὸ πρῶτον τὸ ΘΕΟΝ μικρογραφήσεις, ὥσπερ τὸ δεύτερον, ἐκ παραλλήλου εἴποις ἂν, καὶ τὸ ΠΑΝΤΩΝ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων νοήσεις. ὀμνύει δ' ὁ Χορὸς τὸν Ηλιον, ὡς ἔφορον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ τῶν κρυπτῶν γνωστὴν καὶ ἐκφάντορα. ΑΘΕΟΣ, ΑΦΙΛΟΣ. ἤγουν πρότερον ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρηθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων μισηθεὶς λίαν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ὅτι ὕστερον ἀπολοίμην· ἢ τὸ ΑΘΕΟΣ, ΑΦΙΛΟΣ ἀντὶ τοῦ, ἀσεβὴς, καὶ μὴ περὶ τοὺς φίλους εὐγνώμων.

668. ΤΑ ΠΡΟΣ ΣΦΩΙΝ, τὰ παρ' ὑμῶν. ἤγουν ἵνα μὴ κορυφωθείη ἡ τῆς πόλεως δυστυχία, τὰ ὑμέτερα προσλαβοῦσα κακὰ, προνοούμενος ἐγὼ τὴν ἱκετείαν ταύτην ἀνήνεγκά σοι. γράφειν δὲ χρὴ ΚΑΚΑ ΠΡΟΣΨΑΥΣΕΙ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς.

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ. ἤγουν σκυθρωπός τις τυγχάνεις, εἴκων καὶ ὑποτασσόμενός τινι, ὅταν δεήσηταί σου ἣν ἔχεις ὀργὴν παῦσαι. ΑΙ ΔΕ ΤΟΙΑΥΤΑΙ ΦΥΣΕΙΣ. ἤγουν ὁ ἔχων ἄνθρωπος τοιαύτην φύσιν, αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, καὶ οὐ δύναται φέρειν, ὅτι τοιοῦτός ἐστι. τὸ δὲ ΔΙΚΑΙΩΣ εἶπε, διότι δίκαιόν ἐστι τοὺς κακοὺς μὴ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ἑαυτῶν μισεῖσθαι.

677. ΑΓΝΩΤΟΣ, ἤγουν ἀναισθήτου τῶν ἐμῶν, καὶ ἕτερον ἢ προσῆκεν ὑπολαμβάνοντος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἄγνως καὶ ἀντὶ τοῦ μὴ γιγνωσκόμενος εὕρηται, καὶ ἀντὶ τοῦ μὴ γιγνώσκων.

680. ΜΑΘΟΥΣΑ. ἤγουν ἐπειδὴ τὸ συμβεβηκὸς ἔγνων ὅπερ ἐστὶ, ποιήσω τοῦτο καὶ κομίσω δηλαδή. ἔγνων γάρ τίς ἐστιν ἡ κατέχουσ' αὐτοὺς

τύχη, ἤγουν ἡ μάχη. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ. τοῦτο καὶ εἰς τὸν Οἰδίποδα καὶ εἰς τὸν Κρέοντα νόει. εἰς μὲν τὸν Οἰδίποδα, διὰ τὰς τοῦ Τειρεσίου ἐπ' αὐτῷ μαντείας, ἃς οὐκ ἀληθεῖς ὁ Χορὸς ἐνόμιζεν· εἰς δὲ τὸν Κρέοντα, διὰ τὴν ἐξ Οἰδίποδος πρὸς αὐτὸν τοῦτον ψευδῆ ὑπόληψιν, ὡς ὑποβάλλοντα κατ' αὐτοῦ τὸν μάντιν τοιαῦτα λέγειν. τὸ δὲ ΔΑΠΤΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ 'ΝΔΙΚΟΝ τοῦτο λέγει, ὅτι οὐ μόνον ματαία ὑπόληψις αὐτοὺς λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄδικός ἐστιν.

685. ΑΛΙΣ καὶ αὐτάρκως φαίνεται ὁ λόγος ἐμοὶ μένειν αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ, ἔνθα καὶ ὅπου ἔληξε, προπονουμένης καὶ προπασχούσης ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ τῆς γῆς, τουτέστιν ἐπειδήπερ ἡ γῆ δυστυχεῖ, πρὸς ἑαυτὴν ἕλκει τὸν νοῦν μου, καὶ οὐκ ἐᾷ ἀναξαίνειν τὰ τούτοις συμβάντα. ἀρκεῖ γὰρ ὅτι λεχθέντα πέπαυται, καὶ οὐ δεῖ αὖθις λέγειν.

687. ΟΡΑΙΣ ΙΝ' ΗΚΕΙΣ. τοῦτο Οἰδίπους λέγει πρὸς τὸν Χορὸν, ὅτι οὐκ ἐβούλετο διηγεῖσθαι Ιοκάστῃ τὴν διαφοράν. δόξαν γὰρ ἐντεῦθεν παρίστη, ὅτι καταγιγνώσκων Οἰδίποδος, ὡς ἀδίκως ὀργισθέντος Κρέοντι, λέγειν οὐκ ἤθελεν.

698. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΟΤΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΗΝΙΝ ἐστίν.

705. τὸ ΜΕΝ ΟΥΝ ἀντὶ τοῦ δέ. νοεῖται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι οὐ λέγει αὐτὸς, εἰσπέμψας δέ. εἰ μὲν οὖν στίξεις εἰς τὸ ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, οὕτως ἐρεῖς· ἐπεὶ ἐλευθεροῖ πᾶν τὸ στόμα τούτου τοῦ λόγου, τοῦ λέγειν ὅτι ἐγὼ φονεύς εἰμι Λαΐου, ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ἤγουν ὅσον τὸ καθ' αὐτόν· αὐτὸς γὰρ περὶ τούτου καθάπαξ σιγᾷ. εἰ δ' ὁμοῦ τὸ ΠΑΝ ἐρεῖς ΣΤΟΜΑ πρὸς τὸ ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ἔσται οὕτως· ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν, ἤγουν τὸ οἰκεῖον πᾶν στόμα ἐλευθεροῖ καὶ ἀφίστησι τούτου τοῦ λόγου.

720. ἀπορητέον πῶς ἄνω (712.) μὴ τὰς περὶ τούτων μαντείας Απόλλωνα θεσπίσαι φάσκουσα Ιοκάστη, ἀλλὰ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, νῦν φησιν ἐνταῦθα ΟΥΤ' ΑΠΟΛΛΩΝ ΗΝΥΣΕ. καὶ φαμὲν, ὅτι τοῦτο λέγει, οὐκ ἐναντιουμένη τῷ λόγῳ αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν.

742. ΧΝΟΑΖΩΝ, ἀνθῶν, ὥσπερ ὑπὸ χνοὸς περικεχυμένην ἔχων τὴν κεφαλήν. αἱ γὰρ περὶ αὐτὰς δεξάμεναι χνοῦν τρίχες, οὔτε λευκαί εἰσιν, οὔτε μέλαιναι, ἀλλ' εἶδος ἕτερον μεταξὺ τούτων ἐκφαίνουσιν.

747. ΒΛΕΠΩΝ. ἤγουν δέδοικα μήπως οὐ τυφλὸς, ἀλλὰ βλέπων καὶ

ἀληθεύων ὁ μάντις ᾖ, παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέπει· ὁ δὲ τὰ ψευδῆ, τυφλώττων ἐστί.

766. ΕΦΙΕΣΑΙ, ἐντέλλῃ, ἐπιθυμεῖς. καὶ γενικῇ γὰρ καὶ αἰτιατικῇ συντάττεται τὸ ἐφίεμαι, ὥσπερ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ.

771. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΡΗΘΗιΣ ὑπόστιξον, οὕτως· καὶ οὐ μὴ στερηθῇς ὧν ζητεῖς, βεβῶτος ἐμοῦ ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων, ἤγουν τοσαύτην ἐλπίδα ἔχοντος, ὥστε τὸν ἀγρότην μόνον ἰδεῖν, καὶ παρ' ἐκείνου ἀκοῦσαί τι. κατὰ πάντα γὰρ τὰ ἄλλα ἀπήλπισα. ἢ πρὸς τὸ ΕΛΠΙΔΩΝ οὕτως· ἐμοῦ βεβῶτος, ἤγουν ζῶντος, οὐ μὴ στερηθῇς τῶν ἐλπίδων ἐς τοσοῦτον, ἤγουν ἅπερ ἐλπίζεις μαθεῖν παρ' ἐμοῦ, οὐ μὴ ἀποτύχῃς τούτων ἐς τοσοῦτον, ὥστε μὴ μαθεῖν αὐτά. κρεῖττον δ' ἐστὶ τὸ πρῶτον. μαρτύριον δὲ, προϊὼν γὰρ λέγει· (836.)

καὶ μὴν τοσοῦτόν ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

795. ΑΣΤΡΟΙΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν μακρὰν ὁδὸν καὶ ἔρημον πορευομένων. οἱ γὰρ φεύγοντες ἀειφυγίαν, τοῖς ἄστροις ἐσημειοῦντο τὴν ἑαυτῶν πατρίδα.

809. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ. τοῦτο διπλῶς νοητέον, ἢ δύο πληγαῖς, ἢ μάστιγι δύο κέντρα ἐχούσῃ. τὸ δὲ ΕΤΙΣΕΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπέδωκε, παρ' ὅσον οἱ κολαζόμενοι διά τινα προϋπάρξασαν ὑπ' αὐτῶν αἰτίαν, δίκας τῆς ἁμαρτίας ἀποδιδόασιν ὀφειλομένας.

817. Ωι ΜΗ ΞΕΝΩΝ. ἤγουν ᾧ τινι οὐκ ἔστιν ἐκδεδομένον δέχεσθαί τινα, ἐμὲ δηλονότι, ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε τῶν ἀστῶν οὔτε τῶν ξένων. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη δοτικὴ τὸ Ωι ἢ πρὸς τὸ ΕΞΕΣΤΙ, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΝ. ὥσπερ γάρ φαμεν, μετεῖχον καὶ ἐχρώμην τῆς δόξης, οὐ πρὸς τὸ ἐχρώμην, ὅπερ ἐστὶ σύνεγγυς, οὔσης τῆς γενικῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ μετεῖχον, διὰ μέσου ὄντος τοῦ ἐχρώμην· οὕτω καὶ τοῦτο τὸ Ωι πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΝ ἔχει τὴν δύναμιν. τὸ δὲ ΤΑΔΕ, καὶ ΤΑΣΔ' ΑΡΑΣ ταυτόν ἐστιν. αἱ γὰρ ἀραὶ, ἃς ἠράσατο τῷ Λαΐου φονεῖ, οὐκ ἄλλο τι ἦσαν, ἢ μὴ προσδέχεσθαι αὐτὸν τοὺς πολίτας, μηδὲ προσφωνεῖν. καὶ οὔτις ἄλλος ἦν ὁ προστιθεὶς ἐπ' ἐμαυτῷ ταῦτα, ἢ ἐγὼ ὁ τάσδε τὰς ἀρὰς προστιθεὶς, κατὰ συνεκδοχὴν λαμβανομένου τοῦ ΠΡΟΣΤΙΘΕΙΣ.

829. ΑΝΟΡΘΟΙΗ ΛΟΓΟΝ, ἤγουν ἔξω αἰτίας θήσει. τὸ γὰρ ΑΝΟΡΘΟΙΗ ΛΟΓΟΝ οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ κειμένην καὶ μὴ οὖσαν τὴν ὑπὲρ ἐκείνου ἀπολογίαν ἀνορθώσει, καὶ δείξει δι' ὧν ἀπολογήσεται.

833. ΚΗΛΙΔΑ ΣΥΜΦΟΡΑΣ, ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ συμφορὰν, ἤγουν συντυχίαν, κηλῖδος, ἤγουν μολυσμοῦ.

847. ΕΙΣ ΗΜΑΣ γράφε, μὴ ΕΙΣ ΕΜΕ. οὐ γὰρ ἁρμόζει οὕτως τῷ μέτρῳ. εἰ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ τέθειται, οὐδὲν ἀπεικός. πολλὰ γὰρ εὑρίσκεται ὅμοια.

851. ΚΑἘΚΤΡΕΠΟΙΤΟ. τὸ ἐκτρέπεσθαι κυρίως ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται, ὅταν τὴν, ἣν βαδίζει τις, ὁδὸν καταλιπὼν, ἑτέραν βαδίσῃ, καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἀπό τινος εἴς τι μεταπιπτόντων.

857. ΩΣΤ' ΟΥΧΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ. ὥστε ἕνεκα τῆς μαντείας τοῦ Απόλλωνος, οὔτε βλέψαιμι ἂν τῇδε καὶ ἐνταῦθα, ὅτι ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπόλωλε· πρόσθεν γὰρ ὁ παῖς ἀπηνέχθη τοῦ ζῇν. οὔτε τῇδε καὶ ἐνταῦθα ὕστερον, ὅτι ὑπὸ σοῦ πεφόνευται. ὑπὸ τοῦ παιδὸς γὰρ ὁ Απόλλων ἐθέσπισε. ταῦτα δὲ λέγει ἀποροῦσα περὶ τοῦ φόνου, πῶς ἄρα καὶ γέγονεν.

863. καταγινώσκων ὁ Χορὸς τῆς Ιοκάστης, ὡς μὴ δεχομένης τὰς τοῦ Απόλλωνος μαντείας, φησίν· Εμοι φέροντι τὴν ΕΥΣΕΠΤΟΝ ΑΓΝΕΙΑΝ, ἤτοι τὸ πάνσεπτον σέβας τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων πάντων, τουτέστιν, ἐμοὶ σεβομένῳ τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα, εἴθε ξυνείη καὶ συνυπάρχοι μοῖρα καὶ εὐτυχία. εἰπὼν δ' ἀορίστως τὸ ΛΟΓΩΝ καὶ τὸ ΕΡΓΩΝ, νῦν ὁρίζεται λέγων ΩΝ ΠΡΟΚΕΙΝΤΑΙ ΝΟΜΟΙ μεγάλοι τεκνωθέντες καὶ γεννηθέντες διὰ τὴν οὐρανίαν αἰθέρα, ἤγουν ἐξ οὐρανοῦ. δείκνυσι δ' ἐντεῦθεν, ὅτι ΛΟΓΩΝ καὶ ΕΡΓΩΝ λέγει τῶν θείων, ὧν ἡ τιμὴ ἐξ οὐρανοῦ νενομοθέτηται, ὧντινων νόμων μόνος ὁ Ολυμπος πατήρ ἐστιν· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' ΑΙΘΕΡΑ ΤΕΚΝΩΘΕΝΤΕΣ. οὐδ' ἔτικτε, οὐδ' ἐξεῦρεν αὐτοὺς τοὺς νόμους ἡ θνητὴ φύσις τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ κατακοιμίσει καὶ καταβαλεῖ αὐτοὺς, καὶ ἀφανίσει λήθη. τουτέστιν, ἐπεὶ οἱ ἄνθρωποι οὐχ εὗρον τοὺς περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν νόμους, ἀλλ' οὐρανόθεν ἦλθον ἡμῖν, οὐδ' ὑπὸ λήθης ἀνθρώπων ἂν κατασβεσθεῖεν. ΜΕΓΑΣ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΘΕΟΣ ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, ΟΥΔΕ ΓΗΡΑΣΚΕΙ, τουτέστιν, ὡς ἀληθεῖς ὄντες οἱ νόμοι ἀεὶ ἔσονται καὶ οὐκ ἀφανισθήσονται. ἰστέον δὲ, ὅτι τινὲς ἀγνοοῦντες, ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΙΘΕΡΟΣ λέγουσι, διὰ τὸ ΔΙΑ. τὸ δ' ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ· (Επτ. ἐ. Θ. 207.) ἱππικῶν τ' ἀΰπνων πηδαλίων διὰ στόμα. ἔφαμεν δ' ἐκεῖ τὸν περὶ τούτου λόγον.

873. ΥΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. ἤγουν ἡ ὑπεροψία ποιεῖ τύραννον, τουτέστιν, ἡ ὑπεροψία κακοὺς καὶ ἀνόμους (τοιοῦτοι γὰρ οἱ τύραννοι.) ἐργάζεται τοὺς αὐτὴν ἔχοντας, ὥστε καὶ Ιοκάστη ἐξ ὑπεροψίας τὸν Απόλλωνος ἠτίμασε λόγον. ἐὰν ὑπερπλησθῇ ἡ ὕβρις μάτην πολλῶν, ἃ οὐκ ἔστιν ἐπι-

καιρα καὶ πρέποντα, μηδὲ συμφέροντα τῷ αὐτὴν ἔχοντι, εἰς ἀκροτάτην ἀπότομον καὶ τραχεῖαν εἰσαναβᾶσα, ἤγουν εἰς ἄκρον κακίας ἐλάσασα καὶ κορυφωθεῖσα, ἀνώρουσε καὶ ὥρμησε καὶ πέπτωκεν εἰς ἀνάγκην, ΟΘΙ καὶ ὅπου οὐ χρῆται ποδὶ χρησίμῳ. τουτέστιν, ὑβρισταὶ καὶ ἄνομοι, ὁποία ἡ Ἰοκάστη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθέως τὸν αἰῶνα διάγειν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ κρημνοῦ πιπτόντων καὶ συντριβόντων τοὺς πόδας, ὡς μὴ δύνασθαι πορεύεσθαι. ΤΟ ΚΑΛΩΣ Δ' ΕΧΟΝ ΠΟΛΕΙ ΠΑΛΑΙΣΜΑ, ἤτοι τὴν περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει ἔρευναν, ΑΙΤΟΥΜΑΙ ΘΕΟΝ, ἤτοι τὸν Ἀπόλλω, ΜΗ ΛΥΣΑΙ, ἀλλ' ἀεὶ ποιεῖσθαι, καθάπερ καὶ νῦν ἐπὶ τῷ τοῦ Λαΐου φόνῳ. ΟΥ ΛΗΞΩ, καὶ παύσομαι ΠΟΤΕ ἔχων τὸν θεὸν ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ καὶ ἀντιλήπτορα. ἰστέον δὲ ὅτι εἰς τὸ Α ΜΗ ΕΠΙΚΑΙΡΑ, τὸ Α εἰ μὲν πρὸς τὸ ὕβριν νοήσεις, μακρόν ἐστιν· οὕτω γὰρ καὶ τὸ τῆς στροφῆς ἀπαιτεῖ κῶλον. εἰ δὲ πρὸς τὰ ἑξῆς, βραχύ. οὐ κωλύει δὲ καὶ βραχὺ εἶναι, ἐπεὶ τὸ κῶλον ἰαμβικόν ἐστιν. ἔτι ἰστέον ὅτι εἰ καὶ τὸ ΚΑΛΩΣ ἐν πολλοῖς μακρὸν εὕρηται, ἔν γε μὴν τῷ ΤΟ ΚΑΛΩΣ Δ' ΕΧΟΝ ΠΟΛΕΙ, βραχύ ἐστι· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ κώλου τῆς στροφῆς. ἔοικεν οὖν ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους καὶ τοῦτο δέχεσθαι, ὃ καὶ κυρίως ἐγὼ φημι δίχρονον, ὡς ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους δεχόμενον. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ ὑμεῖς, καὶ τὸ ἀὴρ, καὶ ὕδωρ, καὶ ἱερὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ κακὸν ἀεὶ βραχὺ εὕρηται, καὶ οὐδέποτ' ἄλλως, εἰ καὶ ἐν τῷ (887.) ΚΑΚΑ ΝΙΝ ΕΛΟΙΤΟ ΜΟΙΡΑ, ἀντὶ μακροῦ ἔοικεν εἶναι, οὐ μήν ἐστιν.

883. ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ ΠΟΡΕΥΕΤΑΙ καὶ διάγει ΥΠΕΡΟΠΤΑ καὶ σοβαρῶς καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐν λόγῳ, τουτέστι καὶ οἷς πράττει καὶ οἷς λέγει, ἀφόβητος τῆς θείας δίκης, οὐδὲ σέβων καὶ τιμῶν τὰ ἕδη καὶ εἴδωλα τῶν δαιμόνων, ἤτοι τοὺς θεοὺς, ΕΛΟΙΤΟ καὶ λάβοι ΝΙΝ καὶ αὐτὸν κακὴ ΜΟΙΡΑ καὶ τύχη, ΧΑΡΙΝ καὶ ἕνεκα τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ὑπεροψίας, ἣν πρὸς τοὺς θεοὺς ἔχει, τῆς ΔΥΣΠΟΤΜΟΥ καὶ δυστυχοῦς, (μέγιστον γὰρ ἀτύχημα ἡ ἀσέβεια) εἰ μὴ κερδανεῖ δικαίως τὸ κέρδος, ἤγουν ἐὰν μὴ τὰ τῆς ὑπεροψίας ἆθλα δικαίως λάβῃ τιμωρηθεὶς, καὶ ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθῇ τῶν ΑΣΕΠΤΩΝ καὶ ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ἢ ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθῇ πάλιν τῶν ΑΘΙΚΤΩΝ καὶ ἀπροσψαύστων, καὶ ὧν οὐδεὶς ἅπτεται ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ΜΑΤΑΖΩΝ καὶ ματαιοποιῶν. τίς ἄρα ἀνὴρ ΕΤΙ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΕΝ ΤΟΙΣΔΕ, ἤγουν ἐν τῷ μὴ τιμωρεῖσθαι τοὺς κακοὺς, ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθήσεται, τῆς κακίας δηλονότι, τῷ ΘΥΜΩι, ἤγουν οἴκοθεν, ὥστε ΑΜΥΝΕΙΝ καὶ

ἀποσοβεῖν δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν τὰ ΒΕΛΗ τῆς ΨΥΧΗΣ, ἤγουν τὰ ἁμαρτήματα; ἤγουν οὐδεὶς τοὺς κακοὺς ὁρῶν ἀπαθεῖς, ἐπιστροφὴν ποιήσεται τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς καταφεύξεται. ΕΙ ΓΑΡ ΑΙ ΤΟΙΑΙΔΕ, ἤτοι αἱ κακαὶ πράξεις ΤΙΜΙΑΙ καὶ καλαὶ, ΤΙ ΔΕΙ ΜΕ ΧΟΡΕΥΕΙΝ καὶ πανηγύρεις ἱστάναι τοῖς θεοῖς, αἰτούμενον τὰ λυσιτελῆ; ἐὰν μὴ ἁρμόσῃ πᾶσι τοῖς βροτοῖς τάδε ΧΕΙΡΟΔΕΙΚΤΑ καὶ φανερὰ, τουτέστιν, εἰ μὴ ἑνὶ ἑκάστῳ ἁρμοδίως παρέσται ἐκ τῶν θεῶν τὰ τῆς προαιρέσεως ἔπαθλα, τῷ μὲν κακῷ κακὰ, τῷ δ' ἀγαθῷ ἀγαθὰ, ἀλλὰ πάντες ἐπίσης μετέχοιεν τῶν θεῶν, ΟΥΚ ΕΤΙ ΕΙΜΙ καὶ πορεύσομαι ἐπὶ τὸν ΑΘΙΚΤΟΝ καὶ σεβάσμιον ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ἤτοι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ΣΕΒΩΝ καὶ τιμῶν αὐτὸν, οὐδὲ εἰς τὸν Ἀπόλλωνος ναὸν τὸν ἐν Ἄβαισι καὶ ἐν Λυκίᾳ· Ἄβαι γὰρ, τόπος Λυκίας· οὐδ' εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἤτοι τὸν Δία. ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατῶν καὶ ἐξουσιάζων πάντα καὶ ἀνάσσων, εἴπερ ὀρθῶς Ζεὺς ΑΚΟΥΕΙΣ καὶ ὀνομάζῃ, ὥσπερ οὖν εἶ, μήτε σὲ μήτε τὴν σὴν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὴν λάθῃ τοῦτο, τὸ τοὺς κακοὺς τετιμωρῆσθαι, ἀλλὰ μέχρις ἂν ἡ σὴ ἀρχὴ ἐπέχῃ, κολάζοιντο οἱ κακοί. ΕΞΑΙΡΟΥΣΙ γὰρ καὶ ἐκβάλλουσι καὶ ἀτιμάζουσιν ΗΔΗ καὶ νῦν ΦΘΙΝΟΝΤΑ καὶ ἀτιμαζόμενα τὰ παλαιὰ ΘΕΣΦΑΤΑ καὶ μαντεύματα τοῦ Λαΐου. τουτέστι, τὸν πάλαι δοθέντα παρ' Ἀπόλλωνος τῷ Λαΐῳ χρησμὸν, ὡς ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται, Ιοκάστη νῦν ἀτιμάζει καὶ ψευδῆ οἴεται, καὶ οὐδαμῶς ὁ Ἀπόλλων ἐμφανὴς ὑπάρχει ἐν ταῖς τιμαῖς, ἀλλ' εἰς οὐδὲν τὰ ἐκείνου λογίζεται καὶ ἀτιμάζεται. ΕΡΡΕΙ ΔΕ καὶ ἐφθάρη καὶ καταπεφρόνηται τὰ θεῖα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δέκατον κῶλον, τὸ ΦΘΙΝΟΝΤΑ Δ' ΩΣ ΕΜΟΙ ΔΟΚΕΙ, ἐλλιπὲς ἦν πρὸς τὸ τῆς στροφῆς· διὸ καὶ προσετέθη παρ' ἐμοῦ τὸ ΩΣ ΕΜΟΙ ΔΟΚΕΙ, ὅπως ὁλόκληρον καὶ τοῦτο γένηται· καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη· εἰ δέ τις βέλτιόν τι νοήσει, τοῦτο τεθείτω.

916. ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΤΟΙΣ ΠΑΛΑΙ. ἤγουν τοὺς νῦν χρησμοὺς διὰ τῶν παλαιῶν συμβάλλει, τῶν εἰρηκότων ὅτι Λάϊος ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται.

920. ΚΑΤΕΥΓΜΑΣΙΝ, ἤτοι τοῖς κινοῦσι κατάνευσιν τῶν εὐχῶν, ἤγουν τοῖς θυμιάμασι καὶ ἀναθήμασι. ΕΥΑΓΗ ΠΟΡΗΣ, ἤγουν ἵνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρούσης ἀνάγκης τοῦ Οἰδίποδος παράσχῃς, ἤγουν ἁγνὴν καὶ ἱεράν. ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεῖ τὸ ἐναγές.

930. ΠΑΝΤΕΛΗΣ, τελεία, νόμιμος. οὕτως, εἰ πρὸς τὸ ΔΑΜΑΡ συνάψεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ΟΛΒΙΑ, τελεία μόνον.

937. ΗΔΟΙΟ ΜΕΝ. εὐφρανθείης μὲν, διότι ὁ σὸς πόσις καὶ ἑτέρας

βασιλείας ἐγκρατὴς μέλλει γενήσεσθαι· λυπηθείης δὲ, εἰ τὸν τοῦ σοῦ κηδεστοῦ θάνατον ἀκούσαις.

940. ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ, τῆς Κορινθίας, τῆς ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου κειμένης.

971. ΤΑ Δ' ΟΥΝ ΠΑΡΟΝΤΑ. ἤγουν, ἀλλὰ τοὺς ἐνταῦθα δεδομένους χρησμοὺς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίους οὐδενὸς, κεῖται παρὰ τῷ Αἴδῃ, ἤτοι ἐν τῷ Αἴδῃ.

979. ΕΙΚΗ, ἤγουν ἁπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὁρᾶν.

1029. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΛΑΝΗΣ. οἱ γὰρ ποιμένες νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἐκεῖσε τὸ ποιμνίον ἀνάγουσι πρὸς τὸ λυσιτελοῦν.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, Η ΠΑΤΡΟΣ ἔπαθον τοῦτο δηλονότι; ἤγουν τὸ διατρυπηθῆναι τοὺς ἀστραγάλους. ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόλουθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, τὸ νομίζειν ἐρωτᾷν τὸν Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς ὠνομάσθη.

1063. ΤΡΙΔΟΥΛΟΣ. δούλου γὰρ τὸ μὴ ἐμφανὲς ἔχειν τὸ γένος, ἀλλὰ λαθραῖον. εἰκότως δὲ τὸ ΤΡΙΔΟΥΛΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΤΡΙΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

1070. ΠΛΟΥΣΙΩι, εὐδαίμονι· τοῦτο δὲ λέγει, διὰ τὸ μὴ θέλειν ταύτην ἐξ ἀσήμων ὄντα φανήσεσθαι.

1081. τὸ ΤΗΣ ΕΥ ΔΙΔΟΥΣΗΣ λέγει, διότι πάντα τὰ τῆς Τύχης δῶρα, εἰ καὶ δυσχερῆ ἐστὶν ἡμῖν, ἀλλὰ καλά ἐστι, καὶ πρὸς συμφέρον ἡμῖν, εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα αὐτοὶ τοῦτο καταμαθεῖν. ΜΗΝΕΣ ΜΕ ΔΙΩΡΙΣΑΝ. ἤγουν ὁ χρόνος δυστυχῆ με καὶ εὐτυχῆ πεποίηκεν· ἢ τὸ ΜΙΚΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΝ διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει.

1086. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ ΚΑΙ ΙΔΡΙΣ καὶ ἐπιστήμων καὶ ἄριστος στοχαστὴς, μὰ τὸν πανσέληνον Ολυμπον, οὐκ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις, ὦ Κιθαιρὼν, ΑΠΕΙΡΩΝ καὶ ἀμέτοχος κατὰ τὴν αὔριον ἡμέραν, μὴ οὐκ ΑΥΞΕΙΝ καὶ φαίνεσθαί σε πατριώτην τοῦ Οἰδίποδος, τροφὸν καὶ μητέρα, καὶ χορεύεσθαι παρ' ἡμῶν, (τουτέστιν, ὅτον οὕτω φανήσεται ὁ Οἰδίπους εὑρεθεὶς ἐν Κιθαιρῶνι τὴν ἀρχήν· διὸ καὶ πατέρα καὶ μητέρα αὐτοῦ τοῦτον καλεῖ.) ὡς ἐπίηρα καὶ ἐπιθυμητὰ φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις, ἤτοι τῷ Οἰδίποδι. ἐπιθυμεῖ γὰρ οὗτος, ὅστις ἐστὶ φανῆναι. σοὶ δὲ, ὦ ΙΗΙΕ καὶ τοξικὲ Φοῖβε, ἀρεστὰ καὶ ἀποδεκτὰ εἴη καὶ ὑπάρχοι ταῦτα, ἡ τοῦ Οἰδίποδος λέγω ἔκφανσις· σὺ γὰρ ἐθέσπισας τὴν περὶ τούτου ἔρευναν.

1098. τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν ΜΑΚΡΑΙΩΝΩΝ καὶ ἀϊδίων θεῶν ἔτικτεν; ἆρα τοῦ ὀρεσιβάτου καὶ ὀρεινοῦ Πανὸς θυγάτηρ προσπελασθεῖσα ἐνταῦθα; ἢ ἔτικτέ σε ἡ τοῦ Λοξίου θυγάτηρ; ΤΩι ΓΑΡ καὶ τούτῳ τῷ Πανὶ, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι· νόμιος γὰρ καὶ οὗτος καλεῖται· πᾶσαι αἱ ἀγρονόμοι καὶ ὀρειναὶ πλάκες καὶ πέτραι φίλαι εἴσιν. εἴτε ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων Ἑρμῆς ἐδέξατο εὕρημα καὶ δῶρον τῶν Νυμφῶν· εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς, ἤγουν ὁ Διόνυσος, ὁ ναίων καὶ κατοικῶν ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων, ἐδέξατο τὸ εὕρημα τῶν Νυμφῶν τῶν Ἑλικωνιάδων, ἤγουν τῶν ἐν Ἑλικῶνι τῆς Βοιωτίας οὐσῶν, σὺν αἷς πλεῖστα παίζει. λέγει δὲ τὸν Διόνυσον ναίειν ἐπ' ἄκρων ὀρέων, ἢ διότι αἱ Βάκχαι αὐτοῦ, ὡς μαινόμεναι, τὰ ὄρη περιήρχοντο, ἢ ὅτι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι τὸ ἱερὸν ἦν αὐτοῦ.

1114. εἰκότως εἶπε τὸ ΩΣΠΕΡ. οὐ γὰρ ἀκριβῶς εἶδεν, ἀλλ' εἰκάζων ἦν.

1134. τὸ ΚΑΤΟΙΔΕΝ ἢ πρὸς τὸ ΤΟΝ ΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ΤΟΠΟΝ σύναπτε, εἰ καὶ τὸ ΗΜΟΣ διὰ μέσου ἐτέθη, ὃ δὴ καὶ ποιεῖ τὴν δυσχέρειαν· ἢ πρὸς τὸ τὸν Κιθαιρῶνος τόπον ἔξωθεν εἰς λάμβανε, λαμβανομένου κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ΕΠΛΗΣΙΑΖΕΝ.

1147. τὸ Α ἐστὶν ἐνταῦθα ἐπίῤῥημα σχετλιαστικὸν, σιωπὴν παρακελευόμενον.

1155. ἢ πρὸς τὸ ΔΥΣΤΗΝΟΣ στικτέον, οὕτως· δύστηνός εἰμι, ἀντὶ τοῦ λέγεις τοῦτο, τί προσχρῄζων μαθεῖν; ἢ τὸ ΔΥΣΤΗΝΟΣ καὶ τὸ ΑΝΤΙ ΤΟΥ σύναπτε, οὕτως· ἀντὶ τοῦ περιαχθήσομαι ὁ δύστηνος; τί προσχρῄζων μαθεῖν λέγεις τοῦτο;

1161. τὸ ΠΑΛΑΙ πρὸς τὸ ΕΙΠΟΝ συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΔΟΙΗΝ.

1179. ἰστέον, ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα, εἰ μὴ προηγεῖται εὐθεῖα, οὐδέποτ' εἰς εὐθεῖαν συντάσσεται, ὥστε καὶ τὸ ΑΥΤΟΣ ἐνταῦθα οὐ πρὸς τὸ ΑΠΟΙΣΕΙΝ ἐστὶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΝΘΕΝ ΗΝ, οὕτως· δοκῶν καὶ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν καὶ κομίσειν, ἔνθεν ἦν αὐτός.

1186. ἀπιδὼν ὁ Χορὸς πρὸς τὴν πάλαι τοῦ Οἰδίποδος εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν ἄρτι συμβᾶσαν αὐτῷ τύχην, ἀποκλαίεται τὸ ἀνθρώπινον, λέγων· ὦ γενεαὶ ἀνθρώπων, ὄντως ἐναριθμῶ καὶ συντάσσω ζώσας ὑμᾶς τὰς γενεὰς καὶ τὸ μηδὲν, ἴσα καὶ ὁμοίως. τουτέστιν, ἅπαντας τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους οὐκ ἄλλο τι ἡγοῦμαι, ἢ οὐδέν. τίς γὰρ ἀνὴρ φέρει ΤΑΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ καὶ τῆς εὐτυχίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ φαίνεσθαι ὅτι ἐστί τις, καὶ δόξαντα ἀποκλῖναι καὶ ἀποπεσεῖν τῆς εὐδαιμονίας; τουτέστιν, οἱ εὐτυ-

χοῦντες οὐδὲν πλέον ἀποφέρονται τῆς τύχης, ἢ ὅσον δόξαν παρέχειν τοῖς ἀνθρώποις, ὅτι εἰσί τινες, εἶτα ἀθρόον, εἰς τὸ μηδὲν χωροῦσι. νόει δὲ καὶ τὸ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ γενικὴν, οὕτω· τίς ἀνὴρ φέρει τῆς εὐδαιμονίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον, καὶ τὰ ἑξῆς.

1198. ΤΑΝ ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ, ἤτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Σφὶγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνὸς, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.

1208. Ωι ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ᾧ τινι Οἰδίποδι μέγας λιμὴν ὁ αὐτὸς καὶ εἷς, ἤτοι Ιοκάστη, ἤρκεσε καὶ ἀρκετὸς ἐφάνη παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ καὶ νυμφίῳ πατρὶ, ὥστε πεσεῖν τοῦτον τὸν Οἰδίποδα ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι. τουτέστιν, Ιοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οἰδίποδα ἔσχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν παίδων.

1214. ΔΙΚΑΖΕΙ καὶ κρίνει καὶ ἐκφαίνει ὁ χρόνος τὸν πάλαι κακόγαμον γάμον, τεκνοῦντα καὶ γεννῶντα, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον. τουτέστι, τὸν ἀνόμως ὑπάρξαντα γάμον τοῦ Λαΐου δείκνυσιν ὁ χρόνος καὶ τεκνοῦντα καὶ τεκνοποιοῦντα, διὰ τὴν Οἰδίποδος πρὸς Ιοκάστην μίξιν, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς τοῦτον γεννηθῆναι. ἢ τὸ ΑΓΑΜΟΝ διὰ τὸν Οἰδίποδα νοητέον, οὕτω· δικάζει ὁ χρόνος τὸν ΑΓΑΜΟΝ καὶ κακόγαμον γάμον τοῦ Οἰδίποδος πρὸς Ιοκάστην, τεκνοῦντα καὶ τεκνοποιοῦντα ἐξ αὐτῆς, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς.

1228. τὸ ΟΣΑ ΚΕΥΘΕΙ οὕτω λέγε· νίψαι καὶ καθάραι ἐν καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ἐκείνων ὅσα κεύθει καὶ κρύπτει. ὅμοιον δὲ τῷ, (Ιλ. έ. 304.) οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. ὀφείλων δὲ εἰπεῖν, νίψαι τὴν στέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, ἃ αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δείξει, ὁ δὲ λέγει, νίψαι τὴν στέγην ὅσα κακὰ κρύπτει, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸ ἀνανταποδοτικόν, τὸ δὲ ΤΑ Δ᾽ ΑΥΤΙΚΑ, τὰ τοῦ Οἰδίποδος λέγει. ἔμελλε γὰρ αὐτὸς μετ᾽ ὀλίγον ἐξιέναι τυφλός.

1230. ΕΚΟΝΤΑ. ἑκὼν Οἰδίπους τετύφλωται, διὰ τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν τυφλῶσαι· ἄκων δ᾽, ὡς ὑπὸ τῶν κακῶν εἰς τοῦτο συνελαθεὶς, καὶ οὐ προαιρέσει οἰκείᾳ.

1235. Ιστέον, ὅτι ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τὴν Ιοκάστην τεθνάναι πλησίον τῶν παίδων, ὅτε μονομαχήσαντες ὑπ᾽ ἀλλήλων ἀπώλοντο· Σοφοκλῆς δὲ νῦν ταύτην φησὶν ἀγχόνῃ χρήσασθαι.

1243. ΑΜΦΙΔΕΞΙΟΙΣ ΑΚΜΑΙΣ. ἀμφιδέξιον, τὸ ἐκ ἀμφοτέρων τῶν

χειρῶν δεχόμενον καὶ λαμβανόμενον. ἔστι δὲ καὶ ἀμφιδέξιον εἶδος ὑποδήματος, ὃ καλοῦσι κόθορνον. ἀμφιδέξιον δὲ νῦν, τὸ περιεκτικόν.

1246. ΥΦ᾽ ΩΝ. εὕρηται καὶ ΥΦ᾽ ΗΣ πρὸς τὸ μνήμην, οὕτως· ἔχουσα κατὰ νοῦν καὶ λέγουσα τὴν μνήμην καὶ τὴν φροντίδα τῶν παλαιῶν σπερμάτων, ἣν εἶχεν ὁ Λάϊος τεκνοποιῆσαι, ὑφ᾽ ἧς φροντίδος θάνοι μὲν αὐτὸς, λίποι δὲ παιδουργίαν δύστεκνον καὶ ἄνομον, τὴν τίκτουσαν. τίσι δὲ λίποι; τοῖς οὖσιν καὶ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν γεννήμασιν, ἤτοι τῷ Οἰδίποδι.

1255. τὸ ΦΟΙΤΑι πρὸς τὸ ΟΠΟΥ ΚΙΧΟΙ κατὰ κοινοῦ λάμβανε, οὕτω· φοιτᾷ δὲ ὅπου κίχοι καὶ καταλαμβάνοι τὴν γυναῖκα Ἰοκάστην, τὴν οὐ γυναῖκα· μήτηρ γὰρ αὐτοῦ ἦν· τὴν μητρῴαν διπλῆν ἄρουραν, οὗτε, ἤγουν αὐτοῦ, καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων.

1273. ΑΛΛ᾽ ΕΝ ΣΚΟΤΩι. οἱ γὰρ τυφλοὶ περιφερόμενοι, οὐ δύνανται ὑπὸ τῆς τυφλώσεως καταμαθεῖν οὓς ἂν θέλωσιν, ἀλλ᾽ ἄλλοις ἀντὶ ἄλλων προσέρχονται.

1278. ἐπειδὴ τὸ μὲν αἷμα μέλαν, λευκὸν δὲ τὸ δάκρυον, μίγμα δ᾽ ἦν ἀμφοτέρων τούτων τὸ ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Οἰδίποδος στάζον, πρὸς μὲν τὸ αἷμα ΜΕΛΑΣ ΟΜΒΡΟΣ εἶπε, πρὸς δὲ τὸ δάκρυον, ΟΜΒΡΟΣ ΧΑΛΑΖΗΣ.

1300. ΤΙΣ Ο Π.ΔΗΣΑΣ, ὁ ἐπιδραμών. τὸ δὲ πᾶν, οὕτως· τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων κατώρθωσε μείζονα τῶν μηκίστων, ἐπὶ τῇ σῇ δυστυχεῖ μοίρᾳ;

1310. ΠΑ ΜΟΙ ΦΘΟΓΓΑ. ἤγουν ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς ἡ ἐμὴ φωνὴ διακέχυται; οὐκ οἶδα γὰρ ὅπου τυγχάνων βοῶ.

1318. ΚΕΝΤΡΩΝ, ἤγουν τῶν ἀλγηδόνων τῆς πηρώσεως. τὸ δὲ πᾶν οὕτως· οἷα περιωδυνία τῶν ἀλγηδόνων τῶνδε εἰσέδυ με ἅμα, καὶ οἷα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν προτέρων.

1337. κατ᾽ αἰτιατικὴν λέγεται τὸ ΤΙ. προσυπακούεται δὲ ἐν τούτοις τὸ οἰκεῖον, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. οἷον, τί δῆτ᾽ ἐμοὶ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΝ ἤτοι προσαγορευτικὸν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐστὶν ἐμοὶ ἀκούειν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί ΒΛΕΠΤΟΝ ἢ ὁρατόν ἐστιν ἐμοὶ ὁρᾷν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί ΣΤΕΡΚΤΟΝ ἤτοι ἀγαπητόν ἐστιν ἐμοὶ ἀγαπᾷν σὺν ἡδονῇ;

1359. εἰ μὲν τὸ ΒΡΟΤΟΙΣ πρὸς τὸ ΕΚΛΗΘΗΝ συνάψεις, ἀντὶ τοῦ πᾶσι τοῖς βροτοῖς νοήσεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ΝΥΜΦΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ, τῇ μητρί. τὸ δὲ ΑΝΟΣΙΩΝ ΠΑΙΣ ἀντὶ τοῦ ἀνάγνων καὶ ἀκαθάρτων, καὶ μὴ κατὰ γνώμην θεῶν σπειράντων.

1372. ΕΙΣ ΑιΔΟΥ ΜΟΛΩΝ. φαίνεται ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες τοιαύτην εἶχον δόξαν, ὡς εἴτε τυφλός τις, εἴτε βλέπων ἐτελεύτα, τοιοῦτος καὶ ἐν Αἵδου ἦν.

1375. ΑΛΛ' Η ΤΕΚΝΩΝ. ἤγουν ἡ τῶν τέκνων θεωρία εἰς φῶς φανεῖσα, ὡς ἐφάνη, ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι, εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ; οὐδ' ἄστυ, οὐδὲ πύργος, οὐδὲ τὰ ἱερὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἦσαν ἐμοὶ δηλονότι, ἄξια ἐπιθυμεῖσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὰ ἐμέ.

1379. τὸ Ο οὐ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΛΗΜΩΝ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΤΡΑΦΕΙΣ συναπτέον, τὸ δὲ ΚΑΛΛΙΣΤΑ πρὸς τὸ ΑΠΕΣΤΕΡΗΣΑ.

1390. ΤΗΝ ΦΡΟΝΤΙΔ' ΕΞΩ. ἤγουν τὸ μὴ τῶν κακῶν φροντίδα καὶ μνήμην ποιεῖσθαι, ὃ γένοιτο ἂν, ὀφθαλμῶν καὶ ὤτων οὐκ ὄντων. ὁρῶν γάρ τις καὶ ἀκούων ἀναπεμπάζει ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε.

1397. ΚΑΚΟΣ Τ' ΩΝ. μὴ λάβῃς τὸ ΤΕ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· νῦν γὰρ εὑρίσκομαι καὶ ὢν κακὸς καὶ ἐκ κακῶν.

1398. τὸ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ διπλῶς νοητέον. ἢ διότι πᾶσαι αἱ λόχμαι οὐκ ἔμπροσθέν εἰσι τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν φάραγξιν, ἢ ὄρεσιν· ἢ ὅτι ἐν αὐταῖς κρυπτόμενοί τινες λῃστείαν ἐργάζονται. ἢ τὸ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ ἀντὶ τοῦ ἀκατανόητε· οὐ γὰρ ἐγίνωσκέ τις τί ἔμελλεν ἐν αὐτῇ γενήσεσθαι.

1405. ΑΝΕΙΤΕ, ἀνεδώκατε. ἤγουν, ὦ μῆτερ ἡ γεννήσατά με, καὶ πάλιν ἑαυτὴν εἰς σπορὰν ἐμοὶ δοῦσα. τὸ δὲ ΠΑΤΕΡΑΣ, ΑΔΕΛΦΟΥΣ, διότι ἐκ μητρὸς ἐπαιδοποίησα, καὶ διότι οὓς ἔσπειρα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐγεννήθησαν.

1412. ΜΗ ΠΟΤ' ΕΙΣΟΨΕΣΘ' ΕΤΙ. ἀντὶ τοῦ μηκέτι ποτὲ, ἤγουν μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς ποτ' ὄψεσθε.

1417. μὴ λάβῃς τὸ ΤΟ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἀλλὰ πάρεστιν ὅδε ὁ Κρέων εἰς δέον ἐκείνων ὧν ἐπαιτεῖς. εἶτα μεθερμηνευτικὸν τοῦ ΕΙΣ ΔΕΟΝ ἐπάγει ΤΟ ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΕΙΝ. καὶ ἐπειδὴ τὸ ΔΕΟΝ ἐστὶν αἰτιατικὴ διὰ τὴν ΕΙΣ πρόθεσιν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ αἰτιατικὸν ἄρθρον τὸ ΤΟ τέθειται.

1432. ἐπειδὴ κακὸν Οἰδίπους τὸν Κρέοντα προλαβὼν ἐνόμισε, διὸ καὶ ἐξορίαν αὐτοῦ κατεψηφίσατο, ἤλπιζεν αὐτὸς μᾶλλον ἀποδειχθεὶς κακὸς καὶ παράνομος, ὡς οὐκ ἂν ἐθελήσει, εἴ τινος αὐτοῦ δεηθείη, τοῦτο πληρῶσαι· διὰ τοῦτο ΑΝΔΡΑ ΚΑΚΙΣΤΟΝ ἑαυτὸν λέγει, καὶ ἀποσπάσαι αὐτὸν τῆς ἐλπίδος, ἣν εἰς αὐτὸν εἶχεν.

1434. μὴ λάβῃς τὸ ΠΡΟΣ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ, ὥς τινές φασιν· ἀλλὰ

λαμβάνων τὸ ΠΡΟΣ ἀργὸν, οὕτω λέγε· ὃ γὰρ μέλλω εἰπεῖν, φράσω καὶ εἴπω τοῦτό σου, ἤγουν εἰς σὲ συντελοῦν.

1444. τὸ ΟΥΤΩΣ πρὸς τὸ ΑΘΛΙΟΥ, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΠΕΥΣΕΣΘΕ συναπτέον.

1445. ΠΙΣΤΙΝ, βεβαίωσιν. ἤγουν ἤκουσα τί ποτε περί σου ὁ θεὸς ἐθέσπισεν· οὐκοῦν ἐμμένοις ἂν τῷ θεσπίσματι.

1454. ΙΝ' ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ. ἤγουν ἵνα πληρωθῇ τὸ βούλημα αὐτῶν. ὅσον γὰρ τὸ κατ' ἐκείνους ἐπ' ἀπωλείᾳ με ἔῤῥιψαν ἐκεῖ. ἐπεὶ δὲ ΑΠΩΛΛΥΤΗΝ εἶπεν, ἐπάγει· εἰ καὶ ἐπ' ἀπωλείᾳ ἐκεῖσε ἐῤῥίφην, ἀλλ' ἐπειδὴ εἱμαρμένον ἐκ θεῶν ἦν τὰ καὶ τὰ ποιήσειν με, οὔτε νόσος ἔμελλεν ἀφανίσειν με, οὔτε θηρίον, οὔτε λῃστής. ἔστι δὲ τὸ ΟΥ ΓΑΡ καὶ τὸ ΜΗ ἐκ παραλλήλου.

1463. τὸ ΑΝΕΥ καὶ τὸ ΧΩΡΙΣ ἐκ παραλλήλου, οὕτως· ὧν χωρὶς οὔποτε ἡ ἐμὴ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς τράπεζα ἐστάθη. δέον δ' εἰπεῖν, ἡ τράπεζα ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς, Η ΕΜΗ πρὸς τὸ ΤΡΑΠΕΖΑ εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ (Ἀριστοφ. Βατρ. 211.) λιμναῖα κρηνῶν τέκνα. σύναπτε δὲ καὶ τὸ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΝ ΧΕΡΟΙΝ ΨΑΥΣΑΙ Μ' ΕΑΣΟΝ πρὸς τὸ ΤΑΙΝ Δ' ΑΘΛΙΑΙΝ ΟΙΚΤΡΑΙΝ ΤΕ. τὸ δὲ ΑΙΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ διὰ μέσου λέγε. ἔχει δὲ τὸ ΜΕΝ τὴν ἀπόδοσιν πρὸς τὸ ΧΕΡΣΙ Δ' ΑΝ ΘΙΓΩΝ, εἰ καὶ τὸ ΙΘ' Ω'ΝΑΞ διὰ μέσου εἴρηται.

1472. τὸ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ διὰ μέσου λάμβανε· καὶ ἔστι τοῦτο ὥσπερ δεῖγμα τῆς τούτου πρὸς αὐτὰς προθυμίας.

1478. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΟΔΟΥ, τῆς τῆς ἀρχῆς ἐπικρατήσεως, μέχρις οὗ οἱ ἐμοὶ παῖδες ἄξιοι γένωνται. ἢ οὕτω· καὶ σὲ ὁ δαίμων φρουρήσειεν ἐν τῷ βίῳ κρεῖττον ἢ ἐμὲ, ἕνεκα τῆσδε ὁδοῦ, ἤγουν τῆς τῶν θυγατέρων πρὸς ἐμὲ πέμψεως.

1494. ΤΟΙΑΥΤ' ΟΝΕΙΔΗ. ἀκούσεται γὰρ, ὅτι ὁ Λάϊος ὁ προπένθερος αὐτοῦ, οὗ γυνὴ Ἰοκάστη ἐμίγη τῷ ἰδίῳ παιδὶ, ἃ νῦν ἀπαριθμήσεται.

1502. εἰκότως ΦΘΑΡΗΝΑΙ εἶπε, καὶ οὐ τεθνάναι. φθορὰ γάρ ἐστιν ἀληθῶς, τὸ μὴ γάμων καὶ τέκνων τυχεῖν, ἀλλ' εἰκῇ καὶ μάτην τὸν αἰῶνα διελθεῖν.

1515. μετοχή ἐστιν ἐνταῦθα τὸ ΔΑΚΡΥΩΝ. τὸ ὄνομα γὰρ ἀεὶ βραχὺ ἔχει τὸ υ· ἡ μετοχὴ δὲ δύναται καὶ μακρὸν αὐτὸ ἔχειν καὶ βραχύ· ἐνταῦθα δὲ τὸ μέτρον μακρὸν αὐτὸ ζητεῖ ἔχειν.

1520. Α ΜΗ ΦΡΟΝΩ. ἤγουν ἃ μὴ κατὰ νοῦν ἔχω, οὐδὲ διὰ γλώτ-

Ἴης προφέρω. τὴν οὖν σὴν ἔξοδον ἐπεὶ ζητεῖς, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, οὐκοῦν τεύξῃ ταύτης.

1523. ΑʼΚΡΑΤΗΣΑΣ. λέγω δὴ τὸ τὸν Λαΐον καταβαλεῖν, ὅτε συνῆψας αὐτῷ μάχην, καὶ τὸ τὰ Σφιγγὸς εὑρεῖν αἰνίγματα.

1528. ΩΣΤΕ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ. ὥστε μηδένα ὄντα θνητὸν ὀλβίζειν καὶ εὐδαιμονίζειν τινὰ, ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέραν, πρὶν ἂν περάσῃ καὶ διέλθῃ τέρμα καὶ τέλος τοῦ βίου, μηδὲν ἀλγεινὸν καὶ λυπηρὸν παθὼν, ἀλλʼ ἀκέραιον τὴν εὐδαιμονίαν διασωσάμενος. ἔστι δὲ τὸ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ, καὶ τὸ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ταυτόν. παραφράζει δὲ τὴν τοῦ Σόλωνος ῥῆσιν, ἣν ἔφη πρὸς Κροῖσον, ὅτε αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἐδείκνυ. ἡ δὲ ἦν, ὡς οὐ χρὴ πρὸ τελευτῆς ἄνδρα μακαρίζειν. Ἄλλως. ὥστε χρὴ πάντα ἄνθρωπον ἐπισκοποῦντα τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἰδεῖν ἡμέραν τοῦ θανάτου, καὶ μηδένα μακαρίζειν θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν ὁ τοιοῦτος τὸ τέρμα τοῦ βίου διέλθῃ μηδὲν δεινὸν πεπονθώς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

900. ΑΠΑΙ ΡΥΤΗΡΟΣ, ἤγουν ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἡνίας χαλώντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινοὺς φασιν, οὐ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει.

1113. τὸ ΕΜΦΥΣΑ πρὸς τὴν μίαν τῶν παίδων νοητέον, εἴη ἵν᾽ τὸ ΣΑ βραχὺ διὰ τὸ μέτρον, ἐπεὶ καὶ πρὸς τὴν μίαν ποιεῖται τὸν λόγον, λέγων· Ὦ παῖ, ποιήσατε τόδε. εἰ δʼ ἐπὶ τῶν δύο δυϊκῶς εἴποις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται τὸ μέτρον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

---

3. ΩΝ. *αὕτη ἡ γενικὴ οὐ καθὰ οἴονταί τινές ἐστι, λέγοντες· ὧν εἵνεκα ἐλθεῖν (τοῦτο γὰρ λαμβάνουσιν ἔξωθεν) ἦσθα πρόθυμος· ἀλλὰ πρὸς τὸ* ΠΡΟΘΥΜΟΣ. *καθάπερ φαμὲν, οἰκεῖός εἰμι τοῦ δεῖνος, οὕτω καὶ, πρόθυμος. ἰστέον δὲ ὅτι διὰ τοῦτο* ΠΑΛΑΙΟΝ *τὸ Ἄργος λέγει, διὰ τὸ τὸν πρῶτον αὐτοῦ οἰκιστὴν Ἄργον γηγενῆ εἶναι· ἢ παλαιὸν λέγει, ὡς πρὸς τὸν Ὀρέστην, ἀντὶ τοῦ, ὃ πάλαι οἶσθα· ὅπερ οὐ τοσοῦτον ἔχεται λόγου.*

5. ΤΗΣ ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΓΟΣ. *ἢ τῆς τῷ οἴστρῳ καὶ ἔρωτι τοῦ Διὸς πληγείσης· ἢ οἶστρον λέγει, ὃν αὐτῇ ἡ Ἥρα ἐπέβαλεν, ὅτε ταύτην εἰς βοῦν Ζεὺς μετέβαλε, βουλόμενος ἐκείνην λαθεῖν.*

6. *Λυκοκτόνος ὁ Ἀπόλλων καλεῖται, ὡς πολὲ λύκον κτείνας. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀπόλλων ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, οὗ τῇ παρουσίᾳ τὸ λυκόφως ἀφανίζεται, λύκου χροίαν ἔχον· διὸ καὶ τοὔνομα ἔχει. τόπος οὖν ἐν Ἄργει ἦν λυκοκτόνου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἔχων, καὶ προσαγορευόμενος ἐντεῦθεν* ΛΥΚΕΙΟΣ ΑΓΟΡΑ.

17. *ἢ τὸ* ΣΕΛΑΣ *αἰτιατικὴν νοητέον, τὸ δὲ* ΦΘΕΓΜΑΤΑ *εὐθεῖαν, οὕτως· ὡς ἤδη τὰ πρωϊνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων σαφῆ κινεῖ καὶ φέρει ἡμῖν τὸ λαμπρὸν φέγγος τοῦ ἡλίου. τουτέστιν, αἱ ὀρθριναὶ τῶν ἀλεκτόρων ᾠδαὶ ἢ μοῦσαι ἡμῖν ἤδη μαντεύονται. ἢ τὸ μὲν* ΣΕΛΑΣ *ἔστω εὐθεῖα, τὸ δὲ* ΦΘΕΓΜΑΤΑ *αἰτιατική, οὕτω· ὡς ἤδη τὸ λαμπρὸν σέλας τοῦ ἡλίου κινεῖ καὶ φέρει ἡμῖν σαφῆ τὰ ἑῷα καὶ πρωϊνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων. τουτέστιν, ἤδη προϊοῦσα ἡ ἡμέρα τὰς ὀρθρινὰς ἡμῖν φωνὰς τῶν ὀρνίθων ἀνίστησι.*

19. ΑΣΤΡΩΝ ΕΚΛΕΛΟΙΠΕΝ. *διὰ τὸ ἐν νυκτὶ τὰ ἄστρα φαίνεσθαι, διὰ τοῦτο ταύτην ἐκλελοιπέναι τούτων φησίν· ἧς ἀπιούσης οὐδὲ ἄστρα δείκνυται.*

24. ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ ΓΕΓΩΣ. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, γεγονέναι εἰς ἡμᾶς ἐσθλὸς, πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὃ καὶ κρεῖττον.*

42. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ. *οὐ γὰρ ἀναγνωρίσουσιν, οὐδὲ ὑποιοήσουσί σε οὕτω κεχρωματισμένον, ἤτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήρως, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου τοῦ μακροῦ ἐνηλλαγμένον κατὰ τὴν τοῦ σώματος διάθεσιν. πρὸ τοῦ μὲν γὰρ νέος ἐξῆλθες, νῦν δὲ γηραιὸς ἐπανέρχῃ, ὥστε καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους οὐχ ὑποπτεύσουσί σε ἀπατεῶνα εἶναι. σημειωτέον δὲ τὴν μεταχείρισιν.*

ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ορέστης παρὰ τῷ Στροφίῳ ἐτρέφετο, ὁ μὲν Πυλάδης καὶ ὁ Ορέστης μέλλουσιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἄγγος πρὸς Κλυταιμνήστραν ἄξουσιν ὡς παρὰ Στροφίου πεμφθέντες· τῷ δὲ παιδαγωγῷ ὑποτίθενται εἰπεῖν, ὡς παρὰ Φανοτέως ἥκει, προμεμηνυκότος, ὡς φίλου τούτου, Ορέστου θάνατον.

49. τέσσαρες ἀγῶνες μεγάλοι ἐν Ελλάδι ἐγίνοντο· ὁ τῶν Ολυμπίων, ὁ τῶν Νεμέων, ἀμφότεροι εἰς τὸν Δία· ὁ τῶν Ισθμίων εἰς Ποσειδῶνα· ὁ τῶν Πυθίων εἰς τὸν Απόλλωνα.

52. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΙΣ, ἤτοι ἐν κουρησίμοις τρυφαῖς. ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς τέμνειν τὰς κόμας, καὶ ἐπιτιθέναι τῷ τάφῳ, ἵνα διὰ τούτου τοῦ πένθους ἵλεως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς εἴη. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΛΙΔΑΙΣ. τρυφὴ γὰρ κεφαλῆς ἡ κόμη.

55. ΘΑΜΝΟΙΣ. θαμνώδη φυτά εἰσι τὰ πρόσγεια καὶ μὴ εἰς ὕψος αἰρόμενα.

84. διότι αἱ θυσίαι αἱ πρὸς ἐκεῖνον ἐπὶ καλῷ ἑαυτῶν γενήσεσθαι ἔμελλον, διὰ τοῦτο ΛΟΥΤΡΑ ταύτας καλεῖ, ὡς καθάρσια τοῦ μιάσματος, ὃ ἔμελλον κτήσασθαι, εἰ Κλυταιμνήστραν καὶ Αἴγισθον ἀνέλοιεν. μὴ γὰρ ὅτι οὐ δίκαιοι ἦσαν οὗτοι τεθνάναι, ἀλλ' ὅτι πᾶς φόνος μίασμά ἐστιν.

96. ΟΥΚ ΕΞΕΙΝΙΣΕΝ, οὐκ ἐφιλοφρονήσατο. φιλοφρόνησις δὲ τοῦ φονίου Αρεως οὐδέν ἐστιν ἕτερον ἢ φόβος.

99. ΚΑΡΑ. τὸ πρότερον βραχὺ, καὶ τὸ δεύτερον μακρόν. κρᾶτα δὲ, τὸ πρότερον μακρόν. πρῶτον δὲ εἰπὼν ΟΝ, εἶτα ΚΑΡΑ ἐπήνεγκε καθ' ὅλον καὶ μέρος.

107. ΩΣ ΤΙΣ ΑΗΔΩΝ, ἣ τὸ ἴδιον τέκνον, τὸν Ιτυν, δι' ἄμυναν τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα Τηρέα, μετὰ Φιλομήλας τῆς ἀδελφῆς ὑπ' ἐκείνου φθαρείσης, ἀποκτείνασα. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς οὔτε ἐν ἡμέρᾳ οὔτε ἐν νυκτὶ παυσαίμην ἂν τῶν θρήνων.

110. διὰ τοῦτο τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην καλεῖ καὶ τὸν ὑποχθόνιον Ερμῆν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ ἐν Αιδου κεῖσθαι αὐτόν. ἀρὰν δὲ λέγει, ἣν καθ' ἑκάστην κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου πρὸς τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ἣν, ὡς δικαίως πεμπομένην, πότνιαν ὀνομάζει. τάς γε μὴν Ερινύας διὰ τοῦτο ἐπιβοᾶται, ὡς τοὺς φονεῖς καὶ κακούργους τιμωρουμένας.

113. οἱ γράφοντες ΑΙ ΤΟΥΣ ΑΔΙΚΩΣ ΘΝΗΣΚΟΝΤΑΣ, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὸ περισσὸν τὸ ΑΙ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ.

119.

119. οὕτω τοῦτο λέγε· οὐκ ἔτι μόνη δύναμαι φέρειν τὸ ἄχθος τῆς λύπης. ποταπόν; ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ καὶ ἴσον. τουτέστιν, οὐκ ἐξισοῦται τῇ ἐμῇ δυνάμει ἡ λύπη, ἵνα καὶ φέρω αὐτήν· ἀλλὰ μείζων ἐστὶ, καὶ ὑπὲρ τὴν ἐμὴν δύναμιν.

122. ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. δέον οὕτω λέγειν, τίν' ἀκόρεστον οἰμωγὴν ἔχεις, τήκεις εἶπεν, εἰκότως. τὸ γὰρ θρηνεῖν ἀεὶ καὶ λυπεῖσθαι, τῆξιν κατὰ μικρὸν καὶ δαπάνην τοῦ σώματος ἐργάζεται. ἐπεὶ καὶ τὸ τῆς λύπης ὄνομα οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ τοῦ πίου καὶ τοῦ λιπαροῦ λύσις. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν τὸ διὰ εἰς τὸ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑ, ὥσπερ ἅπαντες, σχεδὸν εἰπεῖν, ὑπ' ἀγνοίας γράφουσιν. ἀλλ' οὕτω λέγε· τίνα ἀκόρεστον οἰμωγὴν τήκεις; εἶτα ἑρμηνεύων τὴν οἰμωγὴν ἥτις ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν πάλαι κρατηθέντα ἐν ἀπάταις, καὶ τῆς δολερᾶς καὶ ἀθεωτάτης σῆς μητρὸς πρόδοτον καὶ προδεδομένον κακῇ καὶ φονικῇ χειρί. ὅμοιον δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις λέγει· (290.)

γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι
ζωπυροῦσι τάρβος
τὸν ἀμφιτειχῆ λεών.

καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα διὰ εἰς τὸ ΤΟΝ ΑΜΦΙΤΕΙΧΗ τιθέασιν. εὑρήσεις δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι τῶν ποιητῶν τοιαῦτα ἐξετάζων.

134. καλῶς εἶπε τὸ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΑΙ. φίλη γὰρ καὶ αὐτὴ ἦν τούτων· τῶν φίλων δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐστὶν ἡ ἀμοιβή.

139. μὴ γράφε ΟΥΤΕ ΛΙΤΑΙΣ, ἀλλὰ ΟΥ ΛΙΤΑΙΣ. οὕτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον ὀρθῶς πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. οὐδὲν δὲ καινὸν, εἰ καὶ τὸ ΤΕ λείπει. εὕρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

142. ΑΝΑΛΥΣΙΣ, ἤτοι ἀναπόδοσις, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπάνοδος. καλὰ γὰρ ἦν ἐξ ἀρχῆς, εἶτα κακὰ γέγονεν. εἰ δὲ τὰ κακὰ ἀναλύουσι, πρὸς τὰ ἀρχαῖα, ἤτοι τὰ καλὰ, ἀναλύουσι.

149. ΔΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ἤγουν ἡ ἀηδὼν, διὰ τὸ τὸν ἐπ' αὐτῇ γενόμενον ἔλεον τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑποδεικνύειν ἢ μαρτυρεῖν αὐτὸν φιλάνθρωπον. ἢ ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ ἔαρ ἑρμηνεύει. ἢ διὰ τὸ ἐν ἔαρι κατάρχεσθαι τῆς ᾠδῆς, ὅτε τὰ Διάσια ἐγίνετο, ἥτις ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Διός. τὸ δὲ ΑΡΑΡΕ καὶ ἡρμόσθη πρὸς δοτικὴν συντασσόμενον, οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα πρὸς τὸ ΕΜΕ, ἀλλὰ δεῖ λαμβάνειν ἔξωθεν τὴν εἰς πρόθεσιν. ὥσπερ γὰρ φαμὲν τὸ (Ιλ. κ'. 43.) χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, δέον γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ καὶ σοὶ, εἰς ἔξωθεν λαμβάνομεν.) οὕτω καὶ τοῦτο. ἔστι δὲ καθ' ὅλον καὶ μέρος. μέρος γὰρ τὸ ΦΡΕΝΑΣ τοῦ ΕΜΕ. φασὶ δὲ καί τινες τὸ ΑΡΑΡΕ

ἀντὶ τοῦ ἀρέσκει, οὐκ οἶδ' ὅπη ποθ' εὑρόντες ταύτην τὴν σημασίαν· οὓς ἐατέον.

150. Αγαθίου Σχολαστικοῦ ἐπίγραμμα δι' ἰάμβων εἰς Νιόβην.

ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νέκυν·
ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον·
ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

152. τὸ ΑΙ ΑΙ οὐκ ἔστι πρὸς τὴν Νιόβην, ἀλλὰ διὰ μέσου ἡ Ηλέκτρα τίθησιν· εἰ δὲ γράψεις ΑΙΕΙ, διὰ τὴν Νιόβην εἴποις.

157. τὸ ΟΙΑ τινὲς ἀντὶ τοῦ καθὰ λέγουσι, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ, διὰ τί οὐ ζώεις καὶ σὺ, καθὰ ζῇ ἡ Χρυσόθεμις, καὶ Ιφιάνασσα; οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀμαθέστερον; ἔχει δὲ οὕτως. εἰπὼν γὰρ ὁ Χορὸς ἄνω, πρὸς ὅπερ ἄχος εἶ καὶ ὑπάρχεις περισσὴ καὶ περισσοτέρως προσκειμένη τῶν ἔνδον· τουτέστι, πλέον τῶν ἐντὸς τοῦ οἴκου αὐτὴ ἀθυμεῖς· τοῦτο εἰπὼν, ἐπειδὴ ἀόριστον ἦν τὸ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ, (πολλοὶ γὰρ ἐντὸς, οἷς οὐκ ἔμελε λύπης.) ἑρμηνεύων τοῦτο διὰ τὸ ΟΙΣ ΟΜΟΘΕΝ ΕΙ ΚΑΙ ΓΟΝΑι ΞΥΝΑΙΜΟΣ, ἤγουν οἷς ἀδελφὴ τυγχάνεις, ἐπάγει τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀπαρίθμησιν. δέον δὲ εἰπεῖν, ὧν ἀδελφή ἐστιν ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ιφιάνασσα, καὶ Ορέστης, ὁ δὲ πρὸς τὸ ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ ἐπήγαγε λέγων, οἷα ζώει ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ιφιάνασσα, καὶ ὁ ΑΧΕΩΝ καὶ λυπούμενος ἐν κρυπτῇ ἥβῃ, ἤγουν ὁ λάθρα ἀναστρεφόμενος παρὰ τῷ Στροφίῳ, καὶ διὰ τὸν πατέρα λυπούμενος ὁ Ορέστης. ἰστέον δὲ, ὅτι Εὐριπίδης καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ Ιφιγένειαν καὶ Ιφιάνασσαν τὴν αὐτήν φασι, καὶ Σοφοκλῆς οὑτοσί. ἀποροῦσι δὲ πῶς Ιφιανάσσης τῆς Ιφιγενείας ἐν Υπερβορέοις οὔσης νῦν μνημονεύει, καί φαμεν ὅτι ὥσπερ τὸν Ορέστην ἀπόντα λέγει, οὕτω καὶ ταύτην. ἀπαρίθμησιν γὰρ μόνην ποιεῖται, εἰ καὶ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ παρακεκινδυνευμένως εἴρηκεν. οὐδεὶς γὰρ ἔνδον, ἀλλ' εἰ ἡ Χρυσόθεμις καὶ ἡ Ηλέκτρα. μαρτύριον δὲ τοῦ ΟΙΑ, ἄλλα τε μυρία, καὶ τὸ, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πέρσαις. (19.) ἀπαριθμούμενος γὰρ ἐκεῖ τοὺς Ξέρξου στρατηγούς φησιν·

οἵ δ' ἐπὶ ναῶν πεζοί τε βάδην.
πολέμου στῖφος παρέχοντες·
οἷος Αμίστρης, ἠδ' Αρταφρένης,
καὶ Μεγαβάζης — καὶ τὸ ἑξῆς.

170. οὐχ ἡ ἀγγελία ἠπατᾶτο, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης Ηλέκτρα. διὰ τί οὖν πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὸ ΑΠΑΤΩΜΕΝΟΝ λέγει; καί φαμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πάσχοντος τὸ ποιοῦν. ἡ ἀγγελία μὲν γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποίει, αὐτὴ δὲ ἔπασχεν. ἄλλως τε δέον ἀπατωμένῃ ἐμοὶ εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΤΙ εἴρηκεν.

ἡ γὰρ ψευδὴς καὶ ματαία ἀγγελία, ἀπατωμένη ὥσπερ ἐστὶ, πάσχουσα τὴν ἀπάτην ἀπὸ τοῦ ταῦτα μηνύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ ψευδῶς μηνύεσθαι.

179. διὰ τὸ ῥᾳδίως φέρειν τὸν χρόνον, νῦν μὲν ταῦτα, νῦν δ' ἐκεῖνα, εὐμαρῆ θεὸν ἐκάλεσε. λέγει δὲ τοῦτο, ἵν' αὐτὴν παραμυθήσηται, ὡς ἔλθῃ ποτὲ Ορέστης, καὶ παρὰ τῶν σῶν ἐχθρῶν λήψεται δίκην.

186. ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΣ. δέον ἀνέλπιστον εἰπεῖν πρὸς τὸ ΕΜΕ, πρὸς τὸ ΒΙΟΤΟΣ ἐπήνεγκεν.

194. ΕΝ ΚΟΙΤΑΙΣ ΠΑΤΡΩΙΑΙΣ, ἤγουν εἰς ἃς κατεκλίθη μετὰ τὸ λελοῦσθαι Αγαμέμνων, καὶ παρὰ Κλυταιμνήστρας ἀπόλωλεν, ἐνδυθεὶς χιτωνίσκον κεφαλῆς καὶ χειρῶν οὐκ ἔχοντα ἔξοδον, εἰ καὶ μὴ Σοφοκλῆς οὕτω λέγει.

195. τὸ ΣΟΙ ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἀργόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πληγὴ πρότερον ἑτέρων ὑπ' αὐτῆς ἐλογίσθη, διὰ τοῦτο τὸ ΣΟΙ λέγει.

197. συλλογιστικῶς ἐνταῦθα τὸν ἔρωτά φησι τὸν φόνον ἐργάσασθαι. ἔρως μὲν γὰρ δόλον ἀπέτεκεν· ὁ δὲ τὸν φόνον ἐμηχανήσατο. ἄρ' οὖν οὐκ ἄλλος ἀντ' ἔρωτός ἐστιν, ὁ τὸν φόνον ἐργασάμενος. προτέρου δὲ κειμένου τοῦ μέσου, ὕστερον τέθειται τὸ συμπέρασμα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἔρωτα τινὲς ἐνταῦθα τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας πρὸς Αἴγισθον ἐξέλαβον, καὶ δόλον, δι' οὗ αὐτὴ ἐμηχανήσατο τὸν τοῦ Αγαμέμνονος θάνατον. πρὶν γὰρ τοῦτον ἐκ Τροίας ἐλθεῖν, τὸ τοῦ φόνου δρᾶμα συνεσκευάσθη.

201. τὸ ΠΛΕΟΝ περισσόν. ἀρκεῖ γαρ τὸ ΕΧΘΙΣΤΑ πρὸς γενικὴν συντετάχθαι. καὶ τὸ μὲν ΕΧΘΙΣΤΑ πρὸς τὸ ΠΑΣΑΝ ἐχέτω τὴν δύναμιν, τὸ δὲ ΠΛΕΟΝ πρὸς τὸ ΕΧΘΙΣΤΑ. ἢ ἀμφότερα τὴν αὐτὴν ἐχέτω δύναμιν πρὸς τὸ ΠΑΣΑΝ· δεῖγμα γὰρ τοῦ ἔχθους ὑπερβολῆς, ὥσπερ ὅτε δύο ἢ τρεῖς ἀρνήσεις τίθεμεν εἰς ἄρνησιν μείζονα· πολλάκις δὲ καὶ λέξεις.

206. τὸ ΑΧΘΗ καὶ τὸ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ταυτόν ἐστιν. εἰποῦσα γὰρ Ω ΕΚΠΑΓΛ' ΑΧΘΗ, ἐπήγαγε τὸ ΕΜΟΣ ΕΙΔΕ ΠΑΤΗΡ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ΑΕΙΚΕΙΣ, εἰ καὶ τὸ ΑΧΘΗ κλητική ἐστι, τὸ δὲ ΘΑΝΑΤΟΥΣ αἰτιατική. τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὸ Ω συντασσόμενον, τὸ δὲ ΘΑΝΑΤΟΥΣ πρὸς τὸ ΕΙΔΕ. ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον τῷ (Αι. 1058.)

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

μὴ λάβῃς δὲ τὸ ΔΙΔΥΜΑΙΝ ἀντὶ δοτικῆς, ἵνα καὶ τὴν ἐν ἔξωθεν λάβῃς,

ἀλλ' ἀντὶ γενικῆς, οὕτω· θανάτους διδύμων ἐχθρῶν, ἤγουν οὓς αἱ διπλαῖ χεῖρες εἰργάσαντο Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου.

213. **ΜΗ ΠΟΡΣΩ ΦΩΝΕΙΝ**, ἤγουν ἐκτὸς τοῦ δέοντος. δεῖ γὰρ σιγᾶν, καὶ μὴ κατὰ τῶν δυνατωτέρων θρασυστομεῖν.

215. **ΟΙΚΕΙΑΣ**, ἤτοι αὐτὴ ἑαυτὴν εἰς κινδύνους ἐμβάλλεις οὐ σωφρονοῦσα.

219. **ΤΑ ΔΕ.** ἤγουν ταῦτα ἃ καθ' ἑκάστην πράττεις θρηνοῦσα καὶ καταρωμένη, **ΟΥΚ ΑΡΙΣΤΑ** καὶ ἄξια εἰς μάχην καὶ ἄμυναν τοῖς δυνατοῖς ὥστε **ΠΛΑΘΕΙΝ** καὶ ἐγγὺς ἰέναι, καὶ τὸ παράπαν βλάπτειν αὐτοὺς δύνασθαι. ἀλλ' οἱ μὲν τούτων ἄνω καθεστήκασι· σοὶ δὲ μᾶλλον ταῦτα πολλὴν ἄγει τὴν βλάβην· μισεῖσθαι λέγω παρ' ἐκείνων, καὶ ἐν κακῇ μοίρᾳ δοκεῖν.

221. οὐ χρὴ γράφειν **ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ.** περισσὸν γάρ ἐστι πρὸς τὸ τοῦ πρώτου συστήματος κῶλον· ἀλλ' **ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ ΔΗ.** δίμετρον γὰρ ὀφείλει εἶναι καὶ τοῦτο, ὥσπερ κᾀκεῖνο.

223. ἰστέον ὅτι τὸ **ΑΛΛΑ** μετὰ τοῦ **ΓΑΡ** συντιθέμενον, ποτὲ μὲν ἀργὸν ἔχει τὸ **ΓΑΡ**, ποτὲ δὲ ἀμφότερά εἰσιν ἐνεργά, ὡς καὶ ἐνταῦθα. τὸ μὲν **ΑΛΛΑ** πρὸς τὸ **ΟΥ ΣΧΗΣΩ** συντασσόμενον, τὸ δὲ **ΓΑΡ** διὰ μέσου τιθέμενον, λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ εἰμί. γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν μεταξὺ τοῦ **ΑΛΛΑ** καὶ τοῦ **ΓΑΡ** συλλαβὴ ἢ λέξις εὑρεθῇ. εἰ δὲ οὕτω τῷ **ΑΛΛΑ** τὸ **ΓΑΡ** πλησιάζει, ὡς μὴ μεσολαβεῖν μηδ' ὁτιοῦν, ἀργόν ἐστι παντελῶς τὸ **ΓΑΡ**.

229. τὸ **ΑΝΕΤΕ** οὐ φυσικῶς ἔχει τὸ α μακρὸν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ γίνεται. οὗτοι γὰρ τριῶν ἐφεξῆς κειμένων βραχέων, μακρὸν ἐξ ἀνάγκης τὸ α ποιοῦσι διὰ τὰ μέτρα. ὡς οὖν τὸ ἀθάνατος εὕρηται ἀεὶ τὸ α ἔχον μακρὸν, καὶ τὸ ἀκάματος, καὶ ἀπάλαμος, οὕτω καὶ τὸ ἄνετε ἐνταῦθα. οὕτω γὰρ καὶ σύμφωνα πλεονάζουσιν, ἵνα μακρὸν τὸ προηγούμενον φωνῆεν ποιήσωσιν, ὡς καὶ εἰς τὸ (129.) γέννεθλα γέγονε· καὶ εἴ που δύο σύμφωνα εἴη, τὸ ἓν ἀφαιροῦσιν, ἵνα βραχὺ γένηται τὸ φωνῆεν. καὶ εὑρήσεις τοῦτο πολλαχοῦ.

242. εἰκότως τὰς **ΠΤΕΡΥΓΑΣ** εἶπεν ἐπὶ τῶν γόων. δίκην γὰρ πτερῶν ἄνω πρὸς ὕψος φέρονται. ἡ δὲ σύνταξις· ἴσχουσα εὔκηλος καὶ ἥσυχος πτέρυγας γόων ὀξυτόνων, **ΕΚΤΙΜΟΥΣ** καὶ ἀτίμους τῶν γονέων. δέον δὲ εὐκήλως εἰπεῖν, **ΕΥΚΗΛΟΣ** εἶπε πρὸς τὸ **ΙΣΧΟΥΣΑ.**

244. **ΕΙ ΓΑΡ.** αὕτη ἡ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ **ΓΟΝΕΩΝ ΕΚΤΙ-**

ΜΟΥΣ ΙΣΧΟΥΣΑ ΓΟΩΝ ΠΤΕΡΥΓΑΣ, εἰ καὶ ἀσάφειάν πως ἔχει. ὁ γὰρ παρ' αὐτῆς πρὸς τοὺς γονέας γινόμενος θρῆνος τιμὴν μὲν ἐκείνοις παρέχει, κατάρα δέ ἐστι τῶν αὐτοὺς φονευσάντων.

249. **ΕΡΡΟΙ.** φθαρείη ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς θεοὺς εὐσέβεια καὶ αἰδώς. νομιοῦσι γὰρ οὐκ εἶναι θεούς, μὴ κολαζομένης τῆς κακίας.

251. **ΤΟ ΣΟΝ**, ἵνα μὴ κατὰ σοῦ τοὺς ἐχθροὺς κινήσῃς τῷ συνεχεῖ θρήνῳ, καὶ ταῖς πρὸς αὐτοὺς λοιδορίαις. **ΚΑΙ ΤΟΥΜΟΝ**, ἵνα μὴ ἄφιλος δόξω ἐν τοιούτῳ καιρῷ, μὴ πρὸς παραμυθίαν σοῦ χωρήσασα.

256. τὸ **ΑΛΛΑ** πρὸς τὸ **ΣΥΓΓΝΩΤΕ** σύναπτε· τὸ δὲ **Η ΒΙΑ ΓΑΡ** διὰ μέσου ἐστί· κατασκευὴ γάρ ἐστι, τίνος χάριν αὐτῇ συγγνώσονται.

257. οὐ χρὴ γράφειν τὸ **ΗΤΙΣ.** τοιοῦτον γάρ ἐστιν οἷον τὸ ὅ τι εὑρίσκομεν, ποτὲ μὲν τοῦ ὃ τὴν δύναμιν ἔχοντος, ποτὲ δὲ τοῦ τις· καὶ οἷον τὸ ὅν τινα καὶ ἥν τινα, καὶ τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν καὶ προείρηται εἰς τὸ **(Αἰ. 1051.)**

οὔκουν ἂν εἴποις ἥν τιν' αἰτίαν προθείς;

κἀνταῦθα οὖν τὸ τις μόνον ἔχει τὴν δύναμιν.

266. τὸ **ΠΟΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ** ἢ ἀντὶ γενικῆς λάμβανε, ἢ ἀντὶ αἰτιατικῆς. καὶ εἰ μὲν αἰτιατική ἐστιν, οὐδεμίαν ἀσάφειαν ἔχει· εἰ δὲ γενική, οὕτω λέγωμεν· ποίας ἡμέρας νομίζεις με ἄγειν, ἀντὶ τοῦ, ποίου χρόνου τοῦτο λογίζομαι;

268. οὐ μόνον ἐσθὴς ἐσθῆτος εὕρηται, τὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ καὶ ἔσθημα ἐσθήματος, ὡς κἀνταῦθα, καὶ ἔσθησις ἐσθήσεως. τὰ ὕστερα ποιητῶν, τὸ δὲ ἐσθὴς καὶ λογογράφων.

308. **ΕΥΣΕΒΕΙΝ.** ἤγουν τοῖς θεοῖς εὐχαριστεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς αὐτοὺς δυσχεραίνειν, ὅτι μὴ δίκας εἰς τάχος τοὺς τῶν παρόντων αἰτίους ἀπήτησαν.

310. **ΦΕΡ' ΕΙΠΕ.** ἐδεδίει ὁ Χορὸς Ἠλέκτρᾳ συνὼν μὴ παρ' Αἰγίσθου γνωσθεὶς κακόν τι πάθῃ.

317. μὴ λάβῃς εἰς τὸ **ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ** ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ χωρὶς τοῦτο σύνταττε, εἰ καί τινα ἀσάφειαν ἔχει. οὕτω γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, εἰδέναι θέλω, ὁ κασίγνητος ἀφίξεται ἢ μενεῖ, τοῦ **ΤΙ ΦΗΣ** διὰ μέσου λαμβανομένου, ὁ δὲ ἐπλαγίασε πρὸς γενικήν. ἢ πρὸς τὸ **ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ** στικτέον, πρὸς δὲ τὸ **ΕΡΩΤΩ** τὴν σύνταξιν ποιητέον, ὥσπερ πρῶτον ἐποίεις πρὸς τὸ **ΕΙΔΕΝΑΙ ΘΕΛΩ.**

336. ΠΗΜΑΙΝΕΙΝ, ἤγουν βλάπτειν αὐτούς. καὶ γὰρ αὐτὴ δοκεῖς πᾶσιν ἀλόγως ἀγανακτοῦσα, μὴ δυναμένη βλάψαι αὐτούς, πρὸς οὓς ἀγανακτεῖς.

337. ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΕ. ἤγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοιαῦτα ποιεῖν βούλομαι, ἀλλὰ καί σε βούλομαι ποιεῖν τοιαῦτα.

344. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΚΕΙΝΗΣ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ἐρώμενός ἐστιν ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, οἷον Ἀλκιβιάδης Σωκράτους, οὕτω καὶ τοῦτο ΔΙΔΑΚΤΑ ΚΕΙΝΗΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκείνης διδάγματα καὶ μαθήσεις.

345. ΕΛΟΥ ΓΕ ΘΑΤΕΡ'. ἤγουν πρόκρινε θάτερον τῶν δύο, ἢ φρονεῖν κακῶς, λέγω δὴ Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ συνεῖναι, καὶ ἀμνημονεύειν τοῦ πατρὸς, ἢ φρονοῦσαν καὶ φρόνιμον οὖσαν, καὶ τὰ πατρὸς θεραπεύουσαν, μὴ ἔχειν μνήμην τῶν φίλων, ἤγουν μὴ συνεῖναι Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, οὓς περὶ πλείστου ποιεῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν Ἠλέκτρα πρὸς αὐτὴν εἰποῦσαν, ὡς ἀλγεῖ τε τοῖς παροῦσι, καὶ τὰ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θεραπεύει ὑπ' ἀνάγκης. τὸ δὲ ΕΠΕΙΤΑ οὐ πρὸς τὸ Κ'ΟΥΔΕΝ ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ ΛΕΓΕΙΣ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἄνω ῥηθέντα, τὸ ΔΕΙΝΟΝ ΓΕ Σ' ΟΥΣΑΝ καὶ τὰ ἑξῆς. εἰ γὰρ ἦν πρὸς τὸ Κ'ΟΥΔΕΝ ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ, οὐκ ἂν ἦν ΕΠΕΙΤΑ, ἀλλ' ΕΠΕΙ ΤΟΙ, ὅθεν καὶ ἀπὸ τούτου ἀπατώμενοί τινες μετατιθέασι τὸν τόνον, ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ποιοῦντες, ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν βιβλίων ΕΠΕΙΘ' ΕΛΟΥ εὕρηται.

349. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΗΣ. εὕρηται οὐ μόνον ἐνεργητικῶς τιμωρῶ τὸ κολάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ βοηθῶ· καὶ οὐ μόνον τιμωροῦμαι παθητικῶς τὸ βοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ κολάζω, ὡς καὶ πᾶς τις ἐξετάζων εὑρήσει.

359. ΤΑ ΣΑ πρὸς τὸ ΕΦ' ΟΙΣ συντακτέον· τὸ δὲ ΔΩΡΑ, πρὸς τὸ ΟΙΣΕΙΝ, οὕτως· ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτε ὑπεικάθοιμι καὶ ὑποταγείην τούτοις, τῷ Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, οὐδ' εἰ τὰ σὰ, ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, μέλλει τις οἴσειν καὶ κομίσειν μοι δῶρα. ἢ ΤΑ ΣΑ πρὸς τὸ ΔΩΡΑ σύναπτε, ἵν' ᾖ, τὰ σὰ δῶρα, ἤγουν ἅπερ σοι δωροῦνται.

384. ΕΝ ΚΑΛΩι ΦΡΟΝΕΙΝ. ἤγουν πρὸ τῆς πείρας κάλλιστόν ἐστι νοῦν λαμβάνειν, ὅπως ταύτην ἐκφύγῃς. οἱ δὲ τὸ ΕΓΚΑΛΩ ἀντὶ τοῦ λέγω φάσκοντες, οὐκ οἶδα εἰ τοπαράπαν μετέχουσι νοῦ.

399. ἀποροῦσιν ἐνταῦθα, πῶς γυνὴ οὖσα, ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ εἶπεν, ὅπερ ἐστὶν ἀρσενικόν· καί φαμεν, ὅτι πρὸς τὸ ἡμεῖς τοῦτο ἔφερεν.

405. καλῶς εἶπε τὸ ΕΜΠΟΡΕΥΤΗι. ὥσπερ γὰρ οἱ ἔμποροι κέρδους ἕνεκα σφῶν ταύτην τὴν τέχνην μετίασιν, οὕτω καὶ ἡ Χρυσόθεμις πρὸς

Ἀγαμέμνονα τὴν θυσίαν ἔφερεν, κέρδος τῇ μητρὶ καὶ βοήθειαν ἐντεῦθεν πραγματευομένη. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΕΜΠΟΡΕΥΗι ἀντὶ τοῦ πορεύῃ, ἐκλαμβάνοντες τὸ ἐν ἀργὸν, ἀμαθεῖς. καταχρηστικῶς δὲ εἶπε τὸ ΕΜΠΥΡΑ. ἔμπυρα γὰρ κυρίως τὰ διὰ πυρὸς γινόμενα.

424. ΗΝΙΧ' ΗΛΙΩΙι. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε καθ' ὕπνους ὄναρ δεινὸν θεάσαιντο, ἅμα πρωῒ πρὸς τὸν ἥλιον λέγειν, ἵν', ἐπειδὴ ἐναντίος οὗτός ἐστι τῇ νυκτὶ, ἀποτροπὴν ἐργάσηται τούτου.

442. τὸ ΑΥΤΗι ἢ πρὸς τὸ ΣΟΙ συντακτέον, ἵν' ᾖ ἐκ παραλλήλου, αὐτῇ σοί· ἢ πρὸς τὸ ΓΕΡΑ, οὕτω, τὰ γέρα αὐτῇ, ἤγουν αὐτῆς· ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΙΛΩΣ, ἵν' ᾖ, προσφιλῶς αὐτῇ, ἤγουν ἀποδεκτῶς αὐτῇ, καὶ ὡς αὐτὴ βούλεται.

445. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἡνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται, διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς, πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυναν, ἣν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύνονται, Ἐριννῦς αὐτοῖς ἐπιπέμποντες. οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος, δι' οὗ ἡ σφαγὴ ἐγένετο, ἀπέματτον πρὸς τὴν τοῦ σφαγέντος κεφαλήν.

464. ἔστιν ὅτε τὴν ΠΡΟΣ μετ' ὀνόματος κειμένην, καὶ αἰτιατικῇ συντασσομένην, ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνουσιν, ὡς τὸ (369.) ΜΗΔΕΝ ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως, καὶ, πρὸς ἀξίαν, καὶ ἐνταῦθα ΠΡΟΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς.

472. κατανοήσας ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ ὀνείρου, ὡς ταχέως οἱ φονεῖς ὑπὸ τῆς δίκης τιμωρηθήσονται, προμαντευόμενος δῆθέν φησι πρὸς τὴν Ἠλέκτραν· Ω ΤΕΚΝΟΝ, ΥΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΡΑΣΟΣ, ἤγουν θάῤῥω, ΕΙ ΜΗ ΕΦΥΝ καὶ ὑπάρχω ΕΓΩ ΜΑΝΤΙΣ ΠΑΡΑΦΡΩΝ ΚΑΙ ΛΕΙΠΟΜΕΝΗ καὶ ἐστερημένη ΓΝΩΜΗΣ ΣΟΦΗΣ, ἤτοι διανοίας φρονίμου, ἤγουν εἰ μὴ ἀνοήτως μαντεύομαι, καὶ ἐστέρημαι γνώσεως φρονίμου, ΕΙΣΙ καὶ ἐλεύσεται Η ΔΙΚΗ ἡ ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ καὶ ἡ διὰ σημείων τινῶν προμαντευομένη καὶ δεικνύουσα τὸ μέλλον, ΦΕΡΟΜΕΝΗ ἐν ταῖν ΧΕΡΟΙΝ ΚΡΑΤΗ ΔΙΚΑΙΑ, ἤτοι κατὰ τῶν φονέων τοῦ σοῦ πατρὸς δικαίαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν φερομένη, τουτέστι δικαίως αὐτοὺς μετὰ δυνάμεως τιμωρήσουσα, ΜΕΤΕΙΣΙ καὶ μετελεύσεται καὶ τιμωρήσεται τινὰ ΚΛΥΟΥΣΑΝ καὶ ἀκούσασαν ΑΡΤΙΩΣ καὶ πρὸ ὀλίγου ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΗΔΥΠΝΟΩΝ καὶ εὐφραντῶν ἡμῖν, οὐκ ἐπὶ μακροῦ χρόνου, ἀλλὰ ταχέως· ἤγουν ταχέως

τιμωρήσεται Κλυταιμνήστραν, ἥτις εἶδε τὰ ὀνείρατα. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ παρ' Ἀριστοφάνει, (Πλ. 382.)

ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον.

καὶ τῷ, (Βατρ. 606. 554.)

ἥκει τῳ κακόν. δώσει τις δίκην.

479. οἱ γράφοντες ΥΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΑΡΣΟΣ, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὰ τοῦτο ΘΡΑΣΟΣ χρὴ γράφειν, ὡς καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν εὕρηται, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. εἰ δ' ἄλλο μὲν σημαίνει ΘΡΑΣΟΣ, ἄλλο δὲ τὸ ΘΑΡΣΟΣ, μὴ θαυμάσῃς. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καινοτομοῦσιν οἱ ποιηταὶ, μετατιθέντες τὰ σύμφωνα, καὶ μεταπλάττοντες τὰς λέξεις, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην. καὶ δηλοῖ τὸ κάρτος, καὶ τὸ καρδία, καὶ τὰ τοιαῦτα.

489. Α ΔΕΙΝΟΙΣ ΚΡΥΠΤΟΜΕΝΑ ΛΟΧΟΙΣ, ἤγουν δεινῶς ἐνεδρεύουσα τοῖς κακοῖς, καὶ μὴ φαινομένη, ἀλλ' ἐξ ἀφανοῦς αὐτοὺς βάλλουσα.

492. ὁ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας γάμος, βαρὺς κατέστη τῷ Ἀγαμέμνονι. δι' αὐτὸν γὰρ πεφόνευται. δέον δὲ εἰπεῖν, ἐπέβησαν γὰρ τῷ Ἀγαμέμνονι μιαίφονοι κακώλεθροι καὶ ἄνυμφοι γάμοι, ὁ δὲ ΑΛΕΚΤΡΑ καὶ ΑΝΥΜΦΑ ΑΜΙΛΛΗΜΑΤΑ ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ ΓΑΜΩΝ εἶπε. προσέθηκε δὲ τὸ ΑΜΙΛΛΗΜΑΤΑ, ἐπειδὴ ἀγώνισμα περισπούδαστον ἐποιήσαντο, διὰ τὸν αὐτῶν ἄθεσμον γάμον Ἀγαμέμνονα κτεῖναι, ἵνα μὴ γνωσθέντες ὑπ' αὐτοῦ φονευθεῖεν.

498. ΗΤΟΙ ΜΑΝΤΕΙΑΙ. ἤγουν εἰ μὴ ταχέως δώσουσι δίκην, ὥσπερ ὁ ὄνειρος ὑποτίθεται, οὐ χρὴ τὸ ἀπὸ τοῦδε ὀνείρασι προσέχειν, καὶ ἐκ χρησμῶν τὸ μέλλον ἔσεσθαι προορᾶν.

505. ΠΟΥΛΥΠΟΝΟΣ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῷ ιβ κώλῳ, ἵν' ᾖ παιωνικὰ τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ λοιπά.

514. ἐπεὶ καὶ ΟΙΚΟΥΣ καὶ ΟΙΚΟΥ εὕρηται, πρὸς μὲν τὸ ΟΙΚΟΥΣ οὕτω λέγε· ἐκ τοῦδε τοῦ καιροῦ οὔτις πω καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπονος ἔλειπε τοὺς οἴκους· πρὸς δὲ τὸ ΟΙΚΟΥ, οὕτως· οὔτις καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπονος ἔλειπεν ἐκ τοῦδε τοῦ οἴκου.

533. ΩΣΠΕΡ Η ΤΕΚΟΥΣ' ΕΓΩ, ἔκαμον δηλονότι. αἱ γὰρ ἐν τῷ τίκτειν ὠδῖνες πᾶσαν ὀδύνης ὑπερβολὴν ὑπεραιροῦσι.

542. ΤΙΝ' ΙΜΕΡΟΝ. οὐκ ἔστι τοῦτο τίνα ἵμερον· εἰ διαλελυμένως εἴποις, ἀλλὰ τινὰ ἵμερον· διὰ δὲ τὸ κούφισμα μετετέθη ὁ τόνος.

548. Η ΘΑΝΟΥΣΑ, ἤτοι ἡ Ἰφιγένεια, ἣν οὐχ ὑπ' Ἀρτέμιδος ἁρπαγεῖσαν, ἀλλὰ θανοῦσαν ἡγεῖτο.

653. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΟΣΩΝ ἔξωθεν τὴν ἀπό· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΔΥΣΝΟΙΑ τὴν τοιαύτην γενικὴν νόει.

662. ΑΥΤΟΣ ΕΙΚΑΣΑΣ, ἤγουν ἀπὸ σαυτοῦ καὶ ἀπὸ οἰκείου στοχασμοῦ ἔγνως. πρὸς ὅπερ ἐκεῖνος· ἆρ' οὖν ἀπεικάζω καὶ τήνδε τὴν γυναῖκα ἐκείνου, ἤγουν ἀπὸ στοχασμοῦ καταλαμβάνω;

668. οὐ μόνον οὐ λάβοις εἰς τὸ ΣΟΥ ἔξωθεν τὴν ἀπό, ὥς τινες, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ΧΡΗΙΖΩ συντάσσων, εὖ ἂν ποιήσαις.

676. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙ ΛΕΓΩ. γράφεται καὶ ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ' ΕΝΝΕΠΩ.

682. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, εἶδος, καλλώπισμα. λέγει δὲ τοὺς Δελφούς. ὅτι δὲ τοῦτο δηλοῖ τὸ ΠΡΟΣΧΗΜΑ, μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστείδης λέγων· „τὸ „τῆς Ἑλλάδος πρόσχημα καθαρῶς ἀνῄρηται.„ ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΑΘΛΩΝ, τῶν εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐν τῇ τῶν Πυθίων πανηγύρει τοῖς νενικηκόσι διδομένων βραβείων. τὰ δὲ Πύθια ἦν ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος.

684. ΟΥ ΠΡΩΤΗ ΚΡΙΣΙΣ. εἰσήγετο γὰρ ὁ δρόμος πρῶτος τῶν ἄλλων ἄθλων, πυγμῆς, πάλης, δίσκου, ἁλματος. τοῦτο δὲ ἐγένετο, διὰ τὸ πάντας τοὺς ἀγῶνας πορείας δεῖσθαι. ἔστι δὲ ὁ δρόμος οὐκ ἄλλο τι, ἢ μόνον πορεία καὶ τάχος ποδῶν. ὡς οὖν τὸ τῇ φύσει πρωὸν μόνος ἰδιοποιησάμενος προετάττετο.

689. ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗ. γράφεται καὶ ΕΡΓ' ΟΥΔΕ ΚΡΑΤΗ.

691. ἰστέον ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγώνων, ΔΙΑΥΛΩΝ εἶπε. δέονται γὰρ πάντες οἱ ἀγῶνες, ὡς ἄνωθεν ἔφημεν, πορείας, πρὸς τὸ τελεσθῆναι. ἐσαφήνισε δὲ διὰ τοῦ εἰπεῖν ΠΕΝΤΑΕΘΛ' Α ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. δέον δὲ εἰπεῖν, οἱ νομίζονται, πρὸς τὸ ΠΕΝΤΑΕΘΛΑ ἐπήνεγκε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· (Αι. 1058.)

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

εἰσὶ δὲ αἱ τοιαῦται γενικαί, τὸ ΟΣΩΝ ΔΡΟΜΩΝ πρὸς τὸ ΤΟΥΤΩΝ ΕΝΕΓΚΩΝ, εἰ καί τινες ἀγνοοῦντες τὴν σύνταξιν, τὸ ὅσον δρόμον μικρογραφοῦσι.

698. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΗΜΕΡΑΣ ἔξωθεν τὴν ἐπί, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐκεῖνος γὰρ ὅτι ἄλλης ἡμέρας, πρὸς τὸ ΟΤΕ τὴν τοιαύτην γενικὴν συντάσσων. ὥσπερ γὰρ φαμέν, ὅτε τῆς ἡμέρας ἔκλειψις ἡλίου γέγονεν, οὕτω

καὶ τοῦτο. τὸ δὲ ΙΠΠΙΚΩΝ ἀντὶ τοῦ ἡνιόχων, οὐχ, ὥς τινές φασιν, ἀντὶ τοῦ ἵππων, τὸ κλητικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ληροῦντες. ἐπεὶ δὲ ΙΠΠΙΚΩΝ εἶπεν, ἤτοι ἡνιόχων, τοιούτων δὲ οὐχ ἕτερός ἐστιν ἀγὼν, ἢ δι' ἵππων, διὰ τοῦτο ΩΚΥΠΟΥΣ εἰς τὸ ΑΓΩΝ προσέθηκε. περὶ γὰρ τάχους ἵππων ἠγωνίζοντο.

707. ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. τοῦτο σεμνύνων τοὺς Ἀθηναίους, ὡς Ἀθηναῖος, ὁ Σοφοκλῆς λέγει. τῷ ὄντι γὰρ θεόδμητος ἦν ἡ Τροία, ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν μῦθον κτισθεῖσα.

710. ΚΛΗΡΟΙΣ ΕΠΗΛΑΝ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ κλήρων ἔστησαν. ἔστι δὲ τὸ ΚΛΗΡΟΙΣ ὥσπερ ἀργόν. τὸ γὰρ ΕΠΗΛΑΝ καὶ χωρὶς τούτου σώζει τὴν φύσιν. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον φαμὲν καὶ εἰς τὸ, περιηγεῖ κύκλῳ. ὃ γὰρ συναμφότερον, δύναται τοῦτο μόνον τὸ περιηγεῖ.

717. ΧΝΟΑΣ. ἤτοι τὸ ἅρμα τοῦ ἑτέρου. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. χνόαι γὰρ, τὰ ἀκροξόνια. ἔστι δὲ τὸ ΧΝΟΑΣ καὶ τὸ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ ΙΠΠΙΚΑ ταυτόν.

730. ΚΡΙΣΣΑΙΟΝ, ἤτοι Φωκικόν. ἔστι γὰρ πόλις Φωκίδος, ἐν ᾗ Φωκίδι καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖόν ἐστιν. ἔστι δὲ τὸ ΝΑΥΑΓΙΩΝ ΙΠΠΙΚΩΝ ὅμοιον τῷ, (Ιλ. δ'. 3.) νέκταρ ἐῳνοχόει.

758. ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΙΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. δέον οὕτως εἰπεῖν, δειλαίαν σποδὸν μεγίστου σώματος, ἀντιστρόφως εἴρηκεν, ὥσπερ καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα εὑρίσκεται.

774. ΤΕΚΜΗΡΙΑ, ἤτοι σημεῖα. λέγω δὴ τὸ διηγήσασθαι τὴν ἐκείνῳ συμβᾶσαν τύχην, καὶ εἰπεῖν ὡς μετ' ὀλίγον οἱ τὴν σποδὸν αὐτοῦ φέροντες ἄνδρες ἀφίξονται.

786. ΝΥΝ ΔΗ 'ΚΗΛΑ ΠΟΥ. τοῦτο τὸ ΝΥΝ ἐπανάληψίς ἐστι τοῦ προτέρου ΝΥΝ.

792. Νέμεσις θεὰ μεμφομένη τοὺς τοῖς θανοῦσιν ἐφυβρίζοντας, καὶ τούτους τιμωρουμένη. σύντασσε δὲ τὸ ΘΑΝΟΝΤΟΣ πρὸς τὸ ΝΕΜΕΣΙΣ, καὶ μὴ πρὸς τὸ ΑΚΟΥΕ, ὥσπερ τινὲς ποιοῦσιν. ἄλλοι δὲ καὶ λαμβάνουσιν ἔξωθεν τὸ οὕνεκα.

795. εἰ μὲν γράψεις ΟΥΚΟΥΝ, κατ' ἐρώτησιν μὲν οὔ· καθ' ὁμαλισμὸν δὲ εἰρωνικῶς. εἰ δὲ καὶ ΠΑΥΣΑΤΟΝ γράψεις, (εὕρηται γὰρ καὶ τοῦτο.) προστακτικῶς ἐρεῖς, οὕτως· οὐκοῦν παύσατε τάδε, σύ τε καὶ Ορέστης, εἰ δύνασθε.

796. οὕτως ἦν τὸ σαφές· οὐ μόνον οὐ παύσομέν σε, ἀλλὰ πεπαύμεν

θα ἡμεῖς. νῦν δὲ προθεὶς τὸ ΠΕΠΑΥΜΕΘΑ, εἶτ' ἐνεγκὼν τὸ ΟΥΧ ΟΠΩΣ ΣΕ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, ἀσάφειάν τινα ἐποίησε. σὺ δὲ ὡς ἔφαμεν λέγε συντάσσων.

814. τὸ ΗΔΗ εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι νοήσεις, πρὸς τὸ ΠΑΤΡΟΣ συνάψεις· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ νῦν, πρὸς μὲν τὸ ΠΑΤΡΟΣ στίξεις, αὐτὸ δὲ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον συνάψεις.

830. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΑΥΣΗΣ, ἤτοι βοήσῃς, εἴπῃς. ἤγουν μὴ πρὸς θρήνους ὁρμήσῃς, ἵνα μὴ πρὸς ὀργὴν Κλυταιμνήστραν κινήσῃς.

834. ΕΛΠΙΔ' ΥΠΟΙΣΕΙΣ, ὑπενέγκῃς, ὑποβαλεῖς, ὡς ἐξ ἐκείνων βοήθειά τίς μοι γενήσεται.

835. ΕΠΕΜΒΑΣΗι, ἤγουν ἐπιπέσῃς νενικημένῃ, καὶ μείζονα ἐργάσῃ τὴν συμφοράν.

838. ΕΡΚΕΣΙΝ. ἤγουν τοῖς περιδεραίοις, ἅπερ Αδραστος ἔδωκεν Εριφύλῃ, τῇ σφετέρᾳ μὲν ἀδελφῇ, ἐκείνου δὲ τοῦ Αμφιάρεω γυναικὶ, ἵνα πείσῃ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς τὰς Θήβας μετὰ Πολυνείκους. ἅτε γὰρ μάντις ὢν, ᾔδει ἀπολουμένην τὴν στρατιὰν, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἤθελε στρατεῦσαι. εἰκότως δὲ τὰ περιδέραια ἕρκη ἐκάλεσε, διὰ τὸ αἴτια αὐτῷ ἀπωλείας γενέσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν Θηβῶν, ἔνθα κατεχώσθη Αμφιάρεως, μαντεῖον ἦν αὐτοῦ τὸ λοιπόν. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ χρὴ γράφειν ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΠΑΤΑΙΣ. οὐ γὰρ ἁρμόζει οὕτω τῷ μέτρῳ. περισσὸν γάρ ἐστι τὸ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ἀλλὰ ΚΡΥΦΘΕΝΤ' ΑΠΑΤΑΙΣΙ γράφε· τὸ δὲ γυναικὸς ἔξωθεν λάμβανε. οὕτω γὰρ κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ἔχει καλῶς.

843. ἐπὶ θηλυκοῦ ληπτέον τὸ ΟΛΟΑ, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. ἤτοι ὀλοὰ καὶ ὀλεθρία ὑπῆρχεν ἡ Εριφύλη. ἐδάμη γὰρ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αλκμαίωνος· εἰ δ' ἄλλως εἴποις, οὐκ ἔχει ὀρθῶς.

850. καὶ ἐγὼ ΙΣΤΩΡ καὶ ἐπιστήμων, καὶ ὑπερίστωρ εἰμὶ τοῦδε, ὅτι δηλονότι δειλαία κυρῶ καὶ ὑπάρχω, ἤτοι ἀθλία, τῶν ΑΧΑΙΩΝ τῶν ἀθλίων ἕνεκα τῶν πολλῶν δεινῶν, τῶν ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ πάντα συρόντων καὶ ἀπολλύντων, καὶ ΣΤΥΓΝΩΝ, ἤτοι τῶν στυγνάζειν ποιούντων, ἐν τῷ ΠΑΜΜΗΝΩι καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ. ἤγουν ἐπίσταμαι, ὅτι ἀθλιωτέρα εἰμὶ τῶν Αχαιῶν, τῶν διὰ τοῦτο ἀθλίων, ὅτι πολλῶν δεινῶν πανσύρτων καὶ στυγνῶν πεῖραν ἔλαβον ἐν τῷ παμμήνῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ, ὃν δηλονότι ἐν Τροίᾳ πεποιήκασιν. εἰ δὲ ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ ΑΡΧΑΙΩΝ γράψεις, (ἐν τισὶ γὰρ τῶν πάνυ παλαιῶν οὕτως εὕρηται βιβλίων.) ὀρθότερον ἔχει πρὸς τὸ μέτρον· εἴ γε μὴν ΠΑΝΣΥΡΤΩι γράψεις, (ἐν

πολλοῖς γὰρ καὶ οὕτως εὕρηται.) πρὸς τὸ ΠΑΜΜΗΝΩι συνάψεις, ἤτοι τῷ διηνεκεῖ χρόνῳ τῷ κατὰ πάντα συρομένῳ, ἤτοι τῷ πολυκινήτῳ. ἐπεὶ δ' ὑποσκάζει τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιστροφῆς, τὸ ΔΕΙΝΩΝ ΣΤΥΓΝΩΝ Τ' ΑΧΑΙΩΝ, (ἐκεῖνο γὰρ ἐκ σπονδείων δι' ὅλου σύγκειται.) ΑΡΧΑΙΩΝ φημὶ δεῖν γράφειν, (ἀπὸ τούτου γὰρ καὶ τὸ ΑΧΑΙΩΝ ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται, τοῦ ρ κατὰ λήθην τοῦ γραφέως ἐκλελοιπότος.) καὶ οὕτω συνάπτειν· καὶ ἐγὼ ἴστωρ καὶ ὑπερίστωρ εἰμὶ τοῦδε, ὅτι δειλαία εἰμὶ δηλονότι, ἐν τῷ πανσύρτῳ καὶ παμμήνῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ, ἕνεκα τῶν δεινῶν τῶν ἀρχαίων τῶν πολλῶν καὶ στυγνῶν. ἀρχαῖα δέ φησι τὰ δεινὰ, ἐπεὶ καὶ πρότερον εἴρηκεν, ὡς ἐκ τῆς πρόσθεν Πέλοπος ἱππείας, καὶ τοῦ φόνου Μυρτίλου, οὐκ ἔλιπε τοὺς οἴκους αὐτῶν πολύπονος αἰκία.

855. τὸ ΙΝ' ΟΥ πρὸς τὸ ΠΑΡΕΙΣΙΝ συναπτέον, εἰ καὶ τὸ ΤΙ ΦΗιΣ διὰ μέσου τίθεται. συντάσσεται δὲ οὕτω· μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς ἵνα καὶ ὅπου οὐ πάρεισιν ἐλπίδες ἐλπίδων τῶν εὐπατριδῶν κοινοτόκων, ἤγουν τοῦ εὐγενοῦς Ορέστου τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ, ἀρωγοὶ ἐμοί· ἤγουν μὴ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλῃς Ορέστου, ὡς ἥξει ἐμοὶ βοηθός. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ΤΙ ΦΗιΣ; ΠΑΡΕΙΣΙΝ ΕΛΠΙΔΩΝ, ἓν κῶλόν ἐστι. τὰ γὰρ δύο πρόσωπα ἓν ἀποτελεῖ κῶλον, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀντιστροφῇ δείκνυται· διὸ τὸ ΑΥΔΑιΣ ΔΕ ΠΟΙΟΝ, περισσὸν ὂν, ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ταυτὸν γάρ ἐστι τῷ ΤΙ ΦΗιΣ.

861. διὰ τοῦ εἰπεῖν ΑΜΙΛΛΑΙΣ, ἐδήλωσε τὸ ἵπποις· τούτων γὰρ ἡ ἅμιλλα. τὸ δὲ ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ, ἢ τοῖς τὰς χηλὰς καὶ τοὺς πόδας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἀργὰς ἔχουσι κατ' ἀντίφρασιν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ πύγαργος· ἢ ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ καὶ λευκόποσιν.

876. εἰ μὲν ΙΑΣΙΝ γράψεις, πρὸς τὸ ΙΔΕΙΝ συντάξεις· εἰ δὲ ΙΑΣΙΣ, πρὸς τὸ ΕΝΕΣΤΙ.

878. ΕΝΑΡΓΩΣ, ἤγουν φανερῶς. τοῦτο δὲ ἢ πρὸς τὸ ΠΑΡΕΣΤΙ σύναπτε, ἢ πρὸς τὸ ΙΣΘΙ.

908. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥ τὴν ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΓΛΑΙΣΜΑ νόει τὴν γενικήν· μηδὲ τὸ ΠΛΗΝ ἀντὶ τοῦ χωρὶς εἴπῃς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μή. ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ ΚΕΙΝΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΥ.

913. εἰ καὶ πολλάκις τὸ ΦΙΛΕΙ ἀντὶ τοῦ εἴωθε λέγεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. τὸ γὰρ φιλῶ οὐκ ἔχει τοιοῦτόν τι σημαινόμενον· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγαπῶ. ἐπεὶ δὲ ὃ φιλεῖ τις, ἐθάς ἐστιν ἐκείνου, διὰ τοῦτο ἠπάτηνται οἱ πολλοὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ σημαινομένου ἐξαγαγόντες οὕτω φασίν.

917. ΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙ. ἤτοι παραγίνεται. ἀλλ' ἴδοις ἂν τὸν ἄνθρωπον, νῦν μὲν εὐτυχοῦντα, νῦν δὲ δυστυχοῦντα, τῶν ἀνθρωπίνων τροχοῦ δίκην ἄνω καὶ κάτω περιϊόντων.

933. ΜΝΗΜΕΙΑ, ἤγουν ἐνθυμήσεις. θανόντος γὰρ ἐκείνου, τμηθεὶς ὁ βόστρυχος τῆς κεφαλῆς ὑπό τινος τῶν αὐτοῦ φίλων, ἐπετέθη τῷ τάφῳ τοῦ Αγαμέμνονος, ἵνα τις ὁρῶν αὐτὸν κείμενον, εἰς μνήμην ἀφικνῆται Ορέστου.

946. ΣΥΝΟΙΣΩ, διοίσω, συμπονήσω, ὃ καὶ συνδιαφέρω λέγεται, καὶ δηλοῖ τὸ μετά τινος ὑπομένειν τι.

952. ΘΑΛΛΟΝΤΑ Τ' ΕΙΣΗΚΟΥΟΝ. μὴ εἴπῃς καὶ αὐτὸς τὸ ΤΕ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω σύντασσε· ἕως μὲν εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ καὶ ζωῇ, καὶ θάλλοντα, ἤτοι ζῶντα πάλιν. ἔστι δὲ τὸ ΒΙΩι καὶ τὸ ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ παραλλήλου. εἴρηται δὲ τὸ ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν. ζωὴ γὰρ φυτοῦ τὸ θάλλειν, ὥσπερ αὖ τοὐναντίον ἡ μάρανσις.

957. ΟΥΔΕΝ ΓΑΡ ΣΕ ΔΕΙ ΚΡΥΠΤΕΙΝ Μ' ΕΤΙ. οἱ ἀγνοοῦντες τὸ τοῦ Εὐριπίδου, τὸ, (Εκαβ. 570.)

κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν ἔμματ' ἀρσένων χρεών.

καὶ ἐναλλαγὰς καὶ προθέσεις ἔξωθεν καινοτομοῦντες, ἵνα συντάξωσιν, ἐντεῦθεν διδαχθήτωσαν μὴ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀλλ' ὀρθῶς συντάσσειν, ὡς ἔχει τοῦτο.

966. ΠΗΜΟΝΗΝ ΑΥΤΩι. τοῦτο κομματικὸν ὂν πρὸς τὸ ὄπισθεν συνάπτεται τῷ ΒΛΑΣΤΕΙΝ τῇ ἐννοίᾳ. τὸ γὰρ ἀναβλαστῆναι τὸ γένος αὐτῶν, οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἢ πημονὴ τῷ Αἰγίσθῳ. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΠΗΜΟΝΗΝ ἔξωθεν τὸ λέγω, ἀλλ' οὕτω σύντασσε· ἐᾶσαι ἀναφῦναι τὸ ἐμόν τε καὶ σὸν γένος πημονὴν αὐτῷ σαφῆ, τῆς τοιαύτης αἰτιατικῆς πρὸς τὸ ΒΛΑΣΤΕΙΝ ἐχούσης τὴν φύσιν καὶ φερομένης. ἔστι δὲ ὅμοιον, ὡς πρόσθεν ἔφημεν, τῷ (Αι. 1210.) μνήματα Τροίας.

969. ΟΙΣΗι. ἤγουν λάβῃς. σύναπτε δὲ πρὸς τὸ ΚΑΤΩ. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· εὐσεβὴς δόξεις τοῖς ἐν Αιδου θεοῖς, ἐκ πατρὸς θανόντος καὶ κασιγνήτου, τουτέστι δι' ὧν ὑπὲρ τεθνηκότος πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ σπουδάσεις.

977. ΤΩΔΕ ΤΩ ΚΑΣΙΓΝΗΤΩ. εἰώθασιν οἱ Αττικοὶ τὰ τοῦ θηλυκοῦ γένους δυϊκὰ ἀρσενικῶς ἐκφέρειν· ὅθεν καὶ παρὰ λογοποιοῖς τὼ χεῖρε μόνον ἐπεκράτησεν. εὕρηται δὲ παρ' Ισοκράτει καὶ ἄλλοις τὼ πόλεε, καὶ τοῖν πολέοιν. εὕρηται δὲ οὐ μόνον ἐν τοῖς δυϊκοῖς ἡ αὐτὴ καινοτομία, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν, ὥσπερ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, (Εκαβ. 370.)

οὔτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος.

Φησὶ δήπου καὶ οὗτος ὁ Σοφοκλῆς, (Αἰ. 290.) οὔτε του κλύων σάλπιγγος. καὶ Συνέσιος „ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέντας.„

984. τὸ μὲν ΝΩ πρὸς τὸ ΕΞΕΡΕΙ. ὥσπερ φαμὲν, καλῶς λέγω σε, οὕτω καὶ, ἐξερῶ σε τοιαῦτα. τὸ δὲ ΖΩΣΑΙΝ ΘΑΝΟΥΣΑΙΝ πρὸς τὸ ΕΚΛΙΠΕΙΝ. τινὲς δὲ πλανῶνται ἐκ τοῦ, ζώσαιν θανούσαιν, καὶ γράφουσι νῷν, ἤτοι νῶϊν καὶ ἡμῖν.

990. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ἤγουν τοῖς παρακεκινδυνευμένοις τῶν ἔργων, ὁποῖα τὰ παρόντα. δεῖ γὰρ μεγίστης βουλῆς, ἵνα μὴ τῷ χρόνῳ τοῖς ἐχθροῖς αἴσθησις γένηται.

992. ἐπειδὴ φορτικὸν ἦν τὴν χρυσόθεμιν μέμφεσθαι τῇ Ηλέκτρᾳ ὡς ἀφρόνως βουλευομένῃ· ἔδει γὰρ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν πρὸς αὐτὴν ἔχειν ὡς πρεσβυτέραν οὖσαν· διὰ τοῦτό φησιν· Ω γυναῖκες, καὶ πρὶν φωνεῖν καὶ λέγειν ἐμὲ αὐτῇ, ὅτι κακῶς καὶ ἀσυνέτως βουλεύεται, εἰ ἐτύγχανεν αὐτὴ φρενῶν οὐ κακῶν, ἀλλὰ καλῶν, ἐσώζετο ἂν τὴν εὐλάβειαν, καὶ τὴν ὀφειλομένην ἐξ ἐμοῦ αὐτῇ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν, καὶ ἦν ἂν αἰδέσιμος οὕτως, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται νῦν ταύτην, ἀφρόνως τοιαῦτα βουλευομένη. τουτέστιν, οὐκ ἔδει ἐμὲ αὐτῇ νουθετεῖν τὰ προσήκοντα, ἀλλ' αὐτὴν οἴκοθεν εἰδέναι.

1005. ΛΥΕΙ ΓΑΡ. οὐδὲν ὧν λέγεις ἀπαλλάττει καὶ ἐλευθεροῖ ἡμᾶς τοῦ πρότερον πολλαῖς καὶ ποικίλαις περιπεσούσας κολάσεσι, καὶ ἀδοξίᾳ μεγίστῃ, εἶτα θανεῖν.

1019. ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ, ἤγουν αὐτοχείρως ποιήσω, καὶ μόνη, μὴ παραλαβοῦσα μηδένα σύμμαχον. ἀγνοοῦντες δέ τινες οὕτω φάσκειν, ἀργὸν τὸ ΤΕ λέγουσιν.

1026. κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΚΑΚΩΣ πρὸς τὸ ΕΓΧΕΙΡΟΥΝΤΑ ἀπὸ τοῦ ΠΡΑΣΣΕΙΝ νόει.

1028. Χ'ΩΤΑΝ. τὸ ΚΑΙ τοῦτο πρὸς ἕτερον ΚΑΙ, τὸ Χ'Ω ΛΟΙΠΟΣ ΧΡΟΝΟΣ, ἔχει τὴν δύναμιν, εἰ καὶ διὰ μέσου Ηλέκτρα εἴρηκεν τὸ,

ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

1031. ΩΦΕΛΗΣΙΣ ΟΥΚ ΕΝΙ. ἤγουν, οὐκ ἐκ σοῦ τις ὠφεληθήσεται. οὐ γὰρ δύνασαι ὠφελεῖν τινά. οὐ γάρ ἐστί σοι ὠφέλειά τις, ἣν ὠφελή-

σεις ἄλλον. πρὸς ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις, ἐμοὶ, φησὶν, ἔνεστιν ὠφέλεια, ἀντὶ τοῦ, γνῶσις ὠφελείας· σοὶ δὲ μάθησις οὐκ ἔστιν.

1036. ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΣ ΔΕ ΣΟΥ. τὸ γὰρ ἀποτρέπειν σε ταύτης τῆς γνώμης, προνοουμένη σου ποιῶ, ἵνα μὴ, Κλυταιμνήστρας μαθούσης, κακόν τι πάθῃς.

1039. ΕΥ ΛΕΓΟΥΣΑΝ. κρεῖττον ἂν ἦν, εἰ ἦν ΕΥ ΛΕΓΟΝΤΑ. ἐδόκει γὰρ ἂν καθολικὸν γνωμικόν· νῦν δ' ἐπειδὴ καὶ ἡ λέγουσα γυνή ἐστι, διὰ τοῦτο καὶ τοῦτο θηλυκῶς ἐξηνέχθη. καὶ ἔστιν ὅπως γνωμικὸν καὶ οὐ γνωμικόν. διότι μὲν γὰρ οὐκ ἔστι κατὰ παντὸς ἀνθρώπου, ἐκπίπτει τοῦ ὀνόματος· διότι δὲ κατὰ πασῶν ἐστὶ γυναικῶν, τοὔνομα δέχεται.

1044. τὸ ΤΑΥΤΑ διπλῶς νοητέον. ἢ ταῦτα, ἃ ἐγὼ λέγω, οὕτω· ἢν τὴν ἐμὴν συμβουλὴν δέξῃ, καὶ ἀποστῇς ταύτης τῆς γνώμης, ἔξω κινδύνου ἐστήξῃ, καὶ ἐμὲ, τὴν ταὐτά σοι συμβουλεύουσαν, ἐπαινέσεις τῆς προμηθείας. ἢ ταῦτα, ἃ αὐτὴ βούλει, οὕτω· ἀλλ' εἰ τὸ σὸν θέλημα ποιήσεις, ἐπαινέσεις ἐμέ· τουτέστιν, οὔτε δυνήσῃ ἐργάσασθαί τι, καὶ περιπεσοῦσα κινδυνεύσεις, καὶ τότε μετ' εὐφημίας ἐμοῦ μνημονεύσεις, ὡς ὑποτιθεμένης σοὶ τὰ λυσιτελῆ. εἰ μὲν οὖν εἴποις τὸ δεύτερον, πρὸς τὸ ΠΟΙΗΣΩ στίξεις· καὶ μὴν ποιήσω, οὐδαμῶς ΕΚΠΛΑΓΕΙΣΑ καὶ αἰδεσθεῖσά σε, καὶ φροντίσασα. εἰ δὲ τὸ πρῶτον, πρὸς τὸ ΟΥΔΕΝ. καὶ μὴν οὐδαμῶς ποιήσω ἃ λέγεις, ἐκπλαγεῖσα καὶ αἰδεσθεῖσά σε.

1046. ΚΑΙ ΤΟΥΤ' ΑΛΗΘΕΣ. διπλῶς, ἢ ὅτι ποιήσεις ἃ ἐγὼ λέγω, ἢ ὅτι ποιήσεις ἃ αὐτὴ βούλει. ἀλλ' οὐδὲ εἰς συμβουλὴν μετὰ ταῦτα καλέσεις με πάλιν· ἢ οὐ μεταβουλεύσῃ πάλιν.

1052. τὸ ΟΥ καὶ ΜΗ ἐκ παραλλήλου. τὸ δὲ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ μεταδιώξω καὶ πρὸς συμβουλὴν παραλήψομαι.

1054. ΚΕΝΑ, μάταια, καὶ ἀδύνατα γενέσθαι. εἰ γάρ τις πρὸς συμβουλήν σε παραλήψεται, οὐδὲν ἀνύει.

1059. ΟΙΩΝΟΥΣ, ἤτοι τοὺς πελαργούς. φασὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν οἱ τεκόντες αὐτοὺς γηράσωσιν, ὑπέχειν τὰ νῶτα αὐτοῖς, καὶ ἀναλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοὺς, καὶ ἵπτασθαι, καὶ τρέφειν καὶ γηροκομεῖν αὐτοὺς, μέχρις ἂν θάνωσιν, ἀποδιδόντας ἀμοιβὰς τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῖς· ὅθεν λέγεται καὶ ἀντιπελάργωσις, ἡ ἀντέκτισις τῆς ἀνατροφῆς.

1062. ΤΕΛΟΥΜΕΝ, ποιοῦμεν καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ἰδίους πατέρας. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὴν Χρυσόθεμιν, ὡς οὐ φροντίζουσαν τοῦ πατρός.

1063. ΟΥ ΤΑΝ ΔΙΟΣ. οὐ χρὴ τὸ ΜΑ ἐντὸς τοῦ κώλου γράφειν. περισσὸν γάρ ἐστι· διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· νοεῖν δὲ χρὴ τοῦτο ἔξωθεν Ἀττικῶς. οὗτοι γὰρ οὐ μόνον τὸ μὰ λαμβάνουσιν ἔξωθεν, ὡς τὸ, οὐ τὰν, ἀλλὰ καὶ τὸ ΜΑ τιθέντες, τὸ τοῦ θεοῦ παραλείπουσιν ὄνομα.

1065. ΟΥΚ ΑΠΟΝΗΤΟΙ, ἤγουν ἀτιμώρητοι ἔσονται Κλυταιμνήστρα καὶ Αἴγισθος. ἐσιώπησε δὲ τοῦτο, φοβουμένη διὰ τὸ δεσπότας εἶναι.

1066. ΧΘΟΝΙΑ, ἤτοι εἰς τὰ ὑποχθόνια ἄνωθεν κατιοῦσα, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενα τοὺς κάτω διδάσκουσα.

1067. ΚΑΤΑ ΜΟΙ ΒΟΑΣΟΝ. εἰκότως εἶπε τὸ καταβόησον, ἐπειδὴ ἐπὶ κατηγορίᾳ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ὁ παρὰ τῆς φήμης πρὸς Ἀγαμέμνονα λόγος γενήσεσθαι ἔμελλεν.

1071. ΤΑ ΔΕ ΠΡΟΣ ΤΕΚΝΩΝ. δέον οὕτως εἰπεῖν, τὰ παρὰ τῶν τέκνων οὐχ ὁμονοεῖ· ὁ δὲ πρὸς τὴν διάστασιν καὶ μάχην αὐτῶν τὸν λόγον ἔτεινε, λέγων· τὰ δὲ παρὰ τῶν τέκνων, Ἠλέκτρας καὶ Χρυσοθέμιδος, διπλῆ ΦΥΛΟΠΙΣ καὶ μάχη, οὐκ ἐξισοῦται ΦΙΛΟΤΗΣΙΩι καὶ φιλικῇ ΔΙΑΙΤΗι καὶ διαγωγῇ. τουτέστιν, ἀλλήλων διεστάμεναι τὴν γνώμην οὐκ εἰς ὁμόνοιαν πίπτουσι. διπλῆν δὲ λέγει τὴν μάχην, διὰ τὸ καὶ τὰς ἐχούσας δύο εἶναι.

1075. ΤΟΝ ΑΕΙ ΠΑΤΡΟΣ θρῆνον δηλαδὴ ἢ φόνον. τὸ δὲ ΑΕΙ πρὸς τὸ ΣΤΕΝΑΧΟΥΣΑ συναπτέον.

1078. ΤΟΥ ΘΑΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, προμήθειαν καὶ φροντίδα οὐκ ἔχουσα, ἤγουν οὐ φροντίζουσα εἰ τεθνήξεται. οἱ δὲ ΤΟΥ ΜΗ ΘΑΝΕΙΝ γράφοντες, ἀμαθεῖς.

1079. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟ ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, δυνατός εἰμι τόδε, οὕτω καὶ, ἕτοιμός εἰμι τόδε.

1081. ΤΙΣ ΑΝ ΕΥΠΑΤΡΙΣ. οἱ γράφοντες ΤΙΣ ΑΝ ΟΥΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων· διὸ περισσὸν κείμενον ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ τὸ οὖν. ἔχει δὲ καὶ πρὸς τὴν σύνταξιν μᾶλλον ὀρθῶς οὑτωσὶ κείμενον.

1085. ΩΣ ΚΑΙ ΣΥ. ὥστε χρὴ γράφειν, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, ἵν' ἔχῃ τὰ κῶλα ὀρθῶς. ἀλλὰ καὶ πάγκλαυτον. οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ.

1096. ΤΩΝΔΕ ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ. ἤτοι φερομένην δὲ ἐν τῇ εὐσεβείᾳ τοῦ Διὸς ἄριστα καὶ κρείττονα, λέγω δὴ τὸ κήδεσθαι τοῦ πατρὸς, ἄριστα τῶνδε καὶ τούτων, ἃ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε παρ' ἀνθρώποις. πάντων γὰρ τῶν νομίμων καὶ δικαίων τοῦθ' ἓν κρεῖττον καὶ μέγιστον παρὰ πάντων ἀνακη-

ρύττεται,

φύτεται, Φροντίδα ποιεῖσθαι πατρὸς, ὁ θεὸς ἐπαποδέχεται καὶ εὐσεβὴς λογίζεται.

1101. τινὲς ἀμαθεῖς ΑΙΓΙΣΘΟΣ γράφουσι πρὸς τὸ ΩΙΚΗΚΕΝ, οὐκ εἰδότες ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, ὥσπερ τὸ, Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται. (Αἰ. 1141.) καὶ τὸ, Ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. καὶ, Οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἐστιν πνιγεύς. (Αριστοφ. Νεφ. 145. 95.) καὶ, Τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου. (Αἰ. 103.)

1104. ΠΟΘΕΙΝΗΝ. ἐπόθει γὰρ Κλυταιμνήστρα καὶ τὸν Ορέστου νεκρὸν ἰδεῖν, μὴ μόνον ἀκοῦσαι.

1108. ΟΥ ΔΗ ΠΟΘ'. ἐπειδὴ τὸ ΜΗ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ΟΥ, ἀλλὰ καὶ ἐρωτηματικὸν ἀντὶ τοῦ ΑΡΑ εὕρηται, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ΟΥ οὐ μόνον ἀρνητικόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἆρα. καὶ τοῦτο μὲν πάντες· σὺ δὲ τὸ ΟΥ ἀρνητικὸν λέγων, ἐπειδὴ κατ' ἐρώτησιν προάγεις, τὸ αὐτὸ ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ ΑΡΑ ἦν. τούτῳ γὰρ κἀντεῦθεν συνάγεται, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἆρα.

1110. ὄσσα, ὀμφὴ, καὶ κληδὼν, ἄγγελοι θεῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγονται. Φήμη δὲ, ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως.

1125. ΑΛΛ' Η. ἤτοι ἡ ἀπὸ τῶν Φίλων οὖσά τις αἰτεῖται ταῦτα, ἢ κατὰ γενεὰν πρὸς γένους.

1127. ΩΣ ΑΠ' ΕΛΠΙΔΩΝ. ὄντως ἀπ' ἐλπίδων εἰσεδεξάμην σε, δηλονότι οὐκ ἐκείνων, ὧνπερ ἐξέπεμπον· ἀλλὰ κακῶν. ἐκεῖναι μὲν γὰρ καλαὶ ἦσαν, καὶ σωτηρίαν ἐμοὶ ἔχουσαι· αὗται δὲ, λέγω δὴ ἃς ὁ ἄγγελος ὑπέβαλεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἂν σὲ νεκρὸν δεξαίμην, καθάπαξ ἀπώλεσάν με. δέον δὲ εἰπεῖν, αἷσπερ ἐξέπεμπον, πρὸς τὸ ΕΛΠΙΔΩΝ ἔτρεψεν.

1132. ΠΡΙΝ ΕΣ ΞΕΝΗΝ. πρὸ τοῦ ἐκπέμψαι σὲ εἰς ξένην γῆν, ἤτοι ἀλλοτρίαν, καὶ σῶσαι, ἤτοι Φυλάξαι καὶ ῥύσασθαί σε ἀπὸ τοῦ Φόνου, ὤφελον θανεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ΟΠΩΣ ΘΑΝΩΝ ΕΚΕΙΣΟ ἀπατώμενοι, ΩΦΕΛΕΣ γράφουσι καὶ ΚΛΕΨΑΣΑΝ, τὸ ΕΚΛΙΠΕΙΝ ΒΙΟΝ πρὸς τὸν Ορέστην νοοῦντες. τὸ δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλὰ λέγει ἡ Ηλέκτρα· εἴθ' ὤφελον πρόσθεν θανεῖν, ἢ εἰς ἀλλοτρίαν ἐκπέμψαι σὲ γῆν. εἰ γὰρ ἐγὼ πρότερον ἐτεθνήκειν, οὐδεὶς ἄν σε τῶν Κλυταιμνήστρας ἐξεῖλε χειρῶν, ὥστε ἀπολώλεις ἂν ἂν ἐξ ἐκείνης τότε, ὥσπερ ὁ πατὴρ, καὶ συνετάφης αὐτῷ.

1142. ΠΡΟΣΗΚΕΙΣ. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ προσέρχῃ· ἐπεὶ καὶ τὸ προσήκει ἀντὶ τοῦ πρέπει, τοῦτο λέγει, ὡς πρὸς τῷ πράγματι τῷδε ἥκει καὶ

ἔρχεται, τουτέστι, συμβαίνει καὶ ὁμοῦ γίνεται, ὥστε τὸ συμβαῖνόν τινι, πρέπει καὶ ἁρμόζει ἐκείνῳ, καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει.

1144. ΑΝΩΦΕΛΗΤΟΥ, ματαίας. ἐπ' οὐδεμιᾷ γὰρ ὠφελείᾳ ταύτην ἐποίησα, ἤγουν οὐδεμιᾶς ὠφελείας ἀπήλαυσα παρ' αὐτῆς.

1154. τὸ ΗΣ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΟΣ συναπτέον, καὶ μὴ τὴν περὶ λάθρης ἔξωθεν, ὥς τινες τῶν ἀμαθῶν.

1162. τινὲς οὐ δυνάμενοι συντάξαι τὴν γενικὴν ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ φασὶν, οὓς αὐτὸς ἐάσας, οὕτω νόει ὡς κεῖται, εἰ καὶ λεπτὸν ἓν ἐκφεύγει τὸν νοῦν· Ω φίλτατε, λίαν ἀπώλεσάς με, πεμφθεὶς ΔΕΙΝΟΤΑΤΗΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥ, τουτέστι, τὸ πεμφθῆναι σὲ, κακὴ κέλευθος ἦν, λύπας καὶ ὀδυρμοὺς ἐμοὶ διὰ τὸν σὸν προξενήσασα θάνατον. νόει δὲ τὸ ΠΕΜΦΘΕΙΣ διπλοῦν, ἢ ἀπὸ τῆς Φωκίδος πρὸς τὴν οἰκίαν πεμφθεὶς νεκρὸς, ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας πρὸς τὴν Φωκίδα ὑπὸ Ηλέκτρας πεμφθείς.

1185. τινές φασι τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν ἄνω τῆς Ηλέκτρας λόγον· ἄλλοι δέ φασι κομματικὸν, τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὄντως νοοῦντες, ὃ καὶ κρεῖττον.

1209. τὸ ΣΕΘΕΝ πρὸς τὸ Ω ΤΑΛΑΙΝΑ, ἔξωθεν λαμβανομένου τοῦ ἕνεκα. τὸ δὲ ΤΗΣ ΣΗΣ ΕΙ ΣΤΕΡΗΣΟΜΑΙ ΤΑΦΗΣ, ὥσπερ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ΤΑΛΑΙΝ' ΕΓΩ ΣΕΘΕΝ.

1217. ΠΛΗΝ ΛΟΓΩι. ὅτι τέθνηκεν ὁ Ορέστης οὐ μόνον ἔργῳ μὲν, ὅτι τὸ ἄγγος τὴν αὐτοῦ φέρει κόνιν· λόγῳ δ', ὅτι ἐν Δελφοῖς ἀγωνιζόμενος τέθνηκε. σύνταστε δ' οὕτως· ἀλλ' οὐ τὸ Ορέστου σῶμά ἐστι τόδε, ὡς σὺ φῂς, πλὴν εἰ μὴ καὶ ἠσκημένον ἐν λόγῳ, οὐ μόνον ἔργῳ δηλονότι.

1223. ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΗΑΤΡΟΣ. τὸν ἐξ ἐλέφαντος ὦμον, ὃν οἱ ἐκ Πέλοπος καταγόμενοι εἶχον. ἕτεροι δέ φασι τὸ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ἀντὶ τοῦ δακτύλιον.

1230. συμφορὰ οὐ μόνον ἐπὶ δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνελεύσεως ἁπλῶς λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα. ἰστέον δὲ ὅτι, ὅτε τις τῶν αὐτοῦ τινὰ πολὺν χρόνον ἀποδημοῦντα μόλις θεάσαιτο, δακρύοις καὶ χαρᾷ κάτοχος γίνεται· τοῖς μὲν, διὰ τὴν πρόσθεν ἀπουσίαν· χαρᾷ δὲ, διὰ τὴν παροῦσαν ἀπόλαυσιν.

1233. ΓΟΝΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ. τὸ πληθυντικὸν ἐνταῦθα ἀντὶ ἑνικοῦ κεῖται. ὑφ' ἡδονῆς γὰρ ἡ Ηλέκτρα διαχυθεῖσα, τὸν ἕνα Ορέστην ἀντὶ πολλῶν ἐνόμισεν.

1240. τὸ ΤΟΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΡΙΣΣΟΝ ΑΧΘΟΣ σύναπτε· ἢ πρὸς τὸ

ΤΡΕΣΑΙ ὑποστίξας, λέγε οὕτως· οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι τόδε, τὸ περισσὸν ἄχθος γυναικῶν, τὸ ὂν ἀεὶ ἔνδον, ὃ οὐκ ἄν τις ἐκτὸς ἴδοι. εἰώθαμεν δὲ τοὺς ἀργοὺς, καὶ μὴ ἐπί τι χρησίμους ἄχθος καλεῖν γῆς.

1255. οὐ γράφειν ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ χρή· ἀλλὰ ΔΙΚΑι. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. εὕρηται δὲ καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων οὕτω. καὶ ὀφείλεις συντάττειν οὕτως· οὐχ ὅταν ἡ παρουσία ἐπιτρέπῃ, τότε χρὴ τούτων μεμνῆσθαι, ὡς σὺ φῄς· ἀλλ' ὁ παρὼν χρόνος πᾶς ἁρμόζοι ἂν ἐμοὶ ΕΝΝΕΠΕΙΝ καὶ λέγειν τάδε ἐν δίκῃ. τουτέστι, δίκαιόν ἐστιν οὐ μόνον μεμνῆσθαι τῶνδε, ὅταν ἐπιστῇ καιρὸς τούτων, ἀλλὰ καὶ λέγειν τάδε ἃ λέγω διὰ παντὸς τοῦ παρόντος χρόνου. μόλις γὰρ νῦν ἔσχον ἐλευθερίαν, ὥστε λέγειν ἃ βούλομαι, μή τινα φοβουμένη.

1257. τὸ ΞΥΜΦΗΜΙ ΚΑΓΩ πρὸς τὸ ΤΟΔΕ συνάψεις· τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥΝ ΣΩΖΟΥ διὰ μέσου. ἡ στίξεις μὲν πρὸς τὸ σύμφημι κἀγώ· τὸ λοιπὸν δ' οὕτως εἴποις· τοιγαροῦν σώζου τόδε τὸ ἐλεύθερον στόμα, καὶ μὴ ταῖς βοαῖς ἀπολέσῃς, εἴ τις ἔνδοθεν αἴσθοιτο.

1260. δέον οὕτως εἰπεῖν, τίς δῆτ' οὖν μεταβάλλοι τοὺς ἐμοὺς λόγους εἰς σιγὴν ἀξίως; ἐπειδὴ ἡ μεταβολὴ τῶν λόγων σιγὴ ἦν, ΣΙΓΗΝ εἶπεν, πρὸς ὃ καὶ τὸ ΑΞΙΑΝ ἐπήνεγκε. χρὴ δὲ γράφειν ταῦτα τὰ κῶλα οὕτως·

τίς δῆτ' οὖν ἀξίαν,
σοῦ μοι φανέντος νῦν.

οὕτω γὰρ οἰκείως ἔχει πρὸς τὰ τῆς στροφῆς. οἱ δ' ἄλλως γράφοντες, οὐ καλῶς γράφουσι. τὸ δὲ ΔΗΤ' ΟΥΝ ἐκ παραλλήλου.

1265. ἡ παροῦσα ἀντιστροφὴ ἐλλιπὴς ἦν πρὸς τὴν αὑτῆς στροφήν· διὸ τὸ πρῶτον ἐκείνης κῶλον ΟΤΟΤΤΟΤΟΙ προσετέθη παρ' ἐμοῦ κἀνταῦθα. εὕρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

1267. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ΕΠΩΡΣΕΝ, διὰ τοῦτο ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. χρὴ δὲ λαμβάνειν ἄνωθεν τὸ ὤτρυνε μολεῖν, εἰς τὰ ἡμέτερα μέλαθρα δηλονότι.

1271. διότι μὲν μόλις τῶν πάλαι δακρύων ἀπήλλαξαι, καὶ εἰς χαρὰν ὥρμησας δι' ἐμὲ, οὐ θέλω] παῦσαί σε τούτου· διότι δὲ ὑπόνοιαν δίδως προδώσειν ἡμᾶς τοῖς ἔνδον, μὴ δυναμένη σαυτὴν ὑπὸ τῆς τοιαύτης χαρᾶς κατέχειν, φοβοῦμαί σε.

1274. δέον ἐλθεῖν εἰπεῖν, ΦΑΝΗΝΑΙ εἶπε. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ τὴν ἡδονὴν ποιῆσαν, τέλος ὂν τῆς πορείας.

1277. τὸ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ἢ πρὸς τὸ ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗΙΣ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΗΔΟΝΑΝ, οὕτω· μὴ ἀποστερήσῃς ἐμὲ μεθέσθαι ἡδονὴν τῶν σῶν προσώπων. τουτέστι, μὴ ἀφαιρήσῃς ἐμὲ τὴν διὰ τῆς σῆς παρουσίας ἡδονήν.

1278. Η ΚΑΡΤΑ. ἤγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοῦτο οὐ ποιήσω, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ βουληθέντι ποιεῖν ὀργισθήσομαι.

1284. ΟΥΔΕ ΣΥΝ ΒΟΑΙ. ἤγουν σὺν ὀδυρμοῖς καὶ δάκρυσιν ἀκούουσα τὴν περὶ τοῦ θανάτου φήμην, τουτέστι βουλομένη κλαίειν πρὸς τοὺς τοῦ ἀγγέλου λόγους, οὐχ ἠδυνάμην. ὑπὸ Κλυταιμνήστρας κατεχομένη.

1295. τὸ ΤΗΙ ΝΥΝ ΟΔΩΙ ἢ πρὸς τὸ ΓΕΛΩΝΤΑΣ συνάψεις, οὕτω· γελῶντας τῇ νῦν ὁδῷ, ἤτοι ἐπεγγελῶντας τῷ συμβάντι δῆθεν ἐμοὶ θανάτῳ· ἢ πρὸς τὸ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, οὕτω· παύσομεν ἐν τῇ νῦν ὁδῷ, ἤτοι ἐν τῷ παρόντι ἀγῶνι, ὃν ἡμεῖς κατ' αὐτῶν ποιούμεθα.

1301. τὸ ΣΟΙ διπλῶς λέγεται. ἢ οὕτως· ὥσπερ ὑπάρχει σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν τῇδε ὧδε καὶ οὕτως ἔσται. καὶ πάλιν· ὧδε καὶ οὕτως ἔσται καὶ τὸ ἐμὸν τῇδε προσφιλὲς, ὥσπερ ὑπάρχει σοὶ φίλον. ΕΜΟΝ οὖν ΤΗΙΔΕ, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ αὐτῇ. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἐμοὶ, ἐμὲ εἶπε πρὸς τὸ φίλον. ἕτεροι δὲ παρανοοῦντες ΤΗΙΔΕ ἀντὶ τοῦ οὕτως φασὶν, ὥσπερ καὶ τὸ ΩΔΕ, ἄμφω ἐκ παραλλήλου λέγοντες.

1312. τὸ ΟΥΠΟΤ' ΕΚΛΗΞΩ διπλῶς νοεῖται. ἢ οὔποτε παύσομαι τοῦ χαίρειν, κἂν εἰς δάκρυα ἔλθω· ἢ, ὃ καὶ κρεῖττον, ἐπειδὴ σὺ κελεύεις φαίνειν με σημεῖα χαρᾶς τῇ μητρὶ, οὐ παύσομαι τοῦ χαίρειν δακρύουσα, ὡς διὰ σὲ δῆθεν ὀφθήσομαι αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν χαίρουσα.

1322. καλῶς τὸ ΕΠΗΙΝΕΣΑ, καὶ οὐκ ἐπαινῶ. ἡνίκα γὰρ ἐβουλήθη τοῦτο, τότ' ἐπῄνεσεν, εἶτ' ἐξεῖπεν. ἢ τὸ ΕΠΗ ΝΕΣΑ διὰ τοῦτο εἶπε παρῳχημένως, ἐπειδὴ καὶ πρῴην αὐτῇ εἶπε (1238.) ΣΙΓΑΙΝ ΑΜΕΙΝΟΝ.

1344. ΩΣ ΔΕ ΝΥΝ ΕΧΕΙ. ἤγουν καθὰ νῦν διάκειται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς· ἤτοι καὶ ἃ σκευωροῦνται κατ' αὐτῶν, ἔτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρας εἰληφότα. καὶ ἄλλως. καὶ κατὰ τἄλλα εὐτυχοῦσι, καὶ ὅτι μήπω δίκην δεδώκασιν. εἰ γὰρ καὶ μέλλουσι δώσειν, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ.) ἀλλ' ὅτι μὴ ταχέως τοῦτο γίνεται, εὐτυχοῦσι. τοῦτο δέ φησιν ὁ γέρων παροξύνων αὐτοὺς πρὸς τὸ ἔργον.

1358. ΠΟΔΩΝ ΥΠΗΡΕΤΗΜΑ. διὰ γὰρ τούτων τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῖν ὑπηρέτησας, πάλαι μὲν ἐκ μέσου θανάτου λαβὼν Ορέστην καὶ ἀγαγὼν ἑτέρωσε· νῦν δὲ μετ' αὐτοῦ ἀφιγμένος εἰς τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν.

1363. ἐπὶ τοῦ ΗΧΘΗΡΑ ΚΑΙ ΦΙΛΗΣΑ λέγεται τὸ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ἤτοι μάλιστ' ἀνθρώπων ἤχθηρά σε, καὶ μάλιστ' ἀνθρώπων ἐφίλησά σ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1365. ΠΟΛΛΑΙ ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ, ἐπεὶ καὶ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τῇ εἰς τὸ αὐτὸ περιστροφῇ τοῦ ἡλίου καθίστανται.

1370. ἀποροῦσι πῶς εἶπε τὸ ΤΟΥΤΟΙΣ. οὐ γάρ τις ἀνδρῶν ἦν ἔνδον, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει, ἀλλὰ γυναῖκες. καί φαμεν, ὅτι ἁπλῶς τοῦτ' εἶπεν, ἢ ὅτι, ἂν μὴ τὸ ἔργον ἐτάχυνον, ἐλθεῖν ἔμελλεν Αἴγισθος. καὶ οὐ μόνον τοῖς περὶ ἐκεῖνον ἐμαχέσαντο ἄν, ἀλλὰ καὶ βοῆς πρὸς τὸ πλῆθος γενομένης, οὐκ ὀλίγοι κἀκεῖθεν ἀπήντησαν.

1378. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΡΟΥΣΤΗΝ. οἱ γὰρ θύοντες καὶ ἱκετεύοντες, ἔμπροσθεν τῶν θεῶν, ἐφ' οἷς τοῦτο ποιοῦσιν, ἵστανται. ἢ τὸ ΠΡΟΥΣΤΗΝ, ἀντὶ τοῦ πρόμαχον καὶ προστάτην ἐκάλεσα ἐν θυσίαις.

1395. διὰ τοῦτο ἐνθαῦθα τὸν Ερμῆν λέγει ἄγειν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, ἢ διότι μετὰ δόλου εἰσήρχετο· λέγεται δὲ καὶ ὁ Ερμῆς δόλιος· ἢ διὰ τὰς ἀρὰς τοῦ Μυρτίλου, ἃς ἠράσατο εἰς τὸ τοῦ Πέλοπος γένος. ἦν δ' ὁ Μυρτίλος παῖς Ερμοῦ. λέγεται δὲ οὕτως· ὁ υἱὸς τῆς Μαίας Ερμῆς ἄγει ΣΦΕ καὶ αὐτὸν, ΔΟΛΟΝ, τουτέστι δολίως πρὸς τὸ ἔργον κινεῖ, κρύψας αὐτὸν ἐν σκότῳ πρὸς τὸ τέρμα, ἤγουν μέχρις ἂν ἐργάσηται ὃ σπεύδει, οὐδεὶς αὐτὸν ἐπιγνώσεται. τὸ δὲ ΚΟΥΚ ΕΤ' ΑΜΜΕΝΕΙ πρὸς τὸ ΑΓΕΙ τὴν δύναμιν ἔχει, οὕτως· ἄγει καὶ οὐκ ἔτι ἀναμένει καὶ ἀναβάλλεται. οἱ δὲ γράφοντες ΕΠΑΓΕΙ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοῦτο νοεῖν, γράφουσι.

1403. ΑΙΓΙΣΘΟΣ ΑΥΤΟΣ ΜΗ ΛΑΘΗι ΜΟΛΩΝ ΕΣΩ. οὕτως ὀφείλει ὁ παρὼν στίχος γράφεσθαι, ἵν' ᾖ ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐλλιπὴς γὰρ ἦν. διὸ καὶ τὸ ΑΥΤΟΣ προσετέθη παρ' ἐμοῦ, καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἕτερα.

1407. ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ, ἤτοι ἃ οὐ δύναταί τις ἀκούειν. πᾶσι γὰρ αἱ τῶν φονευομένων βοαὶ, κἂν ἐχθροὶ ὦσι, δέος καὶ ὑποστολὴν ἀκουόμεναι φέρουσι.

1417. ΑΡΑΙ. ἤτοι ἃς Αγαμέμνων ἐκπνέων ἠράσατο, ὥστε τούτων ἐνεργουσῶν, δοκεῖ ζῆν ὁ ταύτας ποιήσας.

1423. ΘΥΗΛΗΣ ΑΡΕΟΣ, ἤγουν θυσίας, ἤτοι αἵματος, ὃ θυσίᾳ δέχεται Αρης. φιλαίματος γὰρ καλεῖται.

1434. εἰκότως πρὸς μὲν τὸ ΤΑ ΠΡΙΝ τὸ ΕΥ ΘΕΜΕΝΟΙ εἶπε· πρὸς δὲ τὸ ΤΑΔΕ ΩΣ ΠΑΛΙΝ ἀπεσιώπησεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ᾔδει τὸ συμβὰν,

ἐνταῦθα δὲ ἄδηλον ἦν τὸ μέλλον, εἴτ' Αἴγισθος, εἴθ' οὗτοι ὑπερισχύσουσι καὶ καταβάλλουσιν ἐκεῖνον.

1438. ΗΠΙΟΝ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἠπίως καὶ πράως, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς.

1445. ΣΕ ΚΡΙΝΩ, ἤγουν διακρίνω εἰδέναι, νοουμένου τούτου ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, τοῦ ΤΙΣ ΟΙΔΕΝ.

1451. ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ, ἤτοι ἐπέτυχον. ὁ γὰρ ἀνύων τι, ἐπιτυγχάνει τούτου, αὐτῷ τῷ ἀνύσαι. ἔστιν οὖν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ τοῦ ἀνύσαι σημαινόμενον. ἢ κατ' ἐκείνης ἤνυσαν ὃ ἐβούλοντο, ἵνα τῷ μὲν Αἰγίσθῳ νοῆται ὅτι ἐπάνω ἐκείνης, ἤγουν εἰς αὐτὴν, τὴν τοῦ Ορέστου ἀγγελίαν ἐπλήρωσαν· τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι κατ' ἐκείνης τὸν φόνον εἰργάσαντο.

1453. τὸ ΟΥΚ πρὸς τὸ ΟΥ ΜΟΝΟΝ συναπτέον· τὸ δὲ ΚΑΙ ΠΕΔΕΙΞΑΝ διὰ μέσου. ἔστι δὲ τὸ ΟΥΚ καὶ τὸ ΟΥ ἐκ παραλλήλου.

1456. τὸ ΠΟΛΛΑ πρὸς τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, οὕτω· ὄντως εἶπας χαίρειν ἐμὲ πολλά. τουτέστιν, ἐξ ὧν εἶπας, πολλῆς ἐπεπλήσμην χαρᾶς. τὸ δὲ ΟΥΚ ΕΙΩΘΟΤΩΣ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἦν σοι ἔθος λόγους ἐμοὶ προφέρειν. ἢ τὸ ΠΟΛΛΑ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, ἵν' ᾖ τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ διὰ μέσου.

1457. ΧΑΡΤΑ ΤΥΓΧΑΝΕΙ. τὸ μὲν φαινόμενον, τὰ κατὰ τὸν Ορέστην· τὸ δ' ἀληθὲς, τὰ κατὰ τὴν Κλυταιμνήστραν.

1459. ΜΥΚΗΝΑΙΟΙΣΙΝ ΑΡΓΕΙΟΙΣ Θ'. Μυκῆναι, πόλις Αργους. λέγει οὖν οὐ μόνον τοὺς ἐν ταύταις συγκαλεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ παντὸς Αργους.

1477. ΟΥ ΓΑΡ ΑΙΣΘΑΝΗι. αὕτη ἡ κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸν λόγον τὸν ὄπισθεν, ΤΙΝΑ ΦΟΒΗι, ΤΙΝ' ΑΓΝΟΕΙΣ, ὥς τινές φασιν. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Αἰγίσθου λόγον αὐτὴν εἶναι λέγω, καὶ ἀληθῆ λέγω. τὸ δὲ ΠΑΛΑΙ πρὸς τὸ ΑΝΤΑΥΔΑιΣ συναπτέον.

1481. ΜΑΝΤΙΣ ΩΝ. τινές φασιν, ὅτι διὰ τὸ εἶναι τὸν Αἴγισθον μάντιν, διὰ τοῦτο ὁ Ορέστης τοῦτο πρὸς αὐτὸν λέγει· ἕτεροι δὲ τοῦτο μὲν οὐ λέγουσιν, εἰπεῖν δὲ τοῦτο, διὰ τὸ πάλαι τὸν Αἴγισθον τὸν καθ' αὑτοῦ ὑποπτεύειν θάνατον. ἐγὼ δὲ καὶ τοῖς πρώτοις τίθεμαι, συμμαρτυροῦν ἔχων τὸ ΠΑΛΑΙ, ὃ πρὸς τὸ ΩΝ συνάπτεται.

1485. ΤΙ ΓΑΡ ΒΡΟΤΩΝ ΑΝ. ὁ μέλλων γὰρ τῶν βροτῶν θνήσκειν, ὥσπερ οὗτος, τὸ κέρδος φέρει τοῦ χρόνου ΜΕΜΙΓΜΕΝΟΝ σὺν τοῖς κα-

κοῖς. τουτέστιν, ὅστις μέλλει θνήξεσθαι, εἰ νῦν δέοι θνήσκειν, ὁ δὲ παραπιτάσει τὸν χρόνον, καὶ μετ' ὀλίγον τοῦτο πείσεται, οὐδὲν παρὰ τοῦ χρόνου ἐκέρδανεν· ἀλλ' ὃ κέρδος δοκεῖ ἔχειν, ἡ μέλλουσ' αὐτὸν καταλήψεσθαι τύχη ἀμβλύνει καὶ ἀκυροῖ, ἐλπίδα κακὴν ὑποτείνουσα. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΧΡΟΝΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ χωρὶς τούτου λέγε. τὸ γὰρ κέρδος τοῦ χρόνου ἦν, διὰ τὸ τοῦτον αἴτιον αὐτοῦ εἶναι.

1491. ΧΩΡΟΙΣ ΑΝ. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἔσθ' ὅτε τὰ προστακτικὰ εὐκτικῶς ἐκφέρειν.

1498. ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. τοῦτο λέγει, ὥσπερ προμαντευόμενος, ἵν' ἀπολυθῇ, ἐκφοβῶν αὐτοὺς διὰ τούτου.

1510. ΤΗι ΝΥΝ ΟΡΜΗι. ἤγουν ἣν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὥρμησας νῦν κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου· ΤΕΛΕΙΩΘΕΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποκατασταθὲν εἰς τὴν ἐκ προγόνων σοὶ προσήκουσαν εὐδαιμονίαν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

---

4. ΟΥΤ' ΑΤΗΣ, ΑΤΕΡ. *πάντα τὰ* ΟΥΤΕ *τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τῷ οὐδέν. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πῶς ἐροῦμεν τὸ* ΑΤΗΣ ΑΤΕΡ; *εἰ γὰρ τὸ ἄτερ πρὸς τὸ ἄτης συνάψομεν, ἐναντίον ἔσται οὗ βουλόμεθα· τὸ γὰρ ἄτης ἄτερ, καλόν ἐστι. φαμὲν οὖν, ὅτι πρὸς μὲν τὸ ἄτης ὑποστικτέον· μόνον δὲ τὸ ἄτερ λέγε, οὕτως· οὐδὲν οὔτε ἀλγεινὸν, οὔτε ἄτης καὶ βλάβης, ἤτοι βλαβερόν. ἄτερ, ἤγουν χωρὶς, ἰδίᾳ, καὶ μοναδικὸν κακόν. ἢ τὸ ἄτερ πρὸς τὸ οὐδὲν ἔχει τὴν δύναμιν, αὕτως· οὐδὲν χωρὶς καὶ ἰδίᾳ ἐστὶν, οὔτε ἀλγεινὸν, οὔτε βλάβης, καὶ τὰ ἑξῆς.*

6. *μὴ λάβῃς εἰς τὸ* ΤΩΝ ΣΩΝ *ἔξωθεν τὸ ἐπί. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, κακοῦ ἀνδρὸς τὸ κατηγορεῖν ἐπίσταμαι, οὕτω καὶ τοῦτο.*

11. *μὴ λάβῃς εἰς τὸ* ΦΙΛΩΝ *ἔξωθεν ὑπέρ· ἀλλὰ πρὸς τὸ* ΜΥΘΟΣ *ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενική.*

15. ΕΠΕΙ ΔΕ ΦΡΟΥΔΟΣ. *μὴ εἴπῃς τὸ* ΕΠΕΙ *ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ· ἀλλ' ὃν τρόπον λέγομεν, ἐπεὶ συνέβη ἐκεῖνο, γέγονε τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο. ἐπεὶ δ' ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ στρατὸς τῶν Αργείων ἐστὶ φροῦδος, ἤτοι ἐντεῦθεν ἀπῆρεν ἐπ' οἴκου, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον καὶ ἐπέκεινα τούτου. εἶθ' ὥσπερ ἑρμηνεύουσα τὸ* ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ, *φησὶν, οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη· τουτέστιν, οὔτ' εἰ εὐτυχῶ μᾶλλον, οὔτ' εἰ ἀτυχῶ, ἐπίσταμαι.*

20. ΚΑΛΧΑΙΝΟΥΣ'. *τὸ καλχαίνω ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κόχλου, τοῦ τὴν πορφύραν ἐντὸς κρύπτοντος, εἴρηται. κάλχη γὰρ ὁ κόχλος. εἰκότως δ' ἐτέθη ἡ λέξις. ὥσπερ γὰρ ἡ πορφύρα ἐντὸς οὖσα τοῦ κόχλου, ἐν ἀφανεῖ ἐστὶν, ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελάντερον χρωματίζεται, οὕτω καὶ ὃν αὐτὴ ἔμελλεν εἰπεῖν λόγον, μήπω ἐκφανθεὶς, ἄγνωστος καὶ σκοτεινὸς ἦν.*

21. *τὸ* ΤΑΦΟΥ *οὐ πρὸς τὸ* ΠΡΟΤΙΣΑΣ, *ἀλλὰ πρὸς τὸ* ΑΤΙΜΑΣΑΣ *ἐστὶν, οὕτως· οὐ γὰρ ὁ Κρέων τὼ κασιγνήτω, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, τὸν μὲν, ἤτοι τὸν Ετεοκλέα, προτίσας καὶ προτιμήσας τοῦ Πολυνείκους ἔχει, ἤτοι θάψας· τὸν δὲ, ἤγουν τὸν Πολυνείκην, ἀτιμάσας τάφου, τουτέστιν ἀνάξιον καὶ ἄτιμον ταφῆς κρίνας;*

24. *οἱ λέγοντες* ΧΡΗΣΘΕΙΣ, *ἀντὶ τοῦ χρησάμενος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ*

ΣΥΝ ἀργὸν λαμβάνοντες, ἀμαθεῖς. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον. Ετεοκλῆς ὅτε πρὸς πόλεμον ἐξῄει, παρήγγειλε Κρέοντι, αὐτὸν μὲν θάπτειν, Πολυνείκην δὲ οὔ, εἰ τελευτὴ σφᾶς κατασχήσει. ἔστιν οὖν χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ παραγγελθείς. καὶ μὴ εἴπῃς, ὅτι τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ, χρησμὸν δεξάμενος, λέγεται. ὥσπερ γάρ ἐστι τὸ ἐθέσπισεν οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βασιλέως, οὕτω καὶ τοῦτο. βασιλεὺς γὰρ ἦν ὁ παραγγείλας. σύντασσε δὲ οὕτω· τὸν Ετεοκλέα μὲν ἔθαψε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δίκῃ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν, οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες δηλονότι, χρησθεὶς καὶ παραγγελθεὶς καὶ ὁρισθεὶς παρ' αὐτοῦ. ΣΥΝ ΔΙΚΗι δὲ ΔΙΚΑΙΑι, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τετελευτηκότα καὶ ταφῆς ἠξιῶσθαι δίκαιον.

32. ΚΗΡΥΞΑΝΤ' ΕΧΕΙΝ. εἰκότως εἶπε τὸ ΕΧΕΙΝ, καὶ οὐκ εἶναι, ἐπειδὴ ἅπαξ κηρύξας, εἶχε τοῦτο κεκηρυγμένον.

36. ΦΟΝΟΝ ΠΡΟΚΕΙΣΘΑΙ. οὕτω λέγε, ἢ προκεῖσθαι αὐτὸν φόνον δημόλευστον, ἢ προκεῖσθαι αὐτῷ φόνον δημόλευστον.

39. ΕΙ ΤΑΔ' ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ἤγουν εἰ οὕτως ὡρίσθη παρὰ τοῦ Κρέοντος, τί προσθείμην ἂν ἐγὼ πλέον, λύουσα τὸν ὁρισμὸν καὶ θάπτουσα τὸν Πολυνείκην; ἔστι δὲ τὸ ΛΥΟΥΣΑ καὶ τὸ ΘΑΠΤΟΥΣΑ διασάφασις του ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ ΠΛΕΟΝ. καὶ γὰρ τὸ μὴ τοῖς κεκελευσμένοις ὑπείκειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτά τι διαπράττεσθαι, ὥσπερ τις προσθήκη ἐστίν. ἰστέον δὲ ὅτι το Η σύνδεσμος, ποτὲ μὲν διαζευκτικός ἐστι, ποτὲ δὲ σημασίαν τοῦ καὶ ἔχει, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι οὐκ ἂν δυναίμην ὑπὲρ τὰ διατεταγμένα ποιεῖν. τοῦτο δ' ἂν ἦν, εἰ ταῦτα λύσασα ἔθαψα τὸν Πολυνείκην, ὅπερ ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύνατον.

53. τὸ ΔΙΠΛΟΥΝ ΠΑΘΟΣ λέγει, ἢ διότι συνῆλθον ἀμφότερα, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ γυναῖκα γενέσθαι· ἢ ἐπειδὴ προεῖπεν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῶν δυσκλεὴς ἀπώλετο, ὅπερ ἦν ἓν πάθος· διπλοῦν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπνίχθαι. διπλασία γὰρ ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία αὐτῶν ἐγένετο.

66. μὴ εἴπῃς τὸ ΒΙΑΖΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ βιάζω· ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ὀνειδίζομαι τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο.

70. τὸ ΗΔΕΩΣ ΔΡΩιΗΣ τοῦτο λέγει, ὅτι οὔτε ἀπὸ τοῦ νῦν ἀναγκάσω σε συνθάπτειν τὸν ἀδελφὸν, οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις πράσσειν, δρῴης ἂν μετ' ἐμοῦ ἡδέως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ οὐ μετὰ προθυμίας. ἢ τὸ ΗΔΕΩΣ πρὸς τὴν Αντιγόνην νοητέον, οὕτω· δρῴης ἂν μετ' ἐμοῦ οὐχ ἡδέως

καὶ ἀποδεκτῶς ἐμοὶ, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, ὅτι οὐ κατ' ἀρχὰς συμβουλευούσῃ ἐπείσθης μοι.

73. ΦΙΛΗ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ. τοῦτο οὕτως εἴποις· κείσομαι μετ' αὐτοῦ, φίλη μετὰ φίλου.

74. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΝΟΥΡΓΗΣΑΣΑ. λάθρα γὰρ καὶ μετὰ πανουργίας ἔμελλε τὴν ταφὴν ποιήσειν. ΕΠΕΙ ΠΛΕΙΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ἰστέον ὅτι οὕτως ἔδει εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, πλείων ἐστὶν, ἢ ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε· νῦν δ' οὐ συνέκρινε τὸν χρόνον πρὸς τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνομοιογενῶς τὴν σύγκρισιν ἐποίησε χρόνου καὶ προσώπου, λέγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων.

84. ΠΡΟΜΗΝΥΣΕΙΣ. ἰστέον, ὅτι οὐ μόνον τὰ εὐκτικὰ ἔστιν ὅτε προστακτικῶν δύναμιν ἔχοντα εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἔστι κἀνταῦθα. εὕροις δ' ἂν καὶ ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοίης.

87. τὸ ΣΙΓΩΣΑ οὕτω λέγε· πολλὸν καὶ κατὰ πολὺ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις ἐχθίων ἐμοὶ, ἐὰν μὴ κηρύξῃς τάδε πᾶσι, σιγῶσα. ἤγουν πλέον ἀχθεσθήσομαί σοι, εἰ σιγήσεις, καὶ οὐ πᾶσι κηρύξεις.

100. τὸ ΑΚΤΙΣ, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κανόνι εἴρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχύ ἐστιν, ὡς ἐκ τοῦ κώλου τῆς ἀντιστροφῆς ἐστὶ μαθεῖν. καὶ οἶμαι, διὰ τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνεσθαι, συστέλλεται. ἡ γὰρ κλητικὴ ποτὲ μὲν τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῆς εὐθείας αὐτῆς, ποτὲ δ' ἐλάττονα. ΤΟ ΦΑΝΕΝ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ἡ φανεῖσα κάλλιστον φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτρεψε τὴν σύνταξιν, τὸ φανὲν κάλλιστον φῶς εἰπών. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ τῇ Μυοβατραχομαχίᾳ (115.)

ξύλινον μόρον ἐξευρόντες,

ἣν παγίδα καλέουσιν.

104. διὰ τὸ ἐν Δίρκῃ παρακεῖσθαι τοὺς πολεμίους, διὰ τοῦτο ΥΠΕΡ ΔΙΡΚΑΙΩΝ ΡΕΕΘΡΩΝ καλλίστην φανῆναι τὴν ἡμέραν φησὶν, ἀπαλλαγέντων τῶν παρακειμένων. νόει δὲ πρὸς τὸ ΕΦΑΝΘΗΣ τὸ ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ἀπὸ κοινοῦ· τὸ δὲ ΜΟΛΟΥΣΑ πρὸς τὸ σημαινόμενον.

110. ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ὃν ἐφ' ἡμετέρᾳ γᾷ ἤγαγε Πολυνείκης, ὁ δὲ ἀετῷ παρεικάσας αὐτὸν, πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν. ἀετοῦ γὰρ ἴδιον τὸ ὑπερίπτασθαι. τὸ δὲ ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι ἀσύντακτον εἴασε. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ΕΣ ΓΑΝ πάλιν τέθεικεν. εἰκότως δὲ τὰς ἀσπίδας παρείκασε πτέρυγι· σχῆμα γὰρ πτερύγων ἐπέχουσι τῷ φέροντι. ἐτήρησε δὲ τὴν τροπήν· ἀετοῦ γὰρ αἱ πτέρυγες. παράδειγμα δὲ τοῦ ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι τόδε παρὰ

Θουκυδίδη. (Ι. 72.) „Τῶν δ' Ἀθηναίων, ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον „ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα, καὶ ὡς ᾔσθοντο τῶν λόγων, „ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι.„ Ἔστιν οὖν τὸ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ἀνανταπόδοτον.

121. ἰστέον ὅτι πρὸς τὸ ἀετὸς εἶπε τὸ ΓΕΝΥΣΙ, καὶ τὸ ΕΠΤΑΠΥΛΟΝ ΣΤΟΜΑ, ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἑπταπύλου ὄντος καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ἑπτάπυλον εἰπών· ἢ διότι ἑπτὰ στρατηγοῖς περιέλαβεν αὐτό. τινὲς δὲ τὸ ΕΠΤΑΠΥΛΟΝ ΣΤΟΜΑ πρὸς τὸ ἄστυ νοοῦσι, τὸ ἑπτὰ πύλας καὶ στόματα ἔχον.

127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ. αὕτη ἡ κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸ ΕΒΑ. τὸ δὲ ΤΟΙΟΣ ΑΜΦΙ ΝΩΤ' ΕΤΑΘΗ ἕως τοῦ ΔΡΑΚΟΝΤΙ, διὰ μέσου.

130. τὸ ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΝΑΧΗΣ ἢ πρὸς τὸ ΠΟΛΛΩι ΡΕΥΜΑΤΙ συνακτέον οὕτως, ἐν πολλῷ ῥεύματι καναχῆς καὶ κτύπου χρυσοῦ προσερχομένους, ἤγουν μετὰ μεγάλης καὶ πλουσίας παρασκευῆς. ἢ πρὸς τὸ ΥΠΕΡΟΠΤΙΑΣ οὕτως, ὑπέρφρονας χρυσοῦ καναχῆς, ἤτοι χρυσοῦ, περιφραστικῶς· τουτέστιν, ὑπὲρ χρυσὸν σοβοῦντας· οὐχ ὅτι ἐστὶν ὁ χρυσὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν σοβαρός. πῶς γάρ, ἄψυχος ὕλη οὖσα; ἀλλ' ὅτι τοὺς ἔχοντας ποιεῖ τοιούτους. ἰστέον δέ, ὅτι διὰ πάντας τοὺς Ἀργείους πρῶτον εἰπών, πρὸς τὸν Καπανέα τὸν λόγον ἔτρεψεν. οὗτος γὰρ κεκεραύνωται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ. ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθήνηθεν νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, ἔτρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς αὐτῶν στρατηγούς. (Ι. 49.) „ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἴ που „πιέζοιντο, φόβον μὲν παρεῖχον, μάχης δ' οὐκ ἦρχον, δεδιότες οἱ στρατη„γοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων.„ βαλβὶς δὲ καὶ ἀφετηρία, ἡ ἀρχὴ τοῦ δρόμου. ΒΑΛΒΙΔΩΝ οὖν ἐνταῦθα λέγει τῶν τειχῶν, ἐφ' ὧν παρὰ μικρὸν ἂν ἐπιβὰς Καπανεύς, εἰ μὴ κεραυνῷ ἐπεσχέθη, ἔμελλε δραμεῖσθαι πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν, νικητὴς αὐτῆς.

138. ΕΙΧΕ Δ' ΑΛΛΗι ΤΑΔΕ, ἤγουν τὰ πράγματα δὲ τάδε ἦν ἀλλοτρόπως ἔχοντα, ἃ τότε συνέβαινεν. ἡμᾶς γὰρ περιβαλεῖν κακοῖς βουλόμενοι, αὐτοὶ τούτοις ἐνέπεσον. ἄλλα γὰρ κακὰ ἐπ' ἄλλοις, κακοῖς δηλονότι, ἐπενώμα καὶ ἐπέφερε, ταράσσων τὰ πράγματα ὁ Ἄρης. οὕτως οὖν χρὴ γράφειν ΑΛΛΗι, καὶ ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣ, ὡς καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων εὕρηται, καὶ οὕτω συντάσσειν ὡς εἴρηται.

140. τὸ ΔΕΞΙΟΣΕΙΡΟΣ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δεξιοῦ πρὸς τῷ ἅρματι ἵππου.

143. εἰκότως τὰ αὐτῶν ὅπλα ΤΕΛΗ ἐκάλεσεν. ὥσπερ γὰρ ἀναγκαίως

καὶ ὀφειλομένως τὰ τέλη δίδονται, οὕτω καὶ αὐτοὶ, διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι δίκην διδόναι τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἐχρεώστουν τὰ αὐτῶν ὅπλα τοῖς θεοῖς ἀναθεῖναι. ΠΛΗΝ ΤΟΙΝ ΣΤΥΓΕΡΟΙΝ. οὗτοι γὰρ εἰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι οὐ διεκρίθη αὐτῶν ἡ νίκη, διὰ τοῦτο οὐκ ἀνετέθη τὰ ὅπλα αὐτῶν τοῖς θεοῖς.

151. ΘΕΣΘΑΙ θελήσατε, ἤγουν ἔκθεσθε καὶ ποιήσατε λησμοσύνην τῶν πολέμων τῶν νῦν. σύναπτε δὲ τὸ ΕΚ πρὸς τὸ ΘΕΣΘΑΙ.

154. ΕΛΕΛΙΧΘΩΝ, ἤγουν ὁ κινῶν διὰ τῶν χορῶν τὰς Θήβας. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ (Αἰσχύλ. Επτ᾽ ἐπὶ Θήβ. 109.) πολισσοῦχοι χθονός.

160. λέσχη, κυρίως ἡ πολυλογία. ἐπεὶ δὲ τῇ βουλῇ πολλῶν λόγων δεῖ, διὰ τοῦτο ΛΕΣΧΗΝ τὴν βουλὴν νῦν καλεῖ.

167. δέον εἰπεῖν, τοῦτο δ᾽ αὖθις, ΤΟΥΤ᾽ ΑΥΘΙΣ ἀσύνδετον εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· (Αἴαντι 56.)

κἀδόκει μὲν ἔσθ᾽ ὅτε
δισσοὺς Ατρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.

174. τὸ ΑΓΧΙΣΤΕΙΑ οὐδέτερόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀγχιστείαν καὶ συγγένειαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ γνῶμα, ἤτοι γνωμάτευμα καὶ νοῦν, ὡς ἐν τούτῳ τε εὕρηται· (Τραχιν. 595.)

ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

καὶ ἐν Εὐριπίδῃ· (Ηρακλείδαις 408.)

πόλλ᾽· ἐν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.

177. φησὶ γὰρ Βίας ὁ Πριηνεύς, ΑΡΧΗ ΑΝΔΡΑ ΔΕΙΞΕΙ.

206. ΑΙΚΙΣΘΕΝΤ᾽ ΙΔΕΙΝ. τοῦτο καθ᾽ ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΑΙΚΙΣΘΕΝΤΑ, ὅλον· τὸ δὲ ΔΕΜΑΣ, μέρος.

218. ΤΙ ΔΗΤ᾽ ΑΝ ΑΛΛΩι ΤΟΥΤ᾽. τοῦτο οὕτως εἴποις· τί δῆτα ἐντέλλοις ἂν καὶ προστάξειας ἡμῖν ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΤΟΥΤΟ, ὃ μέλλεις εἰπεῖν, ἐπ᾽ ἄλλῳ, ἤγουν ἐπὶ τῷ πρώην ῥηθέντι. ἄλλο δὲ ἐπ᾽ ἄλλῳ ὀφείλων εἰπεῖν, ΤΟΥΤΟ εἶπεν.

225. ΠΟΛΛΑΣ ΓΑΡ ΕΥΡΟΝ, ἤγουν πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν, καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως. τὸ δὲ ΟΔΟΙΣ ΚΥΚΛΩΝ ΕΜΑΥΤΟΝ, ἢ ἀντὶ τοῦ, στρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, δι᾽ ὧν ἐπορευόμην· ἢ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολήσεσι κυκλῶν ἐμαυτὸν, τουτέστι κατὰ νοῦν στρέφων τὴν ἀναχώρησιν.

256. ΑΓΟΣ ΦΕΥΓΟΝΤΟΣ. ἰστέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροὶ, καὶ

μὴ τάφου τετυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὁρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἠξιῶσθαι. καλυφθεὶς οὖν Πολυνείκης τῇ κόνει, τὸ δοκεῖν ἐναγὴς εἶναι ἐξέφυγεν. ΣΗΜΕΙΑ Δ' ΟΥΤΕ ΘΗΡΟΣ. πολλάκις γὰρ καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι σπαράξαντές τι ζῶον, καὶ καταβρώξαντες ὅσον ἠβούλοντο, τὸ λοιπὸν κατέχωσαν εἰς δευτέραν τράπεζαν αὐτοῖς γενησόμενον.

259. ἐπειδὴ γὰρ οἱ λόγοι τῶν φυλάκων ἦσαν, διὰ τοῦτο πρῶτον εἰπὼν ΛΟΓΟΙ, εἶτα ΦΥΛΑΞ ΕΛΕΓΧΩΝ ΦΥΛΑΚΑ εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ· „ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες κ. τ. λ. (ὡς ἀνωτέρω „ 130.)„

275. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΑΘΑΙΡΕΙ. κίνδυνον γὰρ παρὰ τοῦ Κρέοντος ἐδόκει αὐτῷ ἡ ἀγγελία ἐνεγκεῖν· ἢ ἐπειδὴ πρώην μὲν ἄκαμπτος ἦν, καὶ οὐκ ἐβούλετο τοιαῦτα ὑπηρετεῖν· ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ πάλου ταύτην τὴν γνώμην κατέβαλε, καὶ ἄκων εἰς τοῦτο ἐχώρησεν.

282. ἢ τὸ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΛΕΓΩΝ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΙΣΧΕΙΝ διὰ μέσου· τὸ δὲ ΛΕΓΕΙΣ ΟΥΚ ΑΝΕΚΤΑ πρὸς τὸ ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΠΕΡΙ. ἢ πρὸς τὸ ΛΕΓΕΙΣ ΟΥΚ ΑΝΕΚΤΑ ὑποστικτέον.

289. τὸ ΤΑΥΤΑ ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν Πολυνείκους ταφὴν νοητέον, ἵν' ᾖ τὸ ΜΟΛΙΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ οὐ προφανῶς, ἀλλὰ συνεσταλμένως προτείνοντες· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἃ περὶ Πολυνείκους ἐθέσπισα, ἵν' ᾖ τὸ ΜΟΛΙΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ δυσχερῶς καὶ βαρέως ταῦτα δεχόμενοι.

296. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΟΜΙΣΜΑ. ἐκ νόμου γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐνεργεῖσθαι.

299. τὸ ΒΡΟΤΩΝ πρὸς τὸ ΦΡΕΝΑΣ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, οὕτω· πρὸς αἰσχρὰ πράγματα ἐλθεῖν βροτῶν, ἤτοι πρὸς δυστυχίας καὶ ἀφανισμούς.

323. Η ΔΕΙΝΟΝ. ἢ καὶ ὄντως ἐὰν δοκῇ καὶ ὑπολαμβάνῃ τις κατὰ τινός τι, δεινὸν καὶ χαλεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν καὶ ὑπολαμβάνειν ψευδῆ. δέον δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐὰν δοκῇ ψευδῆ, ΔΟΚΕΙΝ εἶπε. καὶ εὕροις ἂν πολλὰ τοιαῦτα ἑτέρως σχηματιζόμενα, καὶ οὐ πρὸς τὴν ἔμπροσθεν σύνταξιν. λέγει δὲ τὸ ΨΕΥΔΗ ΔΟΚΕΙΝ, διὰ τοῦτο, ὅτι εἰ καὶ ἡ ψευδὴς δόξα οὐ τοσοῦτον λυπεῖ, ἀλλ' ὅλως τὸ δοξάζειν κακόν ἐστιν.

327. ΑΛΛ' ΕΥΡΕΘΕΙΗ. τοῦτο ἀρχόμενος ἀπιέναι ἔλεγε, μὴ ἀκούοντος Κρέοντος. ἢ γὰρ ἂν κατὰ νώτου πολλὰς ἐδέξατο.

332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. τοῦτο ὁ Χορὸς λέγει διὰ τὸν λάθρα θάψαντα τὸν Πολυνείκην, καὶ μὴ γνωσθέντα ὅστις ἦν.

339. σύναπτε τὸ ΑΚΑΜΑΤΩΝ πρὸς τὸ ΘΕΩΝ, ἤτοι τῶν ἀκαμάτων καὶ ἀπαύστων καὶ ἀϊδίων θεῶν. τὸ ΕΙΛΟΜΕΝΩΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος κινουμένων πρὸς τὸ ἀροτριᾷν ἀρότρων. ΕΙΛΟΜΕΝΩΝ δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ, ὥσπερ κύκλου τινὸς τοῦ χρόνου διερχομένου, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀεὶ καιρὸν κινοῦσι πρὸς τὸ ἀροῦν ἄροτρα, ὥσπερ δὴ καὶ πρὸς τὸ θερίζειν, δρέπανα, τὰ μὲν ἐν χειμῶνι, τὰ δ' ἐν θέρει.

351. ΑΜΦΙΛΟΦΟΝ, τὸν κατ' ἄμφω τὰ μέρη ἐπαναστήματα ἔχοντα· ἢ τὸν περικείμενον τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων.

356. εἰκότως εἶπεν ΟΡΓΑΣ. οἱ γὰρ μὴ πειθόμενοι τοῖς νόμοις, χαλεπῶν αὐτῶν πειρῶνται. ἰστέον ὅτι τῷ ΕΔΙΔΑΞΑΤΟ οἱ ῥήτορες ἀντὶ τοῦ εἰς διδασκάλου ἔπεμψε χρῶνται. φησὶ γὰρ Ἀριστείδης· „οὐκ ἐδιδάξατο „τοὺς παῖδας, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός.„ καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφ. 1338.)

ἐδιδαξάμην μέντοι σὲ, νὴ Δί', ὦ μέλε,

τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν.

νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφεῦρε καὶ ἐδίδαξε κεῖται.

366. τὸ ΤΕΧΝΑΣ οὐκ ἔστι γενικὴ, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' αἰτιατικὴ, οὕτως· ἔχων τὸ μηχανόεν καὶ τὸ ἐφευρίσκον τέχνας, τουτέστι τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περινοεῖν τέχνας, σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

371. ΟΤΩι ΤΟ ΜΗ ΚΑΛΟΝ. ἤγουν ὅστις δι' οἰκείαν κακίαν ἀμέτοχός ἐστι τῶν καλλίστων, καὶ οὐ κατὰ νόμους καὶ θείαν βούλησιν φέρεται. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν θάψαντα Πολυνείκην. εἰς τοῦτο γὰρ φέρει καὶ τὸ ΤΟΛΜΑΣ ΧΑΡΙΝ. ἐκ δὲ τούτου πίστιν καὶ ἀσφάλειαν ἑαυτῷ περιποιεῖται ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Κρέοντα, τὰ συμφέροντα αὐτῷ φθεγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΤΕΡΑΣ φησὶ τὴν ταφήν.

392 — 4. σύναπτε τὸ ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΗΚΩ. τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσου.

417. ἡ σύνταξις. ΚΑΙ ΤΟΤ' ΕΞΑΙΦΝΗΣ ὁ ΤΥΦΩΣ, οὗτος γὰρ στροβίλων καὶ καταιγίδος ἔφορός ἐστιν, ΑΕΙΡΑΣ καὶ ἐπάρας ΣΚΗΠΤΟΝ καὶ στροβιλώδη ἄνεμον, ΑΧΟΣ καὶ λύπην ΟΥΡΑΝΙΟΝ καὶ ἀερώδη, λυπηρὸς γὰρ ἡμῖν οὗτος ὁ ἄνεμος, ὅταν πνεύσῃ, ΠΙΜΠΛΗΣΙ καὶ γεμίζει τὸ ἐκεῖ ΠΕΔΙΟΝ ΥΛΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ, ἤτοι τοῦ ἐν γῇ συρφετοῦ, ΑΙΚΙΖΩΝ καὶ μαστίζων ΠΑΣΑΝ ΦΟΒΗΝ καὶ τρίχωσιν χθονὸς, βοτάνας λέγω καὶ δένδρα. ΕΝΕΜΕΣΤΩΘΗ ΔΕ πᾶς ὁ ἀὴρ, ἤγουν σὺν τῷ πεδίῳ, καὶ οὗτος τοῦ ἐκ γῆς συρφετοῦ πεπλήρωται.

425. ἐπειδὴ τὸ ΛΕΧΟΣ καὶ τὸ ΕΥΝΗΣ ταὐτόν ἐστι· λέχος γὰρ εὐνῆς, ἡ εὐνή ἐστι· καὶ τὸ ΚΕΝΗΣ καὶ τὸ ΟΡΦΑΝΟΝ ταὐτόν ἐστι, πρὸς μὲν τὸ ΕΥΝΗΣ τὸ ΚΕΝΗΣ λέγε· πρὸς δὲ τὸ ΛΕΧΟΣ, τὸ ΟΡΦΑΝΟΝ. μὴ στίξας δὲ εἰς τὸ ΦΘΟΓΓΟΝ, ἀσυνδέτως τὴν παραβολὴν ἔκφερε, πλανηθεὶς ἐκ τοῦ ΟΥΤΩ ΔΕ· ἀλλ' ἡ μὲν παραβολὴ πρὸς τὸ ΟΡΝΙΘΟΣ ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν ἐμποδιζομένη, τοῦ ΟΥΤΩ ΔΕ λείποντος. τὸ δὲ ΟΥΤΩ ΔΕ διὰ τοῦτο ἐπέφερεν, ἵνα σύνδεσμον τῆς ἐφεξῆς ἐννοίας ποιήσῃ, καὶ ἔστι ζῆλος Ὁμηρικός.

451. ΞΥΝΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΘΕΩΝ ΔΙΚΗ. ἤγουν τὸ δίκαιον, ὅπερ ἡ Περσεφόνη καὶ ὁ Πλούτων περὶ τῶν ζώντων νομίζουσι. λέγω δὴ τὸ θάπτεσθαι αὐτοὺς θανόντας.

455. τὸ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα νόει οὕτως, ὥστε ΥΠΕΡΔΡΑΜΕΙΝ καὶ ὑπερβῆναί σε τὰ νόμιμα τῶν θεῶν, ὄντα θνητόν, τουτέστι κρείττονα τῶν θεῶν φανῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαί τινα ὑπὸ τοῦ σοῦ φόβου ἃ προστάττουσιν ἐκεῖνοι ποιεῖν· ἢ τὸ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ ἀντὶ τοῦ, τινὰ ἄνθρωπον, οὕτως· ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερβῆναι τινὰ θνητὸν ὄντα τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν σὸν φόβον. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

475. τὸ ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ ἢ πρὸς τὸ ΕΓΚΡΑΤΕΣΤΑΤΟΝ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΟΠΤΟΝ ΕΚ ΠΥΡΟΣ οὕτως· ΕΙΣΙΔΟΙΣ ΑΝ καὶ θεάσαιο τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστα καὶ κατὰ πολύ, ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ, ἤτοι ἄγαν βαφέντα καὶ ἔντονον γενόμενον.

478. ΕΚΠΕΛΕΙ. τὸ ΕΚ πρὸς τὸ ΠΕΛΕΙ, ἤγουν ἐκπέλει καὶ ἔξεστιν· ἢ πρὸς τὸ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣ συναπτέον, ἤγουν ἐκ τῶν πέλας καὶ τῶν συγγενῶν.

485. τὸ ΤΑΥΤΑ ΚΡΑΤΗ ἢ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοητέον· ταῦτα κράτη, ἤγουν ἡ τοιαύτη ταύτης ὑπεροψία. ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἵν' ᾖ ταῦτα τὰ κράτη, ἤγουν ἡ ἐμὴ βασιλεία.

514. τὸ ΔΥΣΣΕΒΗ πρὸς τὸ ΕΚΕΙΝΩι συναπτέον.

520. ἢ πρὸς τὸ ΑΛΛΑ ἔξωθεν λάμβανε τὸ, οὐχ ὑπάρχει νόμος, οὕτως· ἀλλ' οὐχ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος νόμος, ἤγουν οὐ νενομισμένον ἐστὶ λαβεῖν ἴσον καὶ ὅμοιον τῷ κακῷ· ἢ οὕτως· ἀλλ' οὐκ ἴσον καὶ ὅμοιον ὑπάρχει ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος τῷ κακῷ, ὥστε λαβεῖν τὴν αὐτὴν τιμὴν δηλονότι.

530. τὸ ΤΕΓΓΟΥΣ' ΕΥΩΠΑ ΠΑΡΕΙΑΝ πρὸς τὸ ΕΙΒΟΜΕΝΗ σύναπτε. τὸ δε ΝΕΦΕΛΗ μέχρι τοῦ ΑΙΣΧΥΝΕΙ, διὰ μέσου.

560. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙΝ ΩΦΕΛΕΙΝ. οὐ μόνον αἰτιατικῇ συντάσσεται τὸ ὠφελῶ, ἀλλὰ καὶ δοτικῇ, ὡς ἐνταῦθα. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος·

ὡς τοῖς θανοῦσι χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ.

569. ΓΥΑΙ. διὰ τὸ μέτρον ἐξεβλήθη τὸ ι. εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι βούλει γράφειν γυίαι, ἔστω σοι ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς.

582. ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣ. ταῦτα λέγει ὁ Χορὸς διὰ τὸ τοῦ Λαΐου γένος, ὅτι εὐδαίμονές εἰσιν, οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος ΑΓΕΥΣΤΟΣ* καὶ ἀμέτοχος ΚΑΚΩΝ. ΟΙΣ ΓΑΡ ΑΝ ἀνθρώποις ΣΕΙΣΘΗι καὶ ἀνατραπῇ καὶ δυστυχήσῃ ὁ ΔΟΜΟΣ ΘΕΟΘΕΝ καὶ ἀπὸ θεοῦ, ΟΥΔΕΝ ΑΤΗΣ καὶ δυστυχίας ΕΛΛΕΙΠΕΙ, ΕΡΠΟΝ καὶ φερόμενον ΕΠΙ τὸ ΠΛΗΘΟΣ τῆς αὐτῶν ΓΕΝΕΑΣ. ΟΜΟΙΟΝ ΩΣΤΕ καὶ ὥσπερ ΟΙΔΜΑ καὶ κῦμα ΠΟΝΤΙΑΣ ΑΛΟΣ, ΚΥΛΙΝΔΕΙ καὶ ἀνακυκᾷ ἐν ΣΤΟΝΩι καὶ ταραχῇ ΒΥΣΣΟΘΕΝ καὶ ἀπὸ βυθοῦ ΘΙΝΑ ΚΕΛΑΙΝΗΝ, ἤτοι τὴν ἐν τῷ βυθῷ κεκρυμμένην κόνιν, τὴν ΔΥΣΗΝΕΜΟΝ καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀνατρεπομένην, ὅταν ἐν ΠΝΟΑΙΣ ΘΡΗΣΣΑΙΣ καὶ Θρᾳκικαῖς ΔΥΣΠΝΟΟΙΣ καὶ κακῶς καὶ ἀγρίως πνεούσαις, ΕΠΙ τὸ ΕΡΕΒΟΣ καὶ τὸ βάθος τῆς ἁλὸς ΔΡΑΜΗι καὶ ἐπέλθῃ τὸ κῦμα δηλονότι.

599. ΕΣΧΑΤΑΣ ΥΠΕΡ ΡΙΖΑΣ. ἐσχάτην ῥίζαν νοεῖ Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. λέγει δὲ φάος ἐν τοῖς δόμοις τοῦ Οἰδίποδος ἀνατεῖλαι, διὰ τὸ ἀπαλλαγὴν γεγονέναι τοῦ πολέμου, καὶ τῶν πραγμάτων εἰς κατάστασίν τινα ἐλθόντων. τὸ δὲ ΦΟΙΝΙΑ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΝΕΡΤΕΡΩΝ ΑΜΑι ΚΟΝΙΣ, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐσχάτην ῥίζαν θερίζει ὁ Ἀιδης. εἰκότως δὲ τὸ ΚΟΝΙΣ τίθειται. διότι γὰρ ἐκάλυψεν Ἀντιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνει, διὰ τοῦτο τεθνήξεσθαι ἔμελλε. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀμᾷ δέ νιν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε. σύναπτε δὲ καὶ τὸ ΚΑΤΑ πρὸς τὸ ΑΜΑι, ἤτοι ΚΑΤΑΜΑι καὶ θερίζει καὶ καταβάλλει ΝΙΝ καὶ αὐτὴν ἡ κόνις τῶν νερτέρων θεῶν. ποταπή; φοινία, ἤγουν φόνον αὐτῇ προξενοῦσα.

606. Ο ΠΑΝΤΟΓΗΡΩΣ, ὁ πάντας καταβάλλων· τὸ γὰρ γῆρας ὥσπερ καταβολή ἐστιν. ἢ ὁ ἀΐδιος.

607. οὕτω χρὴ γράφειν ΑΚΑΜΑΤΟΙ ΤΕ ΘΕΩΝ, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

608. τὸ ΑΓΗΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑΣΤΑΣ σύναπτε, ἤγουν δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

612. πρὸς τὸ ΜΕΛΛΟΝ τέθειται μόνον τὸ ΑΡΚΕΣΕΙ· τὸ γὰρ ΕΠΕΙΤΑ ἔμφασιν ἐνεστῶτος ἔχει. τὸ δὲ νῦν πρὸς τὸ πρώην ἔπειτά ἐστιν. ἢ ἐπειδὴ νῦν λέγει τὸν λόγον, οὐκ ἐδέησεν αὐτῷ ἐνεστῶτα χρόνον θεῖναι, ὅπερ εἰ εἴποις, τὸ ΕΠΕΙΤΑ ἀντὶ τοῦ μέλλον νοήσεις, ἵν᾽ ᾖ τὸ ΜΕΛΛΟΝ πρὸς το ΕΠΕΙΤΑ, μέλλοντος μέλλον καὶ χρόνου παράτασις. εἰ δὲ μὴ, τὸ ΠΡΙΝ διπλοῦν νόει, καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάλαι. τὰ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τοῦ ἔπειτα πρότερόν ἐστι. τὸ δὲ τοῦ ἔπειτα ΤΕ ἀντὶ τοῦ ΚΑΙ ὂν πρὸς τὸ ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ σύναπτε.

613. τὸ ΝΟΜΟΣ ΟΔ᾽ ΟΥΔΕΝ ΕΡΠΕΙ οὕτω νόει. ὅδε ὁ νόμος, ὃν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Διὸς ἔφαμεν, ΟΥΔΕΝ καὶ οὐδαμῶς ΕΡΠΕΙ καὶ φέρεται ΠΑΜΠΟΛΙΣ καὶ παγκόσμιος τῷ βίῳ τῶν θνητῶν ἄτερ καὶ χωρὶς ἄτης. τουτέστιν, ὃ περὶ τῶν θεῶν ἔφαμεν, οὐκ ἔστι περὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν. ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἀπαθεῖς καὶ ἄφθαρτοι, οἱ δὲ ἄνθρωποι θνητοὶ καὶ παθητικοί.

615. Α ΓΑΡ ΔΗ. αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ ΝΟΜΟΣ ΟΔ᾽ ΟΥΔΕΝ ΕΡΠΕΙ ἐστὶν, εἰ καὶ ἀσαφὴς ἐκ τοῦ φανεροῦ δοκεῖ. οὕτω γὰρ νοεῖται. ὁ νόμος ὁ εἰς τοὺς θεοὺς οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις· ἀλλὰ δυστυχίαις ὑποπίπτουσιν. ἐλπίσι γὰρ ἀπατώμενοι, ὡς, εἰ τόδε ποιήσαιεν, καλῶς αὐτοῖς ἕξει, ποιοῦντες εἰς δυστυχίας ἐμπίπτουσιν, ὃ δὴ καὶ Αντιγόνη πέπονθε.

622. ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΔΟΚΕΙΝ ΕΣΘΛΟΝ. τοῦτο λέγει διὰ τὴν Αντιγόνην δοκοῦσαν τὸ θανεῖν ἥδιστον.

683. ΘΕΟΙ ΦΥΟΥΣΙΝ. τοῦτο λέγει, διότι προϊὼν μέλλει εἰπεῖν, ὡς ἄνομον ἡγεῖται ἡ πόλις τὸ σὸν κατὰ τῆς παιδὸς θέσπισμα, ὡσανεὶ λέγων, ὡς ἐπειδὴ τὸ φρονεῖν θεόθεν ἀνθρώποις, λόγον ἂν ἔχοι καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν.

704. τὸ ΑΓΛΑΜΑ πρὸς τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΣ συναπτέον, ἵν᾽ ᾖ εὐκλείας ἄγαλμα, ἤτοι εὔκλεια.

723. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΛΕΓΟΝΤΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ἐστὶν ἡ γενική. ὥσπερ γὰρ φαμεν, ἡδὺ τῶν καλῶν μάθησις, οὕτω καὶ τοῦτο. ὁ γὰρ λέγων τι χρηστὸν, οὗτος τὸ μανθάνειν οἷον γεννᾷ, καὶ αἴτιος τοῖς ἄλλοις τούτου καθίσταται.

737. ΠΟΛΙΣ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΣΘ᾽. δεῖ γὰρ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττειν τὸν ἄρχοντα, καὶ τοὺς πολλοὺς τὴν αὐτοῦ.

748. ἰστέον ὅτι τὸ ΓΟΥΝ ἐνταῦθα δύναμιν ἔχει τοῦ γάρ. καὶ

εὕροις ἂν πανταχῆ τῶν λογοποιῶν ἐξετάζων. εὕρηται δὲ καὶ τὸ ΓΕ μόνον ἀντὶ τοῦ γάρ, ὡς ἔχει καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ· Τοῖς μέν γε κάλλος οὐκ ἔπεστι.

752. εἰπόντος τοῦ Αἵμονος δι' ἑαυτὸν ΚΑΙ ΘΑΝΟΥΣ' ΟΛΕΙ ΤΙΝΑ, Κρέων δι' ἑαυτὸν τοῦτο ἐνόησε. δέον δὲ εἰπεῖν, θρασέως, ΘΡΑΣΥΣ εἶπε πρὸς τὸ ΕΠΕΞΕΡΧΗι.

760. τὸ ΚΑΤ' ΟΜΜΑΤΑ καὶ τὸ ΠΛΗΣΙΑ ἐκ παραλλήλου.

765. οὕτω τὸ ΜΑΙΝΗι συντάσσων λέγε· καὶ ἵνα ΜΑΙΝΗι καὶ ὀργίζῃ τοῖς θέλουσι τῶν φίλων· ἐγὼ δὲ οὐχὶ θυμουμένῳ πείσομαι.

767. τὸ ΕΣΤΙ πρὸς τὸ ΒΑΡΥΣ συναπτέον, οὕτως· ὁ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ δὲ καὶ ὁ νέος νοῦς, ὁποῖος ὁ τοῦ Αἵμονος, ΑΛΓΗΣΑΣ καὶ λυπηθεὶς, βαρύς ἐστιν.

773. σύντασσε οὕτω· ΚΡΥΨΩ αὐτὴν ΖΩΣΑΝ ΕΝ ΚΑΤΩΡΥΧΙ καὶ ὀρύγματι ΠΕΤΡΩΔΕΙ, ἤγουν πέτραν ὀρύξας, ταύτην κατακρύψω, ΑΓΩΝ καὶ φέρων ΕΝΘ' ΑΝ Ηι καὶ ὑπάρχῃ ὁδὸς ΕΡΗΜΟΣ ΒΡΟΤΩΝ, ἤγουν ἔνθα οὐ διατρίβουσιν ἄνθρωποι, ΠΡΟΘΕΙΣ καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς θεὶς τοσοῦτον μόνον ΦΟΡΒΗΣ καὶ τροφῆς, ΩΣ καὶ καθὰ ΑΓΟΣ καὶ μίασμα, ἤγουν ὡς μιτητῇ μερικὴν αὐτῇ τροφὴν δοὺς, ΟΠΩΣ καὶ ἵνα ἐκφύγῃ ἡ πόλις ΠΩΣ καὶ κατὰ τρόπον τινὰ τὸ ΜΙΑΣΜΑ καὶ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ παρὰ πάντων μέμψιν, ὡς λιμοκτονήσασα αὐτὴν ἀπώλεσε.

778. ΤΟ ΜΗ ΘΑΝΕΙΝ πρὸς τὸ ΑΙΤΟΥΜΕΝΗ συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ΤΕΥΞΕΤΑΙ, οὕτω· κἀκεῖ τὸν Αιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτουμένη καὶ ζητοῦσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τούτου.

782. ΟΣ ΕΝ ΚΤΗΜΑΣΙ. οὐ γὰρ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κτημάτων ἐρῶμεν· ὅθεν ἡ πλεονεξία γίγνεται.

790. ΜΕΜΗΝΕ. ἤτοι τοῦ καθεστηκότος ἐξίσταται, καὶ κατέχειν ἑαυτὸν οὐ δύναται.

791. ΣΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΝ. οἱ γὰρ σώφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλους γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κτημάτων ἐπιθυμίας τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἠρνήσαντο.

794. ΝΙΚΑι ΔΕ. ἤγουν ὁ τῆς Αντιγόνης ἔρως πλέον ἴσχυσε τοῦ πατρικοῦ φίλτρου. δέον δὲ εἰπεῖν, νικᾷ ἐναργῶς, ΕΝΑΡΓΗΣ εἶπε πρὸς τὸ ΙΜΕΡΟΣ.

798. ΠΑΡΕΔΡΟΣ. πάρεδρον λέγει τὸν Ερωτα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς

νόμων, ὡς καταϰρατοῦντα ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ τῶν θεῶν νόμιμα. ΑΜΑΧΟΣ. πρὸς τὸ ΝΙΚΑι ἐστὶν ἡ κατασκευὴ, οὕτως· ἡ ἄμαχος γὰρ θεὸς Ἀφροδίτη ἐμπαίζει, τουτέστιν, ἡ τοῦ γάμου τῆς Ἀντιγόνης ἐξ͂γύησις οὕτω διακεῖσθαι παρασκευάζει τὸν Αἵμονα.

804. εἰ μὲν τὸ ΠΑΓΚΟΙΤΑΝ τὸν Αἰδην νοήσεις, ἀντὶ τοῦ πάγκοινον εἴποις· εἰ δὲ τὸν τάφον τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὃν ἀεὶ κοιτασθήσεται.

806. ΓΑΣ ΠΑΤΡΙΑΣ γράφε, μὴ πατρῴας. οὐ γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ οὕτως.

824. ΞΕΝΗΝ λέγει τὴν Νιόβην, ἢ ἀντὶ τοῦ φίλην, ὡς θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, ἢ διὰ τὸ μὴ Ἑλληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ διὰ τὸ δυστυχῆ εἶναι,. καθάπερ αὐτὴ, φίλην ἑαυτῆς λέγει. ΣΙΠΥΛΩι ΠΡΟΣ ΑΚΡΩι. Σίπυλον ὄρος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπερ οἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἶναί φασιν· οἱ δὲ, ἀνωτέρω, ὃ νῦν Κουζηνᾶς ὀνομάζεται, ἔνθα φασὶ τὴν Νιόβην κλαίουσαν τοὺς παῖδας, ὑπὸ Διὸς λελιθῶσθαι κατοικτείραντος αὐτήν.

827. ΚΑΙ ΝΙΝ ΟΜΒΡΩι ΤΑΚΟΜΕΝΑΝ. καὶ αὐτὴν τηκομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὄμβρῳ, ὥσπερ ὑπάρχει ἡ τῶν ἀνθρώπων φήμη, οὐδαμῶς λείπει καὶ χιών. τουτέστι, λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται.

847. ΟΙΑ καὶ ὁποία ΑΚΛΑΥΤΟΣ τῶν ΦΙΛΩΝ, ἤγουν μὴ θρήνου ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιωθεῖσα, ἐν ΟΙΟΙΣ καὶ ὁποίοις ΝΟΜΟΙΣ· οὐ γὰρ νενομοθέτηται οὑτωσὶ καταρύττειν· ΕΡΧΟΜΑΙ ΠΡΟΣ ΕΡΓΜΑ καὶ κατασκεύασμα ΤΥΜΒΟΧΩΣΤΟΝ ΤΑΦΟΥ ΠΟΤΑΙΝΙΟΥ καὶ προσφάτου, ἤτοι πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν κατορωρυγμένον τάφον, ΜΕΤΟΙΚΟΣ ΟΥΤ' ΕΝ ΒΡΟΤΟΙΣ ΖΩΣΙΝ, ΟΥΤ' ΕΝ ΝΕΚΡΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ, τουτέστιν, οὔτε πρὸς ζῶντας μετοικιζομένη, διὰ τὸ ὥσπερ νεκρὸς κατορύττεσθαι, καὶ αὐτίκα τεθνήξεσθαι· οὔτε πρὸς νεκροὺς, διὰ τὸ ζῶσα καὶ μὴ θανοῦσα κατορύττεσθαι. τὸ δὲ ΙΩ ΔΥΣΤΑΝΟΣ διὰ μέσου.

856. ΠΑΤΡΩιΟΝ ΑΘΛΟΝ. ἤγουν ὅσον δυστυχίας ἔμελλεν ἐκεῖνος δυστυχῆσαι, τοῦτο αὐτὴ ἀπεπλήρωσε, τοιαύταις περιπεσοῦσα δυστυχίαις.

861. δέον εἰπεῖν, ἡμῖν τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, ΗΜΕΤΕΡΟΥ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟΤΜΟΥ. ἢ οὕτως· ἔψαυσας τοῦ πρόπαντος καὶ ὅλου πότμου τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, τοῦ ἡμετέρου, ἤγουν τοῦ συγγενικοῦ.

879. ΙΕΡΟΝ ΟΜΜΑ, ἤτοι τὸν ἥλιον· ἢ τὸ τῆς λαμπάδος ὄμμα, ἀντὶ τοῦ ἡλίου φῶς.

881. τὸ ΑΔΑΚΡΥΤΟΝ σαφηνισμός ἐστι τοῦ ΟΥΔΕΙΣ ΣΤΕΝΑΖΕΙ. τὸ γὰρ παρ' οὐδενὸς στεναζόμενον, ἀδάκρυτόν ἐστιν.

883. ΑΡ' ΙΣΤΕ καὶ γινώσκετε ΩΣ καὶ ὅτι οὐδεὶς ἂν παύσαιτο, ΕΙ ΧΡΕΙ' Ἡι, ἤγουν χρήσιμα αὐτῷ, λέγειν πρὸ τοῦ θανεῖν ἀοιδὰς καὶ γόους. τοῦτο δὲ λέγει ὀργιζόμενος τοῖς ἄγουσιν Αντιγόνην, ὅτι εἴασαν τοιαῦτα περὶ αὐτῆς διεξέρχεσθαι, καὶ οὐ ταχέως ἤγαγον πρὸς ὅπερ κατεδικάσθη ὄρυγμα.

887. ΑΦΕΙΤΕ χρὴ γράφειν, οὐκ ἄφετε, καὶ ΖΩΣΑ ΤΥΜΒΕΥΣΕΙ. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. τὸ ΑΦΕΙΤΕ δὲ καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται βιβλίων· συντάσσειν δὲ οὕτως. οὐκ ἄξετε ταχέως αὐτὴν, καὶ ἀφεῖτε μόνην ἔρημον, περιπτύξαντες ἐν τῷ κατηρεφεῖ τύμβῳ, ὡς εἴρηκα ἐγὼ, εἴτε χρὴ θανεῖν αὐτὴν, εἴτε τυμβεύσει ἐν τοιαύτῃ στέγῃ ζῶσα, ἤγουν ἐνταφιος κείσεται. ΖΩΣΑΝ δὲ ὀφείλων εἰπεῖν καὶ ΤΥΜΒΕΥΣΕΙΝ πρὸς τὴν ἄνω αἰτιατικὴν καὶ πρὸς τὸ ΘΑΝΕΙΝ, ὁ δὲ πρὸς εὐθεῖαν ἔτρεψε τῇ τοῦ μέτρου ἀνάγκῃ. οὐ γὰρ ΖΩΣΑΝ ὁ ποιητὴς ἔγραψεν, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται, ἀλλ' οἱ συντάσσειν μὴ δυνηθέντες.

890. ΣΤΕΡΗΣΕΤΑΙ, ἤτοι τοῦτο αὐτῇ ἔσται στέρησις καὶ ζημία, τὸ μετοικισθῆναι ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς τοὺς θανόντας. δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἄνω διαίτης στερήσεται, ἐπειδὴ ἡ τοῦ κόσμου στέρησις μετοικία ἐστὶ, ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ εἶπεν, εἰ καὶ ἀγνοοῦντές τινες τὸ ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ ἀντὶ τοῦ, τῆς μεθ' ἡμῶν διατριβῆς λέγουσιν.

894. ΠΕΡΣΕΦΑΣΣΑ, ἡ Περσεφόνη, ἡ φέρουσα ἄτας καὶ βλάβας, ὥς φησι Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. διπλασιάζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην.

904. ΤΟΙΣ ΦΡΟΝΟΥΣΙΝ ΕΥ. πάντες γὰρ οἱ νουνεχεῖς καὶ τὰ πράγματα ὡς δεῖ διακρίνοντες, ἠγάσαντό με τῆς περὶ σὲ σπουδῆς. σύναπτε δὲ τὸ ΕΥ πρὸς τὸ ΕΤΙΜΗΣΑ.

908. ΤΙΝΟΣ ΝΟΜΟΥ. ἤγουν τίνι νόμῳ χαριζομένη, καὶ στέργουσα καὶ ἀποδεχομένη τοῦτον, λέγω ταῦτα;

940. ΚΟΙΡΑΝΙΔΑΙ, οἱ προὔχοντες τῶν Θηβαίων· ἢ κοιρανίδας λέγει τοὺς προγόνους αὐτῆς.

943. ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΙΑΝ γράφε Ιωνικῶς, ἵν' ᾖ οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. ἐκεῖνοι γὰρ τῶν τοιούτων προπαροξυτόνων θηλυκῶν ὀνομάτων τὰς διφθόγγους

συστέλλοντες, διὰ τοῦ ι μόνου ἐκφέρουσι παροξυτόνως. ἀλλὰ καὶ τὸ ΣΕΒΙΣΑΣΑ ἀπὸ τοῦ σεβίζω ὀφείλεις λέγειν. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ.

944. ΕΤΛΑ ΚΑΙ ΔΑΝΑΑΣ. παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Αντιγόνην, εἰς παράδειγμα τὴν Δανάην εἰσάγει, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁ πατὴρ Ακρίσιος, διότι ἐν πύργῳ οὖσα ἔγκυος γέγονεν ὑπὸ Διὸς, χρυσοῦ γενομένου καὶ καταῤῥυέντος ἐπὶ ταύτην ἀπὸ τοῦ τέγους, ὀργισθεὶς, ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ μετὰ τοῦ παιδὸς ἐνέκλεισεν. ἔστι δὲ τὸ ΧΑΛΚΟΔΕΤΟΙΣ ΑΥΛΑΙΣ καὶ τὸ ΤΥΜΒΗΡΕΙ ΘΑΛΑΜΩι ταυτό.

955. Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος παῖς, βασιλεὺς Μακεδόνων, τιμῶν πάντας τοὺς θεοὺς, ἀθέως διέκειτο πρὸς Διόνυσον, καὶ ἐπειρᾶτο τάς τε βάκχας αὐτοῦ καὶ τοὺς χοροὺς καθαιρεῖν. ἐξενεχθεὶς οὖν ποτὲ εἰς πόλεμον. καὶ τροπῆς γενομένης, ἐπεὶ φεύγειν ἤρξατο, συνεποδίσθη ἐν κλήματι ὑπὸ Διονύσου, καὶ ἀποῤῥιφεὶς εἰς κρημνὸν, τὸ ζῆν ἀπολώλεκεν. ἕτεροι δέ φασιν, ὡς λαβόντες αὐτὸν οἱ πολέμιοι συμποδισθέντα, καὶ εἰς ἄντρον ἐμβαλόντες, καὶ τὴν εἴσοδον κλείσαντες, ἐλιμαγχόνησαν, ὃ καὶ κρεῖττον· σύνάδει γὰρ τῷ ΠΕΤΡΩΔΕΙ ΔΕΣΜΩι ΚΑΤΑΦΡΑΚΤΟΣ. εἰ δὲ πρὸς τὸ ἄνω εἴποις τὸ ΠΕΤΡΩΔΕΙ, ἀντὶ τοῦ στεῤῥῷ νοήσεις. λέγει δὲ τὴν Λυκούργου ἱστορίαν, οὐχ ὅτι ἡ Αντιγόνη ἀσεβὴς ἦν, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλὰ διὰ μόνον τὸ πάθος.

961. ΕΠΕΓΝΩ ΜΑΝΙΑΣ. ἐπέγνω τὰς οἰκείας μανίας, ὡς εἰς κακὸν αὐτῷ ἐτελεύτησαν. λέγει δὲ ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνουσιν οἱ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς.

966. Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Αθηναίοις, ἁρπάσας Ωρείθυιαν Ερεχθέως, ἐξ ἧς ἔσχε Ζῆθον καὶ Κάλαϊν, καὶ Κλεοπάτραν, ἣν γήμας Φινεὺς δύο παῖδας ἐγέννησε, Πλήξιππον καὶ Πανδίονα. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ιδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δέ τινας, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν, ἥτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τοὺς Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθεῖρξε ζῶντας. ἡ δὲ ἐπιβουλὴ τοιαύτη. κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα, ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. ἀπατηθεὶς οὖν Φινεὺς, ἐξουσίαν αὐτῇ τούτων ἔδωκεν. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι Φινεὺς ζῶσαν τὴν Κλεοπάτραν ἀπαξιώσας, τὴν Ιδαίαν ἔγημε. Κλεοπάτρα γοῦν ἀμυνομένη τοῦτον, τυφλοῖ τοὺς παῖδας αὐτῆς. ἡ σύνταξις· αἱ δὲ ΒΟΣΠΟΡΙΑΙ καὶ Θρακικαὶ ἀκταὶ τῆς ἁλὸς, τῆς ἀπὸ τῶν κυανέων πετρῶν ΔΙΔΥΜΑΣ καὶ διπλῆς· εἰς δίχα γὰρ αἱ κυανέαι πέτραι τὴν ἐκεῖ θάλασσαν τέμνουσιν· ἢ διότι αἱ πέτραι, δύο, καὶ ἡ θάλασσα διδύμη ἐστί· καὶ Ο ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΟΣ ποταμὸς τῶν Θρακῶν, ΙΝΑ καὶ ὅπου ὁ ΑΡΗΣ ΑΓΧΙΠΤΟΛΙΣ καὶ γεί-

mm 3

των ἐστίν· ἐκεῖ γὰρ τὸ ἱερὸν ἦν Ἄρεος· ΕΙΔΕ καὶ ἐθεάσατο ΕΛΚΟΣ καὶ πήρωσιν ΑΡΑΤΟΝ καὶ καταράσιμον τοῖς ΔΙΣΣΟΙΣ καὶ διπλοῖς ΦΙΝΕΙΔΑΙΣ καὶ Φινέως παισὶ, Πληξίππῳ καὶ Πανδίονι, τυφλωθὲν ἐκ τῆς ἀγρίας ΔΑΜΑΡΤΟΣ καὶ γυναικὸς τοῦ Φινέως, τῆς Κλεοπάτρας τῆς ἑαυτῶν μητρὸς, ἢ τῆς μητρυιᾶς αὐτῶν, τῆς Ἰδαίας τῆς θυγατρὸς Δαρδάνου. ἄμφω γὰρ, ὡς εἴρηται, λέγεται. ΤΥΦΛΩΘΕΝ, ἀλαὸν καὶ τυφλὸν, ΑΡΑΧΘΕΝ καὶ πληγὲν οὐκ ἐν ΑΚΜΑΙΣ καὶ ὀξύτησιν ΕΓΧΕΩΝ καὶ ξιφῶν, ἀλλ' ὑπὸ αἱματηραῖς τε χερσὶ, καὶ ἐν ἀκμαῖς ΚΕΡΚΙΔΩΝ, ἤτοι σιδηρῶν ἀτράκτων, ἀραχθὲν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν ὀμμάτων τοῖς ἀλαστόροις.

980. ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ. ἤγουν κακονυμφεύτου μητρὸς γέννημα ὑπάρξαντες. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀνυμφεύτου μητρὸς, ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ πρὸς τὸ ΓΟΝΑΝ εἶπε.

1000. ΛΙΜΗΝ, ἤγουν συναγωγή. ἐκεῖ γὰρ συνάγων τοὺς ὄρνιθας, ὅταν τι βούλωμαι μαντεύσασθαι, σκοπῶ τὴν αὐτῶν πτῆσιν καὶ τὰς φωνάς.

1002. δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ΟΡΝΙΘΩΝ, ΚΛΑΖΟΝΤΑΣ εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ΑΚΟΥΩ ΦΘΟΓΓΟΝ ΟΡΝΙΘΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὄρνιθας. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΚΛΑΖΟΝΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΓΝΩΝ, ψυχροί τινές εἰσιν.

1009. ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν κύστιν παρετίθουν, ἀκριβῶς ἐν Αἰσχύλῳ εἴπομεν εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. δέον δὲ εἰπεῖν, μεταρσίως, καὶ, καταῤῥυεῖσης τῆς πιμελῆς, ΜΕΤΑΡΣΙΟΙ εἶπε πρὸς τὸ ΧΟΛΑΙ, καὶ ΚΑΤΑΡΡΥΕΙΣ πρὸς τὸ ΜΗΡΟΙ.

1013. εἰκότως εἶπε τὸ ΟΡΓΙΩΝ. ὥσπερ γὰρ τὰ μυστήρια οὐδεὶς εἶδεν, εἰ μὴ οἱ πεπειραμένοι, οὕτω καὶ τὰ μαντεύματα οἱ μάντεις μόνοι γιγνώσκοντες τοῖς ἄλλοις διασαφοῦσιν.

1016. ἢ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΕΛΕΙΣ ὑποστικτέον, οὕτω, καὶ αἱ ἐσχάραι αἱ παντελεῖς, ἤτοι ἐν αἷς πᾶσαι αἱ θυσίαι τελοῦνται. ἢ πρὸς τὸ ΠΛΗΡΕΙΣ. οὕτως· οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ ἐσχάραι, ΠΛΗΡΕΙΣ καὶ πεπληρωμέναι εἰσὶ, ΠΑΝΤΕΛΕΙΣ καὶ τέλειαι, ΤΟΥ ΓΟΝΟΥ καὶ τοῦ υἱοῦ Οἰδίποδος, τοῦ ΠΕΠΤΩΤΟΣ καὶ πεσόντος ΔΥΣΜΟΡΟΥ καὶ ἀθλίου. τὸ δ' ΥΠ' ΟΙΩΝΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΚΥΝΩΝ ΒΟΡΑΣ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πῶς εἰσὶ πλήρεις.

1021. Ἰστέον ὅτι ἑνικῶς πρῶτον εἰπὼν τὸ ΟΡΝΙΣ, ἐπειδὴ οὐχ εἷς ὁ ποιῶν τὴν βοὴν, ἀλλὰ πολλοὶ, πρὸς πληθυντικὸν ἀπέδωκε τὸ ΒΕΒΡΩ-

ΤΕΣ, εἰ καὶ ἀμαθεῖς τινες τὸ ΟΡΝΙΣ ἀντὶ τοῦ ὀρνιθές φασι, καὶ τὸ ΡΟΙΒΔΕΙ ἀντὶ τοῦ ῥοιβδοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι μόνον ἐν οὐδετέροις πληθυντικοῖς τὰ ἑνικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων ἀντὶ πληθυντικῶν λαμβάνεται, ὡς ἄλλα τε πολλὰ μαρτυρεῖ, καὶ τὸ παρὰ Αἰσχύλῳ· Ηρα γάρ, φησὶ, τὰ μειράκια τοῦ γέροντος. εἰ καὶ ἐν Πινδάρῳ που εὕρηται μόνῳ· (Πυθ. δ'. 100.) ἢ ἐκ Μηδείας ἐπέων σίχες.

1034. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟΥΔΕ ἔξωθεν ἐπὶ ἢ κατά· ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ΣΚΟΠΟΥ. τὸ δὲ ΣΚΟΠΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΞΟΤΑΙ. οἱ γὰρ τοξόται, σκοποῦ τοξόται εἰσίν. Ω ΠΡΕΣΒΥ, ΠΑΝΤΕΣ ΩΣ ΤΟΞΟΤΑΙ ΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ, τουτέστιν, ὥσπερ σκοπὸν ποιησάμενοί με, τοξεύετε.

1036. ΠΑΛΑΙ. υἱὸς αὐτοῦ Μενοικεύς, Τειρεσίου πρόσθεν εἰπόντος, ὡς εἰ πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος ἑκὼν ἑαυτὸν ἀναιρήσει, σωτηρία ἔσται τῇ πόλει, ἀπελθὼν ἐκεῖσε, ἑαυτὸν διεχρήσατο.

1037. ΠΡΟ ΣΑΡΔΕΩΝ. ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλησίον Σάρδεων ὁ Πακτωλός ἐστι ποταμὸς ψήγματα χρυσοῦ τοῖς ἐκεῖ χορηγῶν. καλεῖ γοῦν τὸν χρυσὸν ΗΛΕΚΤΡΟΝ, διὰ τὸ καθαρόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἤλεκτρος. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Ινδίᾳ τόπος χρυσοῦ ψήγματα ἔχων, ὃν ἀνορύττουσι θηρία τινὰ, μύρμηκες καλούμενα, πτεροῖς χρώμενα, ἀφ' ὧν οἱ Ινδοὶ μηχαναῖς τισὶ λαμβάνουσι τὸν χρυσόν.

1053. ὥσπερ τὸ λέγω μόνον πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, μετὰ δὲ τοῦ κακῶς συντεθὲν, αἰτιατικῇ, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ, καὶ τὸ ΚΑΚΩΣ ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ· τὸ μὲν δοτικῇ, τὸ δὲ κακῶς ἀντειπεῖν, αἰτιατικῇ.

1057. ΑΡ' ΟΙΣΘΑ. ἆρα γινώσκεις λέγων ἡμᾶς ὄντας ταγούς, ἐκεῖνα ἃ λέγεις; τουτέστιν, ἆρα γινώσκεις οὐ τοὺς τυχόντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βασιλεῖς;

1060. ΤΑ'ΚΙΝΗΤΑ χρὴ γράφειν, ἵν' ᾖ μακρὸν τὸ α, ὡς ἐκ κράσεως ὄν· εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται.

1069. τὸ ΨΥΧΗΝ καὶ πρὸς τὸ ΒΑΛΩΝ καὶ πρὸς τὸ ΚΑΤΩΙΚΙΣΑΣ λάμβανε κατὰ συνεκδοχήν.

1080. δέον ἐχθρῶς εἰπεῖν, ΕΧΘΡΑΙ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟΛΕΙΣ. ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς εἶπε ΣΥΝΤΑΡΑΣΣΟΝΤΑΙ, καὶ οὐ, συνταραχθήσονται. οὔπω γὰρ ἐταράχθησαν, ἀλλ' ἔμελλον. καὶ φαμὲν ὅτι ὁ ταραγμὸς αὐτῶν, εἰ καὶ μήπω γέγονεν, ἀλλ' ἐξ ὅτουπερ εἰς αὐτὰς παρὰ

κυνῶν, ἢ οἰωνῶν, τὰ σπαράγματα γέγονεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἡ φθορὰ αὐταῖς ἐπεκρέματο. εἰς δὲ τὸ ΟΣΩΝ, μὴ λάβῃς ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΑΘΗΓΝΙΣΑΝ, οὕτω, καθ' ὅσων ἥγνισαν, ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον. ἄγος γὰρ, τὸ μίασμα.

1084. ΩΣΤΕ ΤΟΞΟΤΗΣ. τοῦτο λέγει, διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, ὃν ἄνωθεν ἔφη (1033.) πάντες, ὥστε τοξόται, σκοποῦ τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε. διὸ προσέθηκε καὶ τὸ ΒΕΒΑΙΑ, δεικνὺς ἐντεῦθεν, ὅτι ἃ σὺ ὑπολαμβάνεις ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρεσθαι κέρδους χάριν, ψευδῶς λογίζῃ.

1096. καὶ γὰρ τὸ ΕΙΚΑΘΕΙΝ καὶ ὑποτάσσεσθαι τῷ μάντει, καὶ θάπτειν ἐᾶν Πολυνείκην, καὶ Αντιγόνην ἐξελαύνειν τοῦ τάφου, ΔΕΙΝΟΝ. πολλοὺς γὰρ εἰσαῦθις ὁμοίους εἶναι προτρέψεται, εἰδότας ὡς οὗτοι κακοὶ ὄντες οὐκ ἐκολάσθησαν. τὸ δ' ΑΝΤΙΣΤΑΝΤΑ με αὐτῷ ΠΑΤΑΞΑΙ τὸν ΘΥΜΟΝ αὐτοῦ ἐν ΑΤΗι καὶ ἐν βλάβῃ, τουτέστι, τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ, καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα αὐτοῦ, ἣν πρὸς ἐμὲ ἐνεδείξατο, τιμωρήσασθαι, ΕΝ ΔΕΙΝΩι ΠΑΡΑ καὶ πάρεστι. θεῖον γὰρ τὸ τῶν μάντεων γένος, καὶ οὐχ οὕτω δεῖ πρὸς αὐτοὺς ἀπαντᾷν, ἀλλὰ γεραίρειν τιμαῖς.

1112. ΕΔΗΣΑ, ἐδέσμευσα, καὶ εἰσήγαγον εἰς τὸ ὄρυγμα αὐτήν. ἢ δεσμὸν λέγει, ὅπερ εἴς τε αὐτὴν καὶ τὸν Πολυνείκην ἐκύρωσεν.

1115. ΠΟΛΥΩΝΥΜΟΣ ἐστὶν ὁ Διόνυσος, ὅτι οἱ μὲν Βακχεῖον, οἱ δὲ Ιακχον, οἱ δὲ Εὔϊον, οἱ δὲ Λύχιον, οἱ δὲ Εἰραφιώτην, οἱ δὲ Διμήτριον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν. ΑΓΑΛΜΑ δὲ Σεμέλης αὐτὸν καλεῖ, ὡς ἀπ' ἐκείνης ἐπ' εὐδαιμονίᾳ καὶ λαμπρότητι Θηβῶν γεννηθέντα. ἐπικαλεῖται οὖν αὐτὸν ὁ Χορὸς, φοβούμενος διὰ τοὺς τοῦ μάντεως λόγους.

1122. ἐπειδὴ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γέγονεν, οὗτος δὲ τὰς Βάκχας πεποίηκε, διὰ τοῦτο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ αὐτὴν τῶν Βακχῶν λέγει.

1128. Κωρύκιον ἄντρον ἐν Παρνασῷ. ἄλλοι δέ φασι πόλιν παρακειμένην αὐτῷ οὕτω καλουμένην.

1131. Νῦσσα, πόλις ὑπὲρ Αἰθιοπίαν παρακείμενον ἔχουσα ὄρος, ἐφ' οὗ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος.

1133. ΧΛΩΡΑ Τ' ΑΚΤΑ, ἤγουν ἀειθαλὴς, διὰ τὴν ἐκεῖ ἄμπελον, τὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν βότρυς πεπαινομένους ἐκφέρουσαν, ὅθεν καὶ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ· διὸ καὶ τὸν τόπον καλεῖ πολυστάφυλον, ὅς ἐστιν ἐν τῷ Παρνασῷ, ὡς Εὐριπίδης φησί. (Φοινισσ. 236.) συντακτέον δὲ τὸ μὲν ΠΕΜΠΕΙ πρὸς τὸ ΣΕ, τὸ δὲ ΣΕ πρὸς τὸ ΘΗΒΑΙΑΣ ΑΓΥΙΑΣ ΕΠΙ-

ΣΚΟΠΟΥΝΤΑ, τουτέστιν, ἐκ Παρνασοῦ εἰς Θηβῶν χώρεις ἐπιτήρησιν. τὸ δ' ΑΒΡΟΤΩΝ ΕΠΕΩΝ ΕΥΑΖΟΝΤΩΝ διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, θείων ὕμνων εἰς σὲ Φερομένων.

1146. οὕτω χρὴ γράφειν ΠΥΡ ΠΝΕΟΝΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ ΧΟΡΑΓΕ, ἵν' ᾖ τὰ κῶλα ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς. ἀμαθεῖς γάρ τινες τῶν μέτρων τοῦτ' ἐνήλλαξαν, ΧΟΡΑΓΕ ΑΣΤΡΩΝ γράψαντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνέοντα ἄστρα, τὰς λαμπάδας, ἃς ἐν νυκτὶ αἱ βάκχαι κατέχουσι. ΦΘΕΓΜΑΤΩΝ, τῶν ὕμνων τῶν βακχικῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν νύκτα ἐγένοντο.

1150. ΞΥΝ ΝΑΞΙΑΙΣ γράφε. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ· καὶ ΣΑΙΣ ΘΥΑΣΙ ΠΡΟΣΠΟΛΟΙΣ. εἰ ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθῶς γράψεις.

1176. ΠΟΤΕΡΑ ΠΑΤΡΩΙΑΣ. ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα πῶς, τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος ΑΥΤΟΧΕΙΡ, ὁ Χορὸς ἐρωτᾷ περὶ τοῦ Φονεύσαντος. καὶ Φαμὲν, ὅτι οἱ δεχόμενοι συμφορῶν λόγους παρά τινος, ὥσπερ ἐκπληττόμενοι τῷ ἀκούσματι, οὐ πάντα τὸν λόγον ἀκριβῶς ἀκούουσιν, ἀλλὰ μόνην τὴν ἀρχὴν δεχόμενοι, αὖθις τὸν λέγοντα ἐπανέρονται.

1182. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΑΙΔΟΣ ἔξωθεν τὸ ΠΕΡΙ. ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΛΥΟΥΣΑ ἐστὶν ἡ γενική. τὸ γὰρ κλύειν, τοῦ παιδὸς ἦν. τουτέστιν, ἐκεῖνος παρέσχε τοῦτο καὶ αἴτιος γέγονεν.

1184. ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ πρὸς τὸ ΕΞΟΔΟΝ ἐστίν. αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῆς ἐξόδου αἰτία. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΙΧΟΥΣΑ ὑποστικτέον, ἵν' ᾖ τὸ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ. οὐ γὰρ μόνον προσήγορος τῷ δεῖνι, ἀλλὰ καὶ τοῦ δεῖνος Φαμέν. οὕτω· ΣΤΕΙΧΟΥΣΑ καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ΟΠΩΣ καὶ ἵνα ΙΚΟΙΜΗΝ καὶ ἔλθοιμι ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς, ΕΥΓΜΑΤΩΝ καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. μὴ ξενισθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικὰς, τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ καὶ τὸ ΕΥΓΜΑΤΩΝ. ὥσπερ γάρ Φαμεν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, οὕτως καὶ τοῦτο.

1192. τοῦτο οὕτω συντάξεις. ὦ ΦΙΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΕΓΩ ΠΑΡΩΝ ἐνταῦθα ΚΑΙ ΕΡΩ καὶ εἴπω, ὅσα δηλονότι προεῖπον, ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΕΠΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΠΑΡΗΣΩ καὶ καταλείψω.

1196. ἀπορήσειεν ἄν τις, πῶς, τοῦ ἕπεσθαι καὶ ὁδηγεῖν ἐναντίων ὄντων, οὗτός φησιν ΕΓΩ ΔΕ ΣΩι ΠΟΔΑΓΟΣ ΕΣΠΟΜΗΝ ΠΟΣΕΙ. καὶ Φαμὲν, ὅτι διὰ τοῦτο λέγει τὸ ΕΣΠΟΜΗΝ, διότι δοῦλος ἦν, οἱ δὲ δοῦλοι τῇ τῶν δεσποτῶν ἄγονται γνώμῃ· τὸ δὲ ΠΟΔΑΓΟΣ, διότι οὗτος τότε τὸν αὑτοῦ δεσπότην προέπεμπεν.

1198. τὸ ΕΤΙ πρὸς τὸ ΕΚΕΙΤΟ συναπτέον.

1200. δέον εὐμενῶς εἰπεῖν, ΕΥΜΕΝΕΙΣ εἶπε πρὸς τὸ ΟΡΓΑΣ. ΚΑΤΑΣΧΕΘΕΙΝ δὲ λέγει ΕΥΜΕΝΕΙΣ τὰς ΟΡΓΑΣ, διότι τὸ τὴν ὀργὴν ἐπέχειν, εὐμένειά ἐστιν.

1205. τὸ ΝΥΜΦΕΙΟΝ πρὸς τὸ ΚΟΡΗΣ· τὸ δὲ ΚΟΡΗΣ πρὸς τὸ ΑιΔΟΥ. τὸ γὰρ ὄρυγμα εἰς ὅπερ εἰσβέβληται, ὥσπερ θάλαμος ἦν αὐτῇ· αὐτὴ δὲ τοῦ Αἴδου. θάνατος γὰρ αὐτὴν ἐνταῦθα κατείληφε, καὶ οἱονεὶ ὁ Αἴδης αὐτὴν ἐνυμφεύσατο.

1221. μὴ λάθῃς εἰς τὸ ΛΥΧΕΝΟΣ ἔξωθεν τὸ ἐξ. ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ΚΡΕΜΑΣΤΗΝ.

1222. βρόχον μιτώδη σινδόνος, κυρίως τὴν ἀρπεδόνην τὴν ἐν τοῖς ὑφάσμασι φασίν. ἐνταῦθα δὲ λέγει τὴν ζώνην αὐτῆς, ἥτις στενοεπιμήκης ἦν τμῆμα σινδόνος. ἄλλοι δέ φασι τὸ αὐτῆς κρήδεμνον· οἱ δὲ, τὸ τῆς σινδόνος μέρος μεθ' ἧς αὐτὴν ἐνῆκαν ἐκεῖσε.

1226. τὸ ΣΤΥΓΝΟΝ ἢ ἀρσενικὸν νοητέον πρὸς τὸ ΣΦΕ, ἢ οὐδέτερον πρὸς τὸ ΟΙΜΩΞΑΣ.

1249. τὸ ΠΡΟΘΗΣΕΙΝ καὶ πρὸς τὸ ΕΣ ΠΟΛΙΝ ἐκληπτέον.

1250. ΑΜΑΡΤΑΝΕΙΝ, ἀνοίκεια ἑαυτῇ ἔργα ποιεῖν. λέγω δὴ τὸ ὁρᾶταί τι περὶ αὐτὴν δυσχερὲς ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς τοῦ παιδὸς συμφορᾶς ἀκούσματι.

1274. τὸ ΕΠΑΙΣΕ με ΕΝ τῷ ΕΜΩι ΚΑΡΑι, ἀντὶ τοῦ, ἐξέστησε τὰς ἐμὰς φρένας, καὶ τοῦ λελογισμένου παρατροπὴν εἰργάσατο. οὐ γὰρ ἐγίνωσκεν κατ' ἐμαυτοῦ κινῶν τὸν Ανάγυρον, τοιαῦτα κατ' Αντιγόνης ἐψηφισμένος. ΧΑΡΑΝ δέ φησιν, ἣν εἶχε δηλονότι, τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γεγενημένος.

1278. τοῦτο οὕτως εἴποις. Ω ΔΕΣΠΟΤΑ, ΕΟΙΚΑΣ καὶ φαίνῃ ΗΚΕΙΝ καὶ ἐλθεῖν ΟΨΕΣΘΑΙ καὶ ἰδεῖν ΚΑΙ ΤΑΓΕ ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ ΚΑΚΑ ΤΑΔΕ, ἤγουν τὸν Εὐρυδίκης θάνατον, ΩΣ ΕΧΩΝ ΓΕ ΚΑΙ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΣ, ταῦτα δ' ἐκ παραλλήλου εἴρηται, ΤΑ ΜΕΝ, κακὰ δηλονότι, ΠΡΟ ΧΕΙΡΩΝ καὶ ἔμπροσθεν τῶν χειρῶν, ἤγουν τὸν Αἵμονα θανόντα, τὸν σὸν παῖδα, ΤΑ ΔΕ, ἤγουν τὴν τοῦ γένους συμφορὰν, ΦΕΡΩΝ καὶ ὑπομένων. τριπλᾶ γὰρ ἐπῆλθε αὐτῷ κακά. ὅ τε Ετεοκλέους καὶ Πολυνείκους, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Αντιγόνης θάνατος· ὅ τε τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ Μενοικέως καὶ Αἵμονος, καὶ τελευταῖος πάντων ὁ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Εὐρυδίκης.

1284. ΔΥΣΚΑΘΑΡΤΟΣ, ὁ γόων καὶ συμφορῶν ἀλυνάτως ἔχων καθαίρεσθαι Αἰδης, εἰς ὃν πάντες μετὰ τὴν ἐνθένδε ἀπαλλαγὴν συνάγονται, ὥσπερ εἰς λιμένα.

1287. ΤΙΝ' ΑΥΔΑΙΣ ΛΟΓΟΝ γράφε, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. τὸ γὰρ ΤΙΝΑ ΘΡΟΕΙΣ οὐκ ἔχει ὀρθῶς.

1301. ΒΩΜΙΑ. Ἰστέον, ὅτι ἡ τοῦ Κρέοντος γυνὴ περὶ βωμὸν, ὄντα τῶν βασιλείων ἐντὸς, μαχαίρᾳ ἑαυτὴν ἀπέσφαξεν. ἐδήλωσε δὲ τὴν σφαγὴν, διὰ τοῦ ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ. δέον δὲ εἰπεῖν ὀξυθήκτως, ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΗΔΕ.. ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ΚΕΛΑΙΝΑ. δέον γὰρ εἰπεῖν κελαινῶς, ΚΕΛΑΙΝΑ εἶπε πρὸς τὸ ΒΛΕΦΑΡΑ, οὕτω, λύει τὰ ΒΛΕΦΑΡΑ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. ποταπά; ΚΕΛΑΙΝΑ. τουτέστιν, ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς σκότος θανούσης. ἔκλυσις γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴ φωτὸς, ὁ θάνατος. Μεγαρέα δὲ λέγει ἐνταῦθα, ὡς μέν τινές φασιν, ἄνδρα αὐτῆς πρὸ τοῦ Κρέοντος ὄντα οὕτω καλούμενον· ὡς δ' ἄλλοι λέγουσιν, ὁ ἐν τῇ χειᾷ τοῦ δράκοντος ἀποσφαγεὶς πρῶτος υἱὸς αὐτῆς Μενοικεὺς, κατ' ἀρχὰς Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. εἰ μὲν οὖν τὸ πρῶτον εἴποις, ΛΕΧΟΣ νοήσεις τὴν πρὸς ἐκεῖνον γαμικὴν συνάφειαν· εἰ δὲ τὸ δεύτερον, λέχος κακῦσαι αὐτὴν ἐρεῖς, τὸ παρὰ καιρὸν αὐτὸν ἀπελθεῖν, καὶ μὴ τυχεῖν ὑμεναίου, ὃ καὶ κρεῖττον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ΤΟΥΔΕ λαμβάνον τὸ ΛΕΧΟΣ κατὰ συνεκδοχήν.

1310. ΑΘΛΙΟΣ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. τὸ γὰρ ΔΕΙΛΑΙΟΣ οὐκ ὀρθόν.

1313. σύναπτε τὸ ΜΟΡΩΝ πρὸς τὸ ΤΩΝΔΕ· τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου λέγε.

1316. τὸ ΟΞΥΚΩΚΥΤΟΝ ἀντὶ τοῦ, τὸ ὀξέος καὶ μεγάλου θρήνου δεόμενον· ἢ τὸ ὀξέως καὶ ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρῆνον ἐγεῖραν.

1330. τὸ ΕΜΩΝ ἀντὶ τοῦ ἡμερῶν νοητέον πρὸς τὸ ΤΕΡΜΙΑΝ, οὕτως· ΑΓΩΝ καὶ φέρων ΕΜΟΙ ΤΕΡΜΙΑΝ καὶ ἐσχάτην ΗΜΕΡΑΝ τῶν ΕΜΩΝ ἡμερῶν. ἢ τὸ ΕΜΩΝ πρὸς τὸ ΜΟΡΩΝ, οὕτως· ὁ ΥΠΑΤΟΣ καὶ ἔξοχος τῶν ΜΟΡΩΝ, τουτέστι, τὸ τέλος τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. μέχρι γὰρ ἄν τις ἐν ζῶσι τυγχάνῃ, καὶ συμφορῶν μέτοχός ἐστιν· ἐπὰν δὲ ἀπογένηται, καὶ τοῦ δυστυχεῖν παύεται· ὥστε ὁ θάνατος καὶ τέλος ἐστὶ συμφορῶν, καὶ συμφορὰ ὑπερτάτη. τὸ γὰρ ζῆν, ὃ μέγιστόν ἐστι κέρδος, ἀφαιρεῖται.

1337. ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΣ, μεμοιραμένης. ὥστε ἐπειδὴ καὶ σοὶ τὸ τοιαῦτα παθεῖν πέπρωται, μὴ δυσχέραινε, μηδὲ κατεύχου θανεῖν.

1343. ΠΑ ΚΑΙ ΘΩ, ἤτοι τί ποιήσω; οὐ γὰρ ἔχω πότερον θρηνήσω πρότερον. πότερον τὸ τῆς γυναικὸς πάθος, ἢ τὸ τοῦ παιδός;

1350. ΑΣΕΠΤΕΙΝ, ἀσεβεῖν. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ παροργίσαι τὸν Κρέοντα Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, διὰ τὸ Πολυνείκην ἄθαπτον ῥίψαι.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

129. ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι ΚΥΚΛΟΥΣΙ καὶ κυκλικῶς ἐπέρχονται ΠΗΜΑ καὶ λύπη, καὶ χαρά, ὥσπερ ΚΕΛΕΥΘΟΙ καὶ ὁδοὶ Αρκτου στροφάδες, ἤγουν ὥσπερ αἱ ἀεὶ ἀεὶ στρεφόμεναι ἄρκτοι καὶ μηδέποτε στάσιν ἔχουσαι. διὰ τὸ εἶναι δὲ καὶ αὐτὰς δύο, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἑκάστην στρέφεσθαι, ὡς καὶ τὰ ἐν ἀνθρώποις πράγματα, ταύτας πρὸς παράδειγμα εἰλήφειν. ἀλλὰ καὶ τὸ ΚΥΚΛΟΥΣΙ καλῶς ἄγαν εἴρηται, ἐπεὶ ἡ κυκλικὴ τοῦ χρόνου στροφὴ τάς τε λύπας ἐπιφέρει καὶ τὰς χαρὰς τοῖς ἀνθρώποις.

350. ΑΓΝΟΙΑι χρὴ γράφειν ἐπὶ δοτικῆς διὰ τὸ μέτρον, καὶ οὐκ ἄγνοια, καὶ συντάσσειν οὕτως· ἐν ἀγνοίᾳ με ἔχει ἅπερ εἴρηκας. τουτέστιν, ἅπερ εἴρηκας αἴτιά ἐστι τοῦ εἶναι ἐμὲ ἐν ἀγνοίᾳ, διὰ τὸ ἀσαφῶς εἰρῆσθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔσχον τὴν τούτων γνῶσιν, τρόπον δή τινα αὐτά με κατέχει ἐν τῇ ἀγνοίᾳ.

373. ΩΣΤ' ΕΞΕΛΕΓΧΕΙΝ. οἷον, τοσοῦτοι ἤκουσαν ταῦτα, ὥστε καὶ ἐξελέγχειν αὐτὸν εἰ ἀρνήσοιτο. οὐ γὰρ εἶχον ἂν λέγειν κατ' αὐτόν τι, εἰ μὴ καὶ μαρτύρων ηὐπόρουν.

394. ΩΣ ΕΡΠΟΝΤΟΣ. τοῦτο μᾶλλον ὅμοιόν ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῷ· Φράσον, ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ. παρ' Αριστοφάνει. (Βατρ. 128.)

434. ὁ ἄνθρωπος, φησὶν, ὦ δέσποινα, ΕΠΙΣΤΗΤΩ, ἤγουν, παρελθὼν στήτω εἰς μέσον, ὁ διελέγχων με. οἱ δὲ ΑΠΟΣΤΗΤΩ γράφοντες οὐκ οἶδα τίνι λόγῳ τοῦτο γράφουσιν.

593. ΓΝΩΜΑ, ἤτοι νοῦν. καὶ ἔστιν οὐδέτερον, ἀντὶ τοῦ γνωμάτευμα, καὶ νοῦν. καὶ Εὐριπίδης· (Ηρακλείδαις 408.)

> πόλλ'· ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.

ἤτοι γνωμάτευμα, νοῦς.

1135. ΔΕΙΝΟΥ ΛΟΓΟΥ, θαυμαστοῦ. ἄπιστον γάρ, εἰ παύσεται τῆς ὀργῆς· ὅμως εἰπέ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΑΝΤΑ.

---

2. ΠΕΙΡΑΝ ΑΡΠΑΣΑΙ. ἢ πειραθῆναι τῶν ἐχθρῶν, καὶ ὧν κατὰ σοῦ μηχανῶνται προλαβεῖν ζητοῦντα, τῷ, πρὶν ἢ παθεῖν, μαθεῖν καὶ φυλάξασθαι. ἢ οὕτως· ἁρπάσαι καὶ συντόμως λαβεῖν πεῖραν τῶν ἐχθρῶν, τί κατὰ σοῦ μηχανῶνται.

4. ΤΑΞΙΝ ΕΣΧΑΤΗΝ. ὅτι ἐν μὲν τῷ ἑνὶ μέρει Αχιλλεὺς ἦν τοῦ στρατοῦ, ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ Αἴας οὑτοσὶ, ἵνα, ὡς κρείττους τῶν ἄλλων τὴν ἰσχὺν, φύλακες ὦσιν· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Αγαμέμνων καὶ Μενέλαος καὶ οἱ λοιποὶ στρατηγοί.

10. ΣΤΑΖΩΝ ΙΔΡΩΤΙ. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΣΤΑΖΩΝ, ὅλον· τὸ δὲ ΚΑΡΑ ΚΑΙ ΧΕΡΑΣ, μέρος. καὶ οὐχ, ὥς τινές φασι, ΣΤΑΖΩΝ καὶ σταζόμενος, καὶ ἔξωθεν τὸ ἔχων λαμβάνουσι, λέγοντες οὕτω, σταζόμενος τὸ κάρα, καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ξιφοκτόνους.

14. ΦΙΛΤΑΤΗΣ ΕΜΟΙ. εἰκότως τοῦτ' εἶπε. δεῖ γὰρ τοὺς συνετωτάτους, οἷος οὗτος, τὴν Αθηνᾶν περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, φρονήσεως ἔφορον οὖσαν.

17. ΩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΣ. τούτων γὰρ αἱ σάλπιγγες κρείττους τῶν παρ' ἑτέροις εὑρημένων· ἢ ὅτι πρῶτοι Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. αἱ γὰρ τῶν Τυρσηνῶν σάλπιγγες, ἐξαίρετόν τι τῶν παρ' ἑτέροις εὑρημένων ἀποτέλουν μέλος, ὡς μόνον ἀκούσαντά τινα γνῶναι Τυρσηνικὴν εἶναι τὴν ἠχοῦσαν σάλπιγγα. λέγει οὖν Οδυσσεὺς ἐνταῦθα πρὸς τὴν Αθηνᾶν· Οὕτως ἀκούω τὸ σὸν φώνημα ΕΥΜΑΘΕΣ καὶ εὐκατάληπτον, καὶ ὀξέως νοῶ ὅτι σόν ἐστιν, εἰ καὶ ἀθέατος ὑπάρχεις· ὥσπερ καταλαμβάνω τὸ φώνημα τῆς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος, ἀκούων ἠχοῦσαν αὐτὴν δηλονότι.

21. ΑΣΚΟΠΟΝ, ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον. οὐ γάρ ἐστι συνιέναι τίνος χάριν ἐποίησε.

23. ΑΛΩΜΕΘΑ, τῇ διανοίᾳ, οἰόμενοι τοῦτον ταῦτα ποιῆσαι, ἀπὸ τοῦ θεαθῆναι ὑπό τινος κατασκόπου ξιφηφόρον ἐν τῷ πεδίῳ νυκτὸς

ἔνεστι δὲ ἀπιστεῖν, διὰ τὸ μαινομένου τὸ ἔργον δοκεῖν. ἐκεῖνος γὰρ ἐν τοῖς σώφροσι.

24. ΤΩΙΔ' ΥΠΕΣΤΥΓΗΝ, ὑπῆλθον. ἀπὸ τῶν ζώων τῶν ὑπὸ τῷ ζυγῷ δουλευόντων.

32. ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ. κατά τινα μὲν σημειοῦμαι, ὡς αὐτός ἐστιν ὁ δράσας· κατά τινα δὲ εἰς ἔκπληξιν πίπτω καὶ ἀπορίαν, οὐ δυνάμενος συνιέναι τὸν δράσαντα. σώφρων γὰρ ὁ Αἴας. τὸ δὲ ἔργον μαινομένου καὶ παραπλῆγος. οἱ δὲ λέγοντες ΤΑ ΜΕΝ τῶν ἰχνῶν, οὐ καλῶς λέγουσι.

39. τὸ ΣΟΙ οὐ παντάπασιν ἀργόν· ἀλλὰ καί τινα χρείαν παρέχει, εἴ τις ἀκριβῶς σκοποίη. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ὀδυσσεύς, ὅς ἐστιν ὁ πράξας, μαθεῖν ἐβούλετο, διὰ τοῦτο Ἀθηνᾶ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦτό φησιν, ὡς ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ τοῦ Αἴαντος ΕΣΤΙ ΣΟΙ, τῷ περὶ τούτων μαθεῖν ζητοῦντι. εὑρήσεις δὲ τοῦτο πολλάκις προϊών.

42. ΕΠΕΜΠΙΠΤΕΙ ΒΑΣΙΝ. οἱ λέγοντες τὸ ἐπεμπίπτειν ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλειν, ἵνα συντάξωσι τὴν αἰτιατικήν, τἀληθὲς ἀγνοοῦσιν. ἀλλ' ὥσπερ φαμέν, πολεμῶ σοι πόλεμον; καί, ἦλθον ἐνταῦθα καλλίστην πορείαν, οὕτω καὶ νῦν, ἐπεμπίπτει ταῖς ποίμναις τήνδε τὴν βάσιν. τουτέστι, τίνος ἕνεκα ἐπὶ ταύταις ὁρμᾷ ὁρμὴν τήνδε;

43. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος, τὸ μὲν ΔΟΚΩΝ, ὅλον· τὸ δὲ ΧΕΙΡΑ, μέρος.

51. ἐπειδή φησιν ἡ παροιμία, Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει· ὁ δὲ Αἴας ὑπ' Ἀθηνᾶς τὸν νοῦν κατεσείετο, διὰ τοῦτό φησι τὸ ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ΕΠ' ΟΜΜΑΣΙ ΓΝΩΜΑΣ ΒΑΛΟΥΣΑ, τουτέστι, τὸν νοῦν αὐτοῦ διαφθείρασα, ὥστε ὁρῶντα μηδὲν αἰσθάνεσθαι, πάσχοντος τοῦ αἰτίου τῆς ὁράσεως, ἀλλ' οὐ τῆς ὁράσεως.

54. οὐ δεῖ πρὸς τὸ ΛΕΙΑΣ ἔξωθεν τὴν ἀπὸ λαμβάνειν, ἀλλ' οὕτω λέγειν· πρὸς τὰ σύμμικτα φρουρήματα τῶν βουκόλων, τὰ ἄδαστα τῆς λείας, ἤτοι τὴν ἀμέριστον λείαν.

57. ΑΥΤΟΧΕΙΡ ΚΤΕΙΝΕΙΝ. αὐτοχείρως ἔδει εἰπεῖν· πρὸς δὲ τὸ ΕΧΩΝ ἐπήνεγκε. καὶ τὸ ΟΤ' ΑΛΛΟΤ' ΑΛΛΟΝ δὲ ἀσυνδέτως εἴρηκε. ΕΜΠΙΤΝΩΝ. οἱ γράφοντες ἐμπίπτων, οὐ καλῶς γράφουσι. βραχὺ γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ ΠΙ, ὡς ἐν τετάρτῃ ὂν χώρᾳ.

59. ΜΑΝΙΑΣΙΝ ΝΟΣΟΙΣ ταυτὸν τῷ ΕΙΣ ΕΡΚΗ ΚΑΚΑ. ἢ οὕτω

λέγει· ἐγὼ δὲ φοιτῶντα καὶ ἀλόγως ὁρμῶντα καθ' ὑμῶν ἄνδρα ὤτρυνον, εἰσέβαλον εἰς ἕρκη κακὰ, ἐν μανιάσι νόσοις. τουτέστιν, οὐκ ἄλλως ἐποίησα αὐτὸν δυστυχῆσαι, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εἰς ἕρκη κακά) ἀλλ' ἢ ἐν τῷ ποιῆσαι αὐτὸν μαινόμενον.

75. ΤΟ ΣΙΓΑ, τὸ μὲν προστακτικὸν, σπονδειακὸν ὂν, παροξύνεται, ὡς τὸ, (87.)

σίγα νῦν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.

καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, (Εκαβ. 533.)

σίγα, σίωπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.

τὸ δὲ ἐπίῤῥημα, τροχαϊκὸν ὂν, προπερισπᾶται, ὡς τὸ,

οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· (Επτα ἐπὶ Θηβ. 252.)

οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν.

τὸ μέντοι ΑΡΕΙΣ οὐκ ἄρῃς ὀφείλει γράφεσθαι ἐπὶ ἀορίστου, ἀλλ' ἀρεῖς ἐπὶ μέλλοντος. ὁ μὲν γὰρ ἀόριστος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φύσει ἢ θέσει, μακρᾷ παραλήγεται. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἴρηται, διὰ τὸ ἐπήνεσα, καὶ ἐγέλασα, καὶ ἤροσα, καὶ ἔφρασα, καὶ ὅσοι λοιποὶ ἀόριστοι ἀπὸ μελλόντων γίνονται βραχείᾳ συλλαβῇ παραληγομένων. ὁ δὲ μέλλων τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων τὰ ἀμετάβολα τηρεῖ μετὰ συστολῆς τῆς παραληγούσης καὶ περισπωμένου τόνου· ὥστ' ἐπειδὴ ἡ ἕκτη τοῦ ἰάμβου χώρα ἢ ἰάμβῳ ἢ πυῤῥιχίῳ ἐκφέρεται, οὐ χρὴ ἄρῃς γράφειν, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται. μακρὸν γὰρ ὂν τὸ α τὸν τοῦ μέτρου διαφθείρει κανόνα· ἀλλ' ἀρεῖς, διὰ τὸ ἴαμβον εἶναι τὸν τοιοῦτον μέλλοντα. εἰ δέ τις εἴποι, ὡς ἐπειδὴ τὸ ἦρα ἀόριστος μεταβὰς εἰς ὑποτακτικὸν, συνέστειλε τὴν παραλήγουσαν κατὰ τὸν κανόνα, ἴστω ὅτι πάντες οἱ ἀόριστοι, κἂν τε δισύλλαβοι ὦσι, κἂν τε τρισύλλαβοι, τὴν μὲν κλιτικὴν ἔκτασιν κινηθέντες ἀποβάλλουσι, κἂν τε συλλαβική ἐστι, κἂν τε χρονική· οἷον ἔτυψα, ἐὰν τύψω· ἤκουσα, ἐὰν ἀκούσω· εἶδον, ἰδών· ἦλθον, ἐλθών· πλὴν τοῦ εἶπον, εἰπών· καὶ ἧκον, ἥκων, ἤγουν ἐλθών. τὴν δὲ παραλήγουσαν μακρὰν ἔχουσι, πλὴν τῶν εἰρημένων. καὶ τὸ ἄρῃς οὖν εἰ καὶ συνέστειλε τὴν κλιτικὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ τὴν φυσικὴν διεφύλαξε μακρότητα. οὐ μόνον δὲ τὸ ἄρῃς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἆρον. διὸ καὶ προπερισπᾶται. ὅτι δὲ μακρά εἰσι φύσει ἀμφότερα δῆλον ἐντεῦθεν. (129.)

μηδ᾽ ἔχειν ἄρης μηδὲν, εἴ τινος πλέον —

(Τραχ. 799.)

ἀλλ᾽ ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες. —

77. ἡ σύνταξις. ΟΥΚ ΗΝ καὶ ἔστιν ΟΔΕ καὶ οὗτος, ἤγουν ὁ Αἴας, ΑΝΗΡ. ὁ ΠΡΟΣΘΕΝ. ἤγουν, οὐκ ἔστι τοιοῦτος, οἷον ἠπίστασο πρότερον, φρενῶν καὶ λογισμοῦ μέτοχος, ἀλλὰ μαινόμενος, ὥστ᾽ οὐκ ἂν ἐπιγνοίη σέ.

85. ΒΛΕΦΑΡΑ ἐνταῦθα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. βλέφαρα γὰρ κυρίως, οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιέχοντες ὑμένες.

87. τὸ ΝΥΝ τοῦτο, εἰ καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ ἐστὶν, ἀλλ᾽ ἔχει καί τινα ἔμφασιν καιροῦ, ὥσπερ φαμὲν καὶ τὸ ὅτε, τὸ τὴν αἰτίαν δηλοῦν. τοῦτο γὰρ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ καιρὸν δηλοῖ.

92. ΠΑΡΕΣΤΗΣ, ἤγουν παραστάτις καὶ βοηθὸς ὑπῆρξας ἐμοὶ, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς ἀνέλω.

96. αἱ δύο στερήσεις ἐνταῦθα ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως. μία γὰρ στέρησις τὸ ΟΥ, καὶ ἑτέρα τὸ ΑΠΑΡΝΟΥΜΑΙ.

101. τὸ ΓΑΡ οὐκ ἔστι κατασκευαστικὸν, ἀλλ᾽ ἔστι κάλλος τοῦ λόγου, ἐν ἀρχῇ ἐννοίας τιθέμενον, ᾧ καὶ οἱ λογοποιοὶ χρῶνται πολλαχοῦ.

103. εἰ καὶ δοκεῖ τὸ ΕΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ εὐθεῖα, διὰ τὸ ῥαδίως οὕτω συντάσσεσθαι, ἀλλ᾽ οὐκ ἔστιν οὕτως· ἀλλ᾽ ἔστιν αἰτιατικὴ πρὸς εὐθεῖαν προσχωροῦσα, ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ· (Νεφ. 95.)

οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς.

καὶ πάλιν· (Νεφ. 145.)

ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

εἰ καί τινες τῶν ἀμαθῶν τὴν διὰ πρόθεσιν λαμβάνουσιν ἔξωθεν. ἔστι δὲ τὸ ΟΥΡΑΝΟΝ αἰτιατικὴ πρὸς εὐθεῖαν τὸ ΠΝΙΓΕΥΣ προσχωροῦσα. οὕτω δὴ καὶ τοῦτο. προϊὼν δὲ εὑρήσεις αὖθις τήνδε τὴν σύνταξιν. ἀλλὰ καὶ τὸ, (118.)

ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση.

καὶ τὸ, (1141.)

σὺ δ᾽ ἀντακούσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται

οὐχ ἕτερα ἐσ͂ι. μὴ μόνον δὲ παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς πολλὰ τοιαῦτα εὑρήσεις.

112. ΧΑΙΡΕΙΝ. ἤγουν, ἀλλα λέγε, καὶ ὑπακούσομαί σοι. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ. ὅταν γάρ τις εἰπών τι εἰσακουσθῇ, διὰ τὸ πεπληρῶσθαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἥδεται.

115. ΧΡΩ ΧΕΙΡΙ, ἤγουν ἀπόλαυε τῆς χειρὸς πρὸς τὸ σὸν θέλημα, ὅσον ἔξεσ͂ι, τοῦτον κολάζων.

119. τὸ ΑΝΔΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ καὶ πρὸς τὸ ΑΜΕΙΝΩΝ ἔχει τὴν δύναμιν.

122. τὸ ΕΜΠΗΣ οὐ πρὸς τὸ ὄπισθεν νοητέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΠΟΙΚΤΕΙΡΩ. ἔσ͂ι δὲ ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος. ἔσ͂ι δὲ καὶ ὁ λόγος τοιοῦτος, οἷον, εἰ καὶ ἐχθρός ἐσ͂ιν, ὅμως οὕτως ἔχοντα αὐτὸν ἐλεεῖν μᾶλλον ἄξιον ἢ μισεῖν.

127. ΤΟΙΑΥΤΑ. ὡς τοὺς μεγαλαύχους οὕτω θεοὶ κολάζουσι, καὶ πρὸς αὐτοὺς οὐδέν ἐσ͂ι τὸ ἀνθρώπινον. ὅτι δὲ Αἴας τοιοῦτος, προϊόντες εὑρήσομεν.

131. τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθὰ, νοητέον. καὶ τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ καθὰ οὕτω νοητέον· ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ πίπ͂ει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀναφέρεται, καθάπερ ἡμέρα ἀρχομένη τε καὶ πάλιν λήγουσα, τοῦ μὲν ἡλίου, ὁπότε πρὸς τὰ κάτω χωροίη, λήγουσαν ταύτην παρασκευάζοντος, ὁπότε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πάλιν ἄνεισιν, ἀρχομένην δεικνύντος καὶ φαίνουσαν. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἡμέρα, ἢ παρουσία ἡλίου, ὥσπερ καὶ τοὐναντίον ἡ νὺξ, ἀπουσία. εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ὅτι, πρὸς τὸ ἄνω συνάψεις· ὅτι ἡμέρα καὶ καιρὸς εἷς ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ μεταβάλλει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀνορθοῖ, ὥσπερ καὶ Φίλων φησί· „Τύχης γὰρ ἀσ͂αθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ „ἀνθρωπεῖα πεττευούσης.„

136. ΕΠΙΧΑΙΡΩ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται· νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ κεῖται, τῆς ΕΠΙ πρὸς τὸ ΣΕ συντασσομένης· ὅπερ καὶ εἰς τὸ ΕΠΙΒΗι ποιήσεις. βούλεται δὲ δεῖξαι, ὅτι καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυσ͂υχίαν αὐτοῦ οἰκείαν λογίζεται.

140. ΠΕΛΕΙΑΣ. τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον πάνυ δειλόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΟΜΜΑ. ὁπόταν γὰρ αἰσθομένη τινὸς ψόφου καμμύῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, παλλομένην ἐσ͂ιν αὐτῆς τὴν καρδίαν φράσαι.

141. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΝΥΚΤΟΣ ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΘΟ-

ΡΥΒΟΙ σύντασσε. ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα νύκτωρ γέγονεν, ἄριστ᾽ ἂν ἔχοι λέγειν τῆς νυκτὸς τουτουσὶ τοὺς θορύβους. μὴ διστάσῃς δὲ, εἰ πρὸς τὸ ΦΘΙΜΕΝΗΣ, ὅπερ ἐστὶ παρῳχημένου χρόνου, τὸ ΝΥΝ συντάξεις. διὰ γὰρ τὸ πάνυ ἀρτίως, καὶ μὴ ἐκ πολλοῦ, γεγονέναι τὴν φθίσιν, τὸ ΝΥΝ τέθειται, τὸ σύνεγγυς τῆς φθίσεως παριστῶν.

143. τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ ἢ πρὸς τὸ ΛΕΙΜΩΝΑ νόει. ἱππομανὴς γὰρ λειμὼν, ἐν ᾧ ἵπποι μαίνονται καὶ βακχεύουσιν. ἢ μὴ σύναπτε πρὸς τὸ λειμῶνα, ἵν᾽ ᾖ τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ πρὸς τὸ ΣΕ, οὕτως, ἐπὶ τὸν λειμῶνα βάλλα σέ. ποταπόν; ἱππομανῆ, ἤτοι μεγάλως καὶ σφοδρῶς μαινόμενον καὶ θυμούμενον. ἵν᾽ ᾖ παραπλήσιον τῷ βούπαις, ἀντὶ τοῦ μέγας παῖς. ἢ ΙΠΠΟΜΑΝΗ, τὸν ἱππικόν.

150. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΥΝ, παριστῶν τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῷ ἔχθραν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ μάλιστα τοὺς αὐτῶν προὔχοντας, ἠδικηκότας αὐτὸν τῇ περὶ τῶν ὅπλων κρίσει· ὥστε ἃ κατ᾽ αὐτοῦ ἀκούοιεν, εἰ καὶ ψευδῆ, ἀλλ᾽ ὡς ἀληθῆ δεχόμενοι ἥδονται.

154. μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ κατὰ εἰς τὸ ΜΕΓΑΛΩΝ, ὥς τινες τῶν ἀμαθῶν, ἀλλ᾽ οὕτω λέγε· οὐ γὰρ ἄν τις δηλονότι ἁμάρτοι τῶν μεγάλων ψυχῶν, ΙΕΙΣ καὶ πέμπων κατ᾽ αὐτῶν, λόγους δηλονότι ἐχθίστους. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων. ὅταν γὰρ μείζων ὁ σκοπὸς ᾖ, ἥκιστα τούτου ἀποτυγχάνουσιν. οἱ δὲ προστιθέντες τῷ κώλῳ τούτῳ τὸ λόγους, ἤγουν ἱεὶς λόγους, ἁμαρτάνουσι, μὴ εἰδότες τὰ μέτρα τῶν στίχων· νοεῖται δὲ τὸ λόγους κατὰ συνεκδοχὴν, ἀπὸ τοῦ ΛΕΓΩΝ.

157. εἰκότως τὸ ΕΡΠΕΙ ἐπὶ φθόνου εἴρηκε, δίκην ὄφεως, τοὺς φθονουμένους βλάπτοντος. ἐπὶ τούτου γὰρ τὸ ἕρπειν λέγεται.

160. οἱ προστιθέντες εἰς τὸ ΑΡΙΣΤ᾽ ΑΝ, τὸ ΔΡΑΣΗι, καὶ λέγοντες, ἄριστ᾽ ἂν δράσῃ, ἀγνοοῦντες τὰ μέτρα τοῦτο προστιθέασι· σὺ δὲ τὸ ΟΡΘΟΙΤΟ ἀπὸ κοινοῦ λέγε. ὁμοίως ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΟΡΘΟΙΘ᾽ ΥΠΟ ΜΙΚΡΩΝ λέγε, οὐ ΜΙΚΡΟΤΕΡΩΝ. ἐφθημιμερὲς γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ τοιοῦτο κῶλον, ὡς ἀποθετικόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ ΣΟΥ ΧΩΡΙΣ τοιοῦτον ὀφείλει εἶναι ἐφθημιμερὲς, ὡς ἀποθετικόν· διὸ τὸ ΑΝΑΞ ἐξεβλήθη παρ᾽ ἐμοῦ. οἱ δὲ γράφοντες ἀπαλλάξασθαι, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. χρὴ οὖν ἀπαλέξασθαι γράφειν, ἵν᾽ ἔχῃ ὀρθῶς.

162. τοῦτο διπλῶς λέγε. ΑΛΛ᾽ ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΤΟΥΣ ΑΝΟΗΤΟΥΣ ΠΡΟΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΓΝΩΜΑΣ ΤΟΥΤΩΝ, ἤγουν τὴν περὶ τούτων διάνοιαν. τουτέστιν, οὐδεὶς ἂν δύναιτο διδάσκειν τοὺς ἀσυνέτους Ἕλληνας τούτους τοὺς λόγους, ὡς δεῖ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τοὺς μεγάλους. καὶ

πάλιν, ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΠΡΟΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΤΟΥΣ κατὰ τὰς ΓΝΩΜΑΣ ΑΝΟΗΤΟΥΣ ΤΟΥΤΩΝ, ἤγουν τοὺς μωροὺς τὴν διάνοιαν, καὶ μηδὲν τούτων ὧν ἔφην αἰσθανομένους.

165. ἀλέξω ἀλεξήσω, αὔξω αὐξήσω, καὶ ἕψω ἑψήσω, ἐνεστῶτες καὶ μέλλοντες. ἀλέξω καὶ ἀλέξομαι, ἐνεστὼς, τὸ ἀντιτάττομαι καὶ βοηθῶ.

167. τὸ πᾶν οὕτως· ΑΛΛΑ ΓΑΡ ΥΠΟΔΕΙΣΑΝΤΕΣ οἱ Αχαιοί σε, ἤγουν φοβηθέντες, ΟΤΕ ΔΗ ΑΠΕΔΡΑΝ ΤΟ ΣΟΝ ΟΜΜΑ, ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ, ἤγουν θορυβοῦσι, καθὰ ΑΓΕΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ ἀποφυγοῦσαι ΜΕΓΑΝ ΑΙΓΥΠΙΟΝ. πάταγος δι' ἑνὸς τ. ὄτοβος δὲ, τὸ αὐτὸ, διὰ δύο.

ἡ σύταξις οὕτως· ΑΛΛ' ΕΙ ΦΑΝΕΙΗΣ ΣΥ τούτοις ΕΞΑΙΦΝΗΣ, ΤΑΧ' ΑΝ ΠΤΗΞΕΙΑΝ καὶ φοβηθεῖεν ΑΦΩΝΟΙ, ἐν σιγῇ· τουτέστιν, ὑπὸ τοῦ φόβου σιγὴν καὶ ἀφωνίαν ἕξουσιν· ΥΠΟΔΕΙΣΑΝΤΕΣ καὶ φοβηθέντες, ΑΤΕ καὶ καθὰ ΑΓΕΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ ΜΕΓΑΝ ΑΙΓΥΠΙΟΝ καὶ ἀετὸν, ὑποδείσασαι δηλονότι. ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ ΓΑΡ καὶ θορυβοῦσιν, ΟΤΕ ΑΠΕΔΡΑΝ καὶ ἀπέφυγον ΤΟ ΣΟΝ ΟΜΜΑ. καὶ μὴ νομίσῃς λέγειν τὸν Χορὸν τοῦτο, διότι ἐξέφυγον οἱ Ελληνες τὸ τοῦ Αἴαντος ξίφος μανέντος, καὶ πρὸς τὰς ποίμνας χωρήσαντος, καὶ οὐκ ἀπώλοντο· πῶς γὰρ ἔλεγεν ἂν, ὅπερ οὐκ ἠπίστατο, ἀλλ' ὕστερον ὑπὸ Τεκμήσσης καὶ αὐτοῦ Αἴαντος ἔμαθεν ἐλθόντος εἰς αἴσθησιν; ἐνδεικνύμενος δὲ τὸ τοῦ Αἴαντος φοβερὸν, τοῦτό φησιν. οἱ δὲ τὸ ΓΑΡ ἀργὸν λέγοντες ἀγνοοῦσι τὴν σύνταξιν. καὶ γὰρ στίζουσι μὲν πρὸς τὸ ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ, τὸ δὲ ΑΤΕ ΠΤΗΝΩΝ ΑΓΕΛΑΙ ἀσυνδέτως ἐκφέρουσι. τὸ δὲ ΟΤΕ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὁπότε ἐστίν· ἐπειδὴ καθολικῶς, ὡς ἔφαμεν, ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ Χοροῦ λέγεται. ἢ μὴ λάμβανε πρὸς τὸ ΠΤΗΝΩΝ ΑΓΕΛΑΙ τὸ ὑποδείσασαι, ὡς ἔφαμεν· ἀλλ' ἐκ τοῦ ΑΠΕΔΡΑΝ, ἀποδρᾶσαι κατὰ συνεκδοχὴν νόει, ἵν' ᾖ, ἀποδρᾶσαι μέγαν αἰγυπιόν.

172. εἰκότως Αρτεμιν, καὶ Αρην, καὶ τὸν ὑπουργὸν αὐτοῦ Ενυάλιον αἰτίους τῶν παρόντων ἡγεῖται κακῶν, ἅτε πολεμικοὺς θεοὺς, καὶ βεβοηθηκότας ἴσως ἂν αὐτῷ πρὸς μάχην, καὶ μὴ παρ' αὐτοῦ τυχόντας ὧν ἔδει· ταῦτα δὲ ἦν θυσίαι καὶ ἀναθήματα. οἴεται δὲ καὶ ἐν ἐλαφηβολίαις καὶ κυνηγεσίαις συμμαχῆσαι αὐτῷ τὴν Αρτεμιν· τούτων γὰρ ἔφορος ἡ θεός· καὶ διὰ τὸ μὴ ἀντιτυχεῖν χάριτος, ὀργισθῆναι αὐτῷ. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν εἰς τὸ ΧΑΡΙΝ διὰ, ὥς τινες φασὶν ἀπαγώμενοι πρὸς τὴν αἰτιατικήν. οὐ γὰρ μόνον, ἐψεύσθημεν τοῦδε, φαμὲν, ἀλλὰ καὶ, τόδε· ὥσπερ καὶ, μέτεστί μοι τοῦδε, καὶ, μέτεστί μοι τόδε. οὐ μόνον δὲ οὕτω

φαμὲν τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικὴν πλαγιάζομεν, ὡς ἔχει κἀνταῦθα. πρῶτον γὰρ εἰς αἰτιατικὴν συνέταξε, ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ ΧΑΡΙΝ ΑΚΑΡΠΩΤΟΝ λέγων· εἶτα πρὸς δοτικὴν ἐπλαγίασε ΚΛΥΤΩΝ ΕΝΑΡΩΝ ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ ΔΩΡΟΙΣ.

173. Ω ΜΕΓΑΛΑ ΦΑΤΙΣ. οὕτω πεπιστευκὼς ὁ Χορὸς, ὡς Αἴας τὸ διατεθρυλλημένον διεπεπράξατο ἔργον, ἀλλ' οἰόμενος ἐκ τινὸς μήνιδος τῶν θεῶν ταύτην τὴν φήμην γεγενῆσθαι, πρὸς ταύτην ἀποτείνει τὸν λόγον.

176. τὸ ΠΟΥ οὐ μόνον δηλοῖ τόπον, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως τίθεται, ὥσπερ ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι, καὶ Φιλόστρατος λέγων ἐν ταῖς Εἰκόσιν οὕτως· Οκνοῦντές που οἱ Θηβαῖοι ἄρξαι μάχης.

180. ΜΟΜΦΑΝ ΕΧΩΝ, ἤγουν μεμφόμενός σοι, διὰ τὸ ἴσως ἐν πολέμῳ συμμαχῆσαι, καὶ μὴ τυχεῖν θυσίας εἰς ἀμοιβήν. τὸ δὲ ΕΝΝΥΧΙΟΙΣ εἶπε, διὰ τὸ ἐν νυκτὶ γενέσθαι τὴν μανίαν αὐτῷ.

182. ΕΤΙΣΑΤΟ, ἤγουν ἀντέδωκεν, ἢ ἔλαβεν, ἢ ἔδωκεν ἁπλῶς, ἢ ἐτιμώρησε τοιαύτην ΛΩΒΗΝ, ἤγουν ὕβριν.

189. ΒΑΣΙΛΗΣ. τοῦτο Ἀττικῆς ἐστὶ διαλέκτου, τὸ τρέπειν τὴν ει δίφθογγον εἰς η. οἱ βασιλῆς γὰρ λέγουσι καὶ οἱ ἱππῆς. καὶ τὸ ἤδη παρ' Ομήρῳ, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο, τῆς αὐτῆς ὂν διαλέκτου, σαφέστερον τοῦτο δείκνυσιν.

190. τινὲς εἰς τὸ ΤΑΣ ΑΣΩΤΟΥ ΣΙΣΥΦΙΔΑΝ ΓΕΝΕΑΣ τὸ ὄνθρον λαμβάνουσιν ἔξωθεν, λέγοντες· οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, καὶ ὁ ὑπάρχων τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς Οδυσσεύς· οὓς, ὡς ἀγνοοῦντας, αὐτὸς ἐάσας, οὕτω λέγε· εἰ δὲ ὑποβαλλόμενοι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς κλέπτουσι καὶ ἀπατῶσι τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὑπάρχουσιν οἱ μῦθοι τῆς ἀσώτου γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν, ἤγουν τοῦ πανούργου Οδυσσέως, τοῦ ἐκ Σισύφου τὸ γένος κατάγοντος, καὶ τὸ ἑξῆς. κυρίως δὲ ἄσωτος, ὁ τὸν πατρῷον κακῶς δαπανήσας κλῆρον.

195. ΑΓΩΝΙΩι, ἤγουν ἐναγωνίῳ· ἐνταῦθα γὰρ διατρίβοντες τοῖς Τρωσὶ πολεμοῦμεν. ἢ ἀγωνίῳ, τῇ ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιούσῃ σχολῇ καὶ διατριβῇ, διὰ τὸ εἰς μῆκος τοσοῦτον τετάσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑποψίαν πᾶσιν ἡμῖν εἶναι τοῖς Ελλησιν ἐκ τούτου, ὡς οὐ παλινοστήσομεν οἴκαδε.

203. ΟΙ ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ. ἢ πρὸς μόνον τὸν Χορὸν νοητέον, διὰ μέσου τὸ ΕΧΟΜΕΝ ΣΤΟΝΑΧΑΣ λαμβάνοντας· οὗτος γὰρ πατρόθεν τῷ Αἴαντι ὑποχείριος ἦν, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα πάντων αὐτοῦ ἐκήδετο. ἢ συμπαραληπτέον καὶ τὴν Τέκμησσαν, ὡς αὐτὴν μετὰ τοῦ Χοροῦ κηδο-

μένην τοῦ Αἴαντος, ἅτε γαμετὴν οὖσαν αὐτῷ. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΤΗΛΟΘΕΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ Τροίας φροντίζοντες Σαλαμῖνος, τἀληθὲς ἀγνοοῦσιν. οὐδεὶς γὰρ λόγος ἐνταῦθα τῆς Σαλαμῖνος. ἠπάτηνται δὲ ἀπὸ τοῦ λέγειν ΤΟΥ ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ ΟΙΚΟΥ. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· οἱ φροντίζοντες τῶν Αἴαντος πραγμάτων τοῦ Τελαμῶνος ΤΗΛΟΘΕΝ, ἔκπαλαι.

208. μὴ εἴπῃς τὸ ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ ἀντὶ τοῦ, ἐνηλλαγμένως ἤνεγκεν, ὥς τινες οἴονται, συντάσσειν ἐθέλοντες πρὸς τὸ ΒΑΡΟΣ· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, ἐνηλλάγη, ὥσπερ φαμὲν, ἠλλοιώθην ἀλλοίωσιν, καὶ μετεβλήθην μεταβολήν. οὕτω κἀνταῦθα δέον εἰπεῖν, τίνα ἐναλλαγὴν ἥδε ἡ νὺξ ἐνήλλακται τῆς ΑΜΕΡΙΑΣ καὶ τῆς ἡμερινῆς καταστάσεως, ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐναλλαγὴν, ΒΑΡΟΣ εἶπε, δεικνὺς τὸ τῆς ἐναλλαγῆς δυσχερές. ὥσπερ γὰρ βαρὺ φορτίον οὐ δυνάμεθα φέρειν, οὕτω καὶ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολήν. εἰ μὲν οὖν συνάψεις πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΑΣ τὸ ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ, τὸ ἀμερίας ἀντὶ τοῦ, πρὸ αὐτῆς ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσεις. εἰ δὲ τὸ ΒΑΡΟΣ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΑΣ ἐρεῖς, τὸ ἀμερίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς νῦν ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσεις. τοῦτο δὲ εἴποις ἂν, διὰ τὸ ἅμα πρωῒ τὴν περὶ τοῦ Αἴαντος κακὴν φήμην τούτους ἀκοῦσαι, κἀντεῦθεν βάρος λύπης δεδέχθαι, ὥστε ἡ κατὰ τὴν νύκτα συμβᾶσα ἐναλλαγὴ τῆς μετ' ἐκείνην ἡμέρας ἦν.

213. τὸ ΥΠΕΙΠΟΙΣ ἀντὶ τοῦ, προείποις. εἰς ταύτην γὰρ τὴν σημασίαν τῷ ὑπείποις χρῶνται ἅπαντες. ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρὸ, ὡς ἔχει καὶ τὸ ὑποτίμησις.

216. τὸ ΗΜΙΝ οὐ παντελῶς ἀργόν· ἀλλ' ἔχει καί τινα χρείαν, εἴπερ συνάψεις οὕτως, Ο ΑΙΑΣ ΗΜΙΝ. φίλτρον γὰρ ἐμφαίνει καὶ σχέσιν τὸ ἐμοὶ καὶ ἡμῖν, ἔνθα ἂν εὕρηται οὑτωσὶ κείμενον. ὃ δὴ καὶ εὑρήσεις ἔν τε ποιηταῖς καὶ λογοποιοῖς πολλαχοῦ, ἀκριβῶς σκοπῶν. τὸ δὲ ΝΥΚΤΕΡΟΣ ἢ πρὸς τὸ ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ σύνταττε, ἢ πρὸς τὸ ΑΛΟΥΣ.

223. ΑΤΛΑΤΟΝ, ἤγουν οὐ φορητὸν, ἀλλ' ἀνυπομόνητον τοῖς ἀκούουσι, καὶ μάλιστα τοῖς φίλοις. ΟΥ ΦΕΥΚΤΑΝ, ἣν οὐ δύναταί τις φυγεῖν, καὶ μὴ καταπλαγῆναι τῷ ἀκούσματι.

232. ΒΟΤΗΡΑΣ τοὺς τὴν ποίμνην φυλάσσοντας λέγει κύνας, ὡς καὶ προϊὼν ἐρεῖ. τὸ δὲ ΒΟΤΗΡΑΣ καὶ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ ἐκ παραλλήλου. κατεχρηστικῶς δὲ τὸ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ εἶπεν. ἱππονόμος γὰρ ὁ τῶν ἵππων νομεύς. ἢ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ, τοὺς μεγάλους νομεῖς καὶ φύλακας τῶν ποιμνίων. ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς. καὶ

τοῦ μὲν ἑνὸς παράδειγμα τὸ βούπαις· τοῦ δὲ ἑτέρου, τὸ ἱππόδινος καὶ ἱπποβούκολος.

235. οἱ γράφοντες ΩΝ ΤΗΝ ΜΕΝ καὶ ΤΑΣ ΔΕ ΠΛΕΥΡΟΚΟΠΩΝ, ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα.

243. τὸ ΔΕΝΝΑΖΩ ἀπὸ τοῦ δεινὸν γέγονε, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν. δέννος γὰρ ἡ λοιδορία.

245. οἱ γράφοντες ΚΡΑΤΑ, οὐ καλῶς γράφουσιν. ἔχει γὰρ τὸ μὲν κρᾶτα τὸ κρα μακρόν. τὸ δὲ ΚΑΡΑ, τὸ κα βραχὺ, τὸ δὲ ρα μακρόν.

251. ΕΡΕΣΣΟΥΣΙΝ, κινοῦσιν. εἰκότως εἶπον τὴν λέξιν, ὡς ναῦται.

256. ΑΠΛΑΣΤΟΣ, ἀπέλαστος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπλαστος. ἢ ἀπλησίαστος, τουτέστιν ἡ κακὴ, ἡ μὴ παρέχουσα πλησιάζειν αὐτῇ τινά. τοῖς γὰρ μαινομένοις οὐδεὶς πλησιάζει, ἵνα μή τι κακὸν ὑπ' αὐτῶν πάθῃ.

257. ΑΤΕΡ ΣΤΕΡΟΠΑΣ. φασὶν οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ, ὡς εἰ μὴ τύχοι οὖσα ἀστραπὴ, ἡνίκα ὁ νότος ἄρξηται πνεῖν, ταχέως παύεται.

269. τοῦτο ἡ Τέκμησσα λέγει διὰ τὸν Αἴαντα. δέον δὲ εἰπεῖν, ὁ Αἴας οὐ νοσῶν βλάπτεται, ΗΜΕΙΣ ΟΥ ΝΟΣΟΥΝΤΕΣ εἶπε διὰ ταῦτα, ὅτι εἰώθαμεν, ὁπηνίκα περὶ τινὸς τῶν γνωρίμων διηγούμεθα ἀπόντος, ἐκ τοῦ οἰκείου προσώπου τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, καὶ εἰς ἑαυτοὺς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀναδέχεσθαι. καὶ ὅτι αὕτη ἡ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος ἦν, καὶ τὸ ἐκείνου κακὸν, οἰκεῖον ἐνόμιζεν. ὅθεν σκοτεινῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ἐξεπίτηδες ἀποροῦντα τὸν Χορὸν ὁ ποιητὴς δείκνυσιν, ἵνα δῆλον διὰ τῶν ἑξῆς γένηται.

275. τὸ ΠΑΣ εἶπεν, ἵνα δείξῃ ὡς ὅλος τῆς λύπης γέγονε. τὸ δὲ ΕΞ ΑΠΛΩΝ ἀντὶ τοῦ, μονοειδῶν φησί. πρώην γὰρ ἐλυπούμεθα ἡμεῖς μόνοι· νῦν δὲ καὶ ὁ Αἴας μεθ' ἡμῶν.

279. ΠΩΣ ΓΑΡ. ἔδει γὰρ νῦν μᾶλλον εὐφραίνεσθαι, παυσάμενον τῆς μανίας, ἢ ὅτε ταύτῃ συνείχετο, εἰ καὶ ἄλογος ἦν ἡ τότε χαρά. διόπερ ἀπορῶν ὁ Χορὸς εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ παρ' ἐκείνων ἐλθεῖν αὐτῷ φησὶ τὰ δεινὰ, εἴγε καὶ μετὰ τὴν νόσον χεῖρον διάκειται τῇ λύπῃ.

282. τοῦτο τὸ ΓΑΡ ὅμοιον, ὡς ἄνω ἔφημεν, τῷ (101.) Τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου. ἢ τὸ ΓΑΡ ἀντὶ τοῦ δὲ νοητέον, δεινοπάθειαν ἔξωθεν σχετλιάζοντος τοῦ Χοροῦ, κἂν ὁ ποιητὴς εἴασε τοῦτο δηλῶσαι.

285. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΝΥΚΤΟΣ ἔξωθεν τὸ ἐπί· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ΗΝΙΚΑ. — ΕΣΠΕΡΟΙ, οὓς εἰώθαμεν ἐν ἑσπέρᾳ ἅπτειν, διὰ τὴν τοῦ σκότους παρουσίαν.

290. ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΚΑΤΩΝ. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς ΤΟΥ λέγοντες. ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ· (Εκαβ. 370.) οὔτε του δόξης ὁρῶ. εὕρηται δὲ καὶ παρ' Ἰσοκράτει πολλὰ τοιαῦτα, καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ, τὼ χεῖρε.

293. οἱ τιθέντες ἐπὶ τῷ ΓΥΝΑΙ περισπωμένην, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. ἐντεῦθεν οὖν μανθανέτωσαν ὀξεῖαν τιθέναι. βραχὺ γάρ ἐστι τὸ γυ. εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ γυῖον, τὸ μέλος, γίνεται, ἀλλ' ἐκβληθέντος τοῦ ι, ἔμεινε βραχύ. αἱ γὰρ παραγωγαὶ τῶν πρωτοτύπων βραχύτεραι.

306. ΜΟΛΙΣ ΠΩΣ ΞΥΝ ΧΡΟΝΩι. τὰ τρία ταῦτα παριστῶσιν, ὡς πάνυ βραδέως εἰς τὸ καθεστηκὸς ἧκεν.

309. ΝΕΚΡΩΝ ΑΡΝΕΙΟΥ ΦΟΝΟΥ, τουτέστι, νεκρῶν ἀρνῶν πεφονευμένων. εἴρηται δὲ τοῦτο ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. οὐ γὰρ ἄρνες μόνον ἦσαν, ἀλλὰ καὶ κριοὶ καὶ βόες.

319. ΚΑΚΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ. ἀμφότερον ἀντὶ τοῦ δειλοῦ νοητέον.

320. οἱ λέγοντες τὸ ΕΧΕΙΝ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειν, ἁμαρτάνουσιν. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, τὰ δίκαια ποιεῖν καλοῦ ἀνδρὸς ἔχει, οὕτω καὶ τοῦτο· ἔλεγε γὰρ ὁ Αἴας, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτο δειλοῦ ἀνδρὸς, τὸ καθάπερ γυναῖκα κλάειν, καὶ θρήνους εἰς ὕψος αἴρειν.

322. ΜΥΚΩΜΕΝΟΣ. οἱ γράφοντες ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΣ, καὶ μεγεθύνοντες τὸ χο διὰ τὸ μέτρον, ἴσως ἀμαθεῖς εἰσὶ καὶ γραμματικῆς καὶ μέτρων. κάλλιον δὲ τὸ ΜΥΚΩΜΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΤΑΥΡΟΣ.

328. καταχρηστικῶς τὸ ΕΣΤΑΛΗΝ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθην εἴρηται. κυρίως γὰρ τὸ ἐστάλην ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, οἷον, ἐστείλατό τις τόνδε πλοῦν.

331. λέγεις ἐν τοῖς νῦν κακοῖς ΔΙΑΠΕΦΟΙΒΑΣΘΑΙ καὶ μαντεύσασθαι τὸν ἄνδρα ἡμῖν δεινά. τουτέστιν, ἐξ ὧν διηγῇ, παριστᾷς προμεμηνυκέναι αὐτὸν, ὡς ἐχυλὸν ἐργάσεταί τι κακόν. ἃ γὰρ ἔπραξεν ἀναλογιζόμενος, κρεῖττον τὸ θανεῖν ἡγήσεται.

341. ΠΟΥ ΠΟΤ' ΕΙ; τοῦτο ἢ πρὸς τὸν παῖδα, ἢ πρὸς τὸν Αἴαντα, οὕτως· ποῦ ποτε νοῦ εἶ, καὶ τί ταῦτα βοᾷς;

355. ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΤΟΥΡΓΟΝ. τοῦτο λέγει, ὅτι τὰ παρόντα ὑπὸ μανίας γενέσθαι παρίστησιν. ἢ οὕτως· τὸ ἔργον, τουτέστι τὸ ἐν τούτοις εἶναι τὸν Αἴαντα, ὡς ἄδοξον, καὶ παῖδα ἀνακαλεῖσθαι, καὶ τὴν αὐτοῦ

τύχην πρὸς ἡμᾶς ἀνακλαίεσθαι, δηλοῖ ὡς ἀφροντίστως καὶ ἀπαθατικῶς ἔχει τῆς μανίας. ὅπερ εἰ λέγεις, πρὸς μόνην τὴν Τέκμησσαν τὸν λόγον ἐρεῖς. ἢ οὕτω· τὸ ἔργον δὲ, ἤγουν τὸ τοσοῦτον αὐτὸν λυπεῖσθαι καὶ δυσχεραίνειν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, ἀπαραμύθητον τοῦτο δεικνύει, ὡς ἀφροντίστως τῆς οἰκείας σωτηρίας ἔχει, καὶ δεινὰ καθ' αὐτοῦ μελετᾷ.

356. τὸ ΝΑΙΑΣ ΤΕΧΝΑΣ ἢ πρὸς τὸ ΓΕΝΟΣ συναπτέον, οὕτω, ὦ γένος ναΐας τέχνης, ἤγουν ὦ ναῦται· ἢ πρὸς τὸ ΑΡΩΓΟΝ, λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα, οὕτως, ὦ γένος ἀρωγὸν ἐμοὶ ἕνεκα τῆς ναΐας τέχνης, τουτέστι συμπλέον ἐμοὶ, καὶ πρὸς πάντα κίνδυνον συνεπιλαμβανόμενον.

360. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΟΙΜΕΝΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ οὕτω λέγε· σὲ μόνον ΔΕΔΟΡΚΑ καὶ βλέπω φροντιστῶν ἐπαρκέσοντα. τουτέστι σὺ μόνος ἐφάνης ἐμὸς φροντιστὴς εἰς τὸν παρόντα καιρόν. τὸ δὲ ΠΟΙΜΕΝΩΝ μεταφορικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, κηδεμόνων. καὶ γὰρ καὶ ὁ ποιμὴν, κηδεμὼν τῶν προβάτων ἐστίν.

373. ΑΛΑΣΤΟΡΑΣ ἐνταῦθα λέγει, ἢ τοὺς κακοὺς καταχρηστικῶς, ἢ τοὺς φονεῖς. καὶ γὰρ τρόπον τινὰ καὶ οἱ Ἕλληνες αὐτὸν ἀπεκτόνασιν, ἀπεστερηκότες τὰ ὅπλα, καὶ τῶν παρόντων αὐτῷ γεγονότες αἴτιοι, δι' ἅπερ οὐκ ἀνέξεται ζῆν, ἀλλὰ ἐθελήσει τεθνήξεσθαι, ὃ δὴ καὶ γέγονε.

387. οἱ γράφοντες ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΠΡΟΠΑΤΩΡ οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. δεῖ οὖν ΠΑΤΕΡ γράφειν, ὡς καὶ ἔν τινι τῶν βιβλίων εὕρηται.

395. ΕΡΕΜΒΟΣ χρὴ γράφειν διὰ τὸ μέτρον, καὶ ΦΑΕΝΟΝ, οὐ φαεινότατον. ὅμοιον γὰρ χρὴ εἶναι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

399. τὸ ΤΙΝΑ ἢ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ συντακτέον. ἢ τὸ μὲν ΓΕΝΟΣ κατὰ κοινοῦ λάμβανε πρὸς τοῦτο· σύναπτε δὲ τὸ ΤΙΝΑ πρὸς τὸ ΟΝΗΣΙΝ, ὥσπερ καὶ τὸ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ἢ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ, ἵν' ᾖ τὸ αὐτὸ, ἢ πρὸς τὸ ΟΝΗΣΙΝ, οὕτως· οὔτε γὰρ ἄξιός εἰμι βλέπειν τὸ γένος τῶν θεῶν οὔτε τῶν ἀμερίων εἴς τινα ὄνησιν ἀνθρώπων, τουτέστιν, οὐ δεῖ με ἀπὸ τοῦδε ζῆν, εὐχόμενον τοῖς θεοῖς, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων διάγοντα, ἵν' ἀνθρωπίνως εὐτυχῆσαί μοι γένοιτο· ὅπου γε τὸ ΑΝΘΡΩΠΩΝ εἰς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ συνάπτων, οὕτω τὸ ΟΝΗΣΙΝ ἐρεῖς.

402. ΟΛΕΘΡΙΟΝ. ὀλεθρίως εἰπεῖν ἔδει· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΜΕ ἐπήγαγε. καὶ ἔστιν ἀρσενικὸν, οὐχ', ὥσπερ τινὲς οἴονται, οὐδέτερον.

405. ΤΑ ΜΕΝ. τινὲς λέγουσι τὴν περὶ τῶν ὅπλων κρίσιν, καὶ τὸ ΦΘΙΝΕΙ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἀποδιδόασι, καὶ ἕτερ' ἄττα· ἐγὼ δὲ αὐτὸς

τύτω, ΤΑ ΜΕΝ τῶν ἡμετέρων ΦΘΙΝΕΙ καὶ φθείρεται· λέγω δὴ τὸ τιμᾶσθαι καὶ παρὰ πάντων αἰδέσιμον εἶναι, καὶ μετὰ τοῦ λελογισμένου πράττειν ὅσα καὶ θέλοιμι, ἅπερ ἐμοὶ πρῶτον ἀνθοῦντα νῦν καταῤῥεῖ, καὶ εἰς οὐδὲν χωρεῖ, παραπλησίως τοῖς προκειμένοις θρέμμασιν. ἢ τὸ ΦΘΙΝΕΙ ἀντὶ τοῦ φθείρουσιν, οὕτω· ΤΑ ΜΕΝ, ἤτοι τὰ συμβάντα μοι κακά, φθείρουσί με, εἰς μνήμην ἐρχόμενα.

408. ΔΙΠΑΛΤΟΣ, ἤτοι διπλῇ χειρὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦτο τὴν κατ' αὐτοῦ σφοδρὰν ὀργὴν τοῦ στρατοῦ.

412. ΠΟΡΟΙ ΑΛΙΡΡΟΘΟΙ, ποταμοὶ οἱ πρὸς τὴν ἅλα ἐμβάλλοντες, καὶ ῥόθον ποιοῦντες τῷ ῥεύματι. ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ, ἤγουν παραθαλάσσιον ἄλσος, ὅπερ ἐστὶ πλησίον Σκαμάνδρου, τοῦ καὶ Ξάνθου.

420. ΕΥΦΡΟΝΕΣ, εὐφραντικοὶ, διὰ τὸ λούεσθαι καὶ πίνειν καὶ τἄλλα χρῆσθαι ὑμῖν.

431. ἡ σύνταξις· ὅτου ὁ πατὴρ Τελαμὼν ἦλθεν ἀπὸ τῆς Τροίας εἰς τὸν οἶκον φέρων πᾶσαν εὔκλειαν, ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ καὶ ἐξαίρετα γέρα τοῦ στρατοῦ, λέγω τὴν Ησιόνην, ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ καὶ ἄριστος φανείς. πρῶτος γὰρ τὸ Τροίας εἰσεπήδησε τεῖχος. στρατὸν δὲ λέγει, ὃν κατὰ τῆς Τροίας Ηρακλῆς ἠγάγετο, ἀμυνόμενος Λαομέδοντα, διὰ τὸ μὴ τοὺς ἵππους λαβεῖν, οὓς ὑπέσχετο αὐτῷ δοῦναι, εἰ τὸ κῆτος ἀνέλοι. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. τὸ δὲ ΕΥΚΛΕΙΑΝ καὶ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ταὐτόν ἐστιν, εἰ καί τινες τῶν ἀμαθῶν τὸ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ ἀντὶ τοῦ, ὡς ἄριστος λαβὼν, λέγουσι, βουλόμενοι συντετάχέναι ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ, ἃ οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἦν, ἀλλ' ἡ εὔκλεια. οὕτω δὲ εὑρήσεις καὶ προϊὼν, λέγω δὴ τὸ (465.)

ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν.

439. τὸ ΑΡΚΕΣΑΣ οὐκ ἀντὶ τοῦ πράξας, ὥς τινες οἴονται. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν τὸ, ἀρκετός εἰμι τόδε, οὕτω καὶ τὸ ΑΡΚΕΣΑΣ ΕΡΓΑ νοῶμεν, εἰ καὶ λεπτὸν ὂν ἐκφεύγει τὸν νοῦν τοῖς μὴ τελείοις τὴν σύνταξιν.

443. μὴ τοῖς ἄλλοις ἀκολουθῶν καὶ αὐτὸς, τὸ ΚΡΙΝΕΙΝ ἀντὶ τοῦ, μετὰ κρίσεως διδόναι, λέγε, ἵνα συντάξῃς τῷ ΤΙΝΙ. ἀλλ' εἰδὼς ὡς, κρίνει πᾶσιν ὁ δεῖνα τὰ δίκαια, λέγομεν, τὸν αὐτὸν λογισμὸν ἔχε κἀνταῦθα.

446. εἴ τις τὸ ΕΠΡΑΞΑΝ ἀντὶ τοῦ ἔδωκαν λέγει, ἁμαρτάνει. καὶ γὰρ ὃν τρόπον φαμὲν, ὅτι ὁ δεῖνα τοὺς νόθους καταβαλὼν ἄρχοντας, τὴν βασιλείαν τῷ δεῖνος παιδὶ πεποίηκε κατὰ νόμους εἰς ταύτην ἁρμόσ-

στοντι, οὕτως ἔχει καὶ τοῦτο. ἀπώσαντες γὰρ οἱ Ατρεῖδαι τὸν Αἴαντα, Οδυσσεῖ τὰ ὅπλα ἐποίησαν, τουτέστιν, αὐτὸν κύριον εἶναι τούτων κατέστησαν.

450. ΓΟΡΓΩΠΙΣ, καταπληκτική, ἢ τὴν τῆς Γοργοῦς κεφαλὴν, δίκην ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἀσπίδι ἔχουσα.

461. τὸ ΜΟΝΟΥΣ μὴ οὕτω νόει, ὡς ἀπελθόντος αὐτοῦ μόνοι οἱ Ατρεῖδαι καταλειφθήσεσθαι ἔμελλον· ἀνόητον γὰρ, τοῦ ἄλλου παρόντος αὐτοῖς στρατοπέδου. ἀλλὰ τοῦτο λέγει, ὡς μόνους αὐτοὺς καταλείψει μὴ τοῦτον ἔχοντας.

465. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπό, ἀλλ' οὕτω λέγε, τῶν ἀριστείων στέφανον μέγαν ἔσχεν αὐτὸς ΕΥΚΛΕΙΑΣ καὶ δόξης. ἔστι δὲ τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΣ πρὸς τὸ ΣΤΕΦΑΝΟΝ συναγόμενον. οὐ γὰρ ἕτερός ἐστιν ὁ τῶν ἀριστείων στέφανος, ἀλλ' ἡ εὐκλείας στέφανος.

467. μέρος ἦν τι τοῦ τῆς Τροίας τείχους σαθρὸν, ὃ φοβούμενοι Τρῶες μὴ πορθηθείη ἐκεῖθεν, ἄνδρας πρὸς τοῦτο συνεχεῖς κατέστησαν φυλακῆς ἕνεκα, οὓς νῦν καλεῖ ΕΡΥΜΑ.

481. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. ὑπόβλητα καλεῖται τὰ νόθα τῶν παιδίων, διὰ τὸ ὑφ' ἑαυτὰς τιθέναι τὰς πλείστας τῶν γυναικῶν ἑτέρων τέκνα μητέρων, ὥστε καταπεῖσαι τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας, γνήσια ἑαυτῶν εἶναι τὰ ὑπ' αὐτὰς κλαυθμυρίζοντα βρέφη.

485. ταῦτα ἐκ τῶν Ομήρου μεμίμηται, ὅτι Ανδρομάχη πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Εκτορα εἰς πόλεμον ἐξερχόμενον δεινοπαθοῦσα, ἐπιχειρεῖ κάμπτειν εἰς ἔλεον, καὶ τῆς ὁρμῆς ἐπισχεῖν.

491. τὸ ΞΥΝΗΛΘΟΝ ἀπορίαν τινὰ ἔχει, διὰ τὸ δοκεῖν πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεσθαι. τὸ δ' οὐκ ἔστι τοιοῦτον. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, συνῆλθον τὴν σὴν οἰκίαν, ἀντὶ τοῦ, σὺν σοὶ τὸν οἶκον ᾤκησα· ἔννοιαν γὰρ κοινωνίας ἡ ΣΥΝ παρίστησιν, εἰ καὶ μὴ τὸ τὴν κοινωνίαν ποιοῦν δείκνυσι πρόσωπον· οὕτω δὴ κἀνταῦθα ΞΥΝΗΛΘΟΝ ΤΟ ΣΟΝ ΛΕΧΟΣ, ἤτοι μετὰ σοῦ τὴν σὴν κοίτην ἔβην, καὶ κοινωνόν με ταύτης πεποίησαι. ἢ τὸ κατὰ πρὸς τὸ ΛΕΧΟΣ ἔξωθεν λάμβανε, οὕτω· συνῆλθόν σοι κατὰ τὸ σὸν λέχος, ἤτοι ἐν σοὶ κατέστην οὐ δοῦλος, ἀλλὰ γυνή εἶναί σοι. τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥΝ ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. ΕΥ ΦΡΟΝΩ ΤΑ ΣΑ, τό σοι ἁρμόττον σπουδάζω, καὶ κάλλιστα τῶν σῶν φροντίζω.

499. τὸ ΔΟΥΛΙΑΝ διὰ τὸν τοῦ μέτρου κανόνα ἰωτογραφεῖται, καὶ ἔστιν Ιωνικῆς διαλέκτου, ὡς καὶ τὸ προμηθίαν, καὶ ἀληθίαν, καὶ τὰ

τοιαῦτα. εἰ δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ γράφοντες, καὶ ἔτι οἱ δούλειον λέγοντες, οὐ καλῶς γράφουσιν.

512. ΜΗ ΦΙΛΩΝ, ἤγουν κακῶν, οὓς οὐδεὶς ἂν φιλήσειε, καὶ μάλιστα ὁ ἐπιτροπευόμενος, ὡς μὴ προσηκόντως ἐπιμελομένους.

524. ΟΥΚ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. ἤγουν οὐκ ἂν εἰς τὸ ἑξῆς οὗτος γενναῖος νομισθείη. ἔστι γὰρ τοῦτο ἀγνώμονος.

526. ΑΙΝΟΙΗΣ. ἤγουν ἐπαινοίης ἄν, εἰ συμπαθῶς καὶ μετὰ τοῦ πρᾴου οἷς λέγει προσενεχθείης, τοῦ σκληροῦ καὶ ἀνενδότου χαλάσας.

535. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟΥΤΟ ἔξωθεν τὴν κατά.

538. ΕΜΦΑΝΗ. ἐμφανῶς δέον εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΑΥΤΟΝ ἤγαγεν.

555. ΤΟ ΜΗ ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ ΚΑΡΤ᾽ ΑΝΩΔΥΝΟΝ ΚΑΚΟΝ, κακὸν μὲν, διὰ τὸ δίκην ἀλόγου ζώου τὰ νήπια ζῆν, καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν, ὡς ἥδιστον, πολλάκις αἱρεῖσθαι, ξίφος λέγω, καὶ πῦρ, καὶ κρημνὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀνώδυνον δὲ, διὰ τὸ μηδενὸς δυσχεροῦς ἐπαισθάνεσθαι, καὶ τῇ ἐντεῦθεν μὴ τήκεσθαι λύπῃ.

566. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ ΧΑΡΙΝ. τὸ φροντίδα ποιεῖσθαι τοῦ οἰκείου παιδὸς τὸν Χορὸν, καὶ ἀπελθόντα εἰς Σαλαμῖνα μετὰ τοῦ Τεύκρου παραδιδόναι Τελαμῶνι τὸν παῖδα, ΧΑΡΙΝ αὐτῷ λογίζεται Αἴας. τὸ δὲ ΕΡΙΒΟΙΑι ΛΕΓΩ εἶπεν, ἵν᾽, ἐπειδὴ τοῦτο ἀόριστον ἦν, μή τινες πλανῶνται, ἀγνοοῦντες ὁποίαν λέγει, εἴτε Ησιόνην, εἴτε Ερίβοιαν. ἀμφότεραι γὰρ ἔζων τότε, ἡ μὲν οὖσα Τεύκρου μήτηρ, ἣν Τελαμὼν παρ᾽ Ηρακλέους γέρας εἰλήφει, ὁπότε εἰς Τροίαν ἐστράτευσεν· Ερίβοια δὲ Αἴαντος.

576. ΑΡΡΗΚΤΟΝ, στερρὸν καὶ μὴ ῥηγνύμενον· ὑπερβολικῶς δὲ τοῦτο λέγει.

581. ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ. ὃ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ ἰατροῦ, ἐάν τις ἀνιάτως ἔχῃ χειρὸς ἢ σκέλους, μὴ τομὴν ἐπιτηδεύειν τούτου, ἵνα μὴ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα συνυποσταίη φθοράν, ἀλλὰ παραμυθεῖσθαι λόγοις πειρᾶσθαι, ὡς προσδοκᾶν χρὴ τὴν ἴασιν· ὥστε καὶ αὐτὴ μή με δακρύοις ἐπιχείρει μαλάσσειν, καὶ ὃν προὐθέμην σκοπὸν ἀποστερεῖν, λέγω δὴ τὸ τεθνάναι. τοῦτο γὰρ ἐμοὶ νῦν οὕτως ἔχοντι κρεῖττον ἢ ζῆν.

589. ΘΕΟΙΣ ΩΣ ΟΥΔΕΝ. ὃ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ εἰμὶ ὀφειλέτης ἀρκεῖν τοῖς θεοῖς, ἤτοι ἀρκετὸς καὶ ἀνελλιπὴς αὐτοῖς εἶναι, τουτέστι τιμᾶν καὶ θεραπεύειν, ὡς δεῖ, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν τῶν δεόντων εἰς αὐτοὺς γίνεσθαι, ὡς τῆς ζωῆς ἀνθρώποις αἰτίους, καὶ πάντα τἄλλ᾽ ἀγα-

θαι παρέχοντας. ἢ τὸ ΘΕΟΙΣ πρὸς τὸ ΕΙΜ' ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ σύναπτε· τὸ δὲ ΑΡΚΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ διαρκεῖν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ζῆν, λέγε, οὕτως, οὐκ ὀφείλω τοῖς θεοῖς ζῆν εἰς τὸ ἑξῆς. εἰ μὲν ἐφρόντιζον ἐμοῦ καὶ ἐπεμελοῦντο, ἀνάγκην ἂν εἶχον καὶ αὐτὸς ζῆν, ἐφ' ᾧ τούτους τῆς φροντίδος ἀμείβεσθαι τιμαῖς καὶ θυσίαις· ἐπεὶ δὲ ἠμελήκασι, καὶ οὕτως ἀτιμασθῆναι παρεῖσαν, οὐδέν με τὸ ἀναγκάζον ἐστὶ τοῦ ζῆν ἔτι ποιεῖσθαι λόγον. ἢ οὕτως ἐρεῖς· ΟΥ ΚΑΤΟΙΣΘΑ καὶ οὐ γιγνώσκεις, ὡς οὐδαμῶς εἰμι ὀφειλέτης τοῖς θεοῖς εἰς τὸ ἑξῆς ΑΡΚΕΙΝ καὶ βοηθεῖν τινὶ, ἤγουν ἐπεὶ οἱ θεοὶ οὕτω με εἴασαν ἀτιμασθῆναι, οὐ χρεωστῶ διὰ τούτους ἔτι βοηθεῖν, ἢ σοὶ, ἢ ἑτέρῳ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ Τέκμησσα

πρὸς θεῶν ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.

αὐτῷ εἰρήκειν. ὅθεν καὶ βλασφημίαν ἡγησαμένη τὸν αὐτοῦ λόγον, ΕΥΦΗΜΑ ΦΩΝΕΙ λέγει.

596. τὸ ΠΟΥ ἀποδίδοται πρὸς τὸ ΕΥΔΑΙΜΩΝ καὶ πρὸς τὸ ἑξῆς, οὐ πρὸς τὸ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ. οὐ γὰρ ἐδεῖτο εἰκασμοῦ, εἰ ἔστιν ἁλίπλαγκτος, ἀλλ' εἰ ἔστιν εὐδαίμων. τὸ δὲ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ πρὸς τὸ ΣΑΛΑΜΙΣ σύναπτε. τό γε μὴν ΝΑΙΕΙΣ ἀντὶ τοῦ οἰκῇ ἐνταῦθα λέγε, ἢ ἀπὸ τοῦ οἰκοῦντος τὸ οἰκούμενον, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργου, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον, ὡς τὸ λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὀργάνοις, παρ' Εὐριπίδῃ. (Φοινισσ. 113.) ἄλλως δ' ὅτι ἡ τῶν ἐνοικούντων οἴκησις αὐτοῦ ἐστὶν οἴκησις.

602. ΜΗΛΩΝ ΠΟΑι γράφε, καὶ μὴ ΠΟΙΑι ΜΗΛΩΝ διὰ τὸ μέτρον.

604. οἱ γράφοντες ΕΥΝΟΜΑι τὸ νο μικρὸν, καὶ συνάπτοντες πρὸς τὸ ΠΟΙΑι, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. χρὴ οὖν πρὸς τὸ ΧΡΟΝΩι συνάπτειν, καὶ μεγεθύνειν τὸ νο, ἵν' εἴη τὸ ΕΥΝΩΜΑι καὶ εὐκινήτῳ χρόνῳ. νωμῶ γὰρ τὸ κινῶ.

607. τὸ ΠΟΤ' ΑΝΥΣΕΙΝ οὐκ ἔστι πότε ἀνύσειν· εἰ διαλελυμένως εἴποις, ἀλλὰ ποτὲ ἀνύσειν· διὰ δὲ τὴν συναλοιφὴν μετετέθη ὁ τόνος. οὕτω δὲ ἐρεῖς· ἔχων ἐλπίδα κακὴν ΑΝΥΣΑΙ καὶ διελθεῖν καὶ περάσειν ποτὲ ἐμὲ ΕΤΙ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ καὶ μισητὸν πᾶσιν Αἴδην, τὸν ΑΙΔΗΛΟΝ καὶ ἀφανῆ. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστι· πολὺν χρόνον μίμνω ἐν τῇ Τροίᾳ ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ καὶ ἄτιμος, καὶ μὴ εἰς ἀριθμὸν ὢν, ΤΡΥΧΟΜΕΝΟΣ καὶ δαμαζόμενος τῷ τοσούτῳ χρόνῳ, ἐλπίδα ἔχων κακὴν ἀποθανεῖν ποτὲ καὶ διελθεῖν τὸν Αἴδην. οὐ γὰρ ἤλπιζον ὑποστρέφειν

εἰς τὴν αὐτῶν χώραν. ΚΑΚΗΝ δὲ τὴν ΕΛΠΙΔΑ εἶπε, διὰ τὸ θανάτου ἐλπίδα εἶναι καὶ οὐκ ἀγαθοῦ τινός.

613. ΠΡΙΝ ΕΥ ΠΟΤΕ γράφε, καὶ ΝΙΚΩΝΤ' ΕΙΝ ΑΡΕΙ, καὶ ΦΡΕΝΟΣ Γ' ΟΙΩΒΟΤΑΣ. οὕτω γὰρ ἔχει οἰκείως πρὸς τὰ τῆς στροφῆς κῶλα· εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθῶς ἔχει. ΟΙΩΒΟΤΑΣ, μεμονωμένος, πεπλανημένος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν θρεμμάτων τῶν τῆς ἀγέλης κεχωρισμένων καὶ καθ' ἑαυτὰ νεμομένων.

637. ΗΚΩΝ ΓΕΝΕΑΣ ΑΡΙΣΤΟΣ γράφε, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς κώλῳ. οὕτω γὰρ εὑρέθη καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν πάνυ.

638. ΠΟΛΥΠΟΝΩΝ, πολυμόχθων τὰ εἰς πόλεμον. ΟΥΚ ΕΤΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙΣ. ἤγουν ἐκ πατρὸς ἔχων τὸ πρὸς πολέμους καὶ μάχας ἀνδρείως ὁρμᾶν, τούτου μὲν τοῦ ἐκ φύσεως προσόντος αὐτῷ ἀπέστη, πρὸς δὲ τὰ παρὰ φύσιν ὥρμησεν ὑπὸ τῆς μανίας.

650. ΤΑ ΔΕΙΝΑ, τὰ μεγάλα ὑπέμενον, λέγω δὴ τὸ ἄκαμπτος εἶναι, ἤγουν ὃς ἦν ἀνένδοτος.

662. ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΟΥ. τοῦτο λέγει, ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν πολέμιον αὐτῷ τε καὶ πᾶσι τοῖς Ελλησιν, ἤ, ὅπερ καὶ αὐτὸς λέγει, διὰ τὸ μηδενὸς χρηστοῦ ἀπολαῦσαι, ἐξότου εἰλήφει παρ' αὐτοῦ τὸ ξίφος.

664. ἢ διὰ μέσου συναπτέον τὸ ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΕΧΘΡΩΝ ΑΔΩΡΑ ΔΩΡΑ. ἢ οὕτως· ἀλλ' ἔστιν ἡ παροιμία τῶν βροτῶν ἀληθής. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ, τὸ ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, χωρὶς τοῦτο ἐπήνεγκε, καὶ ἔστι τῇ μὲν ἐννοίᾳ συνημμένον, καὶ τῇ τοῦ λόγου ὁρμῇ· κατὰ δὲ τὴν φράσιν κομματικόν.

667. αἰτιῶνται κακῶς τινὲς ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν, ὅτι δέον τὸ ΣΕΒΕΙΝ πρὸς τοὺς θεοὺς εἰπεῖν, τὸ δὲ ΕΙΚΕΙΝ πρὸς τοὺς Ατρείδας, ὁ δὲ ἐναλλὰξ εἴρηκεν, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἀδιαφόρως εἴρηκεν, ὥσπερ καί τινες τῶν λογοποιῶν, τῆς κυριολεξίας οὐδὲν φροντίσας. ἄλλως τε καὶ τὸ ΣΕΒΕΙΝ οὐ μόνον πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους φαμέν.

671. διὰ τί οὐκ εἶπε τῷ ἔαρι, τῷ μετὰ τὸν χειμῶνα ὄντι, ἀλλὰ τῷ ΘΕΡΕΙ; καὶ φαμὲν ὅτι τὸ ἔαρ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ χειμῶνος μέρος καὶ ἀποῤῥοή. ἔστι γὰρ καὶ ἐν ἔαρι νιφετὸς πολὺς πολλάκις. διὰ τοῦτο ἀμφοτέρας τὰς ὑπερβολὰς εἴρηκεν, ὡς ἐναντίας. καὶ γὰρ τὸ μετόπωρον μέρος ἐστὶ θέρους ῥαίζοντος.

674. ΕΚΟΙΜΙΣΕ. παυθὲν δηλονότι κατεπράϋνε. τουτέστι, καὶ ἄνεμος σφοδρὸς κυμαίνων τὴν θάλασσαν, οὐκ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλὰ παυσάμενος γαλήνην ἱστᾷ.

678. σημειωτέον ἐνταῦθα τὸ σχῆμα τοῦ λόγου. τὸ γὰρ ΕΓΩ ΔΕ εἰς οὐδὲν ἀποδίδοται, ἀλλὰ τεμὼν τὸν λόγον διὰ τοῦ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ, πρὸς τοῦτο τὴν ἀπόδοσιν ἐποιήσατο. ἀγνοοῦντες δέ τινες, οἱ μὲν φασι τὸ ΓΑΡ ἀργὸν, οἱ δὲ τὸ ΟΤΙ, διὰ μέσου τὸ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ ΑΡΤΙΩΣ λαμβάνοντες. καὶ μὴν καὶ ἑτέρους ψυχροτέρους ἐστὶν ἰδεῖν τῷ ΟΤΙ ἀντὶ τοῦ λίαν χρωμένους· οὓς ἐάσαντες ἡμεῖς, φρονῶμεν ὡς ἔφαμεν. εὕροις δ' ἂν καὶ παρὰ λογογράφοις πόλλ' ἕτερα τοιαῦτα· καὶ μαρτυρεῖ Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπὲρ ὀρχηστῶν, λέγων οὕτως· „Τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Ἀριστεί„δην ἔρωτα, καὶ αἱρέσεώς μοι δοθείσης ἀπαγαγών„ τὸ δὴ Τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Ἀριστείδην ἔρωτα, ἀνανταπόδοτον ἐάσας. ἢ οὕτως. τὸ μὲν ΕΓΩ ΔΕ πρὸς τὸ ΟΤΕ ἀπόδος, τὸ δὲ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ ΑΡΤΙΩΣ ΟΤΙ διὰ μέσου. ὥσπερ γάρ φησι Συνέσιος „Ἀλλ', εὖ οἶδ' ὅτι, οὐκ ἀπαγορεύσεις„ τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ οὐκ ἀπαγορεύσεις συνάπτων, τὸ δὲ εὖ οἶδ' ὅτι διὰ μέσου, οὕτω καὶ τοῦτο. εὕροις δ' ἂν καὶ ἐν ἄλλοις ἕτερα τοιαῦτα. γίνεται δὲ ἡ ἀπάτη ἐνταῦθα διὰ τὸ ΓΑΡ.

679. ἀποροῦσιν ἐνταῦθά τινες, πῶς ΟΤΕ ΕΧΘΡΟΣ ΗΜΗΝ καλῶς εἰπὼν ἐπὶ παρῳχημένου, ἐπειδὴ τεθνήξεσθαι ἔμελλε, μὴ καὶ τὸ ΩΦΕΛΕΙΝ ἐβουλόμην εἶπεν, ἀλλὰ ΒΟΥΛΗΣΟΜΑΙ ἐπὶ μέλλοντος· οὐ γὰρ ἔμελλε ζῆν. καὶ φαμὲν, ὅτι βουλόμενος ἀπατῆσαι αὐτοὺς, ὥστε μὴ ὑποπτεῦσαι αὐτὸν τεθνήξεσθαι, τοῦτο ἐπὶ μέλλοντος εἶπεν, ἐπεὶ καὶ ἄνω ἀπατῶν αὐτοὺς, Εἰσόμεθα θεοῖς εἴκειν καὶ Ἀτρείδας σέβειν, ἔφη· καὶ κατιὼν, Ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον.

683. ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΛΙΜΗΝ. καλῶς τοῦτο εἴρηκεν. ὁ γὰρ ἀληθὴς φίλος λιμένος δίκην τοῖς αὐτὸν ἔχουσι καθίσταται, ἡνίκ' ἂν ἐν συμφοραῖς περιπέσωσι, καθάπερ ἐν θαλάσσῃ λιμὴν τοῖς χρησαμένοις χειμῶνι.

695. ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΕ. τὸν Πᾶνα οὕτω καλεῖ, διὰ τὸ τὰ ποίμνια, ὧν ἔφορος οὗτος, ἔαρος ὥρᾳ καὶ θέρους αἰγιαλοῖς πλησιάζειν.

699. Νύσσος καὶ Κνωσσὸς πόλεις, ἐν αἷς Διονύσου τιμωμένου ὀρχήσεις ἐγίνοντο. φασὶ δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ Νύσσῳ ταύτῃ Ζεὺς διῃτᾶτο, ὁπότε, τῆς Σεμέλης κεραυνοβληθείσης, ἐνραψάμενος αὐτὸς τὰς σφετέρας γονὰς ἐν τῷ μηρῷ, δέκα μῆνας ἐξ ἀρχῆς ἔφερεν.

702. ἐν ᾧ ἡ Δῆλος κεῖται, Ἰκάριον καλεῖται πέλαγος, διὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Ἴκαρον πεσεῖν, ἐῤῥυηκότων τῶν ἐκ κηροῦ πτερῶν ὑφ' ἡλίου. τὸ ΠΕΛΑΓΑΙΩΝ διφθογγογραφούμενον ἔν τινι τῶν παλαιῶν εὕρηται, καὶ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. εἰ δὲ πρὸς τὸν κανόνα τῆς κλίσεως οὐ καλῶς ἔχει, δοκεῖ μοι ὡς ἐλλιπές ἐστι τὸ κῶλον. τοῦτο δέ ἐστι γνῶναι ἀπὸ τοῦ

κώλου τῆς ἀντιστροφῆς. ἐν ἐκείνῳ γὰρ περισσόν τι ὂν ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ.

706. ΑΡΗΣ, ἤτοι ὁ θεός. οὗτος γὰρ αἴτιος τῆς μανίας. ἢ τὸ ΑΡΗΣ, ἀντὶ τοῦ ὁ πολεμικὸς Αἴας. τὸ δὲ ΟΜΜΑΤΩΝ, ἢ τῶν ἡμετέρων, ἢ τῶν ἑαυτοῦ.

711. ΛΑΘΙΠΟΝΟΣ, ἤτοι ἐπιλελησμένος ὑπῆρξε τῶν πόνων καὶ τῆς λύπης, ἣν ἀπὸ μανίας εἶχεν. ΕΞΗΝΥΣΕΝ. ἤγουν, ὅπερ οἱ θεοὶ ἀποδέχονται, σέβειν τε αὐτοὺς λέγω, καὶ τιμὰς νέμειν τοῖς ἄρχουσι, ταῦτ' Αἴας τελεῖν ὑπέσχετο νῦν, τἀναντία πρόσθεν ὑπὸ μανίας φρονῶν.

715. οἱ γράφοντες ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ ΦΑΤΙΞΑΙΜ' ΑΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων, διὸ περισσὸν ὂν ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. ἀλλὰ καὶ οἱ γράφοντες ΘΥΜΟΝ τὸ μον μικρὸν, οὐ καλῶς γράφουσι. μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ τοιαύτη συλλαβὴ, ὡς καὶ ἡ τοῦ κώλου τῆς στροφῆς.

733. τὸ ΗΜΙΝ οἱ τραγικοὶ διτονίζουσι, ποτὲ μὲν περισπῶντες, ὅτε καὶ μακρὰν ἔχει τὴν λήγουσαν, ποτὲ δὲ ὀξύνοντες, ὅτε καὶ βραχεῖαν αὐτὴν ἔχει. καὶ δοκεῖ μὲν βραχὺ εἶναι, ὡς μὴ ἀπὸ συναιρέσεως γινόμενον. οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν ἡμέϊν ἡμῖν. φύσει δὲ πᾶσα δοτικὴ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως ἔχουσα τὸ ι, βραχὺ αὐτὸ ἔχει. πρὸς ἀναλογίαν μέντοι τοῦ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς μακρὰν ἐχόντων τὴν λήγουσαν, μακρὸν καὶ αὐτὸ ἐνίοτε γίνεται, καὶ τὸν αὐτὸν αὐτοῖς τόνον δέχεται· ὅπερ καὶ ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. ὅτι δὲ τὸ ΗΜΙΝ δύναται καὶ βραχεῖαν ἔχειν τὴν λήγουσαν, τεκμήριον τὸ ἄμμιν καὶ ὔμμιν βραχεῖαν αὐτὴν ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν, ταύτην βραχεῖαν εἶχεν· ὡς καὶ τὸ ἐστὶ καὶ ἔστι. τὰ γὰρ μακρὰν τὴν λήγουσαν ἔχοντα, καὶ ἀναβιβάζοντα τὸν τόνον, μακρὰν πάλιν αὐτὴν φυλάττει, οἷον τὸ σχοῦ, ἀπόσχου· θοῦ, ἀπόθου· καὶ ὅσα τοιαῦτα.

748. ΚΑΙ ΠΑΡΩΝ ΕΤΥΓΧΑΝΟΝ. ἤγουν ἃ μέλλω εἰπεῖν, οὐ παρ' ἄλλου ἤκουσα, ἀλλ' αὐτὸς παρὼν ἠκροώμην.

756. ΤΗιΔΕ Θ' ΗΜΕΡΑι. λέγουσί τινες, ὡς τὸ θ' ἀντὶ τοῦ τε λαμβάνεται, καὶ συνάπτεται πρὸς τὸ ΓΑΡ, οὕτω· καὶ γὰρ ἐλᾷ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τοῦτον. σὺ δὲ ἀντὶ τοῦ τοι νόει, κουφιζομένου τοῦ οι, ὥσπερ καὶ τῆς αι διφθόγγου, ὡς ἔχει τὸ, βούλομ' ἐγώ.

757. τὸ ΕΦΗ καὶ τὸ ΛΕΓΩΝ ἐκ παραλλήλου τινὲς οἴονται· τὸ δ' οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, τοιαῦτα ἔφη δημηγορῶν, οὕτω καὶ τοῦτο, οὕτως· ΕΦΗ καὶ οἱονεὶ ἀπεφήνατο, λέγων τὸν περὶ τοῦ Αἴαντος λόγον.

761. τὸ ΕΠΕΙΤΑ τινὲς οἴονται εἰς ἀπόδοσιν μετοχῆς τιθέμενον, ἀργὸν εἶναι· τὸ δὲ οὐκ ἔστι τοιοῦτον, ἀλλὰ τὴν αὐτοῦ σώζει φύσιν. ἠπάτηνται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι εἰ ἀπῆν τοῦ ῥυθμοῦ, οὐδὲν ἂν τὸν λόγον ἔβλαπτε. πρὸς οὓς φήσομεν, ὅτι καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτά ἐστιν εὑρεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ, πρὸς κακοῦ ἐστὶ τὸ φρονεῖν. τὸν γὰρ αὐτὸν λόγον ἔχει τὸ πρὸς, ἀργὸν δοκοῦν παρὰ τοῖς πολλοῖς.

764. ΑΥΤΟΝ ΕΝΝΕΠΕΙ. οὐ μόνον πρὸς δοτικὴν τὸ ἐννέπω, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν ἅπαξ, ὥσπερ καὶ τὸ λέγω.

773. τὸ ΤΟΤΕ ἐπανάληψίς ἐστι τῶν προλαβόντων, ὥστε οὐκ ἐπὶ τῆς δίας Ἀθάνας δεῖ λέγειν, ἀλλὰ λεγούσης τῆς Ἀθηνᾶς τὰ καὶ τὰ τότε, καθ' ὃν δηλονότι καιρὸν ἐκείνῳ ταῦτα ἐνετέλλετο.

786. ΞΥΡΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΧΡΩι. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς βάθος ἀπολομένων λεγομένη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων. λέγεται δὲ καὶ οὕτως· ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα.

792. ΟΤΙ ΘΥΡΑΙΟΣ. τοῦτό φησι, διότι παρ' αὐτῶν ἤκουσε. τὸ δὲ ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙΝ ἀντὶ τοῦ, εἴπερ ἀληθῶς ἐστὶν ἐκτός. οὐ γὰρ οἶδε σαφῶς. λέγε δὲ καὶ οὕτω· οὐ θαρσῶ δὲ περὶ τοῦ Αἴαντος, ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ, τουτέστιν ἐὰν ζῇ, ὅτι θυραῖός ἐστιν. ἢ, ὅπερ καὶ κρεῖττόν μοι δοκεῖ, οὕτω λέγε· ΟΥΚ ΟΙΔΑ καὶ οὐ γινώσκω ΤΗΝ ΣΗΝ ΠΡΑΞΙΝ, ἤγουν ἥνπερ λέγεις σὺ πρᾶξιν τοῦ Αἴαντος· οἶδα δὲ καὶ γινώσκω, ὅτι οὐ θαρσῶ περὶ τοῦ Αἴαντος, ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ καὶ ὑπάρχει ΘΥΡΑΙΟΣ καὶ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς. ἐπεὶ δὲ ἀμφιβόλως τὸ ΕΙΠΕΡ εἴρηκε, βεβαιοῦσα ἡ Τέκμησσα ὅτι ἔξω ἐστὶ τῆς σκηνῆς, φησὶ ΚΑΙ ΜΗΝ ΘΥΡΑΙΟΣ ἐστί.

803. ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ, ἤγουν τοῦ παρόντος καιροῦ, οὗ ἀναγκαῖόν ἐστι προστῆναι, διὰ τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἡμῖν τὰ πράγματα ἵστασθαι.

805. τὸ ΑΝΤΗΛΙΟΥΣ ἀπὸ τοῦ ἀντολίους γέγονε, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η, ὥσπερ καὶ τὸ φυτοκόμος φυτηκόμος. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον οὕτω γέγονεν. οὐ χρὴ τοίνυν ἀντολίους γράφειν· μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ συλλαβὴ αὕτη. ἀλλ' οὐδὲ πάλιν ΑΝΘΗΛΙΟΥΣ, ὡς ἐν τισὶ τῶν βιβλίων εὕρηται. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἥλιος γίνεται, ἀλλ' ὡς εἴρηται, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η.

822. οἱ μὲν τὸ ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΝ πρὸς τὸ ΑΥΤΟΝ, τὸν σφαγέα φασίν· οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ΕΓΩ, καὶ τὸ ἑξῆς κομματικὸν ἐκφέρουσιν, οὐδέτερον τὸ ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΝ νοοῦντες πρὸς τὸ ΘΑΝΕΙΝ.

828. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, ἤτοι τῷ νεωστὶ ὑφ' αἵματος ῥανθέντι· λέγει δὲ

τοῦτο

τοῦτο ὅσον πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἔμελλε Τεῦκρος αὐτὸν βασλάσειν. τότε γὰρ νεόῤῥαπτον ἦν.

840. ΞΥΝΑΡΠΑΣΕΙΑΝ. ἡ ἀκολουθία τοῦ λόγου ξυναρπάσαι ἀπήτει πρὸς τὸ ΜΑΘΕΙΝ. ἀλλ' ἐπειδὴ εὐχῆς ἐσἶιν ὁ λόγος, εἰς εὐκἶικὸν ἔφερε. διὰ τοῦτο δὲ καὶ κομματικὸν καὶ ἀσύνδετον ἐποίησε τοῦτο, διὰ τὸ εἶναι εὐχήν. τὰς γὰρ εὐχὰς οὕτω ποιεῖσθαι εἰώθαμεν. ἀπρεποῦς δὲ πῶς ΑΥΤΟΣΦΑΓΕΙΣ εἰπὼν, εἶτα ἐπιφέρει ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΕΚΓΟΝΩΝ. καὶ φαμὲν, ὅτι οὐδέν ἐσἶιν ἐναντίωμα τῷ λόγῳ· εἴ γε ἐκεῖνοι μὲν τοὺς παῖδας ἔσπειραν, οὗτοι δὲ αὐτοὺς ἀναιρήσουσιν.

843. τὸ Ω πρὸς τὸ ΕΡΙΝΝΥΕΣ συνταἶέον. κρεῖτἶον γὰρ τοῦτο, εἰ καὶ δοκεῖ τινὰ ἔχειν λόγον καὶ πρὸς τὸ ΤΑΧΕΙΑΙ συντάσσεσθαι.

866. βουλόμενος ὁ Χορὸς δεῖξαι τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κόπου, ὃν ἔσχεν ἐπὶ ζητήσει τοῦ Αἴαντος, φησὶν, ὅτι πόνον ἐπὶ πόνῳ προστίθημι, καὶ οὐδαμῶς ὃ σπεύδω γίνεται, λέγω δὴ τὸ εὑρεῖν Αἴαντα.

869. τὸ ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ ἀντὶ τοῦ, σὺν ἐκείνῳ γνῶναι, τουτέστιν οὐδεὶς τόπος ἔχει τὸν Αἴαντα, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ.) ὥστε ἐν τούτῳ εὑρεῖν με αὐτὸν κείμενον. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ ἀντὶ τοῦ διδάξαι, οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν.

877. ἡ σύνταξις. ἀλλ' οὔ μοι ΔΗΛΟΙ καὶ φαίνεται Ο ΑΝΗΡ, ἤγουν ὁ Αἴας, ΜΟΛΩΝ καὶ ἐλθὼν ΤΗΝ ΑΦ' ΗΛΙΟΥ ΚΕΛΕΥΘΟΝ καὶ ὁδὸν, ΦΑΝΕΙΣ ΟΥΔΑΜΟΥ, τουτέστιν, ἐπειδὴ οὐκ ἐνταῦθα εὕρηται, δείκνυται ὡς οὐδ' ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις ὥρμηται. ἢ καὶ οὕτως· ΑΛΛ' ΟΥΔ' ΕΜΟΙ ΔΗ ΜΟΛΩΝ ἤτοι ἐλθὼν ὁ ἀνὴρ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἄγουσαν δηλονότι, φαίνεται οὐδαμοῦ, τουτέστιν ἐν οὐδενὶ τόπῳ φαίνεται.

879. ἡ σύνταξις. τίς ἁλιεὺς, ἢ θεὸς, ἢ διατριβὴν περὶ τοὺς ποταμοὺς ποιούμενος, καὶ ἔμπειρος ὢν αὐτῶν, βλέπων τὸν Αἴαντα εἴ που πλάζοιτ' ἂν, ἀπύοι ἂν καὶ φωνήσοι καὶ εἴποι ἐμοὶ, εἰ ἄρα πλάζεται καὶ οὐκ ἀπόλωλεν. ΕΙ ΠΟΘΙ ΠΛΑΖΟΙΤ' ΑΝ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

888. περισσὸν ἦν κἀνταῦθα εἰς τὸ ΜΑΚΡΩΝ ΠΟΝΩΝ τὸ ΑΛΑΤΑΝ, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' εἴη τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. σύνταστε δὲ οὕτω· σχέτλιόν ἐστιν ἐμοὶ, ἤγουν χαλεπὸν, μὴ ΠΕΛΑΣΑΙ καὶ πλησιάσαι ΔΡΟΜΩι ΟΥΡΙΩι, τουτέστι τέλει εὐοδουμένῳ, τῶν μακρῶν πόνων. τέλει δὲ ὀφείλων εἰπεῖν, ΔΡΟΜΩι εἶπεν, ἐπεὶ καὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου δρόμος ἐστί.

891. εἰκότως οὐκ ἄλλον τινὰ ἢ τὴν Τέκμησσαν πεποίηκεν εὑρεῖν τὸν Αἴαντα, δεικνὺς ἐντεῦθεν, ὡς οὐδεὶς ἕτερος τοσοῦτον φροντίζει, ὅσον ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου ἀνδρός.

906. ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἔγχος τὸ περιπετὲς ΟΙ καὶ αὐτῷ, τὸ ἐν χθονὶ ΠΗΚΤΟΝ καὶ πεπηγμένον, ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ αὐτοῦ δηλονότι τὴν πρᾶξιν, ἤγουν παρίστησιν, ὡς αὐτὸς τὴν σφαγὴν εἰργάσατο, καὶ αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν. ἔστι γὰρ καὶ κατηγορῶ οὐ μόνον τὸ τινὸς καταφέρομαι λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάνω τινὸς ἀγορεύω, ὥσπερ ἔχει καὶ ἡ παρὰ Φιλοστράτῳ κατηγορία. δηλοῖ δὲ καὶ Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἰσοκράτους βίῳ λέγων· „ἡ δὲ Σειρὴν ἡ ἐφεστηκυῖα τῷ Ἰσοκράτους σήματι εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρός.

917. ΟΣΤΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ. ἤγουν οὐ μόνον ἐχθρὸς βδελύξεται αὐτὸν ἰδεῖν· οὐ γὰρ ἂν μέλοι αὐτῷ τούτου. ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς φίλος ΤΛΑΙΗ ἂν καὶ ὑπομένοι αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς ΦΥΣΩΝΤΑ καὶ ἀναπέμποντα ἄνω πρὸς τὰς ῥῖνας τὸ μελανθὲν αἷμα καὶ ἐκ τῆς φοινικῆς πληγῆς. ἀμφοτέρωθεν γὰρ τὸ αἷμα ἐξήρχετο, καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς, πρὸς ἣν ἡ πληγὴ γέγονε, καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν διὰ ταύτην αἰτίαν. περιπετόντος γὰρ αὐτοῦ τῷ ξίφει ἐν γῇ στερρῶς πεπηγμένῳ, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸν τόπον, ἔνθα ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους ἐπέπηκτο, ἐκ βάρους πελάσαντος, οὐκ εἶχε διέξοδον ῥᾳδίαν· καὶ διὰ τοῦτο εἰργόμενον καὶ ζητοῦν διέξοδον, ἐκ τῶν ῥινῶν ἀνεδίδοτο. φοινίαν δὲ πληγὴν ἴσως λέγει οὐ τὴν πρώτην ἐν τῇ πλευρᾷ τομήν, ἀλλὰ τὴν ἑτέραν τοῦ ξίφους διέξοδον.

935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ἤγουν ἀγὼν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων δεόμενος, δυναμένων βαστάσαι τὸν Ἀχιλλέα, ἵνα τὰ αὐτοῦ λάβῃ ὅπλα τούτου ἕνεκα.

936. ΟΠΛΩΝ ΕΚΕΙΤ' ΑΓΩΝ ΠΕΡΙ. ἴαμβος ὀφείλει εἶναι τέλειος ὁ παρὼν στίχος, ἵν' ᾖ ὅμοιος τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. διὸ τὸ ΑΧΙΛΛΕΩΣ προστετέθη παρ' ἐμοῦ, ἁρμοδίως εἶναι.

941. ΑΠΟΒΛΑΦΘΕΙΣΑΝ, στερηθεῖσαν. ὅταν γάρ τις τινὸς στερηθῇ, ἀπ' ἐκείνου, οὗ ἐστέρηται, βέβλαπται, αὐτῷ τῷ ἐστερῆσθαι.

961. ΓΕΛΩΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ γελάτωσαν. τοῦτο δέ φαμεν λαμβάνοντες ἔξωθεν εἰς τὴν τοιαύτην γενικὴν τὸ ἔστωσαν· ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν, οἷον τυπτέσθων καὶ τῶν τοιούτων, οὐχ οὕτω λέγομεν. ἀλλὰ τὸ δυϊκὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ φαμὲν λαμβάνεσθαι.

1004. ἰστέον ὅτι τὸ Ω οὐ μόνον πρὸς κλητικήν, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν φέρεται. ἀμφότερον οὖν ἐστιν ἐνταῦθα. Ἄλλως. Ω ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ λέγε ΟΜΜΑ, ΚΑΙ ὦ ὄμμα ΤΟΛΜΗΣ ΠΙΚΡΑΣ. τόλμης γὰρ ἦν τὸ

ἅμμα. πρὸς γενικὴν δὲ τὸ ὦ συντάττειν, λόγον οὐκ ἔχει· πρὸς εὐθεῖαν μέντοι σπανίως, ὡς τὸ ὦ οὗτος, καὶ ὦ δυστυχής.

1022. ΠΑΥΡΑ Δ' ΩΦΕΛΗΣΙΜΟΙ. παρὰ τισὶ μὲν τῶν βιβλίων ΠΑΥΡΟΙ, παρὰ τισὶ δὲ ΠΑΥΡΑ εὑρίσκεται. ἔστι δὲ τὸ παῦρα κρεῖττον τοῦ παῦροι, διὰ τὸ σώζειν τὸ μέτρον. τέταρτος γὰρ πούς ἐστιν· ὀφείλει δὲ οὗτος ἴαμβος εἶναι. εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι καὶ τοῦ παῦροι τὸ ροι βραχύ ἐστι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸ παυ περισπῶμεν· ἴστω ὅτι οἱ ποιηταὶ τῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν τὰ τέλη, εἴτε διὰ τοῦ αι ἐκφέρονται, ὡς τὸ μοῦσαι, εἴτε διὰ τοῦ οι, ὡς τὸ πλόοι, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, ἐὰν μὴ ἡ ἐπαγομένη λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἄρχηται. τότε γὰρ αὐτὰ κοινὴν συλλαβὴν ἡγοῦνται. ἔστι δὲ τὸ ΠΑΥΡΑ ἀντὶ τοῦ ὀλίγα καὶ οὐδαμῶς, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τό, (90.)

τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς ξυμμάχου;

τὸ γὰρ βαιὸν, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον καὶ οὐδαμῶς ἐνταυθοῖ νοητέον. οὐ μόνον δὲ τὰ τέλη τῶν πληθυντικῶν εὐθειῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ὁριστικῶν ῥημάτων καὶ ἀπαρεμφάτων καὶ προστακτικῶν, τὰ δίφθογγον ἔχοντα ἐν τῷ τέλει, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, συμφώνου ἐπιφερομένου· φωνήεντος δὲ, καὶ ταῦτα κοινὴν συλλαβὴν ἡγοῦνται.

1029. ὁ Ἕκτωρ ἐν τῷ ζωστῆρι, ἐν ᾧ ἐδωρήθη καὶ ἐφιλοφρονήθη παρὰ τοῦδε τοῦ Αἴαντος, ΕΓΝΑΠΤΕΤΟ καὶ συρόμενος κατεκόπτετο ἐκ τῶν ΙΠΠΙΚΩΝ ΑΝΤΥΓΩΝ καὶ τῆς τοῦ ἅρματος περιφερείας, ΕΣ ΤΕ καὶ ἕως οὗ ἀπέψυξε τὸν βίον. ΑΠΕΨΥΞΕ δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ, ἀπεβάλετο τὸν ΒΙΟΝ καὶ τὴν ζωὴν, ΠΡΙΣΘΕΙΣ καὶ κατακοπεὶς, παρ' ὅσον οἱ ἐκπνέοντες ψυχραίνονται παντὶ τῷ σώματι, τοῦ τὴν θέρμην ἐμποιοῦντος αἵματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσδραμόντος φυλακῆς ἕνεκα, καὶ πάντα τὰ μέρη καταλελοιπότος ψυχρά.

1040. τὸ ΟΠΩΣ ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθά. ἐνταῦθα δὲ,, ἀντὶ τοῦ πῶς.

1043. ΕΞΙΚΟΙΤ' ΑΝΗΡ. οὐ μόνον διεξέρχομαι, ἀλλὰ καὶ ἐξέρχομαι χωρὶς τῆς διὰ φαμὲν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ Εὐριπίδης· (Μηδ. 251.)

ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων.

1051. τὸ ΗΝ ΤΙΝΑ ἀντὶ τοῦ τίνα νοητέον. ὥσπερ γὰρ φαμὲν ὅ τι, ἀντὶ τοῦ τι, καὶ πᾶς ὁστισοῦν, ἀντὶ τοῦ πᾶς τις, οὕτω καὶ τοῦτο. ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα ποτὲ μὲν ἐν ἀρχῇ τὴν δύναμιν ἔχουσι, ποτὲ δὲ ἐν τῷ τέλει· οἷον τὸ ὅντινα, ποτὲ μὲν τὸ ὃν τὴν δύναμιν ἔχει,

ὡς τὸ, οὐκ οἶδα ὅντινα εἴποις· ποτὲ δὲ τὸ τινα, ὡς τὸ, ἄνθρωπον ὅντινα εὑρὼν, περὶ τοῦ δεῖνος λέγομεν, ἀντὶ τοῦ, ἄνθρωπόν τινα. παραπλησίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ὅ τι, καὶ τὸ ἥν τινα, καὶ τὸ ὅς τις, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

1058. ΗΝ ΕΙΛΗΧΕΝ. δέον εἰπεῖν πρὸς τὸ ΜΟΡΩι, ὃν εἰλήχεν, ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος μόρος δυστυχία τις ἦν· οὐ γὰρ φυσικῶς, ἀλλὰ βιαίως διὰ ξίφους γέγονεν, ὅθεν καὶ ἔχθιστον καλεῖ· πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἀπέτεινεν οὕτως· ἡμεῖς μὲν θανόντες ὑπ' αὐτοῦ προὐκείμεθα ἂν ἐν ἐχθίστῳ θανάτῳ, ΗΝ ΤΥΧΗΝ καὶ δυστυχίαν ΕΙΛΗΧΕ καὶ ἐκληρώσατο οὗτος, ΤΗΝΔΕ καὶ ταύτην, ἣν ὁρῶμεν, σφαγεὶς αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ.

1062. τὸ ΑΥΤΟΝ καὶ τὸ ΣΩΜΑ καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ γὰρ ΑΥΤΟΝ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν δηλοῖ· τὸ δὲ ΣΩΜΑ, μέρος αὐτοῦ, ὃ καὶ μόνον ταφήσεσθαι ἔμελλεν.

1071. ἐκ γενικῆς ἀρξάμενος, αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον. οὕτως γὰρ ἔδει εἰπεῖν· ἀνδρὸς κακοῦ ἐστὶ, μηδὲν ἀκούειν δικαιοῦν τῶν ἀρχόντων. ἐπεὶ οὖν οὕτω μὴ ἀκούων τῶν ἐφεστώτων, ὡς πρὸς ἐκείνους ἰδιώτης ἦν, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ ΑΝΔΡΑ ΔΗΜΟΤΗΝ, πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον ἀπὸ γενικῆς πρὸς αἰτιατικὴν τρέψας τὸν λόγον.

1079. καλῶς εἶπεν ἀμφότερον, τὸ δέος καὶ τὴν αἰσχύνην. δέδιε γάρ τις τύραννον, οὐ μὴν αἰδεῖται, ὡς, ἢν καιροῦ τύχῃ, ἑτοίμως ἂν τοῦτον καθέλοι. εἰ δέ τις σὺν φόβῳ καὶ αἰδῶ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἄρχοντα φυλάττει, οὗτός τε ἀεὶ πρὸς τὸ ἄρχεσθαι ἐστήξει, νεωτερίσας μηδέποτε, ὅ τε ἄρχων τῆς αὐτοῦ σωτηρίας διὰ παντὸς φροντιεῖ.

1085. ὅτι ἀμφοτέρω τὼ Α'Ν οὐ μόνον σύνδεσμοί εἰσιν, ἀλλὰ δύο μέρη τοῦ λόγου, ἃ ἄρθρον, καὶ ἂν σύνδεσμος, ὅθεν καὶ κατὰ κρᾶσιν ἂν γέγονεν, ὡς τῷ σοφωτάτῳ ἐπενοήθη Πλανούδῃ. ὁ γὰρ ἂν σύνδεσμος βραχύς ἐστι παρὰ τοῖς μετρικοῖς· ἐνταῦθα δὲ μακρόν ἐστι τὸ ἂν, ὥστε δύο μέρη τοῦ λόγου ἐστὶ κραθέντα εἰς ἕν. σύντασσε δὲ οὕτω· καὶ μὴ ΔΟΚΩΜΕΝ καὶ νομίζωμεν δρῶντες ἐκεῖνα ἃ ἂν ἡδώμεθα, (τοῦ Α οὐ πρὸς τὸ ΗΔΩΜΕΘΑ ὄντος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην αἰτιατικὴν, τὸ ἐκεῖνα.) ΟΥΚ ΑΝΤΙΤΙΣΕΙΝ καὶ οὐκ ἀντιδοῦναι ΑΥΘΙΣ καὶ πάλιν ἐκεῖνα, ἃ ἂν λυπώμεθα· τοῦ αὐτοῦ κἀνταῦθα συμβαίνοντος πρὸς τὸ Α, ὅπερ καὶ πρώην ἔφαμεν πρὸς τὸ ἕτερον.

1091. μὴ διὰ κομψῶν καὶ πιθανῶν λόγων ἐπιχειρήσῃς δεῖξαι ὡς οὐκ ἔστι ταφῆς ἄξιος Αἴας. οὐ γάρ σοι πρέπει θανόντων ὑβριστὴν φανῆναι.

1107. ὥσπερ φασὶν, ἔπληξά σε πληγὴν, οὕτω καὶ, κολάζω σε κόλασιν· ἐπεὶ ἐνταῦθα ἡ κόλασις διὰ λόγων ἦν, διὰ τοῦτο ΤΑ ΣΕΜΝ' ΕΠΗ ΚΟΛΑΖ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ φησίν.

1120. διεβέβλητο ἡ τοξεία παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς μικροπρεπὴς τέχνη καὶ φαύλη, καὶ ἀξιόλογον οὐδὲν ἐργάσασθαι δυναμένη.

1133. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΡΟΥΣΤΗ, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι ἔμπροσθεν ἐκείνων οἷς πολεμοῦσιν ἵστανται βάλλοντες. λῃστῶν γὰρ τὸ λάθρα, καὶ ὄπισθεν ἐπιτίθεσθαι.

1134. ἴσως τισὶ τὸ ΜΙΣΟΥΝΤΑ ΕΜΙΣΕΙ εὔηθες εἶναι δόξει· τὸ δ' οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλος τις τῶν ἰδιωτῶν πρὸς ἴσον τοῦτ' ἔλεγεν, ἀνοίας γέμοντα λόγον ἐδόκει ἂν προφέρειν. ἃ γὰρ ἐποίει, ἔπασχε. νῦν δὲ βασιλεὺς ἦν ὁ πρὸς ἐλάττονας τοῦτο πάσχων, διὸ καὶ βάρος παρεῖχεν.

1141. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥΤΟΝ διά. ἀλλ' ἔστιν ὅμοιον τῷ· (103.)

ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῆρου μ' ὅπου;

ἐκεῖ γὰρ τούτου ἐμνημονεύσαμεν.

1147. τὸ ΛΑΒΡΟΝ ΣΤΟΜΑ καὶ ΤΗΝ ΠΟΛΛΗΝ ΒΟΗΝ καθ' ὅλον καὶ μέρος λέγε. μέρος γὰρ τοῦ στόματος ἡ βοή. ἰστέον δὲ ὅτι ὅταν ἐκ ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως νέφος συστῇ, ἄνεμον γεννᾷ.

1156. ΑΝΟΛΒΟΝ, ἀνόητον. ὄλβος γὰρ καὶ εὐδαιμονία ἀνθρώπου ἡ φρόνησις, ὥσπερ τοὐναντίον δυστυχία, ἡ ἀφροσύνη.

1164. τὸ ΣΠΕΥΣΟΝ καὶ τὸ ΤΑΧΥΝΑΣ οὐκ ἐκ παραλλήλου ῥητέον. ἀλλ' οὕτω λέγε· σπεῦσον τάφον ἰδεῖν τινὰ τῷδε τῷ Αἴαντι, ταχύνας τοῦτο ὡς δύνασαι, τουτέστι τὴν περὶ τούτου σπουδὴν ὡς ἔνι σπουδάσας. ὥστε τὸ ΤΑΧΥΝΑΣ σπουδή τις ἐστὶ τοῦ ΣΠΕΥΣΟΝ. τὸ δὲ ΤΙΝΑ μὴ πρὸς τὸ ΚΑΠΕΤΟΝ νοήσῃς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄνθρωπον.

1173. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ, ἤτοι πλησιάζων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ναυτῶν πρὸς τῇ πρύμνῃ καθημένων.

1175. εἰκότως ΘΗΣΑΥΡΟΝ φησίν. ὥσπερ γὰρ τοῦτον ἔχει τις ἐπ' ὠφελείᾳ σφετέρᾳ, οὕτω καὶ διὰ ταύτης τῆς κόμης προξενίζειν αὐτοῖς εὐμένειαν παρ' Αἴαντος ἐλπίζων, ΘΗΣΑΥΡΟΝ καλεῖ. ΙΚΤΗΡΙΟΝ δὲ, ἐξιλεωτικόν.

1186. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΩΝ ΕΤΕΩΝ, ἤτοι τῶν πολλῶν χρόνων, οὓς ἐν Τροίᾳ πλανώμεθα μηδὲν πράττοντες, ὧν χάριν ἀφίγμεθα.

1191. εἰς ὄνειδος γὰρ τοῦτο πίπτει τοῖς Ἕλλησι τοσοῦτον χρόνον μηδὲν κατορθοῦσι. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΟΝΕΙΔΟΣ ἔξωθεν εἰς· ἀλλ' εἰπών, ὅτι ἐν τῇ Τροίᾳ πολὺν χρόνον πλανώμεθα, ἐπιφέρει ΔΥΣΤΑΝΟΝ ΟΝΕΙΔΟΣ ΕΛΛΑΝΩΝ. ἐρεῖ δὲ καὶ προϊὼν τὸ τοιοῦτον σχῆμα. λέγων γὰρ μετὰ τὴν στέρησιν ἃ πάσχει, εἶτ' ἐπάγει ΜΝΗΜΑΤΑ ΤΡΟΙΑΣ.

1192. τὸ ΟΦΕΛΕ. διὰ τοῦ ο μικροῦ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ κώλῳ τῆς στροφῆς. οἱ γὰρ ποιηταὶ πολλὰ τοιαῦτα συνεσταλμένως γράφουσι, διὰ τὸν τοῦ μέτρου κανόνα. ἔστι δὲ τοῦτο Ἰωνικῆς διαλέκτου. οὗτοι γὰρ χωρὶς αὐξήσεως τοὺς παρῳχημένους χρόνους ἐκφέρουσι. ΑΙΘΕΡΑ ΔΥΝΑΙ. εἰς ἀφανισμὸν καὶ οὐδὲν ἐλθεῖν. ΑΙΘΕΡΑ δὲ, ἢ τὸ πῦρ νόει, διὰ τὸ ἀφανιστικὸν εἶναι, ἢ τὸν ἀέρα, διὰ τὸ μὴ σύστασιν ἔχειν.

1202. τὸ ΟΤΟΒΟΝ ἐνταῦθα δι' ἑνὸς τ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. φύσει γὰρ ὄττοβος διὰ δύο τ γράφεται, ὥσπερ πάταγος, τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, δι' ἑνός.

1207. τὸ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπόγνωσιν ἔχων, καὶ μὴ μεριμνῶν καὶ ἐλπίζων περὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς, ἀδήλου τοῦ μέλλοντος ὄντος, ὅπη τὰ τῆς νίκης χωρήσει, ἄλλως τε καὶ τοῦ τοσούτου χρόνου εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλοντος. ἢ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ καὶ μὴ ἔχων μέριμναν καὶ φροντίδα ὧν ἔφη, στεφάνων, κυλίκων, καὶ ἐρώτων.

1208. τὸ ΠΥΚΙΝΑΙΣ ΔΡΟΣΟΙΣ ΤΕΓΓΟΜΕΝΟΣ ἀντὶ τοῦ, ὑετοῖς συνεχέσι βρεχόμενος. οὐ γὰρ ὁ πολὺς τοῦ στρατοπέδου λαὸς εἶχε σκηνὰς, φυλακὴν ὄμβρων καὶ τῶν ἄλλων ἐξ ἀέρος δυσχερῶν, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες μόνοι. ἔστι δὲ καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΤΕΓΓΟΜΕΝΟΣ, ὅλον· τὸ δὲ ΚΟΜΑΣ, μέρος. δέον δὲ λυγρῶς εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΚΟΜΑΣ ἐπήνεγκεν.

1211. οὕτω χρὴ γράφειν ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΟΥΝ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. τὸ γὰρ ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΜΕΝ οὐκ ὀρθοὺς ἔχει τοὺς χρόνους.

1223. ἐσπούδασα ἐλθεῖν ἐνταῦθα παρὰ τὸν Αἴαντα, καὶ ἀφῆκα τὴν τοῦ τάφου διορυγήν. πρὸς τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ΚΑΙ ΜΗΝ ἔμφασιν ἔχον, ὥσπερ ἂν εἴ τις αὐτὸν ἤρετο, τί οὕτω πάρει ταχέως;

1239. εἴκω τὸ πρέπω, εἴξω, εἶχα, ὁ μέσος παρακείμενος οἶκα, καὶ προσθήκῃ τοῦ ε, ἔοικα, ἐοίκαμεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔοικμεν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς τὸ μέσον γ, ΕΟΙΓΜΕΝ.

1250. σημείωσαι, ὅτι τὸ ΕΙΡΓΩ ἀμφιβολίαν ἔχει τοῦ πνεύματος. δύναται γὰρ καὶ ψιλοῦσθαι, καὶ δασύνεσθαι.

1281. ΟΝ ΟΥΔΑΜΟΥ ΦΗΙΣ. Φασὶν ἐνταῦθα ὡς συκοφαντεῖ Τεῦκρος Ἀγαμέμνονα. οὐ γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτοῦ λόγοις πρὸς τοῦτον τοιοῦτόν τι εὕρηται· ἀλλ' ἔφη (1237.) Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; φαμὲν οὖν ὅτι, ὥσπερ κατὰ τὰς ἔριδας συμβαίνει προσφέρειν ἔσθ' ὅτε τὸν ἀντίδικον ἀπολογούμενον τῷ προηγουμένῳ τῆς δίκης τοιαῦτα, ἃ οὐδέποτ' αὐτὸς ἐφθέγξατο, οὕτω κἀνταῦθα. ἴσως δ' ἄν τις εἴποι, ὅτι ὅτε τὸ ΠΟΥ ΒΑΝΤΟΣ Η ΠΟΥ ΣΤΑΝΤΟΣ ἔλεγε, τοῦτο ἔλεγε καὶ ἐνόει, ὡς ἔνθα μὲν ἐκεῖνος ἔβαινε, καὶ αὐτὸς συμπαρῆν· ἔνθα δ' αὐτὸς, οὐκ ἐκεῖνος. ἔστι δὲ πάνυ ψυχρόν.

1285. ΟΥ ΔΡΑΠΕΤΗΝ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ. ἤγουν οὐκ ἐντὸς τοῦ κράνους ἔνθεν κἀκεῖσε στρεφόμενον, καὶ μὴ ἰόντα πρὸς ἔξοδον. ἢ ΔΡΑΠΕΤΗΝ ἀντὶ τοῦ, ἐντὸς μένοντα καὶ τὴν ἔξοδον φεύγοντα. τὸ δὲ ΚΑΘΕΙΣ ἀντὶ τοῦ, καταβαλών.

1292. Τάνταλος ὁ τοῦ Πέλοπος πατὴρ ἐκ Φρυγίας ἦν. πολέμου δ' ἐπιπεσόντος αὐτῷ, μετὰ χρημάτων πέμπει Πέλοπα πρὸς Ἑλλάδα, κινδυνεύων τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖν.

1294. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΕΚΝΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ὥς τινες τῶν ἀμαθῶν, ἀλλ' οὕτω λέγε· προθέντα τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον τῶν οἰκείων τέκνων. τὸ γὰρ δεῖπνον οὐκ ἄλλου τινὸς ἦν δεῖπνον, ἰχθύος λέγω, ἢ ὄρνιθος, ἀλλὰ τῶν οἰκείων τέκνων. ὥσπερ γάρ φαμεν βρῶσιν ἰχθύος, καὶ πόσιν οἴνου, οὕτω καὶ δεῖπνον τέκνων, ἢ ἄλλων ὧν ἂν εἴποις.

1309. τινὲς ὑποστίζοντες εἰς τὸ ΤΡΕΙΣ, τὸ ΗΜΑΣ ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ τὸν Τεῦκρον, καὶ τὴν Τέκμησσαν καὶ τὸν Εὐρυσάκην φασίν· ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον. τίς γὰρ χρεία ἐνταῦθα Τεκμήσσης καὶ Εὐρυσάκους; οὓς αὐτὸς ἐάσας, πρὸς τὸ ΗΜΑΣ ὑποστίζων οὕτω λέγε· βαλεῖτε καὶ ἡμᾶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ καὶ σαυτὸν, συγκειμένους ὁμοῦ τῷ Αἴαντι τρεῖς· ἑκὼν γὰρ οὐχ ὑφήσω, ἀλλ' εἰ καὶ αὐτὸς θανοῦμαι, σὲ πρῶτον ἀναιρήσειν βουλήσομαι. ὅτι δέ ἐστι τοῦτο, μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς λέγων,

ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ,

καὶ τὰ ἑξῆς. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ κακῶς εἶπε τὸ ΤΗΣ ΣΗΣ ΥΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, ὡς οἴονταί τινες. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν πρὸς τὰς ἔριδας περί τινος ἄλλου πρός τινα τοὺς λόγους ποιούμενοι, προσάπτοντες καὶ αὐτῷ τὰ ἐκείνου, οὕτω καὶ τοῦτο. ἄλλως τε οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ μόνον εἰπεῖν ΤΗΣ

ΣΗΣ ΥΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, *ἀλλὰ καὶ* Η ΤΟΥ ΣΟΥ Θ' ΟΜΑΙΜΟΝΟΣ ΛΕΓΩ.

1322. ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ ΕΧΩ. *οὐ καλῶς λέγεις, Οδυσσεῦ, ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ὁ λέγων τὰς ὕβρεις, καὶ ὁ ἀκούων, ἐν ὁμοτίμοις· ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς, ὁ δ' ἰδιώτης. εὕροις δὲ τὰ ἄλλα πάντα ἄξια τῆς* Οδυσσέως *μούσης, πλὴν εἰ μή πως εἴποις, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ λελογισμένου, οὐδὲ παντὶ τῷ θυμῷ, ἀλλὰ μηχανῇ τινὶ τοῦτ' ἔλεξε τῶν διαλλαγῶν ἕνεκα, καὶ ἅμα τῷ βασιλεῖ τὰ μέγιστα πεποιθώς.*

1324. ΗΚΟΥΣΕΝ ΑΙΣΧΡΑ. *ἤγουν ὅτε πρὸς* Μενέλαον *ἐποίει τοὺς λόγους, ὥστε αὐτός ἐστιν ἄρχων τῆς ὕβρεως, ἐγὼ δ' ἀμυνόμενος. οὕτω τοῦτο νόει, καὶ μὴ πρὸς τὰς ὕστερον ὕβρεις. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν τοῦτο προὐβάλλετο εἰς δικαίωμα* Αγαμέμνων.

1327. *ἀπορίαν ἔχει τινὰ ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ* ΕΜΟΥ. *ἔχει δὲ οὕτω,* ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΕΜΟΥ, *ἀντὶ τοῦ εἰς δυναστείαν ἐμοῦ. ἐπεὶ γὰρ ἡ δυναστεία οὐκ ἄλλου τινὸς ἦν, ἀλλ'* Αγαμέμνονος· *πρὸς γὰρ αὐτὸν ἐκ* Τεύκρου *γενήσεσθαι ἔμελλε· διὰ τοῦτο* ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΕΜΟΥ *λέγει.*

1329. ΞΥΝΗΡΕΜΕΙΝ. *εὕρηται καὶ* ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ, *ὅπερ ἀντὶ τοῦ συμφωνεῖν εἴποις ἄν. εἴρηται δὲ ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν κωπηλατούντων.*

1335. ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΠΑΤΕΙΝ. *πατεῖται γὰρ ἡ δίκη, διὰ τὸ μὴ τῆς σῆς ὀργῆς τὴν ἐκείνου ἀρετὴν προτιθέναι, ἀλλ' ἄκαμπτον εἶναι, ἵνα τὸ τῆς ἐξουσίας μέγεθος βεβαιώσῃς.*

1344. ΑΝΔΡΑ Δ' ΟΥ ΔΙΚΑΙΟΝ *τοῦτο πρῶτον ὡς καθόλου γνώμην ἐξήνεγκεν· εἶτα μερικῶς πρὸς τὸν* Αγαμέμνονα. *δέον γὰρ εἰπεῖν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇ, ὁ δὲ* ΚΥΡΗΙΣ *εἶπεν, εἰκότως τοῦτο ποιήσας, ἵνα μισοῦντα τοῦτον ἵλεων καὶ εὐμενῆ ἐντεῦθεν ποιήσῃ τῷ* Αἴαντι.

1346. *μὴ λάβῃς εἰς τὸ* ΤΑΥΤΑ *ἔξωθεν τὸ κατὰ, ἀλλ' ὥσπερ μαχομαί σοι ταῦτά φαμεν, οὕτω καὶ τοῦτο.*

1350. ΕΥΣΕΒΕΙΝ ΟΥ ΡΑΙΔΙΟΝ. *ἤτοι διόλου εὐσεβῆ καὶ ὅσια πράττειν. κωλύεται γὰρ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, διὰ τὸ ταύτης συμφέρον. εἰ γὰρ καὶ* Αἴας *οὐδὲν ἔμελλε δράσειν ἔτ' αὐτόν· τέθνηκε γάρ· διὰ τοῦτό γε μὴν δεῖ τοῦτον τετιμωρῆσθαι, ἵνα μή τις ἰδὼν αὐτὸν ἀτιμώρητον μείναντα, ἐγχειρήσῃ τοῖς ἴσοις.*

1357. *δέον πλέον εἰπεῖν,* ΠΟΛΥ *εἶπεν. εὕρηται γὰρ πολλαχοῦ τὰ*

ἁπλᾶ ἀντὶ συγκριτικῶν τιθέμενα, ὥσπερ αὖ τοὐναντίον τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν.

1362. ΗΜΑΣ ΣΥ ΔΕΙΛΟΥΣ. ἐὰν γὰρ τετάφθαι συγχωρήσωμεν Αἴαντα, πᾶς τις ὃς οὐκ οἶδεν, ὅτι σὴν χάριν τοῦτο ποιοῦμεν, οἰηθείη ἂν διὰ τὴν Τεύκρου θρασύτητα ἡμᾶς βιασθέντας ἐνδοῦναι.

1390. ΜΝΗΜΩΝ, ἤγουν μνημονεύουσα τῶν ἑκάστοις πεπραγμένων κακῶν, καὶ μηδέποτ᾽ εἰς λήθην ἰοῦσα, ἀλλὰ τιμωρουμένη. διὰ τοῦτο δὲ τὴν δίκην τελεσφόρον καλεῖ, διὰ τὸ μὴ αὐτίκα τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἀπαντᾷν, ὅπως ἂν μεταγνοῖεν, ἀλλ᾽ ὕστερον κατ᾽ αὐτῶν φέρεσθαι μετὰ μείζονος τοῦ κολάζειν παρασκευῆς.

1405. μὴ λάθῃς εἰς τὸ ΛΟΥΤΡΩΝ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ὁ τρίπους διὰ λουτρὰ ἦν, καὶ οὐ δι᾽ ἄλλο τι, διὰ τοῦτο ΤΡΙΠΟΔΑ ΛΟΥΤΡΩΝ λέγει.

1407. ΤΟΝ ΥΠΑΣΠΙΔΙΟΝ, ἤγουν τὸν ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος. πάντων γὰρ ὅπλων ἡ ἀσπὶς ἐπίκειται. τοῦτο δὲ λέγει, ἵνα αὐτὸς συνάψῃ τῷ Αἴαντι, ὥσπερ πρόσθεν ἐνετείλατο.

1410. εἰ μὲν τὸ ΠΛΕΥΡΑΣ περισπάσεις, καθ᾽ ὅλον καὶ μέρος ἐρεῖς. τὸ γὰρ ΠΑΤΡΟΣ ὅλον, τὸ δὲ ΠΛΕΥΡΑΣ μέρος. εἰ δὲ ὀξυνεῖς, πρὸς τὸ ΕΠΙΚΟΥΦΙΖΕ συντάξεις. σκόπει δὲ, ὅταν περισπάσῃς, μὴ οὕτω συντάσσειν, θιγὼν τῆσδε τῆς πλευρᾶς· ἀλλὰ θιγὼν τοῦ πατρὸς τῆσδε τῆς πλευρᾶς. οὕτω γὰρ καὶ τὸ καθ᾽ ὅλον καὶ μέρος σώζεται.

1412. ΜΕΛΑΝ ΜΕΝΟΣ λέγει τὴν τοῦ αἵματος ἀνάδοσιν καὶ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμὴν ἐπειδὴ καὶ μέλαν τὸ αἷμα.

1413. ἡ σύνταξις. ἀλλ᾽ ἄγε πᾶς ἀνὴρ, ὅστις φησὶ ΠΑΡΕΙΝΑΙ καὶ ὑπάρχειν φίλος τοῦ Αἴαντος· ὅτε ἦν ὁ Αἴας, τότε φίλον καὶ αὐτὸν τούτου παρεῖναι λέγω· ΣΟΥΣΘΩ καὶ ὁρμάσθω, ΒΑΤΩ καὶ πορευέσθω, ΠΟΝΩΝ καὶ συναγωνιζόμενος τῷδε τῷ Αἴαντι, τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, φρόνησιν λέγω καὶ ἀνδρείαν καὶ τἆλλα, καὶ ἐν οὐδενὶ πράγματι λῴονι καὶ κρείττονι τῶν θνητῶν, τουτέστι πᾶσι μὲν τοῖς καλοῖς, ὅσων ἄνθρωπον ἡ φύσις ἠξίωσεν, ἐνευθηνουμένῳ, θνητῷ δὲ ὄντι. οὕτω τὸ ΟΥΔΕΝΙ οὐδέτερον λέγε· τὸ δὲ ΛΩΙΟΝΙ ἀρσενικὸν πρὸς τῷ Αἴαντι· οὐχ, ὥς τινές φασι, τὸ ΟΥΔΕΝΙ ἀντὶ τοῦ νεκρῷ, καὶ ἕτερ᾽ ἄττα σκαιότητος γέμοντα.

1418. Η ΠΟΛΛΑ. ὄντως πολλά ἐστι τοῖς βροτοῖς γνῶναι ἰδοῦσι καὶ θεασαμένοις· οὐδεὶς δὲ, πρὶν ἰδεῖν, ἐστὶ μάντις τῶν μελλόντων τί ποιήσει.

ἤγουν, ὅπερ τις εἶδεν ἐπίσταται· ὁ δὲ μὴ ἰδὼν, οὐκ ἂν ἔχει περὶ τοῦ μέλλοντος ἰσχυρίσασθαι τί ποιήσει. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Χορὸς περὶ ἑαυτοῦ, ὡς πρῶτον οὐκ ἐλπίζοντος ἂν τεθάφθαι τὸν Αἴαντα, ὕστερον δὲ ἰδόντος τοῦτο γενόμενον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

343. ΗΛΘΟΝ ΜΕ ΜΕΤΑ, μετῆλθόν με καὶ μετεπέμψαντο νηΐ ἤτοι ἐζήτησαν· ὡς τὸ, μέτειμι τὸν ἄνδρα.

411. ΑΙΑΣ Ο ΜΕΙΖΩΝ, ἤγουν ὁ Τελαμώνιος.

419. τὸ ΕΠΙΣΤΩ κατὰ πάθος ἐστίν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐπίστασο γίνεται ἐπίστω κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτίθεσο τὸ ἐτίθου, καὶ τοῦ ἔθεσο τὸ ἔθου.

509. καὶ ἐνταῦθα τὸ ΤΥΧΟΙ αἰτιατικῇ συντάσσεται.

514. ΜΕΓΑ ΤΙΘΕΜΕΝΟΣ. γράφεται, μετατιθέμενος.

519. ΕΥΧΕΡΗΣ. ὃν ἡμεῖς εὔκολον, τοῦτον εὐχερῆ λέγουσιν, ὥσπερ καὶ τὸν δύσκολον, δυσχερῆ. ὅρα οὖν, φησι, μὴ τανῦν εὐχερὴς φαινόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν τὸν Φιλοκτήτην, ὕστερον δυσχερὴς γένῃ, ὅταν τῇ συνουσίᾳ τῆς νόσου πλησθῇς ἐν τῇ νηΐ.

1009. ἀνάξιος ἦν, φησὶ, περιπατεῖν μετὰ σοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ· ἄξιος δὲ μετ' ἐμοῦ εἶναι τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ.

INDEX

IN

SOPHOCLEM.

NOTARUM EXPLICATIO.

A.	Antigone.	F.	Fragmenta incerta.
Aj.	Ajax.	Ph.	Philoctetes.
C.	Oedipus in Colono.	T.	Oedipus Tyrannus.
E.	Electra.	Tr.	Trachiniae.

ἀθυρόστομος, Ph. 188.
αι et ε a librariis confusae, C. 217. A. 765.
αἰάζειν, Aj. 432. 904.
αἰανὸς, Aj. 672. E. 506.
αἴγλη, T. 208. A. 610. Ph. 830.
αἴδηλος, Aj. 608.
αἰδοῦμαι, T. 647. 1426. Aj. 506. 1356.
αἰδόφρων, C. 237.
ἄϊδρις, C. 548. Aj. 213. 911.
αἰείφρουρος, A. 892.
αἴθειν, Aj. 286. Ph. 1033.
αἴθοψ, Aj. 222.
αἴθριος, A. 357.
αἴθων, Aj. 147. 1088.
ἀϊκὴς, E. 206.
αἰκία, C. 748. E. 487. 511. 515.
αἰκίζομαι, active, T. 1153. Aj. 65. 111.
αἰκίζω, A. 419. Tr. 838. Aj. 402.
αἰκιστὸς, A. 206.
ἀϊκῶς, E. 102. 216.
αἴλινος, Aj. 627.
αἷμα, *gladius*, E. 1394. οἱ πρὸς αἵματος, *cognati*, Aj. 1305.
αἱμὰς, Ph. 696.
αἱμάσσειν, A. 1175. Aj. 453. 909. Ph. 1002. E. 90.
αἱματηρὸς, C. 552. A. 975. Tr. 766. Ph. 695. E. 755.
αἱματόεις, A. 528.
αἱμοβαφὴς, Aj. 219.
αἱμοῤῥαγὴς, Ph. 825.
αἱμύλος, Aj. 388.
αἰνεῖν, *consentire*, *promittere*, Ph. 1398.
αἰνικτὴρ, F. 49.
αἰνικτὸς, T. 439.
αἰνίσσομαι, Aj. 1158.
αἶνος, C. 707. Ph. 1380.
αἰόλος, Tr. 11. 94. 132. 834. Aj. 1025. Ph. 1157.
αἰπεινὸς, Tr. 858. Ph. 1000.
αἰπόλιον, Aj. 375.
αἰπὺς, Aj. 845.
αἴρειν, *ferre*, Aj. 545. *auferre*, Ph. 437. *erigere*, Ph. 879. 886. αἴρειν δειλίαν, Aj. 75. ὄγκον, 129. αἴρεσθαι κακὴν φάτιν, 193. κλοπὴν ποδοῖν, 247. πένθος, T. 1225. πόνον, A. 907. δίκην, E. 34.
αἱρεῖσθαι μᾶλλον, *malle*, T. 585. Ph. 47.
αἵρεσις, Aj. 265.
αἶσα, Aj. 256.
αἰσθάνομαι, C. 301. Aj. 1318. Ph. 252. 445.
αἴσιος, T. 52. C. 34.
ἀΐσσειν, trisyllabum in melicis, C. 1499. Tr. 843.
ἀϊστόω, ἠΐστωσα, Aj. 515.
αἴσχιστα, adverbial. T. 367.
αἴσχιστος, T. 1408. Aj. 1059. 1320. Ph. 909. E. 486. 586.
αἰσχίων, E. 559.
αἰσχροκέρδεια, A. 1056.
αἰσχρῶς, Ph. 265. 1234. E. 593.
αἰσχύνειν, C. 929. A. 529. Aj. 1305. E. 518. 1083.

ἀποξενοῦμαι, E. 777.
ἀποπαύειν, C. 1777. Aj. 1206.
ἀπόπληκτος, Ph. 731.
ἀποπλήσσειν, A. 1189.
ἀπόπτολις, T. 1000. C. 207. Tr. 647.
ἄποπτος, T. 762. Aj. 15. E. 1489. ἐξ ἀπόπτου, Ph. 467.
ἀπόπτυστος, C. 1383.
ἀπορεῖν, T. 486. Tr. 1243. Ph. 898.
ἀπορθοῦν, A. 636.
ἀπορίπτειν, Aj. 1019. E. 1018.
ἄπορος, T. 691. C. 513. 1717. 1735. A. 359. Ph. 854. 897.
ἀποῤῥέω, E. 1000.
ἀπόῤῥητος, A. 44.
ἀποῤῥοιβδεῖν, A. 1021.
ἀποσκεδάζειν, T. 138.
ἀποσκοπεῖν, T. 746. C. 1195.
ἀποσπᾷν, T. 1268. 1432. C. 866. 895. Aj. 1024. 1176. E. 809.
ἀποστάζειν, A. 959.
ἀποστατέω, T. 743. A. 993.
ἀποστείχειν, Tr. 693. E. 799.
ἀποστέλλειν, Ph. 125. 450. 1297. E. 71. 669.
ἀποστέλλεσθαι, *proficisci*, T. 115. C. 550.
ἀποστερέω, T. 323. 1381. Aj. 782. Ph. 931. 1283. E. 813. 950. 1276.
ἀποστερίσκω, C. 376.
ἀποστρέφειν, T. 326. 431. 1154. C. 1272. 1403.
ἀποστροφή, C. 1473. F. 27.
ἀπόστροφος, Aj. 69.
ἀποστυγεῖν, C. 187. 692.
ἀποσυλᾷν, C. 1330.
ἀποσώζειν, Ph. 1379.
ἀποτέγγειν, T. 1279.
ἀποτέμνειν, Ph. 1207.
ἀποτίβατος, Tr. 1029.
ἀποτίειν, A. 1352.
ἀπότιμος, T. 215.
ἀπότομος, T. 876.
ἄποτος, Aj. 324.
ἀπότροπος, T. 1313. Aj. 607.
ἀποτρύειν, A. 340. Tr. 124.
ἄπουρος, T. 194.
ἄπους, Ph. 632.
ἀποφάσκειν, T. 485.
ἀποφέρειν, T. 1179.
ἀποφεύγειν, C. 1739. Ph. 1166.
ἀπόφημι, C. 317.
ἀποφθίειν, Tr. 709. Aj. 1027.
ἀποφθίνειν, Ph. 457.
ἀποφράγνυμι, A. 241.
ἀποψύχειν, *exspirare*, Aj. 1031.
ἄπρακτος, A. 1035.
ἀπρὶξ, Aj. 310.
ἀπροσδόκητος, E. 1017.
ἀπροσήγορος, C. 1277. Tr. 1093.
ἀπρόσμαχος, Tr. 1098.
ἀπροσόμιλος, C. 1236.
ἅπτομαι, A. 179. Tr. 1009.
ἄπυρος, Tr. 685.
ἄπυστος, C. 489.
ἀπωθεῖν, T. 234. 641. 670. Tr. 30. 216. 1249. Aj. 446. Ph. 1122. E. 941.

βαφὴ,

Γ.

εἰσορμᾶν,

Z.

H.

θροεῖν,

K.

λάμπειν,

N.

Π.

στερεόφρων,

X.

